CEL MAI BINE VÂNDUT ROMAN DE DEBUT
AL ANULUI ÎN MAREA BRITANIE

Eleanor Oliphant se simte excelent

GAIL HONEYMAN

În curând, o ecranizare în producția
lui Reese Witherspoon

Faceți cunoștință cu Eleanor Oliphant, o femeie în vârstă de 30 de ani, care duce o viață simplă. Ea poartă aceleași haine în fiecare zi, mănâncă aceeași mâncare la masa de prânz și cumpără invariabil o pizza și două sticle de votcă pentru weekend, pe care îl petrece pălăvrăgind la telefon cu Mami. Lumea sa rigidă și ordonată este întoarsă pe dos încă de la începutul romanului, iar călătoria ca un roller coaster care urmează este nu numai sfâșietor de tristă, ci și înduioșător de amuzantă.

GAIL HONEYMAN, absolventă a universităților Glasgow și Oxford, și-a scris romanul de debut în timp ce lucra cu normă întreagă. *Eleanor Oliphant se simte excelent* a fost nominalizat pe lista scurtă pentru Lucy Cavendish Fiction Prize, deși era o lucrare în curs de finalizare. În plus, Gail Honeyman a primit Premiul Scottish Book Trust's Next Chapter Award 2014, fiind, totodată, pe lista lungă pentru BBC Radio 4's Opening Lines și pe cea scurtă pentru Bridport Prize.

GAIL HONEYMAN

ELEONOR OLIPHANT SE SIMTE EXCELENT

Traducere din limba engleză: Ana-Cristina Popa
Titlul original: *Eleanor Oliphant is Completely Fine,* 2017

RAO, 2017

Versiune ebook: v1.0, iunie 2019

Familiei mele

„…Singurătatea este marcată de o dorință covârșitoare de a duce experiența până la capăt; așa ceva nu poate fi obținut doar prin puterea voinței sau prin faptul că ieși mai mult din casă, ci doar prin crearea de legături intime. Ceea ce este mult mai ușor de spus decât de făcut, în special pentru acei oameni a căror singurătate se naște dintr-o stare de pierdere, sau exil, sau prejudiciu, cei care au motive de a se teme sau de a nu avea încredere, dar și de a tânji după compania celorlalți”

„…Cu cât mai singură se simte o persoană, cu atât mai puțin își dorește să navigheze prin meandrele sociale. Singurătatea crește în jurul lor precum mucegaiul sau blana, inhibând contactul, oricât de dorit ar fi acesta. Singurătatea este ceva organic, ce se extinde și se înmulțește. Odată ce a devenit ceva unitar, nu este deloc ușor să o miști din loc.”

Olivia Laing, *Orașul singuratic*

ZILE BUNE

CAPITOLUL 1

Atunci când oamenii mă întreabă ce fac – taximetriștii sau igieniștii dentari –, le spun că lucrez într-un birou. De aproape nouă ani, nimeni nu a întrebat vreodată ce fel de birou e sau cu ce mă ocup acolo. Nu sunt sigură dacă asta e din cauză că mă potrivesc perfect cu imaginea lor despre cum ar trebui să arate un funcționar sau din cauză că, atunci când oamenii aud fraza *lucrez într-un birou,* deja au completat singuri restul informațiilor – femeie care face fotocopii, bărbat care butonează o tastatură. Nu mă pot plânge. Sunt încântată că nu trebuie să le explic dedesubturile fascinante ale conturilor active. Atunci când eram la început, de fiecare dată când mă întreba cineva, răspundeam că lucrez pentru o companie de design grafic, iar ei presupuneau că eram în echipa de creație. Curând a devenit destul de plictisitor să văd cum li se schimba expresia feței atunci când le explicam că făceam parte din personalul din back office și că nu aveam ocazia să folosesc creioanele cu vârf subțire sau programele extravagante.

Am aproape treizeci de ani și lucrez aici de când aveam douăzeci și unu. Bob, patronul, m-a angajat la puțin timp după deschidere. Cred că i-a fost milă de mine. Aveam o diplomă în științe umane și nu prea multă experiență de muncă și am ajuns la interviu cu un ochi vânăt, câțiva dinți lipsă și o mână ruptă. Poate că a simțit, în acel moment, că nu o să îmi doresc mai mult decât o muncă de birou prost plătită, că o să fiu mulțumită să rămân în cadrul companiei, scutindu-l de efortul de a apela la cineva care să mă înlocuiască. Poate că și-a mai dat seama că nu o să am niciodată nevoie să îmi iau liber, ca să merg în luna de miere, și că nu voi cere concediu de maternitate. Nu știu.

În birou e în mod clar un sistem pe două niveluri; cei de la creație sunt starurile de film, iar noi, restul, suntem actorii secundari. Poți să îți dai seama doar uitându-te la noi din ce categorie facem parte. E drept că asta este și în funcție de salariu. Personalul din back office e plătit cu o nimica toată –

așa că nu ne putem permite tunsori elegante și ochelari de tocilar. Haine, muzică, gadgeturi – deși designerii sunt disperați să fie văzuți ca niște liber-cugetători cu idei unice, de fapt, aderă cu toții la un cod de uniformă strict. Designul grafic mă lasă rece. Eu sunt cu finanțele. Aș putea să emit facturi pentru absolut orice – arme, Rohypnol, nuci de cocos.

De luni până vineri ajung la birou la 8:30. Am nevoie de o oră ca să iau prânzul. Obișnuiam să îmi aduc sandviciuri, dar mâncarea de acasă se termina înainte de a o putea folosi. Așa că acum îmi iau ceva de pe strada principală. Întotdeauna vinerea închei rondul cu o vizită la Marks and Spencer, lucru care pune punct frumos săptămânii. Stau în oficiu cu sandviciul și citesc ziarul de la cap la coadă, apoi dezleg cuvintele încrucișate. Cumpăr *Daily Telegraph,* dar nu pentru că îmi place în mod special, ci pentru că are cele mai bune cuvinte încrucișate criptate. Nu vorbesc cu nimeni – până când cumpăr Meal Dealul, citesc ziarul și termin cele două rubrici de cuvinte încrucișate, ora aproape s-a dus. Mă întorc la birou și lucrez până la 5:30. Merg cu autobuzul o jumătate de oră.

Pregătesc cina și o mănânc în timp ce ascult *The Archers.* De obicei, fac paste cu sos pesto și salată – o tigaie și o farfurie. Copilăria mea a fost marcată de contradicții culinare – am avut la cină, de-a lungul anilor, atât scoici culese cu mâna, cât și cod la porție. După o îndelungată reflecție asupra aspectelor sociale și politice ale mesei, am realizat că nu mă interesează deloc mâncarea. Prefer haleala ieftină, simplă și ușor de obținut, dar care are și nutrienții necesari pentru ca o persoană să rămână în viață.

După ce mă spăl, citesc o carte și câteodată mă uit la televizor, în caz că e vreo emisiune pe care *The Telegraph* a recomandat-o în ziua aceea. De obicei (de fapt, întotdeauna) vorbesc cu Mami miercuri seara, preț de vreo cincisprezece minute sau cam așa. Mă bag în pat pe la zece, citesc o jumătate de oră, apoi sting lumina. Ca regulă generală, nu am probleme cu somnul.

Vinerea nu iau autobuzul imediat după muncă, ci merg la Tesco Metro, care nu e foarte departe de birou, și cumpăr o

pizza Margherita, niște Chianti și două sticle mari de votcă Glen. Când ajung acasă, mănânc pizza și beau vinul. După aceea beau un pic de votcă. Nu am nevoie de prea multe vinerea, doar de câteva înghițituri mari. Mă trezesc de obicei pe canapea pe la 3 dimineața și apoi mă împleticesc spre pat. Beau restul de votcă în timpul weekendului, lungind-o în ambele zile, așa că nu sunt nici beată, nici trează. Lunea se lasă așteptată din greu.

Telefonul nu sună prea des – dar tresar puternic atunci când aud soneria – și de obicei sunt oameni care mă întreabă dacă mi s-a vândut în mod fraudulos o asigurare de protecție a plăților. Le șoptesc: „Știu unde locuiești” și închid telefonul foarte, foarte încet.

Nimeni nu a intrat în apartamentul meu anul acesta în afară de angajații unor companii; nu am invitat de bunăvoie o altă ființă umană să îmi treacă pragul, decât ca să îmi citească contorul. Ai crede că așa ceva e imposibil, nu? Totuși, e adevărat, chiar exist, nu-i așa? Adesea, simt că parcă nu aș fi prezentă, că sunt o plăsmuire a imaginației mele.

Sunt zile în care mă simt atât de puțin conectată cu pământul, încât firele care mă priponesc de planetă sunt diafane și subțiri. O pală de vânt mai puternică m-ar smulge de tot și m-ar ridica, apoi aș dispărea precum una dintre acele semințe dintr-o păpădie.

Firele devin un pic mai puternice de luni până vineri. Oamenii telefonează la birou ca să discute despre linii de credit sau îmi trimit mailuri despre contracte și bugete estimative.

Angajații cu care împart biroul – Janey, Loretta, Bernadette și Billy – ar observa dacă nu apar. După câteva zile (m-am întrebat adesea câte), s-ar îngrijora că nu am sunat să spun că sunt bolnavă – atât de puțin caracteristic mie – și ar scoate adresa mea de la naftalină, din dosarele personalului. Bănuiesc că în final vor suna la poliție, nu-i așa?

Oare ofițerii vor sparge ușa? Mă vor găsi, își vor acoperi fețele și le va veni să vomite din cauza mirosului? Asta le-ar oferi un prilej de discuție la birou. Mă urăsc, dar nu mă vor moartă. Oricum, nu prea cred.

Am fost la doctor ieri. Simt ca au trecut milenii de atunci. Am nimerit la doctorul cel tânăr de data asta, tipul palid și roșcovan, fapt care m-a mulțumit. Cu cât sunt mai tineri, cu atât pregătirea lor e mai actuală, iar asta poate să fie numai de bine. Urăsc când nimeresc la bătrâna Dr. Wilson; are aproape șaizeci de ani și nu cred că știe prea multe despre noile medicamente sau despre descoperirile medicale. Abia se descurcă cu un computer.

Doctorul făcea schema aceea când discută cu tine, dar de fapt nu te privește, citind datele despre mine pe ecran și lovind tasta Enter cu o brutalitate din ce în ce mai mare, pe măsură ce avansa în josul paginii.

„Ce pot face de data asta pentru dumneavoastră, domnișoară Oliphant?”

„Mă doare spatele, domnule doctor, i-am spus. E o durere de nedescris.”

El încă nu mă privea.

„De cât timp vă simțiți așa?” m-a întrebat apoi.

„De câteva săptămâni”, i-am spus.

El a dat din cap.

„Cred că știu care este cauza, am spus, dar am vrut să aud opinia dumneavoastră.”

El s-a oprit din citit, privindu-mă în sfârșit.

„Ce crezi că îți cauzează dureri de spate, domnișoară Oliphant?”

„Cred că este vorba de sânii mei, domnule doctor”, i-am spus.

„Sânii dumitale?”

„Da, am spus. Ei bine, i-am cântărit și au aproape 3 kilograme – greutatea combinată, adică nu fiecare!” am râs eu.

El mă privea fără să râdă.

„E cam multă greutate de cărat, nu-i așa? l-am întrebat apoi. Vreau să spun că, dacă aș lega încă trei kilograme de carne de pieptul tău și te-aș obliga să mergi toată ziua așa, te-ar durea și pe tine spatele, nu?”

El m-a privit atent, apoi și-a dres vocea:

„Cum… cum i-ai…?”

„Un cântar de bucătărie, am spus dând din cap. Cumva… am pus unul pe el. Nu i-am cântărit pe amândoi, am presupus că ar avea aproximativ aceeași greutate. Nu e deloc științific, știu, dar…”

„Îți voi scrie o rețetă pentru mai multe analgezice, domnișoară Oliphant”, mi-a spus el, vorbind peste mine și tastând.

„Din cele puternice de data asta, vă rog, am spus eu ferm, și să-mi ajungă.”

Au mai încercat să mă fraierească cu doze mici de aspirină. Aveam nevoie de o medicație eficientă, pe care să o adaug la vraful meu.

„Ați putea să îmi repetați rețeta pentru medicamentul pentru eczemă, vă rog? Pare că se manifestă mai puternic atunci când sunt stresată sau agitată.”

Nu a onorat rugămintea mea politicoasă cu un răspuns, ci doar a dat din cap. Niciunul din noi nu a scos vreun cuvânt în timp ce imprimanta „scuipa” hârtiile, pe care apoi mi le-a înmânat. S-a uitat din nou la ecran și a reînceput să tasteze. Se lăsase o tăcere ciudată.

Aptitudinile lui sociale erau extrem de nepotrivite, în special pentru o muncă în care ai contact direct cu oamenii.

„La revedere, domnule doctor, am spus. Vă mulțumesc foarte mult pentru timpul dumneavoastră.”

Nu a sesizat deloc tonul meu. Aparent, era încă absorbit de notițele lui. Ăsta e singurul neajuns al celor tineri – au un mod groaznic de a interacționa cu pacienții.

Asta se întâmpla ieri-dimineață, într-o altă viață. Astăzi, *după*, autobuzul a circulat bine în timp ce mă îndreptam spre muncă. Ploua și toți ceilalți arătau groaznic, ascunși în paltoanele lor, cu respirația matinală acră aburind geamurile. Viața venea strălucind spre mine printre stropii de ploaie care cădeau pe sticlă, scânteind proaspăt pe deasupra mirosului greu de haine ude și de picioare jilave.

Mereu am fost mândră că mă pot descurca singură. Sunt o

adevărată supraviețuitoare – sunt Eleanor Oliphant. Nu am nevoie de nimeni altcineva – nu lipsește nimic din viața mea, nu e nicio piesă lipsă în propriul meu puzzle. Sunt o entitate autonomă. Asta e ceea ce mi-am spus mereu, până la un punct. Însă, aseară, m-am întâlnit cu iubirea vieții mele. Când l-am văzut pășind atent, *am știut.* Purta o pălărie foarte elegantă – dar nu neapărat asta mi-a atras atenția. Nu – nu sunt atât de superficială. Purta un costum din trei piese, *cu ultimul nasture de la vestă descheiat.* Un adevărat gentleman își lasă descheiat ultimul nasture, spunea Mami mereu – și este unul dintre semnele după care să te uiți, care demonstrează că bărbatul respectiv este elegant, sofisticat, că aparține clasei sociale potrivite și că are și o poziție bună în societate. Fața sa frumoasă, vocea… iată, după atâta vreme, un bărbat care putea fi descris cu oarecare certitudine ca fiind „numai bun de luat”.

Mami avea să fie încântată.

CAPITOLUL 2

La birou se simțea deja în aer bucuria zilei de vineri, fiecare consolându-se în secret cu minciuna că, într-un fel, weekendul avea să fie fantastic și că, de săptămâna viitoare, aveam să muncim altfel, mai bine. Nimeni nu se învață minte vreodată. Pentru mine, totuși, lucrurile chiar se schimbaseră. Nu dormisem bine, dar, chiar și așa, mă simțeam bine, mai bine, foarte bine. Se zice că, atunci când te întâlnești cu „acela", chiar o simți. Tot ce se spunea era adevărat, până și faptul că soarta îl împinsese pe drumul meu într-o seară de joi, așa că weekendul se anunța acum a fi ispititor, plin de momente și de promisiuni.

Unul dintre designeri își termina tocmai atunci proiectul – și, ca de obicei, urma să marcăm momentul cu vin ieftin și cu bere scumpă, precum și cu cartofi prăjiți aruncați în boluri pentru cereale. Cu puțin noroc, avea să înceapă totul devreme, ca să pot face act de prezență și să reușesc să plec la timp. Trebuia să ajung la magazine înainte de ora închiderii. Am deschis ușa, tresărind în răcoarea aerului condiționat, deși purtam o vestă. Billy era în centrul atenției. Stătea cu spatele la mine, iar ceilalți erau mult prea atenți la el, ca să mă observe strecurându-mă.

„E cu capul", spunea el.

„Ei bine, știm că e cu capul, a răspuns Janey, de asta nu ne-am îndoit niciodată. Întrebarea e ce a făcut de data asta."

„Știi atunci când a câștigat biletele alea și mi-a cerut să merg cu ea la concertul ăla aiurea?" a fornăit Billy.

Janey a zâmbit.

„Tombola anuală a lui Bob cu gratuități de toată jena pentru clienți! Primul premiu, două bilete gratis. Al doilea premiu, patru bilete gratis…"

„Exact, a oftat Billy. Cel mai jenant moment al unei ieșiri de joi seara – un concert caritabil într-un pub, holbatul la echipa de marketing a celui mai important client, plus prezența la petrecere a câtorva personaje super ciudate, cu prietenii și

rudele lor… Și, ca să fie și mai rău, cu *ea?”*

Cu toții au izbucnit în râs. Nu puteam să nu fiu de acord cu evaluarea lui; nu era nici pe departe o noapte a la Gatsby a strălucirii și a excesului.

„Era o formație în prima parte – Johnnie nu-mai-știu-cum și Pilgrim Pioneers – și nu au fost chiar atât de răi, a continuat el. Au cântat mai mult melodiile proprii și câteva coveruri, melodii vechi cunoscute.”

„Îl cunosc – Johnnie Lomond! a izbucnit Bernadette. A fost în același an cu fratele meu mai mare. A venit la o petrecere de-a noastră într-o noapte, când mama și tata erau în Tenerife, el și câțiva dintre ceilalți amici din ultimul an ai fratelui meu. A reușit să înfunde chiuveta de la baie dacă îmi amintesc bine…”

M-am îndepărtat; nu voiam să aud despre trăsnăile din tinerețe ale nu știu cui.

„Oricum, a spus Billy – căruia nu îi plăcea să fie întrerupt, din câte am observat *ura* de-a dreptul formația. Stătea acolo blocată, fără să se miște, fără să aplaude, fără să facă nimic. Imediat ce au terminat, a spus că trebuie să ajungă acasă. Așa că nu a rămas nici măcar până la pauză, iar eu a trebuit să stau acolo singur pentru tot restul concertului, fix ca Billy Fără-Nimeni.”

„Mare păcat, Billy. Știu că voiai să o inviți la un pahar după aceea, poate să și dansați”, a zis apoi Loretta, înghiontindu-l.

„Ești așa de amuzantă, Loretta. Nu, a plecat ca din pușcă. Cred că, până să-și termine formația programul, era deja băgată în pat, cu o ceașcă de cacao și cu un exemplar din *Take a Break.”*

„Oh, a spus Janey, nu prea cred că citește *Take a Break.* Cred că e ceva mai ciudat, mult mai neașteptat *Angling Times*? *What Caravani*”

„Horse and Hound, a zis Billy ferm, are și abonament.”

Au izbucnit cu toții în hohote necontrolate.

De data asta, am râs și eu.

Nu mă așteptasem să se întâmple totul seara trecută, chiar deloc. Tocmai de asta a fost șocul atât de puternic. Sunt o

persoană căreia îi place să planifice totul, să se pregătească dinainte și să se organizeze. Iar asta a fost ceva cu totul neașteptat; a fost ca o palmă peste față, un pumn în stomac, o arsură.

Îl rugasem pe Billy să vină cu mine la concert, mai mult pentru că era cea mai tânără persoană din birou; de aceea presupusesem că o să îi placă muzica. Îi auzisem pe ceilalți ironizându-l pe tema asta, crezând că eu plecasem să iau prânzul. Nu știam nimic despre concert, nu auzisem nimic despre niciuna dintre formații. Ieșeam în oraș dintr-un simț al datoriei; câștigasem biletele la tombola caritabilă și știam că cei de la birou aveau să pună întrebări.

Băusem un vin alb acru, trezit, cu gustul degradat de paharele de plastic din care cei de la pub ne obligaseră să bem. Cât de sălbatici trebuie să le fi părut! Billy insistase să îl cumpere, ca mulțumire pentru invitație. Nici nu se punea problema să fie o întâlnire. Cuvântul în sine este ridicol.

Luminile se stinseseră. Billy nu simțise nevoia să vadă formațiile din deschidere, dar eu rămăsesem fermă pe poziții. Nu știi niciodată când poți să fii martor la apariția unei noi senzații muzicale, nu știi cine o să urce pe scenă și să devină incandescent. Și, chiar atunci, el făcuse asta. Începusem să mă holbez la el. Emana lumină și căldură. Tot ce interacționa cu el părea să se schimbe.

Mă așezasem mai bine pe scaunul meu și mă dusesem mai la margine. În sfârșit. Îl găsisem.

*

Acum, că soarta îmi decisese viitorul, chiar trebuia să știu mai multe despre el; cântărețul, răspunsul. Înainte să atac oroarea pe care o reprezentau conturile de sfârșit de lună, m-am gândit să arunc un ochi peste câteva site-uri – Argus, John Lewis –, ca să văd cam cât ar costa un computer. Bănuiam că aș fi putut veni la birou în weekend și să folosesc unul, dar era foarte mare riscul să mai fie și altcineva pe-acolo și să întrebe ce fac.

Nu era ca și când aș fi încălcat vreo regulă, dar nu era treaba nimănui și nu aș fi vrut să îi explic lui Bob cum lucrasem în weekenduri și, cu toate astea, nu reușisem să diminuez mormanul uriaș de facturi care așteptau să fie procesate. Mai mult, aș fi putut face alte chestii acasă, cum ar fi să gătesc un meniu de probă pentru prima noastră cină împreună. Mami îmi spusese, cu mulți ani în urmă, că bărbații erau înnebuniți după pateurile cu umplutură de cârnați. Calea către inima unui bărbat, spunea ea, este un pateu mic cu umplutură de cârnați făcut în casă, din aluat de foi ușor și fierbinte și carne de foarte bună calitate. În toți anii nu gătisem nimic în afară de paste. Nu făcusem niciodată un pateu cu umplutură de carne. Nu cred, totuși, că poate fi ceva atât de dificil. E vorba de aluat și pastă de carne.

Am pornit mașinăria și am introdus parola mea, dar întregul ecran s-a blocat. Am oprit și pornit computerul din nou, dar de data nu am ajuns nici măcar la ecranul pentru parolă. Enervant. Am căutat-o pe Loretta, administratoarea, care are niște idei exagerate în ceea ce privește abilitățile ei administrative, iar în timpul liber face niște bijuterii hidoase, pe care le vinde apoi fraierilor. I-am spus că nu îmi funcționează computerul și că nu am dat de Danny de la IT.

„Danny a plecat, Eleanor, mi-a spus ea, cu ochii în ecran. Acum e un tip nou, Raymond Gibbons. A început luna trecută."

Mi-a spus toate acestea de parcă ar fi trebuit să știu deja. În continuare, fără să se uite, a scris numele complet și interiorul pe un post-it, apoi mi l-a dat.

„Îți mulțumesc foarte mult, ai fost de mare ajutor, ca întotdeauna, Loretta", i-am spus.

Evident, nu a înțeles nimic. Am format numărul, dar am dat peste mesageria vocală: „Bună, Raymond aici, și totuși nu. Ca pisica lui Schrödinger. Lasă un mesaj după ton. Salutări!"

Am dat din cap dezgustată și am vorbit încet și clar în aparat: „Bună dimineața, domnule Gibbons. Sunt domnișoara Oliphant, contabila. Computerul meu nu mai funcționează și aș fi foarte recunoscătoare dacă ați veni până aici astăzi, să-l reparați. Dacă mai aveți nevoie de detalii, mă puteți găsi la

interiorul cinci-trei-cinci. Vă mulțumesc anticipat”.

Speram ca mesajul meu clar și concis să îi servească drept exemplu. Am așteptat zece minute, făcând ordine pe birou, dar el nu m-a sunat înapoi. După două ore de completat hârtii și în lipsa unui răspuns din partea domnului Gibbons, am decis să iau pauza de prânz foarte devreme. Mă bătea gândul să mă pregătesc fizic pentru o posibilă întâlnire cu muzicianul și să fac mici îmbunătățiri. Să încep din interior sau din exterior? Am alcătuit în minte o listă cu toate aspectele legate de imagine de care ar fi trebuit să mă ocup: părul (cap și corp), unghiile (de la picioare și de la mâini), sprâncenele, celulita, dinții, cicatricele… era necesar ca toate acestea să fie înnoite, perfecționate, îmbunătățite.

În final, m-am hotărât să încep din exterior și să îmi croiesc drumul spre interior – până la urmă, ăsta e cursul natural al lucrurilor. Lepădarea pielii, renașterea. Animalele, păsările, insectele pot oferi niște perspective extrem de utile.

Dacă voi fi vreodată nesigură în legătură cu ce am de făcut, o să mă gândesc: „Ce ar face un dihor?” sau „Cum ar reacționa o salamandră în situația asta?” Invariabil, voi găsi răspunsul corect. Treceam pe lângă Julie’s Beauty Basket în fiecare zi în drum spre muncă. A fost un noroc, până la urmă renunțase cineva. Avea să dureze cam douăzeci de minute, Kayla era specialista care avea să se ocupe de mine și urma să plătesc patruzeci și cinci de lire. Patruzeci și cinci! Mi-am reamintit, în timp ce Kayla mă conducea către o cameră de la subsol că, totuși, merita. La fel ca și celelalte angajate, Kayla purta un costum alb ce semăna cu un halat medical și saboți albi. Am intrat într-o cameră mică și deloc confortabilă, îndeajuns de mare cât să încapă un pat, un scaun și o măsuță.

„Așa, mi-a spus ea, trebuie să-ți dai jos repejor… – apoi a făcut o pauză și s-a uitat la jumătatea mea inferioară – … hmm… pantalonii și lenjeria intimă, după care sus pe canapea. Poți să stai goală de la mijloc în jos, dacă preferi, sau să îi pui pe ăștia.”

A pus pe pat un pachețel.

„Acoperă-te cu prosopul și mă întorc repejor la tine în câteva

minute, OK?”

Am dat din cap. Nu mă așteptasem la atâta repeziciune.

După ce ușa s-a închis în urma ei, mi-am scos pantofii și mi-am dat jos pantalonii. Să rămân cu șosetele în picioare? M-am gândit că, una peste alta, ar fi mai bine astfel.

Mi-am dat jos chiloții și m-am întrebat ce să fac cu ei. Nu mi se părea în regulă să-i așez pe spătar, așa, la vedere, cum făcusem cu pantalonii, prin urmare, i-am împăturit cu grijă și i-am pus în geantă.

Mă simțeam cam expusă, așa că am luat pachețelul de pe pat, unde îl lăsase, și l-am deschis. Am scuturat ce se afla înăuntru și am ridicat în fața ochilor o pereche foarte mică de chiloți tip tanga, așa cum citisem odată pe o etichetă de la Marks and Spencer, făcuți dintr-un material special, asemănător cu hârtia pliculețelor de ceai. Am pășit în ei și i-am tras pe mine. Chiar erau foarte mici, iar carnea mea se revărsa în față, în lături și în spate. Patul era foarte înalt, dar am găsit o treaptă din plastic dedesubt, pe care am folosit-o ca să mă urc. M-am întins; era plin de prosoape și acoperit cu aceeași hârtie albastră și poroasă pe care o vezi pe canapelele doctorilor. La picioarele mele se afla un prosop negru împăturit, pe care l-am tras până la mijloc ca să mă acopăr. Prosoapele negre mă îngrijorează întotdeauna. Ce fel de murdărie ar trebui să ascundă culoarea asta? M-am holbat la tavan și am numărat spoturile, apoi m-am uitat într-o parte și în cealaltă. În ciuda luminii difuze, se vedeau urme de uzură pe zidurile decolorate.

Kayla a ciocănit și a intrat, cu un aer vesel și degajat.

„Așa deci, a început ea, ce facem azi?”

„După cum am spus, un epilat inghinal, te rog.”

Ea a râs.

„Da, scuze, am vrut să spun ce fel de ceară ai vrea!”

M-am gândit la asta.

„Doar din cea obișnuită… ca de lumânare?”

„Ce model? m-a întrebat ea răspicat, apoi mi-a observat expresia. Bun, a spus ea răbdătoare, enumărându-le pe degete, poți să ți-l faci franțuzesc, brazilian sau hollywoodian.”

Am cugetat. Am rulat cuvintele în minte, din nou și din nou,

întruna, cu aceeași tehnică pe care o foloseam ca să rezolv anagramele din jocurile de cuvinte încrucișate, așteptând ca literele să se așeze într-un model. Franțuzesc, brazilian, hollywoodian, franțuzesc, brazilian, hollywoodian…

„Hollywoodian, am spus în final. Dacă Holly vrea asta, și Eleanor vrea.[1]”

Mi-a ignorat jocul de cuvinte și a ridicat prosopul.

„Oh… a spus. Okaaaay…”

S-a dus la o măsuță și a deschis un sertar, apoi a scos ceva.

„O să fie încă două lire pentru tuns”, a spus ea pe un ton sever, punându-și o pereche de mănuși de unică folosință.

Mașina de tuns a început să bâzâie, iar eu mi-am fixat privirea în tavan. Chiar nu durea deloc! După ce a terminat, a folosit o pensulă mare și stufoasă ca să dea jos părul ras. Am simțit cum îmi crește panica. Când intrasem, nu mă uitasem deloc la cum arată podeaua. Dacă mai făcuse asta și cu ceilalți clienți? Cumva părut lor pubian se lipea acum de tălpile ciorapilor mei cu picățele?

Numai gândul ăsta mi-a dat o ușoară stare de vomă.

„Așa e mai bine! a spus ea. Acum o să fiu cât de rapidă pot. Nu folosi loțiuni parfumate în zona asta, cel puțin douăsprezece ore, OK?” ’

Apoi a amestecat în oala cu ceară care era la încălzit pe masa de alături.

„Oh, nu-ți face griji, nu prea sunt genul care să folosească unguente, Kayla”, am spus.

A făcut ochii mari. Crezusem că personalul din industria frumuseții era mai bine instruit în privința interacțiunilor cu ceilalți. Dar ea era aproape la fel de răutăcioasă ca și colegii mei de la birou.

A dat într-o parte chiloții de hârtie și m-a rugat să țin pielea întinsă. Apoi a trasat cu o spatulă de lemn o dungă de ceară caldă pe pubisul meu și a aplicat o bandă de material deasupra. A prins capătul și apoi a smuls-o cu o mișcare rapidă, însoțită de o durere intensă.

„Cei care se duc la moarte te salută”, am șoptit, în timp ce lacrimile îmi înțepau ochii.

Asta era replica mea în situații de acest fel și întotdeauna mă amuza teribil. Am dat să mă ridic, dar ea m-a împins blând înapoi.

„Oh, mă tem că mai avem destul de mult”, mi-a spus apoi, pe un ton destul de vesel.

Durerea e ceva ușor de suportat; durerea e ceva familiar. Am intrat în acea cameră mică și albă din mintea mea, cea de culoarea norilor. Aici miroase a bumbac proaspăt cules și a pui de iepure. Aerul miroase a cel mai fin zahăr și e roz bombon, iar în jur se aude cea mai încântătoare muzică. Astăzi se auzea *Top of the World*, de la The Carpenters. Acea voce frumoasă… pare atât de fericită și de plină de iubire… Minunata, norocoasa Karen Carpenter!

Kayla a continuat să înmoaie și să jupoaie. M-a rugat să îmi îndoi genunchii în afară și să îmi lipesc călcâiele.

„Ca picioarele broaștei”, am spus eu, dar ea m-a ignorat, concentrată asupra muncii ei.

A smuls părul chiar de dedesubt. Nu mă gândisem vreodată că așa ceva ar fi posibil. După ce a terminat, m-a rugat să stau din nou întinsă normal și a tras în jos chiloții de hârtie. A mânjit cu ceară restul de păr și l-a smuls pe tot triumfătoare.

„Gata, a spus ea, dându-și jos mănușile și ștergându-și fruntea cu dosul palmei, nu-i așa că acum arată mult mai bine?”

Mi-a dat apoi o oglinjoară ca să mă pot uita.

„Dar… nu mai e nimic acolo!” am spus îngrozită.

„Așa e, e un hollywoodian, a explicat ea. Asta e ce ai cerut.”

Am simțit că mi se încleștează pumnii și am clătinat din cap neîncrezătoare. Venisem acolo ca să încep să arăt ca o femeie normală, dar ea mă făcuse să arăt ca un copil.

„Kayla, am spus, nevenindu-mi să cred în ce situație mă aflu, bărbatul de care sunt interesată este un bărbat normal, adult. O să se bucure de relații sexuale cu o femeie normală, adultă. Cumva vrei să spui că e un fel de pedofil? Cum îndrăznești?”

S-a holbat la mine îngrozită. Eram sătulă de toate astea.

„Te rog, acum dă-mi voie să mă îmbrac”, am spus, întorcându-mă cu fața la perete.

Ea a plecat, iar eu m-am dat jos de pe canapea. Mi-am tras

pantalonii, consolându-mă cu gândul că părul avea să crească sigur la loc, înainte de prima noastră întâlnire intimă. Nu i-am dat bacșiș Kaylei la plecare.

Când m-am întors la birou, computerul meu încă nu funcționa. M-am așezat ușurel și l-am sunat din nou pe Raymond de la IT, dar am dat din nou de mesajul lui ridicol. Am decis să urc la etaj și să-l caut; după salutul mesajului audio, părea a fi genul de persoană care ar ignora un telefon sunând și care ar sta aiurea, nefăcând mare lucru.

În timp ce-mi împingeam scaunul înapoi, un bărbat s-a apropiat de biroul meu. Era puțin mai înalt decât mine și purta adidași verzi, blugi care îi veneau prost și un tricou cu un câine din desene animate, care zăcea pe acoperișul cuștii lui. Tricoul acoperea cu greu o burtă mult revărsată. Avea părut de un blond nisipiu, tuns scurt, într-o încercare de a ascunde că era rar, și o urmă de barbișon blond. Toată pielea care era la vedere – atât fața, cât și trupul – era foarte rozalie. Un cuvânt mi-a țâșnit în minte pe loc: „porcin”.

„Hmm… Oliphant?”

„Da – Eleanor Oliphant – eu sunt”, am spus.

S-a apropiat ezitant de biroul meu.

„Sunt Raymond, de la IT”, mi-a spus.

I-am întins mâna în semn de salut, la care a răspuns într-un final și cam într-o doară. Încă o dovadă a declinului evident al manierelor moderne. M-am mutat și i-am dat voie să se așeze la biroul meu.

„Care e problema?” a zis, uitându-se la ecranul meu.

I-am spus.

„În regulă”, mi-a răspuns el apoi, tastând zgomotos.

Am luat exemplarul meu din *Telegraph* și i-am spus că voi fi în oficiu; nu prea avea rost să stau pe-acolo în timp ce el meșterea la computer.

Cel care compusese rebusul din ziua aceea era „Elgar”, ale cărui indicii sunt mereu elegante și cinstite. Băteam în dinți cu pixul, cugetând la numărul doisprezece vertical, când Raymond a intrat tropăind în cameră, întrerupându-mi șirul gândurilor.

„Cuvinte încrucișate, ai? Nu le-am înțeles niciodată. Dă-mi oricând un joc pe computer bun, *Call of Duty…”*

I-am ignorat bălmăjeala absurdă.

„L-ai reparat?” am întrebat.

„Mda, mi-a spus el pe un ton încântat. Ai avut un virus destul de urât. Ți-am curățat hard diskul și ți-am resetat firewallul. Ideal ar fi să faci o scanare totală a sistemului o dată pe săptămână.”

Probabil mi-a observat expresia de confuzie totală.

„Haide, o să-ți arăt.”

Am mers de-a lungul coridorului. Podeaua scârțâia sub tălpile adidașilor săi hidoși. A tușit.

„Așa… tu… eh, lucrezi aici de mult, Eleanor?” m-a întrebat el.

„Da”, am răspuns, mărind pasul.

A reușit să țină ritmul cu mine, chiar dacă aproape că rămăsese fără suflu.

„Așa, deci, a spus el, apoi și-a dres glasul. Eu am început aici acum câteva săptămâni. Înainte am fost la Sandersons. În oraș. Îi știi?”

„Nu”, am spus eu.

Am ajuns la biroul meu și m-am așezat. El s-a apropiat, poate prea mult. Mirosea a mâncare gătită și, vag, a țigări. Neplăcut. Mi-a spus ce să fac și i-am urmat instrucțiunile, memorându-le cu atenție. Când a terminat, atinsesem deja limita zilnică a interesului meu legat de chestiuni tehnologice.

„Îți mulțumesc pentru ajutor, Raymond”, am spus eu sec.

Raymond m-a salutat și s-a ridicat cu greu în picioare. Nu mi-aș fi imaginat vreodată un bărbat cu un aer mai puțin milităresc.

„Nu-i nicio problemă, Eleanor. Ne mai vedem!”

„Mă îndoiesc foarte tare”, m-am gândit, în timp ce deschideam foaia de calcul ce conținea toate conturile care nu fuseseră închise pe luna curentă.

A plecat cu un mers ciudat, apăsând prea tare pe călcâie. Am observat că puțini bărbați neatrăgători par să calce așa. Sunt sigură că încălțămintea medicală nu ajută.

Seara trecută, observasem că solistul trupei purta niște pantofi superbi din piele. Era înalt, elegant și grațios. Îmi venea greu să cred că el și Raymond aparțineau aceleiași specii.

Nu stăteam confortabil pe scaun. Simțeam o durere surdă și un început de mâncărime la *parter*. Poate că ar fi trebuit să îmi pun înapoi chiloții.

Petrecerea a început pe la patru și jumătate și am avut grijă să aplaud zgomotos la finalul discursului lui Bob și să spun tare: „Așa e, așa e, bravo!", ca să mă bage în seamă toată lumea. Am plecat la 4:59 la mall, mergând pe cât repede îmi permitea noua mea epidermă cheală. Am ajuns la și un sfert, slavă Domnului!

Pasărea din mână – doar la asta mă gândeam, având în vedere importanța problemei; așa că m-am îndreptat direct către primul magazin general pe care l-am văzut și am luat liftul până la raionul de electronice. Un tânăr cu o cămașă gri și cu o cravată lucioasă se uita la peretele de ecrane de televizor imense. M-am apropiat și l-am informat că doream să cumpăr un computer.

„Desktop, laptop, tabletă", a intonat el.

Habar n-aveam la ce se referă.

„Până acum nu am cumpărat un computer, Liam, i-am explicat după ce i-am văzut ecusonul. Sunt o consumatoare de tehnologie cu totul lipsită de experiență."

S-a tras de gulerul cămășii de parcă ar fi vrut să-și elibereze imensul măr al lui Adam. Avea privirea unei gazele sau a unei impala, unul dintre animalele acelea bej și plictisitoare cu câte un ochi mare și rotund de o parte și de cealaltă a corpului. Acel tip de animal care, în final, e mereu mâncat de un leopard. A fost un început dificil.

„La ce îl veți folosi?" m-a întrebat el, evitându-mi privirea.

„Asta chiar nu e problema dumitale", am spus foarte ofensată.

Avea aerul că e gata să plângă și m-am simțit prost. Era tânăr, atât. L-am atins pe braț, cu toate că urăsc să fac asta.

„Mă tem că sunt un pic nerăbdătoare pentru că este

imperativ necesar să mă pot conecta în weekendul ăsta, i-am explicat; expresia lui nervoasă a rămas neschimbată. Liam, am spus încet, am nevoie doar să cumpăr un computer de orice tip, pe care să îl folosesc în confortul propriei case și să caut ceva pe internet. Poate că o să trimit în timp și mesaje electronice de pe el. Asta e tot. Ai ceva potrivit în stoc?"

Băiatul s-a uitat în sus și a gândit adânc.

„Un laptop și acces la internet mobil?" a spus el.

De ce, în numele cerului, m-a întrebat asta? Am dat din cap și i-am întins cardul meu de debit.

Când am ajuns acasă, ușor amețită de câți bani cheltuisem, mi-am dat seama că nu aveam nimic de mâncare. Vinerea era ziua de pizza Margherita, bineînțeles, dar, pentru prima oară în viața mea, îmi cam ieșisem din rutină. Mi-am adus aminte că aveam un fluturaș în sertarul cu șervete pentru ceai, care nimerise în cutia mea de scrisori cu ceva timp în urmă.

L-am găsit cu ușurință și l-am netezit. În josul paginii erau câteva cupoane de reduceri, care deja expiraseră. Am presupus că prețurile erau mai mari, dar m-am gândit că numărul de telefon era același și că, probabil, încă vindeau pizza.

Prețurile vechi erau de-a dreptul ridicole și am râs în hohote citindu-le. La Tesco Metro, pizza costa un sfert din prețul acela.

Am decis să risc. Da, era un gest extravagant și cumva indulgent, dar, de ce nu? Mi-am reamintit că viața ar trebui să însemne și să încerci lucruri noi, depășind bariere.

Omul de la celălalt capăt al firului mi-a spus că pizza mea urmează să fie livrată în cincisprezece minute.

Mi-am periat părul, mi-am dat jos papucii și mi-am pus din nou încălțămintea de serviciu. M-am întrebat cum avea să se descurce cu piperul negru. Oare tipul avea să aducă râșnița de piper cu el? Doar nu avea să-l macine deasupra pizzei stând în prag! Am pus ibricul pe foc, în caz că ar fi vrut o ceașcă de ceai. Îmi spuseseră la telefon cât avea să coste, așa că am căutat banii, i-am pus într-un plic și am scris pe față *Pizza Pronto*.

Nu m-am deranjat să scriu și adresa. M-am întrebat dacă era bine să îi dau bacșiș și mi-am dorit să am pe cineva pe care să consult. Mami nu ar fi fost capabilă să îmi dea vreun sfat. Ea nu

are dreptul să decidă ce mănâncă.

Problema cu pizza era vinul. Ei nu livrau vin, spusese omul cu care vorbisem la telefon, care păruse chiar amuzat când îl întrebasem. Ciudat – ce poate fi mai normal decât pizza și vin? Nu prea știam cum puteam să iau ceva de băut la timp, ca să am lângă pizza. Chiar aveam nevoie să beau ceva. M-am perpelit în timp ce așteptam livrarea.

Într-un final, experiența cu pizza s-a dovedit a fi extrem de dezamăgitoare. Tipul mi-a vârât în mână o cutie mare și a luat plicul, pe care apoi l-a deschis mitocănește în fața mea. L-am auzit mormăind… *mă-sii*… în barbă, în timp ce număra monedele.

Adunasem monede de cincizeci de pence într-o farfurioară de ceramică și asta părea a fi ocazia ideală să le folosesc. Aș fi scos încă una pentru el, dar nu am primit mulțumiri. Nepoliticos.

Pizza a fost foarte uleioasă, iar aluatul a fost moale și fără gust. Am decis imediat că nu voi mai mânca niciodată pizza la pachet și în niciun caz împreună cu muzicianul.

Dacă vreodată ne-ar fi poftă de pizza și am fi prea departe de Tesco Metro, s-ar întâmpla unul din două lucruri: unu – am lua un taxi spre oraș ca să cinăm la un minunat restaurant italienesc. Doi – ar face, din nimic, o pizza pentru amândoi. Ar amesteca aluatul, întinzându-l și frământându-l cu degetele acelea lungi și ușor deformate, până când ar face orice ar vrea cu el.

El ar sta la aragaz, fierbând la foc mic roșiile cu ierburi proaspete, până ar deveni un sos bogat – bun și dens și onctuos –, cu o urmă vagă de ulei de măsline. Ar purta cele mai vechi haine ale sale, blugii cei mai confortabili, o pereche care se așază bine pe șoldurile înguste, bătând ritmul cu picioarele goale, în timp ce ar cânta pentru sine și ar amesteca. Atunci când ar termina cu pizza, după ce ar adăuga anghinare și fâșii de fenicul deasupra, ar pune-o la cuptor și ar veni după mine, apoi m-ar lua de mână și m-ar duce în bucătărie. Masa e deja aranjată, un platou cu gardenii în centru și cu lumânările pâlpâind în sticle colorate. Ar scoate încet și cu un pocnet lung dopul unei sticle de Barolo, ar pune-o pe masă și ar trage un

scaun pentru mine. Înainte să mă așez, m-ar lua în brațe și m-ar săruta, cu mâinile în jurul taliei, trăgându-mă atât de aproape, încât să pot simți cum îi pulsează sângele, să-i miros dulcea aromă a pielii și să-i gust respirația.

Terminasem de mâncat pizza mea de o calitate îndoielnică și săream pe cutie, încercând s-o fac suficient de mică încât să încapă în coșul de gunoi, când mi-am adus aminte de brandy.

Mami spunea mereu că brandy-ul e bun pentru șocuri și cumpărasem unul, acum câțiva ani, preventiv. Îl pusesem în dulăpiorul de la baie, împreună cu toate obiectele pentru urgențe. Am mers să verific și era acolo, în spatele bandajelor rulate și benzilor pentru încheieturi – o sticlă de o jumătate de Reiny Martin, plină ochi și nedesfăcută. Am scos dopul și am luat o gură. Nu a fost la fel de bun ca votca, dar mergea.

Voiam să văd cum funcționează laptopul, cu toate că nu mai instalasem până atunci un computer nou, dar de fapt s-a dovedit că nu este greu deloc, iar chestia cu internetul mobil a fost foarte simplu de făcut. Am pus brandy-ul și laptopul pe masa din bucătărie, am căutat numele lui pe Google și am apăsat tasta Enter.

Câteva secunde mai târziu, simțeam furnicături în degete. Erau sute de rezultate! Părea că avea să fie ușor, așa că am decis să selectez paginile; până la urmă, aveam tot weekendul la dispoziție, așa că nu avea rost să mă grăbesc.

Primul link m-a dus la pagina sa, care era plină de fotografii cu el și cu formația sa. M-am apropiat mai mult de ecran, până când aproape îl atingeam cu nasul. Nu-mi imaginasem pe deplin și nici nu exagerasem măsura frumuseții lui. Următorul link m-a dus la pagina de Twitter. Mi-am îngăduit plăcerea de a citi ultimele trei mesaje, două dintre ele fiind ușor ostile și glumețe, iar al treilea de-a dreptul fermecător. În acesta își declara admirația profesională pentru un alt muzician. Drăguț din partea lui. A urmat pagina lui de Instagram. Postase aproape cincizeci de poze. Am dat clic la întâmplare pe un head-shot de aproape, în care părea sincer și relaxat. Avea un nas roman, perfect drept. Urechile la fel, perfect proporționate,

cu arcurile de piele și cartilaj simetrice. Ochii îi erau căprui-deschis. Așa cum un trandafir e roșu sau cerul este albastru, ochii lui defineau ceea ce se înțelege prin căprui-deschis.

Erau rânduri întregi de fotografii pe pagină, dar creierul meu i-a comandat degetului să apese pe buton ca să mă întorc la motorul de căutare.

Am cercetat și restul paginilor pe care le găsisem pe Google. Erau videoclipuri de la spectacolele lor pe Youtube. Erau articole și cronici. Și asta era doar prima pagină din rezultatele căutărilor. Urma să citesc fiecare informație despre el, să îl cunosc mai bine – până la urmă, sunt foarte bună la căutare și la rezolvarea problemelor. Nu vreau să mă laud; doar spun adevărul. Să știu cât mai multe despre el părea să fie lucrul cel mai corect de făcut, abordarea sentimentală, dacă se dovedea că el avea să fie iubirea vieții mele. Am luat brandy-ul, un carnețel nou și un pix cu vârful subțire pe care îl împrumutasem de la birou și m-am așezat pe canapea, gata să-mi încep planul de acțiune.

Brandy-ul mă încălzea și mă liniștea, așa că am continuat să beau cu înghițituri mici. Când m-am trezit, era puțin după 3 dimineața, iar pixul și carnețelul zăceau pe jos. Încet, mi-am reamintit cum deviasem, cum începusem să am fantezii în timp ce brandy-ul îmi aluneca pe gât. Eram plină de cerneală neagră pe mâini, numele lui era scris la nesfârșit, înconjurat de inimioare, și nu mai rămăsese decât foarte puțină piele nemânjită. Mai era în sticlă cam o gură mare de brandy. Am dat-o pe gât și m-am dus la culcare.

CAPITOLUL 3

De ce el? De ce tocmai acum? Eram în stația de autobuz și încercam să mă lămuresc. Complicată chestie. Așteptarea și dimineața de luni. Până la urmă, sincer, cine poate înțelege cum funcționează soarta? Minți cu mult mai luminate decât a mea au încercat, și clar au eșuat, să ajungă la o concluzie. Era chiar acolo, un dar de la zei – arătos, elegant și talentat. Îmi era bine, chiar foarte bine cu mine însămi, dar trebuia să îi ofer lui Mami doza ei de fericire, să o calmez ca să mă lase în pace. Un prieten – un soț? – poate că ar fi rezolvat problema. Nu că aș fi avut *eu* nevoie de cineva. Eram, cum am spus, foarte bine.

După ce analizasem îndelung tot weekendul mulțimea de dovezi fotografice pe care le avusesem la îndemână, ajunsesem la concluzia că ochii lui erau absolut fascinanți. Ai mei au aceeași nuanță, cu toate că nu sunt nici pe departe la fel de frumoși și nu au acele nuanțe arămii intense. Tot uitându-mă la nenumăratele fotografii, mi-am adus aminte de cineva. Era doar o amintire vagă, ca o figură de sub gheață sau ascunsă de fum, greu de distins. Ochi asemănători cu ai mei, ochi pe un chip micuț, deschis și vulnerabil, scăldat în lacrimi.

Ești ridicolă, Eleanor. Eram dezamăgită că îmi dădusem voie, fie și pentru o clipă, să alunec spre sentimentalism. Totuși, sunt suficient de mulți oameni în lume cu ochi căprui la fel ca ai mei – asta este ceva dovedit științific. Și este foarte probabil, statistic vorbind, ca unii dintre ei să se fi încrucișat cu ai mei în cursul vreunei interacțiuni sociale de rutină. Cu toate acestea, altceva mă deranja. Toate studiile arată că oamenii tind să aibă un partener care să fie aproape la fel de atrăgător ca ei; ceva plăcut atrage ceva plăcut, acestea sunt normele. Nu îmi făceam iluzii. În ceea ce privește aspectul, el era de nota zece, iar eu… nu știu de cât sunt. În niciun caz de nota zece. Speram, bineînțeles, că va ignora detaliile superficiale, că va căuta să afle mai mult, dar, cu toate acestea, știam că profesia lui l-ar fi obligat să aibă o parteneră cât de cât prezentabilă. Industria muzicală și industria spectacolului se învârt în jurul imaginii,

astfel că el nu putea fi văzut cu o femeie a cărei apariție ar fi fost percepută de cei mai naivi ca fiind total nelalocul ei. Eram mai mult decât conștientă de asta. Trebuia să mă străduiesc să mă potrivesc cât mai bine cu rolul acesta.

Postase câteva poze noi, două tip head-shot, din profil și de foarte aproape, din stânga și din dreapta. Era perfect în amândouă și erau identice – obiectiv și vorbind la propriu, nu avea niciun unghi prost. Bineînțeles, un alt lucru cu care sunt de acord toate studiile este că un aspect definitoriu al frumuseții este simetria. M-am întrebat ce amestec de gene crease un exemplar atât de arătos. Oare avea frați sau surori? Dacă vreodată am fi fost împreună, poate că i-aș fi cunoscut. În general, nu prea știu multe despre părinți sau despre frați, în particular, întrucât am avut parte de o educație mai… neobișnuită.

Îmi pare rău de oamenii frumoși. Frumusețea, din momentul în care o ai, deja se duce, este efemeră. Asta chiar e ceva dur. Trebuie să demonstrezi mereu că ai mai multe de oferit, să îți dorești ca oamenii să vadă dincolo de aparențe, să fii iubit pentru ceea ce ești – și nu pentru trupul tău uluitor, ochii strălucitori sau părul des și lucios.

În majoritatea profesiilor, avansarea în vârstă presupune să devii mai priceput în ceea ce faci, să ai parte de respect grație vechimii în muncă și experienței. Dacă jobul tău depinde de felul în care arăți – cât e de deprimant! Cred că e dificil și să suferi din cauza răutății celorlalți; toți acei oameni acriți, mai puțin atrăgători, care sunt geloși și iritați de frumusețea ta. E atât fie incorect din partea lor! Până la urmă, oamenii frumoși nu au cerut să se nască așa. Nu e corect să nu îți placă cineva doar pentru că e atrăgător, așa cum nu e drept să nu îți placă cineva din cauza unei diformități.

Nu mă deranjează că oamenii reacționează atunci când îmi văd fața sau urmele crestate și albe ale cicatricelor care șerpuiesc peste obrazul meu drept, începând de la tâmplă și până jos la bărbie. Lumea se holbează la mine și se vorbește despre mine în șoaptă; capetele se întorc după mine. Pare reconfortant să mă gândesc că el ar înțelege, fiind la rândul său

cineva după care se întorc capetele, cu toate că motivele sunt foarte diferite.

Azi am ignorat ziarul *Telegraph* în favoarea unor materiale de citit alternative. Cheltuisem o sumă obscenă pe o mică selecție de reviste pentru femei, unele subțiri, dar și revoltătoare, altele groase și strălucitoare, toate promițând o mulțime de minuni, mici schimbări care însă ar fi avut un impact major în viața mea.

Nu mai cumpărasem asemenea chestii până atunci, cu toate că le mai răsfoisem adeseori în saloanele de așteptare ale spitalelor și ale altor instituții. Observasem, dezamăgită, că niciuna nu avea un rebus; într-adevăr, una avea careul „caută numele unei vedete", care ar fi insultat până și inteligența unui copil de șapte ani. Aș fi putut să cumpăr trei sticle de vin sau un litru de o marcă premium de votcă cu banii dați pe acel mic teanc. Cu toate acestea, după ce m-am gândit mai bine, am ajuns la concluzia că erau cea mai de încredere și accesibilă sursă de informații de care aveam nevoie.

Revistele acelea puteau să-mi spună ce haine și ce pantofi să port și cum să îmi aranjez părul ca să mă integrez social. Puteau să-mi arate ce farduri să cumpăr și cum să le folosesc. În acest fel, m-aș fi integrat în imaginea acceptabilă a tuturor femeilor. Nu s-ar fi holbat nimeni la mine. Scopul final era să mă camuflez cu succes într-o femeie ca toate celelalte. Mami îmi spusese mereu că sunt urâtă, ciudată, *oribilă*. Făcuse asta încă de când eram mică, cu mult înainte de a căpăta cicatricele. Așa că mă simțeam foarte fericită să fac aceste schimbări. Eram nerăbdătoare. Eram o pânză goală.

În seara aceea, acasă, m-am uitat în oglinda de deasupra chiuvetei, în timp ce îmi spălam mâinile lovite. Eram chiar eu: Eleanor Oliphant. Un păr șaten-deschis care e lung, drept și îmi ajunge până la talie, o piele palidă, fața mea – un palimpsest înspăimântat de foc. Un nas care e prea mic și ochi care sunt prea mari. Urechile: banale. Sunt de înălțime medie, cu o greutate medie. *Tind* să fiu medie… am fost prea multă vreme în centrul atenției. Treceți de mine, mergeți mai departe, nu e

nimic de văzut aici!

Am o regulă – să nu mă uit prea des în oglindă. Nu e deloc din cauza cicatricelor. Este din cauza amestecului tulburător de gene care mă privește înapoi. Văd prea mult din trăsăturile lui Mami. Nu pot să disting niciuna din trăsăturile tatei, poate pentru că nu l-am cunoscut niciodată și, din câte știu, nu există nicio poză cu el. Mami nu l-a pomenit aproape niciodată, iar în rarele ocazii când o făcea, se referea la el ca la „donatorul de gârneți".

Am căutat odată termenul în *New Shorter Oxford English Dictionary* (din cuvântul grecesc γαμετή – soț – oare această aventură etimologică juvenilă mi-a stârnit interesul pentru clasici?) și am petrecut mulți ani punându-mi întrebări în legătură cu acest straniu lanț de circumstanțe. Chiar și la acea vârstă fragedă înțelegeam că reproducerea asistată era la polul opus față de maternitatea neatentă, spontană sau neplanificată și că era o decizie plănuită, luată doar de femeile care erau serioase și dedicate în lupta lor de a fi mame. Pur și simplu nu îmi venea să cred că, în ciuda dovezilor și a propriei experiențe, Mami fusese o asemenea femeie, că își dorise atât de mult un copil. Așa cum s-a dovedit ulterior, am avut dreptate.

În final, mi-am adunat curajul să o întreb direct despre circumstanțele conceperii mele și să caut orice informație la îndemână despre donatorul mitic de spermatozoizi, tatăl meu.

Ca orice copil în asemenea situație – poate chiar și mai mult, în cazul *meu* special –, întreținusem o mică, dar intensă fantezie în legătură cu caracterul și imaginea părintelui meu cel absent. Ea a râs copios.

„Donator? Chiar am zis asta? Era doar o *metaforă*, dragă", a spus ea.

Încă un cuvânt pe care să îl caut.

„De fapt, încercam să îți menajez sentimentele. A fost mai mult, să zicem o… donație pe care să o facă. Nu am avut ce să spun în acea privință. Înțelegi?"

Am spus că da, dar nu am fost sinceră.

„Unde locuiește, Mami? am întrebat-o, simțindu-mă puternică. Cum arată, cu ce se ocupă?"

„Nu-mi aduc aminte cum arăta, mi-a spus ea pe un ton nepăsător, chiar plictisit. Mirosea a vânat și a Roquefort topită, dacă te ajută cu ceva.”

Cred că arătam confuză. S-a aplecat înainte și a rânjit larg.

„Asta înseamnă carne putredă și brânză împuțită și mucegăită, dragă. A făcut o pauză, regăsindu-și aerul calm, apoi a continuat: Nu știu dacă e viu sau mort, Eleanor. Dacă e viu, probabil a ajuns foarte bogat prin moduri dubioase și lipsite de etică. Dacă e mort – și sper sincer că e –, atunci îmi imaginez că lâncezește la marginea celui de-al șaptelea cerc al iadului, scufundat într-un râu de sânge clocotit și foc, chinuit de centauri.”

Mi-am dat seama că era inutil să o întreb dacă păstrase vreo poză.

CAPITOLUL 4

Era miercuri seara. Momentul Mami. Oricât de mult aș fi vrut să fie altfel, mereu reușea să mă doboare în final. Am oftat și am închis radioul, știind că aveam să aștept acum următorul *Sunday's Omnibus,* ca să aflu dacă cidrul lui Eddie Grundy fermentase cu succes. Am simțit un plus de optimism disperat. Dacă nu trebuia să vorbesc cu ea? Dacă aș fi putut să vorbesc cu altcineva, oricine altcineva?

„Alo?" am spus.

„Oh, bună, puiule, sunt eu. Ce vreme a fost azi, nu?"

Nu mă mai surprindea faptul că mama mea era o persoană instituționalizată – asta, se presupunea, era un fapt normal, având în vedere natura delictului ei –, dar ea mersese departe, mai departe decât era cazul, adoptând ocazional accentul și argoul locurilor unde fusese închisă.

Presupuneam că asta o ajuta să intre în grațiile colegilor ei de rezidență sau poate ale personalului. Sau poate pur și simplu o făcea ca să se amuze. E foarte bună la accente, dar, la urma urmei, e o femeie cu foarte multe calități. Eram gata, *en garde,* pentru această conversație, așa cum trebuia să fie oricine, când era vorba de ea. Era un adversar formidabil. Poate a fost o prostie, dar am făcut primul pas.

„A trecut doar o săptămână, știu, dar parcă nu am mai vorbit de secole, Mami. Am fost atât de ocupată la muncă și…"

Pe neașteptate, a micșorat distanța dintre noi, schimbându-și accentul ca să se potrivească cu al meu. Vocea aceea… mi-o aminteam din copilărie, încă o auzeam în coșmarurile mele.

„Știu la ce te referi, dragă, mi-a spus ea. Apoi a adăugat repede: Uite ce e, nu pot vorbi prea mult. Povestește-mi despre săptămâna ta. Ce ai mai făcut?"

I-am spus că am fost la un concert și am menționat petrecerea de adio de la locul de muncă. Nu i-am spus nimic altceva. Imediat ce i-am auzit vocea, am simțit acea groază apăsătoare și familiară.

Așteptasem atât de mult să îi împărtășesc noutățile, lăsându-

i-le la picioare ca un câine care aduce o pasăre ciuruită de alice. În acel moment, nu puteam să scap de gândul că avea să o ridice și, cu un calm brutal, să o rupă în bucăți.

„O, un concert, asta sună minunat – mereu mi-a plăcut muzica. Ne mai bucurăm și noi din când în când de un recital pe aici, să știi; câțiva dintre rezidenți vor avea un concert improvizat în salonul de recreere, dacă vor avea chef. Chiar este… ceva."

A făcut o pauză și am auzit-o mârâind la cineva: „Cie naibii, Jodi? Vorbiesc cu fătuca mea și n-o s'mi *tai* conversația miea pentru o curvuliță ca tine".

A urmat o pauză în care am auzit: „Nu. Acum *du-te-n…"*

Și-a dres apoi glasul.

„Scuze pentru asta, dragă. E ceea ce se numește o narcomană – ea și prietenele ei la fel de dependente au fost prinse șutind parfum de la Boots. Midnight Heat, al lui Beyonce, dacă-ți vine să crezi. Coborându-și glasul din nou, a adăugat: Nu vorbim aici de genii criminale, dragă – cred că Profesorul Moriarty poate lua o pauză acum."

A râs, un clinchet ca de pahar de cocktail – sunetul limpede și înalt scos de un personaj al lui Noel Coward care savurează o scenă amuzantă de *bon-mots* pe o terasă plină de glicină. Am încercat să continui conversația.

„Deci… cum ești, Mami?"

„Fantastic, dragă, absolut fantastic. Eu am meșterit câte ceva – câteva doamne amabile și bine intenționate m-au învățat să brodez perne. Drăguț din partea lor să își folosească așa timpul, nu?"

M-am gândit la Mami ținând un ac lung și ascuțit în mână și m-a trecut un fior rece pe spate.

„Dar am vorbit destul despre mine, a spus ea, tonul neregulat al vocii ei devenind mai intens. Vreau să știu despre *tine*. Ce planuri ai pentru weekend? Poate mergi să dansezi? Ai vreo întâlnire cu un admirator?"

Câtă otravă! Am încercat să o ignor.

„Fac o cercetare, Mami, pentru un proiect."

Respirația i s-a accelerat.

„Chiar așa? Ce fel de cercetare? Despre un *lucru* sau despre o *persoană*?”

Nu m-am putut abține.

„O persoană, Mami”, am spus.

A răspuns atât de încet, încât abia am auzit-o.

„A, a început jocul, nu-i așa? Nu zău… Ai toată atenția mea, dragă.”

„Încă nu am nimic de spus, Mami, i-am răspuns, uitându-mă la ceas. Pur și simplu am dat de cineva… drăguț… și vreau să aflu mai multe despre… acel cineva.”

Aveam nevoie să perii și să aranjez lucrurile, înainte să îmi adun curajul să împărtășesc noua mea comoară strălucitoare cu ea, să i-o arăt spre aprobare. Până atunci, lasă-mă să plec, lasă-mă să termin acum, *te rog.*

„Ce minunat! Aștept cu nerăbdare să mă ții la curent despre acest proiect al tău, Eleanor, a spus ea veselă. Știi cât de mult iubesc ideea de a-ți găsi pe cineva *special.* Pe cineva *po-tri-vit.* Toate aceste discuții pe care le-am avut de-a lungul anilor… am avut mereu senzația că nu te bucuri, că nu ai o persoană importantă în viața ta. E bine că ai început să-ți cauți… jumătatea. Cum s-ar spune, un partener de ticăloșii.”

A râs încet.

„Nu sunt singură, Mami, am spus protestând. Sunt bine cu mine. Mereu am fost bine cu mine.”

„Ei bine, nu ai fost *mereu* doar tu cu tine, nu-i așa?” a spus ea cu o voce vicleană și joasă.

Am simțit cum sudoarea îmi curgea pe ceafă, udându-mi părul.

„Totuși, spune-mi tot ce crezi că e bine ca să treci peste moment, dragă”, a continuat ea râzând.

Are un anumit talent de a se amuza singură, chiar dacă nimeni altcineva nu râde împreună cu ea.

„Poți oricând să îmi vorbești, să știi. Despre orice. Sau oricine, a adăugat oftând. Chiar îmi face plăcere să te aud, dragă… Nu ai cum să înțelegi, bineînțeles, dar legătura dintre o mamă și copil este… cum să o descriu mai bine… *foarte strânsă.* Noi două suntem legate pentru totdeauna, vezi tu, sângele din

venele mele curge în ale tale. Ai crescut în mine, *dinții* tăi și *limba* ta și *cervixul* tău sunt făcute din celulele mele, din genele mele. Cine știe ce mici surprize am lăsat acolo, să crească înăuntrul tău, ce coduri am declanșat? Cancer la sân? Alzheimer? Trebuie doar să stai și să aștepți! Ai stat și ai fermentat înăuntrul meu toate lunile alea, bine mersi, Eleanor. Oricât ai vrea să uiți de asta, nu poți, dragă, pur și simplu nu poți. Nu poți să distrugi o legătură atât de puternică!”

„Asta poate fi adevărat sau nu, Mami”, am spus eu liniștită.

Atâta îndrăzneală! Nu știu de unde am găsit curajul. Sângele îmi pompa în corp, iar mâinile îmi tremurau. Apoi mi-a răspuns de parcă nici nu vorbisem.

„Bun, rămânem în legătură, da? Continuă cu micul tău proiect și o să vorbim la aceeași oră săptămâna viitoare, da? Așa rămâne, deci. Trebuie s-o șterg – salve!”

Numai după ce aerul s-a liniștit mi-am dat seama că plânsesem.

CAPITOLUL 5

În sfârșit, era vineri. Colegii mei erau deja înghesuiți în jurul căniii de fiert apă, discutând despre seriale. M-au ignorat; încetasem de mult să am vreo tentativă de conversație cu ei. Mi-am agățat vesta bleumarin pe spatele scaunului și am pornit computerul. Nu dormisem bine din nou seara trecută, fiind un pic neliniștită din cauza conversației cu Mami. Am decis să îmi fac un ceai ca să îmi mai revin. Îmi țin cana și lingura în sertar, din motive de igienă. Colegilor li se pare ciudat sau asta îmi dau de înțeles reacțiile lor și totuși par fericiți să bea din veselă murdară, spălată neglijent de mâini străine. Nici nu pot să suport gândul că pot băga o linguriță care a fost linsă și suptă de către un străin cu nicio jumătate de oră în urmă într-o băutură fierbinte. Scârbos. Am stat la chiuvetă în timp ce așteptam să fiarbă apa, încercând să nu le ascult conversația. Mi-am clătit micul ceainic din nou cu apă fierbinte, ca să fie în regulă, și am alunecat în gânduri plăcute, gânduri despre el. M-am întrebat ce făcea chiar în acel moment – scria, poate, un cântec? Sau poate încă dormea? M-am întrebat cum arată fața lui în timp ce se odihnește. Când cana a terminat de încălzit apa, am turnat-o în ceainic, apoi am pus o linguriță plină de Darjeeling, cu mintea încă adăstând la cât de frumos trebuie să fie trubadurul meu adâncit în somn. Un râs copilăresc venit din partea colegilor mei mi-a tulburat gândurile, dar am presupus că era din cauza băuturii alese de mine. Știu că ei nu prea au habar, mulțumindu-se să arunce un pliculeț de amestec de ceai de cea mai proastă calitate într-o cană, să îl scalde în apă fiartă și apoi să dilueze orice urmă de aromă adăugând lapte rece de la frigider. Iată că, din nou, eu sunt considerată cea ciudată. Totuși, dacă ai de gând să bei o cană de ceai, de ce să nu te asiguri până la capăt că te bucuri de asta? Chicotitul a continuat, iar Janey a început să fredoneze. Nu făceau niciun efort să se abțină; acum chiar râdeau tare și cu poftă. S-a oprit din fredonat și a început să cânte. Nu am recunoscut nici melodia, nici cuvintele. Apoi s-a oprit, nemaiputând să continue

pentru că râdea prea tare, încă schițând un ciudat dans cu spatele.

„’Neața, Zăpă Jacko, a strigat Billy către mine. Care-i faza cu mănușa albă?”

Deci asta era sursa amuzamentului lor. De necrezut!

„Este pentru eczema mea, am spus, rostind cuvintele lent și cu răbdare, ca atunci când îi explici unui copil. A izbucnit foarte puternic miercuri seara și pielea de pe mâna stângă este foarte inflamată. Port mănușa asta de bumbac pentru a preveni vreo infecție.”

Râsul s-a stins, făcând loc unei pauze foarte lungi. Au schimbat priviri între ei în tăcere, cam ca animalele care rumegă pe câmp. Nu prea obișnuiesc să interacționez cu colegii mei în acest stil informal, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva aș putea profita de moment: legătura fraternă a lui Bernadette cu obiectul afecțiunii mele – în mod sigur, aș fi putut folosi cele câteva clipe ca să culeg niște informații utile în plus despre el de la ea, nu? Nu cred că eram capabilă de o interacțiune prelungită – avea o voce puternică ce îți zgâria auzul și un râs asemănător cu acela al unei maimuțe urlătoare –, dar în mod sigur merita câteva clipe din timpul meu. Am amestecat ceaiul în direcția acelor de ceasornic, în timp ce îmi pregăteam mutarea de deschidere.

„Ți-a plăcut restul concertului de seara trecută, Billy?” am spus.

Întrebarea mea l-a surprins și a făcut o pauză înainte să răspundă.

„Da, a fost în regulă”, a spus.

O exprimare clară, ca întotdeauna. Aveam mult de lucru.

„Au fost ceilalți cântăreți la un nivel la fel de bun precum cel al lui… – am făcut o pauză, prefăcându-mă că îmi storc creierii – …Johnnie Lomond?”

„Au fost destul de buni, cred”, a spus el, ridicând din umeri.

Atâta analiză, așa o proză limpede și plină de descrieri! Bernadette s-a înfoiat, așa cum mă așteptam, incapabilă să reziste ocaziei de a atrage atenția asupra sa prin orice mijloc.

„Îl cunosc pe Johnnie Lomond, mi-a spus ea mândră. Era

prieten cu fratele meu pe când mergeau la școală.”

„Pe bune? am spus, nefiind obligată, de data asta, să mă prefac că nu mă interesează. La ce școală?”

Felul în care a rostit numele instituției presupunea că ar fi trebuit să o știu. Am încercat să par impresionată.

„Încă mai sunt prieteni?” am întrebat apoi, amestecând din nou în ceai.

„Nu prea. A venit la nunta lui Paul, dar cred că după aceea s-au îndepărtat. Știi cum e – când ești căsătorit și ai copii, cam pierzi legătura cu amicii tăi care sunt necăsătoriți, nu-i așa? Nu prea mai aveți multe în comun…”

Nu știam prea multe despre asta și nici nu experimentasem situația pe care o descrisese, dar am dat din cap de parcă aș fi știut; în tot acest timp, o frază îmi rula în minte: nu are prietenă, nu are prietenă, nu are prietenă.

Râsul lor devenise, se părea, doar o șoaptă. Nu încetez să mă minunez de lucrurile care li se par interesante, amuzante sau neobișnuite. Pot doar să presupun că au avut niște vieți foarte retrase.

Janey, secretara, se logodise cu ultimul ei neanderthalian și în acea după-amiază colegii urmau să îi ofere un cadou. Contribuisem cu șaptezeci și opt de pence la colectă. Aveam doar monede mici în geantă și o bancnotă de cinci lire și în mod sigur nu aveam de gând să pun o sumă atât de extravagantă în plicul comun, ca să se cumpere ceva nefolositor pentru o persoană pe care abia dacă o cunoșteam. Cred că am contribuit cu sute de lire de-a lungul anilor la toate cadourile de petreceri, pentru bebeluși și zile de naștere speciale – și ce am primit în schimb? Ziua mea de naștere a venit și a trecut.

Oricine alesese cadoul de logodnă se decisese pentru un set de pahare de vin și o carafă. Asemenea unelte nu sunt necesare atunci când bei votcă – eu folosesc pur și simplu cana mea favorită. Am cumpărat-o de la un magazin ieftin cu ceva ani în urmă și are pe o parte fotografia unui om cu luna în loc de chip. Poartă un bluzon de piele maro. Pe buza cănii scrie, cu litere galbene ciudate, *Top Gear*. Nu pot cu niciun chip să înțeleg cum

funcționează cana aceasta. În orice caz, în ea încape cantitatea perfectă de votcă, nemaifiind nevoie de reumpleri frecvente. Janey plănuise o logodnă scurtă și chiar insistase pe asta, așa că, bineînțeles și inevitabil, urma să primească colecția de cadouri de nuntă. Dintre toate acestea, obligativitatea contribuțiilor financiare mă seacă cel mai mult. Două persoane bântuie prin magazinul John Lewis, aleg obiecte minunate pentru ei, apoi îi obligă pe alții să plătească pentru ele. Este tupeu pe față. Aleseseră lucruri precum farfurii, boluri și tacâmuri – serios? în timp ce chiar acum își îndesau în gură mâncare din pachete cu mâinile goale. Pur și simplu nu văd de ce actul recunoașterii legale a unei relații umane ar avea nevoie de prieteni, familie și colegi, care să înnoiască cele trebuincioase prin bucătărie.

Nu mai fusesem până atunci la o ceremonie de nuntă. Fusesem invitată la recepția de seară a Lorettei acum câțiva ani, împreună cu restul colegilor de birou. Avusese loc într-un hotel oribil de lângă aeroport și luasem un microbuz până acolo; fusesem nevoită să contribui și la asta, în afară de drumul cu autobuzul până în oraș și înapoi. Oaspeții fuseseră obligați să-și plătească băuturile, chestie care m-a șocat. Nu sunt o expertă în distracții, asta cu siguranță, dar cred că, dacă ești gazdă, trebuie să te asiguri că oaspeții tăi au la dispoziție o licoare. Ăsta este principiul de bază al ospitalității, în toate societățile și culturile, și așa a fost de la începuturi. La eveniment băusem apă de la robinet – foarte rar consum alcool în public. Îl savurez doar atunci când sunt acasă, singură. Măcar serviseră ceai și cafea pe seară, fără să fim nevoiți să le plătim; acestea fuseseră însoțite de dulciuri apetisante de proastă calitate și, în mod straniu, de felii de prăjituri de Crăciun. Ore în șir fusese muzică disco, iar oamenii dansaseră groaznic pe o muzică oribilă. Stătusem singură și nu mă întrebase nimeni dacă vreau să dansez, ceea ce îmi convenise de minune. Ceilalți oaspeți păreau să se distreze – sau cel puțin așa mi se părea mie. Se amestecau pe ringul de dans, cu fețele înroșite și beți. Încălțămintea lor părea incomodă și își lătrau unul altuia în față versurile cântecelor. Nu o să mai merg niciodată la un asemenea eveniment. Pur și

simplu nu a meritat, doar pentru o ceașcă de ceai și o felie de prăjitură.

Totuși, seara nu a fost un eșec complet, pentru că am reușit să ascund în geanta mea de cumpărături aproape o duzină de foitaje cu cârnați învelite în șervete, pentru mai târziu. Din nefericire, nu au fost prea gustoase – nici pe departe la fel de bune ca Greggs, care sunt mereu demne de încredere.

După ce s-a terminat prezentarea cadoului sinistru de logodnă, mi-am tras fermoarul vestei și am închis computerul, fericită la gândul că urma să plec cât de curând acasă, la laptopul meu. Poate găseam vreo informație utilă online în legătură cu anii lui de școală, având în vedere că obținusem mai devreme, cu tot felul de artificii, o nouă comoară de la Bernadette. Ce minunat ar fi fost să găsesc o poză cu clasa lui! Mi-ar fi plăcut să-l văd cum arăta în copilărie, dacă fusese dintotdeauna frumos sau dacă înflorise atât de splendid ceva mai târziu. Puteam să pariez că fusese uluitor din momentul în care se născuse. Poate găseam și o listă cu ce premii primise! Muzică, bineînțeles, engleză, probabil: adevărul era că scria niște versuri minunate. Oricum ar fi fost, eram convinsă că era premiant.

Am încercat să îmi aranjez plecările de la birou ca să nu fiu obligată să vorbesc cu cineva în drum spre ieșire. Erau mereu atâtea întrebări! *Ce faci în seara asta? Ce planuri ai pentru weekend? Ai rezervat deja o vacanță?* Nu știu de ce îi interesează pe ceilalți programul meu. Mă încadrasem în timp și îmi manevram geanta de cumpărături peste prag, când mi-am dat seama că cineva deschisese ușa și o ținea astfel pentru mine. M-am întors.

„E totul în regulă, Eleanor?” mi-a spus bărbatul, zâmbind răbdător în timp ce îmi desfăceam șiretul de la mănușile de pe mâneci.

Chiar dacă nu aveam nevoie de ele, pentru că era încă o vreme blândă, le aveam oricum la mine, gata să le pun dacă schimbarea de anotimp o cerea.

„Da, am spus, însă apoi, aducându-mi aminte că trebuie să

fiu politicoasă, am mormăit: Mulțumesc, Raymond!”

„Nu-i bai”, a spus el.

În mod enervant, am început să mergem la pas pe același drum.

„Încotro o iei?” m-a întrebat el.

Am dat din cap vag către deal.

„Și eu”, a spus.

M-am aplecat și m-am prefăcut că îmi potrivesc din nou ariciul de la pantof. Am stat așa cât am putut de mult, sperând să înțeleagă apropoul. Când m-am ridicat din nou, era încă acolo, cu brațele atârnându-i în lături. Am observat că purta o haină de fâș. O haină de fâș! Nu cumva erau mai potrivite pentru copii și ursuleți? Am început să mergem la vale și a scos un pachet de țigări, oferindu-mi una. M-am îndepărtat de pachet.

„Ce dezgustător”, am spus.

El a aprins-o, neabătut.

„Scuze, a mormăit el. Un obicei scârbos, știu.”

„Chiar este, am spus. O să mori cu ani buni înainte de soroc, poate de cancer sau de vreo boală de inimă. O vreme nu ai să observi efectele asupra inimii sau plămânilor, dar o să simți în gură – boli gingivale, pierderea dinților. Și deja ai pielea obosită și ridată prematur, ca toți fumătorii. Compoziția chimică a țigărilor conține cianură și amoniac, să știi. Chiar vrei să bagi în tine de bunăvoie asemenea substanțe toxice?”

„Se pare că știi o groază de chestii despre cuie pentru o nefumătoare”, a spus el, suflând un nor înecăcios de substanțe carcinogene printre buzele subțiri.

„M-am gândit o scurtă perioadă să mă apuc de fumat, am recunoscut, dar de obicei cercetez amănunțit toate activitățile înainte să le fac, iar fumatul nu mi s-a părut în final un mod viabil sau etic de a-mi pierde timpul. Este și o chestie neatrăgătoare financiar vorbind”, am spus.

„Da, a încuviințat el din cap, chiar te costă o adevărată avere. A făcut o pauză, apoi m-a întrebat: încotro mergi, Eleanor?”

M-am gândit cum să-i răspund mai bine la întrebare.

Mergeam acasă, la o întâlnire captivantă. Această ocazie neobișnuită – o întâlnire programată cu un vizitator în casa mea – însemna că trebuia să pun capăt rapid acestei interacțiuni anoste. De aceea, am decis să aleg oricare alt drum în afară de cel pe care ar fi luat-o Raymond. Dar care? Ne apropiam de salonul de pedichiură, când m-a lovit inspirația.

„Am o programare acolo”, am spus, arătând peste drum către locul cu pricina.

M-a privit cu atenție.

„Monturi”, am improvizat.

L-am văzut uitându-se la pantofii mei.

„Îmi pare rău să aud asta, Eleanor, a spus. Și mama mea e la fel, are mari probleme cu picioarele.”

Am așteptat la trecerea pentru pietoni, iar el tăcuse în sfârșit. Am observat apoi un om în vârstă clătinându-se pe partea cealaltă a drumului.

Era mic de statură și îndesat și mi-a atras atenția din cauza puloverului roșu aprins, care ieșea în evidență în comparație cu pantalonii gri standard de pensionar și cu nuanțele pastelate calme. Lent, bătrânul a început să pășească tot mai greu și să se clatine fără control, legănându-se brutal dintr-o parte în alta, în timp ce pungile lui pline ochi creau efectul de pendul uman.

„Beat în plină zi”, am spus eu încet, mai mult pentru mine.

Când Raymond a deschis gura ca să răspundă, bătrânul s-a răsturnat prăbușindu-se pe spate cu un zgomot puternic și rămânând întins.

Geanta lui de cumpărături s-a revărsat lângă el și am observat că luase Tunnock’s Caramel Logs și un pachet imens de cârnați.

„La naiba”, a exclamat Raymond, apăsând cu putere butonul de control al trecerii de pietoni.

„Lasă-l, am spus. E beat. O să fie bine.”

Raymond s-a holbat la mine.

„E un bătrânel amărât, Eleanor. S-a pocnit destul de tare cu capul de pavaj”, a spus.

M-am simțit brusc aiurea. Până și alcoolicii au nevoie de ajutor, bănuiesc, cu toate că ar trebui să se îmbete acasă, așa ca

mine, ca să nu mai creeze probleme și altcuiva. Totuși, nimeni altcineva nu e la fel de sensibil și de atent ca mine. Când, în sfârșit, omulețul verde a clipit pe semafor, Raymond a traversat rapid strada, aruncându-și țigara în canal. Nu e cazul să arunci la gunoi tot, am gândit, în timp ce pășeam măsurat în urma lui. Când am ajuns pe partea cealaltă, Raymond deja îngenunchease lângă bătrân, încercând să-i simtă pulsul la gât. Vorbea tare și fără grabă, spunând aiureli precum: *Salut, bătrâne, ce mai faci?* și *Domnule, mă puteți auzi?* Bătrânul nu răspundea. M-am aplecat deasupra lui și am inspirat adânc.

„Nu e cu adevărat beat, am spus. Ai fi mirosit și tu, dacă era îndeajuns de beat încât să cadă și să-și piardă cunoștința."

Raymond a început să desfacă hainele bătrânului.

„Cheamă o ambulanță, Eleanor", a spus liniștit.

„Nu am telefon mobil, i-am explicat eu, cu toate că sunt dispusă să fiu convinsă de eficacitatea lor."

Raymond s-a scotocit în buzunarul hainei de fâș și mi l-a aruncat pe al lui.

„Grăbește-te, a spus el, bătrânul e inconștient."

Am început să formez 112, dar tocmai atunci o amintire m-a izbit brusc. Nu mai puteam retrăi asta, mi-am dat seama, nu mai puteam auzi o voce spunând *De ce serviciu aveți nevoie?* Apoi sunetul sirenelor care se apropie. Mi-am atins cicatricele și i-am aruncat telefonul înapoi lui Raymond.

„Fă-o tu, am spus. O să stau cu el."

Raymond a înjurat în barbă și s-a ridicat.

„Vorbește în continuare și nu-l mișca."

Mi-am scos vesta și am pus-o pe abdomenul bărbatului. „Bună, am spus. Sunt Eleanor Oliphant."

„Vorbește-i în continuare", a spus Raymond, așa că am făcut-o.

„Ce pulover drăguț! am spus. Nu prea vezi un articol de lână de culoarea asta! Ați putea spune că e vermilion? Sau, poate, carmin? Chiar îmi place. Nu aș purta o asemenea nuanță, bineînțeles. Dar, în ciuda tuturor, cred că ție ți se potrivește de minune. Păr alb și haine roșii – ca Moș Crăciun. Puloverul a fost cadou? Arată ca un cadou, așa moale și scump. E ceva prea

frumos ca să-l fi cumpărat tu. Dar poate *chiar* îți cumperi lucruri frumoase! Știu că unii oameni o fac. Unii oameni nu se gândesc deloc să se răsfețe. Pe bune acum, dacă mă uit la restul hainelor și la ce ai în plasa de cumpărături, nu prea pari deloc acel gen de persoană."

M-am adunat și am respirat adânc de trei ori, apoi am pus încet mâna peste a lui. Am strâns-o cât de blând am putut.

„Domnul Gibbons sună după o ambulanță, am spus, așa că nu-ți face griji, nu o să mai stai mult întins pe stradă. Nu trebuie să-ți fie teamă; serviciile medicale sunt gratuite în țara asta, iar standardele sunt considerate a fi printre cele mai bune din lume. Ești un om norocos. Vreau să spun că nu ai vrea să cazi și să te lovești la cap… să zicem în noul stat Sudanul de Sud, având în vedere situația economică și politică actuală. Dar aici, în Glasgow… ei bine, te-a lovit norocul, scuze pentru jocul de cuvinte."

Raymond a închis și s-a întors către noi.

„Cum mai e, Eleanor? spuse. Și-a mai revenit?"

„Nu, am spus, dar am vorbit cu el, așa cum mi-ai spus să fac."

Raymond a luat cealaltă mână a bărbatului.

„Sărman bătrân", a spus.

Am dat din cap. În mod surprinzător, am simțit o emoție pe care am recunoscut-o ca fiind anxietate sau grijă în legătură cu acest străin în vârstă.

M-am așezat pe jos și fesele mi s-au lovit de ceva mare și denivelat. Când m-am întors să văd ce era, am văzut o sticlă de plastic imensă de Irn-Bru. M-am ridicat să-mi îndrept spinarea și am început să adun cumpărăturile împrăștiate și să le pun în pungi. Una din ele era ruptă, așa că am căutat în geanta mea și am scos Punga mea Pentru Totdeauna, cea de la Tesco, cu lei pe ea. Am împachetat toate articolele comestibile și am pus pungile la picioarele bătrânului. Raymond mi-a zâmbit. Am auzit sirenele, iar Raymond mi-a înmânat vesta.

Ambulanța a parcat lângă noi și doi bărbați au coborât imediat. Erau în mijlocul unei conversații și am fost surprinsă de cât de neîngrijit vorbeau. Credeam că sunt mai degrabă ca

doctorii.

„În regulă, a spus cel mai în vârstă, ce avem aici? Moșulică s-a bușit, nu-i așa?”

Raymond l-a pus la curent și l-am privit pe celălalt; era aplecat deasupra bătrânului, luându-i pulsul, urmărind cu o lanternă mișcarea ochilor și atingându-l ușor ca să vadă dacă avea vreo reacție. S-a întors apoi către colegul lui.

„Trebuie să o luăm din loc”, a spus.

Au scos o targă, fiind rapizi și surprinzător de blânzi în timp ce îl așezau pe bătrân. Cel mai tânăr l-a învelit cu o pătură roșie pufoasă.

„Aceeași culoare ca și puloverul lui”, am spus, dar amândoi m-au ignorat.

„Vii cu el? a întrebat cel mai în vârstă. Nu uita, în spate e loc doar pentru o persoană.”

Raymond și cu mine ne-am uitat unul la altul. Am aruncat o privire la ceas. Vizitatorul avea să ajungă *chez Oliphant* în jumătate de oră.

„O să merg eu, Eleanor, a spus el. Nu cred că vrei să ratezi programarea la pedichiură.”

Am dat din cap, iar Raymond s-a urcat lângă bătrân și paramedic, care era ocupat să-l conecteze la monitoare. Am luat pungile de cumpărături și le-am ridicat îndeajuns de sus ca să le prindă Raymond.

„Uite ce, a spus paramedicul, pe un ton ușor țâfnos, asta nu e furgoneta de la Asda. Nu livrăm cumpărături.”

Raymond vorbea la telefon și l-am auzit discutând, se pare, cu mama lui, spunându-i că o să ajungă târziu. Apoi a închis rapid.

„Eleanor, a spus, de ce nu mă suni un pic mai târziu și poate îi aduci și lucrurile?”

Am luat în considerare asta și am încuviințat, privindu-l în timp ce cotrobăia în buzunarul hainei după un pix. M-a apucat de mână. Am icnit și am făcut un pas în lateral, șocată, ducându-mi mâna ferm la spate.

„Trebuie să-ți dau numărul meu de telefon”, a spus el răbdător.

Am scos carnețelul din geantă, pe care mi l-a înapoiat cu o pagină plină de o mâzgăleală albastră: numele lui abia lizibil, iar dedesubt un șir de numere scrise neciteț, ca de mâna unui copil.

„Cam peste o oră și ceva, a spus el. O să rezolvi cu monturile până atunci, nu?”

CAPITOLUL 6

Abia am avut timp să ajung acasă și să mă schimb de hainele de stradă când soneria a sunat, cu zece minute mai devreme decât mă așteptam. Probabil, încercau să sune când nu eram acasă. Când am deschis încet, ținând lanțul pus, nu era persoana pe care o așteptam. Oricine ar fi fost femeia, nu zâmbea deloc.

„Eleanor Oliphant? June Mullen, Asistență Socială”, a spus ea, pășind spre mine, înaintarea ei fiind oprită de ușă.

„O așteptam pe Heather”, am spus, uitându-mă în jur.

„Mi-e teamă că Heather e în concediu medical; n-avem nicio idee când se va întoarce. Am preluat cazurile ei.”

I-am cerut să văd o legitimație – până la urmă, nu știi niciodată cine-ți bate la ușă. Ea a oftat slab și a început să caute în geantă. Era înaltă și îmbrăcată cu grijă; purta un costum cu pantaloni negri și o cămașă albă. Când a plecat capul, i-am observat dunga albă a scalpului sub linia tunsorii bob, strălucitoare și întunecată. În cele din urmă a ridicat privirea și a scos un permis de securitate, cu un logo imens al consiliului și o fotografie mică. Am analizat-o cu atenție, plimbându-mi privirea de mai multe ori de la fotografie la chipul ei. Nu a fost un gest măgulitor, dar chiar nu era vina ei. Eu nu sunt neapărat fotogenică. Persoana din fața mea era cam de aceeași vârstă cu mine, avea pielea netedă, fără riduri, și un strat de ruj roșu.

„Nu arăți ca o asistentă socială”, am spus.

Ea s-a uitat atent la mine, dar nu a zis nimic. Nu din nou! În fiecare moment al vieții mele am întâlnit, cu o frecvență alarmantă, oameni cu abilități sociale subdezvoltate. De ce locurile de muncă în care stai față în față cu clientul sunt atât de interesante pentru mizantropi? Este o enigmă. Mi-am notat în gând să revin mai târziu la subiect, apoi am desfăcut lanțul și am invitat-o înăuntru. Am îndrumat-o în camera de zi, ascultând sunetul tocurilor ei pe podea. M-a întrebat dacă îi puteam face un tur rapid; mă așteptasem la așa ceva, bineînțeles. Heather făcea același lucru; presupun că e ceva

tipic postului, să se asigure că nu îmi păstrez urina în sticle sau că nu răpesc coțofene și le cos în fețe de pernă. În timp ce ne îndreptam spre bucătărie, m-a complimentat fără vreo urmă de entuziasm pentru decorațiuni.

Am încercat să-mi văd casa prin ochii unui vizitator. Sunt conștientă că sunt foarte norocoasă să trăiesc aici, căci locuințele sociale în această zonă sunt practic inexistente în zilele noastre. Nu mi-aș fi putut permite totuși să trăiesc în aria acestui cod poștal; cu siguranță, nu cu sumele derizorii pe care le primesc de la Bob. Serviciile sociale au aranjat să mă mut aici după ce a trebuit să părăsesc ultimul meu centru de plasament, în vara de dinainte de a începe universitatea. Tocmai împlinisem șaptesprezece ani. Pe atunci, unei tinere persoane vulnerabile, care creștea în grija statului, i se aloca de către consiliu un apartament municipal, în apropiere de locul ei de studiu, fără prea multe probleme. Imaginează-ți.

Îmi amintesc că mi-a luat ceva timp să decorez și, în cele din urmă, am zugrăvit locuința în vara de după ce am absolvit. Am cumpărat vopsea lavabilă și perii după ce am încasat un cec, pe care l-am primit prin poștă de la Registrul Universității, odată cu diploma mea; câștigasem, se pare, un mic premiu, înființat în numele unor clasici morți demult, pentru cea mai bună lucrare a examenelor finale, despre *Georgicele* lui Virgiliu. Am absolvit *in absentia,* desigur; părea inutil să urc pe scenă și să nu fie nimeni acolo care să mă aplaude. Apartamentul a rămas neschimbat de atunci.

Presupun, și încerc să fiu obiectivă, că era într-o stare cam jalnică. Mami spunea întotdeauna că o obsesie pentru interioarele caselor este ceva obositor și burghez și, mai rău, că activitățile „fă-tu-singur” sunt mai mult apanajul gloatelor. Este destul de înfricoșător să mă gândesc la ce idei am putut asimila de la Mami.

Mobilierul îmi fusese donat de o organizație de caritate care îi ajută pe tinerii vulnerabili și pe foștii infractori atunci când se mută într-o casă nouă. Sunt lucruri desperecheate, pentru care am fost foarte recunoscătoare atunci și încă mai sunt. Totul era perfect funcțional, așa că n-am mai văzut necesitatea de a

înlocui vreuna dintre piese. Nu am făcut curățenie prea des și am presupus că asta ar fi putut contribui la ceea ce s-ar putea percepe ca un aer neîngrijit. Nu mi s-a părut important; sunt singura persoană care a mâncat vreodată aici, care s-a spălat, s-a dus la culcare și s-a trezit aici.

Această *June Mullen* era primul meu vizitator din noiembrie anul trecut. Ei vin cam la șase luni – sunt vizitele de lucru ale Asistenței Sociale. Ea era primul meu vizitator din acel an calendaristic. Cititorul contorului încă nu a trecut, deși trebuie să spun că prefer să lase o carte de vizită, apoi eu să le dictez la telefon cifra mea. Chiar îmi plac centrele de apel – este întotdeauna cât se poate de interesant să auzi toate acele accente diferite și să încerci să afli câte ceva despre persoana cu care vorbești. Cea mai bună parte este atunci când te întreabă, la sfârșit: *Te mai pot ajuta și cu altceva astăzi, Eleanor?* iar eu pot răspunde: *Nu, nu, vă mulțumesc, ați rezolvat complet și cuprinzător problemele mele.* Este întotdeauna frumos să aud primul meu nume rostit cu voce tare de o voce umană.

În afară de Asistența Socială și de companiile de utilități, uneori, câte un reprezentant al unei biserici poate suna la un moment dat pentru a mă întreba dacă l-am primit pe Iisus în viața mea. Nu par a se bucura să dezbată conceptul de prozelitism, după cum am aflat, chestie care mă dezamăgește. Anul trecut, un om a venit să-mi livreze un catalog Betterware, care s-a dovedit o lectură foarte plăcută. Încă regret că nu am achiziționat prinzătorul de păianjeni, care era, într-adevăr, un dispozitiv foarte ingenios.

June Mullen a refuzat ceașca de ceai pe care i-am oferit-o și ne-am întors în camera de zi; după ce ne-am așezat pe canapea, ea a scos dosarul meu din servietă. Avea câțiva centimetri grosime, iar foile dinăuntru erau strânse neglijent cu un elastic de cauciuc. O mână necunoscută scrisese OLIPHANT, ELEANOR cu un marker, în colțul din dreapta sus, și data – iulie 1987, anul nașterii mele. Dosarul umflat, rupt și pătat arăta ca un vestigiu.

„Scrisul de mână al lui Heather este groaznic”, a mormăit ea, urmărind prima pagină din grămada de hârtii cu o unghie

îngrijită.

Vorbea cu un ton jos, mai mult pentru sine.

„Vizite bianuale… continuitatea integrării în comunitate… identificarea timpurie a oricăror nevoi suplimentare de sprijin…”

A continuat să citească, apoi am văzut cum i se schimbă expresia. A aruncat o privire spre mine, în care se amestecau groaza, alarma și mila. Probabil ajunsese la partea despre Mami. Am privit dincolo de ea. A inspirat adânc și s-a uitat la hârtii, apoi, în timp ce scotea aerul din piept, s-a uitat la mine din nou.

„Nu am avut nicio idee, a spus ea, cu o voce în ton cu expresia. Tu… trebuie să-ți fie foarte dor!”

„De Mami? am râs. Nu prea.”

„Nu, am vrut să spun…”

Apoi a pierdut ideea; arăta ciudat: era tristă și jenată. Oh, le cunoșteam bine – erau Sfânta Treime a expresiilor Oliphant. Am ridicat din umeri, neavând nicio idee despre ce vorbea.

Tăcerea stătea între noi, în timp ce ea tremura de milă. După un moment care mi s-a părut că a durat zile întregi, June Mullen a închis dosarul din poala ei și mi-a oferit un zâmbet mult prea luminos.

„Așa, deci, Eleanor, cum te descurci, în general? Vreau să spun, de la ultima vizită a lui Heather.”

„Ei bine, am realizat că aș avea nevoi suplimentare de sprijin și sunt pe deplin integrată în comunitate, June”, am spus.

Ea a zâmbit slab.

„Munca merge bine? Văd că ești… – a consultat din nou dosarul – … lucrezi într-un birou?”

„La muncă este bine, am spus. Totul este în regulă.”

„Și cu casa?” a continuat ea, uitându-se în jur prin cameră și oprindu-se la fotoliul meu mare și verde, în forma unei broaște imense, venit prin donația de mobilier atunci când m-am mutat.

De-a lungul anilor, ajunsesem să iubesc ochii bulbucați și limba roz și gigantică a broaștei-fotoliu. Într-o noapte, o noapte de votcă, am desenat o muscă de casă mare – *Musca domestica* – pe limba ei, cu un marker șutit. Nu am niciun fel de talent

artistic, dar, în opinia mea umilă, am redat corect subiectul. Am simțit că acest act m-a ajutat să devin proprietara lucrului donat și că a creat ceva nou dintr-un obiect la mâna a doua. De asemenea, broasca-fotoliu dădea impresia că este flămândă. June Mullen părea incapabilă să-și ia ochii de la ea.

„Aici totul este în regulă, June, am reiterat. Facturile sunt toate plătite, am relații cordiale cu vecinii. Mă simt foarte confortabil."

Ea a răsfoit dosarul din nou, apoi a tras aer în piept. Știam ce urma să spună, recunoscând foarte bine schimbarea de registru – frica, ezitarea – care a precedat întotdeauna subiectul.

„Să înțeleg că încă nu vrei să știi nimic în plus despre incident sau despre mama ta?"

De data asta, nu a zâmbit.

„Așa e, am spus. Nu e nevoie – vorbesc cu ea o dată pe săptămână, miercuri seara, cu o regularitate de ceasornic."

„Într-adevăr? După atât timp, încă mai vorbiți? Interesant… Ești dornică să… menții contactul?"

„De ce n-aș fi?" am spus neîncrezătoare.

Unde Dumnezeu găsește Departamentul de Asistență Socială asemenea oameni? Ea a tăcut mai mult, intenționat, și, cu toate că am recunoscut tehnica, nu am rezistat să nu continui, în cele din urmă.

„Cred că lui Mami i-ar plăcea dacă aș încerca să aflu mai multe despre… incident… dar n-am nicio intenție în sensul acesta."

„Nu, a spus ea, dând din cap. Ei bine, este alegerea ta cât de mult vrei să știi despre ce s-a întâmplat, nu-i așa? Instanțele de judecată au fost foarte clare atunci, spunând că așa ceva are să fie în întregime la latitudinea ta."

„Corect, am zis eu, asta este exact ceea ce au spus."

Ea m-a privit atent, așa cum au făcut-o înainte atât de mulți oameni, examinându-mi chipul, ca pentru a descoperi acolo vreo trăsătură a mamei mele, simțind probabil un fior ciudat pentru că se afla *atât de aproape* de o rudă de sânge a femeii pe care ziarele o mai menționau uneori, după toți acești ani, numind-o *fața frumoasă a răului.* I-am urmărit privirea

plimbându-se peste cicatrice. Gura ei era ușor întredeschisă și mi-a fost limpede că tunsoarea bob și costumul erau doar o deghizare nepotrivită pentru această femeie grosolană cu bărbia ascuțită.

„Probabil aș putea să caut o fotografie, dacă doriți una”, am spus.

Ea a clipit de două ori și a roșit, apoi și-a făcut de lucru luptându-se cu dosarul bombat, încercând să adune toate hârtiile aruncate într-o grămadă ordonată. Am observat o singură foaie zburând ușor până sub măsuța de cafea. June n-a văzut-o și am ezitat dacă să-i spun sau nu. Până la urmă, erau informații despre mine, așa că, tehnic, era a mea, nu? M-am gândit că o să i-o înapoiez la următoarea vizită – nu sunt o hoață. Mi-am imaginat că Mami îmi șoptește că am procedat bine, că lucrătorii sociali sunt niște persoane iscoditoare și băgărețe, care se pretind făcătoare de bine. June Mullen a rupt banda elastică din jurul dosarului, iar ocazia de a menționa despre foaia de hârtie a trecut.

„Eu… mai e ceva ce ai vrea să discuți cu mine azi?” a întrebat.

„Nu, vă mulțumesc”, am spus, zâmbind cât de larg am putut.

Ea m-a privit mai degrabă descumpănită, poate chiar puțin speriată. Am fost dezamăgită. Intenționasem să fiu plăcută și prietenoasă.

„Ei bine atunci, cam asta e tot pentru moment, Eleanor. O să te las acum”, a spus ea.

A continuat să vorbească în timp ce punea dosarul în servietă, adoptând un ton degajat, informal.

„Ai planuri pentru weekend?”

„O să vizitez pe cineva la spital”, am spus.

„Oh, asta e frumos. Vizitele îi înveselesc mereu pe pacienți, nu-i așa?”

„Așa o fi, am spus. N-am de unde să știu. N-am mai vizitat pe nimeni în spital până acum.”

„Dar ai petrecut și tu mult timp în spital, desigur”, a spus ea.

M-am uitat la ea. Discrepanța între ceea ce știam una despre cealaltă era vizibilă și incorectă. Cred că asistenții sociali ar

trebui să le prezinte noilor clienți o foaie cu informații despre ei, pentru a încerca să remedieze acest lucru. La urma urmei, ea avea acces nelimitat la acel mare dosar maro, cea mai tare carte despre Eleanor, două decenii de informații despre cele mai intime și personale clipe din viața mea. Tot ce știam eu despre June erau numele ei și angajatorul.

„Dacă știți asta, atunci sunteți conștientă că circumstanțele erau de așa natură încât singurii vizitatori permiși au fost poliția și reprezentanții mei legali", am spus.

Ea s-a holbat la mine. Mi-am amintit de acele capete de clovni de la târguri, cu gurile lor căscate, în care încerci să arunci o minge de ping-pong, ca să câștigi un peștișor. I-am deschis ușa ca să iasă, văzând că ochii îi fugeau în continuare spre broasca gigantică personalizată.

„O să ne vedem în șase luni, Eleanor", a zis ea fără vreo tragere de inimă.

„Mult noroc!"

Am închis ușa excesiv de grijuliu în spatele ei… Nu spusese nimic despre Polly, m-am gândit, chestie care a fost ciudată. Ridicol, m-am simțit aproape jignită în numele lui Polly. Fusese în colț pe tot parcursul întâlnirii noastre și era, în mod clar, cel mai atrăgător lucru din cameră. Frumoasa mea Polly, prozaic descrisă ca o plantă-papagal, uneori numită plantă cacadu din Congo, dar care, pentru mine, a fost întotdeauna cunoscută în toată gloria ei latină: *Impatiens niamniamensis*. O spun cu voce tare de multe ori: *Mamniamensis*. E ca și cum ai săruta, sunetele m-ului forțând buzele să se unească, consoanele rostogolindu-se, limba izbindu-se de n-uri și s-uri. Strămoșii lui Polly au bătut, la începuturi, tot drumul din Africa. Ei bine, cu toții am făcut asta. Ea este singurul lucru constant din copilăria mea, singurul lucru viu care a supraviețuit. Ea a fost un cadou de ziua mea, dar, ciudat, nu-mi amintesc cine mi-a oferit-o. Nu am fost, la urma urmei, o fată copleșită cu daruri. Ea m-a urmat din dormitorul meu din copilărie, a supraviețuit centrelor de plasament și caselor de copii și, la fel ca mine, e încă aici. Am îngrijit-o și am replantat-o atunci când a căzut sau când a fost aruncată. Îi place lumina și îi e sete. În afară de asta, are nevoie

de o îngrijire și atenție minime, pentru că, în mare parte, are grijă singură de ea. Vorbesc cu ea uneori, nu mi-e rușine să recunosc. În cazul în care tăcerea și singurătatea mă apasă și mă bântuie, strivindu-mă, sculptând în mine ca în gheață, *trebuie* să vorbesc cu voce tare, uneori doar ca să îmi demonstrez că sunt încă vie.

O întrebare filosofică: dacă un copac cade într-o pădure și nimeni nu este în jur ca să audă, oare scoate vreun sunet? Iar o femeie care e cu totul singură și vorbește din când în când cu o plantă în ghiveci este cumva nebună? Cred cu tărie că este perfect normal să vorbești cu tine însăți, ocazional. Nu e ca și cum m-aș aștepta la un răspuns. Sunt pe deplin conștientă că Polly este o plantă.

Am udat-o, apoi m-am ocupat de câteva treburi casnice, gândindu-mă în avans la momentul în care aveam să-mi deschid laptopul și să verific dacă un anumit cântăreț a postat vreo informație nouă. Facebook, Twitter, Instagram. Ferestre către o lume a minunilor. În timp ce încărcăm mașina de spălat, a sunat telefonul. Un vizitator *și* un apel telefonic! O zi cu litere roșii, într-adevăr. Era Raymond.

„L-am sunat pe mobil pe Bob și i-am explicat situația, așa că a scos pentru mine numărul tău din dosarele de personal”, a spus el.

Serios? Oare tot ce era despre mine se găsea în dosare masive, larg deschise pentru ca oricine să le poată scutura un pic, să le răsfoiască și să facă tot ce vrea?

„Ce abuz scârbos la adresa intimității mele! Ca să nu mai vorbim de o infracțiune împotriva legii privind protecția datelor, am spus. Voi vorbi cu Bob despre asta săptămâna viitoare.”

A urmat o tăcere la celălalt capăt al liniei.

„Ei bine?” am spus.

„Oh, corect! Da. Scuze! Doar că ai spus că vei suna și nu ai făcut-o, și… ei bine, eu sunt la spital acum. M-am întrebat, știi… dacă ai vrea să-i aduci lucrurile tipului bătrân. Suntem la Infirmeria de Vest. Oh, și numele lui e Sami-Tom.”

„Ce? am răspuns. Nu, nu poate fi corect, Raymond. El este un

om mic, gras, în vârstă, din Glasgow. Nu există absolut nicio posibilitate să-l cheme *Sami-Tom.”*

Am început să am îngrijorări serioase cu privire la capacitățile mintale ale lui Raymond.

„Nu, nu, Eleanor – este Sammy… prescurtare de la Samuel. Thom ca în THOM.”

„Oh”, am spus.

O altă pauză lungă.

„Așa… cum am spus, Sammy e în aripa de vest. Vizitele încep la ora șapte, dacă vrei să intri.”

„Am spus că voi veni, iar eu sunt o femeie de cuvânt, Raymond! Este un pic cam târziu acum. Mâine, spre seară, mi-ar conveni cel mai bine, dacă asta e în regulă și pentru tine.”

„Sigur”, a spus el.

O altă pauză.

„Vrei să știi cum se mai simte?” m-a întrebat apoi.

„Da, bineînțeles”, am spus.

Omul nu se descurca deloc în conversație și asta făcea ca tot schimbul nostru de replici să-mi dea mari bătăi de cap.

„Nu e bine. E stabil, dar este grav. Ca să fii pregătită. Încă nu și-a recăpătat cunoștința.”

„În acest caz, nu îmi pot imagina că ar putea avea prea multă nevoie de Irn-Bru și de cârnați Lorne mâine, nu?” am întrebat.

L-am auzit pe Raymond inspirând.

„Uite ce e, Eleanor, depinde doar de tine dacă vrei să îi faci o vizită sau nu. Lui nu îi trebuie chiar acum lucrurile alea și cred că va trebui să arunci ce nu se poate păstra. Așa cum ai spus, bietul moșneag nu o să gătească prea curând.”

„Ei bine, chiar așa este. De fapt, îmi imaginez că prăjeala este exact ceea ce l-a adus în această situație”, am spus.

„Trebuie să închid acum, Eleanor”, a spus el, apoi a pus telefonul jos destul de brusc.

Cât de nepoliticos! Mă luptam cu o dilemă; nu prea avea rost să fac un drum până la spital ca să văd un străin în comă și să las la marginea patului o sticlă de băutură acidulată. Pe de altă parte, ar fi fost interesantă experiența de vizitator la spital și exista întotdeauna o șansă mică de a se trezi atunci când eram

acolo. Păruse să-i placă monologul meu în timp ce așteptam ambulanța; bine, în măsura în care mă auzise, având în vedere că era inconștient.

În timp ce meditam la asta, am ridicat pagina care căzuse din dosar și am întors-o pe față. Era ușor îngălbenită pe margini și mirosea a instituție: metalic, precum dulapurile cu fișiere. Era soioasă, atinsă de pielea nespălată a mai multor mâini anonime. Bancnotele au un miros asemănător, am observat.

DEPARTAMENTUL DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ
NOTĂ DESPRE ÎNTÂLNIREA DE CAZ
15 martie 1999, ora 10 dimineața

Întâlnire pentru cazul: Oliphant, ELEANOR (12/07/1987)

Prezenți: Robert Brocklehurst (Asistent Principal pentru Copii și Familii, Departamentul de Asistență Socială); Rebecca Scatcherd (Asistent Social Senior, Departamentul de Asistență Socială); dl și dna Reed (îngrijitori adoptivi). Reuniunea a avut loc în casa domnului și doamnei Reed, ai căror copii, inclusiv Eleanor Oliphant, erau la școală la momentul respectiv. Dl și dna Reed au solicitat întâlnirea, care a fost stabilită în afara sesiunilor programate în mod regulat, pentru a discuta despre grijile lor crescânde cu privire la Eleanor.

Dna Reed a raportat că purtarea lui Eleanor s-a înrăutățit de când a fost discutată ultima dată la o întâlnire de caz, cu aproximativ patru luni în urmă. Dl Brocklehurst a solicitat exemple, iar dl și dna Reed au citat următoarele:

- **relația lui Eleanor cu alți copii s-a deteriorat aproape complet, în special cea cu John (14), cel mai mare;**
- **Eleanor a fost zilnic insolentă și nepoliticoasă față de dna Reed. Atunci când dna Reed a încercat**

să o disciplineze, de exemplu prin trimiterea ei la etaj, în camera de oaspeți, pentru a reflecta asupra comportamentului ei, a devenit isterică și, o dată, violentă fizic;

- **Eleanor a pretins uneori că leșină pentru a încerca să evite să fie disciplinată sau ca răspuns la disciplinare; alteori, a pretins că este îngrozită de întuneric și a ținut familia trează, plângând isteric. I s-a oferit o lumină de noapte și a reacționat cu hohote violente și cu tremurături la orice sugestie că ar trebui să renunțe la ea, fiind prea mare pentru așa ceva acum;**
- **Eleanor a refuzat de multe ori să mănânce alimentele care i-au fost oferite; ora mesei a devenit o sursă de conflict pentru masa în familie;**
- **Eleanor a refuzat din start să ajute la treburile casnice simple, cum ar fi aprinderea focului sau curățarea cenușii. Dl și dna Reed au raportat că au fost extrem de îngrijorați de efectele comportamentului lui Eleanor asupra celorlalți trei copii (John, 14, Eliza, 9 și Georgie, 7) și, în lumina acestor preocupări, dar și a celor ridicate anterior, în cursul altor întâlniri de caz programate, au dorit să discute despre cea mai bună soluție pentru Eleanor.**

Dl și dna Reed au solicitat din nou mai multe informații despre trecutul lui Eleanor, iar dl Brocklehurst a explicat că acest lucru nu ar fi posibil – și, într-adevăr, nu este permis. Domnișoara Scatcherd a cerut un raport de la școală, de la dirigintele lui Eleanor, înaintea întâlnirii, și s-a observat că Eleanor s-a comportat bine, obținând note excelente la toate materiile. Dirigintele a comentat că Eleanor este un copil excepțional de luminos și de articulat, cu un vocabular impresionant. Profesorii ei au raportat că a fost liniștită și s-a comportat bine în timpul lecțiilor,

dar nu a participat la discuții, cu toate că a fost un ascultător activ.

Mai mulți membri ai personalului au observat că Eleanor a fost foarte retrasă și izolată în timpul pauzelor, părând să nu socializeze cu colegii ei. După discuții îndelungate și având în vedere preocupările menționate de către dl și dna Reed cu privire la impactul comportamentului lui Eleanor asupra altor copii, s-a convenit că cea mai adecvată acțiune ar fi aceea de a o scoate pe Eleanor din casa familiei. Dl și dna Reed au fost mulțumiți de acest rezultat, iar dl Brocklehurst i-a informat că departamentul îi va contacta cu privire la pașii următori.

Notă fișier: la data de 12 noiembrie 1999 a avut loc ședința Consiliului pentru Revizuirea Supravegherii Copiilor cu privire la Eleanor Oliphant, la care au fost prezenți domnul Brocklehurst și domnișoara Scatcherd (minute atașate).

Consiliul pentru Copii a concluzionat că, din cauza comportamentului provocator al lui Eleanor în acest caz, dar și în anterioarele destinații de plasare, asistența parentală profesionistă într-un mediu familial s-a dovedit inadecvată la acel moment. De aceea s-a decis ca Eleanor să fie plasată temporar într-un cămin, urmând să se revină asupra deciziei Consiliului după douăsprezece luni.

(Procedură: R. Scatcherd să cerceteze disponibilitatea locurilor în cămine locale și să-i informeze pe dl și pe dna Reed cu privire la data estimată a plecării lui Eleanor din casă.)

R. Scatcherd, 12/11/99

Mincinoși, mincinoși, mincinoși.

CAPITOLUL 7

Autobuzul era aproape gol și mi-am ales un loc pe care să mă așez. Aveam cu mine cumpărăturile bătrânului, puse în două Pungi pentru tot restul Vieții. Aș fi aruncat cârnații și brânza portocalie și aș fi ținut laptele pentru mine, gândindu-mă că nu îl furam, pentru că oricum nu ar fi avut nevoie de el. Aveam ceva scrupule în legătură cu aruncatul altor chestii perisabile. Chiar înțeleg că unii oameni sunt de părere că e greșit să irosești și, după ce m-am gândit mai bine, tind să fiu de acord. Dar eu fusesem educată să gândesc cu totul diferit; Mami mereu spunea că doar țăranii și jalnicele furnici lucrătoare se preocupau de chestiuni atât de triviale.

Mami spunea că noi suntem împărătese, sultane și maharani în propria casă și că era de datoria noastră să trăim o viață plină de plăceri rafinate și de răsfăț. Fiecare masă trebuie să fie un ospăț epicurian al simțurilor, spunea ea, și mai bine faci foamea decât să-ți întinezi cerul gurii cu altceva decât bucățele rafinate. Îmi spunea că mâncase tofu fript în ulei cu ardei iute în piețele nocturne din Kowloon și că cel mai bun sushi din afara Japoniei se găsește la São Paolo. Cea mai delicioasă mâncare din viața ei, spunea, fusese caracatiță friptă pe cărbuni, pe care o mâncase la apusul soarelui, într-o tavernă modestă din port, într-o seară târzie de vară pe insula Naxos. Văzuse cum o prinde un pescar, apoi sorbise încet uzo toată după-amiaza, în timp ce personalul de la bucătărie o izbise încontinuu de zidul portului ca să-i frăgezească bine carnea palidă și lipicioasă. Ar trebui să o întreb cum e mâncarea acolo unde e acum. Bănuiesc că ceaiul Lapsang Souchong și biscuții *langues de chat* lipsesc cu desăvârșire.

Îmi aduc aminte că fusesem invitată la o colegă după ore. Doar eu. Ocazia era „ceaiul”. Era ceva care îmi crea confuzie; mă așteptasem – și nu fără motiv – să fie ceaiul de după-amiază, însă mama ei pregătise un fel de cină anticipată, pe care să o mâncăm în bucătărie. Încă văd imaginea, în portocaliu și bej: trei fish fingers strălucitoare, o baltă de fasole fiartă și o

grămadă jalnică de cartofi la cuptor. Nu mai văzusem așa ceva până atunci, darămite să gust, așa că întrebasem ce erau. Danielle Mearns le spusese tuturor colegilor a doua zi și toți râseseră, poreclindu-mă Fasoli Reli Ciudățica (prescurtat Faso, care a rămas așa o perioadă). Acum nu mai contează – școala a fost o experiență de scurtă durată pentru mine. A mai fost un incident cu un profesor foarte curios, care a sugerat să fac o plimbare până la asistenta școlară, după care Mami a declarat că respectivul profesor era un nerod semianalfabet cu un vocabular limitat, a cărui singură calificare care conta cu adevărat era o diplomă de prim-ajutor. După aceea am făcut ore în privat.

Acasă la Danielle, primisem de la mama ei un iaurt Munch Bunch ca desert, iar eu strecurasem borcanul gol în ghiozdan ca să îl studiez după aceea. Se pare că era un articol de promoție pentru o emisiune pentru copii cu bucăți de fructe animate. Și mai spuneau că eu eram ciudată! Faptul că nu puteam vorbi despre emisiunile de la televizor stârnea oroarea celorlalți copii de la școală. Nu aveam televizor; Mami îi spunea carcinogen catodic, cancer pentru intelect, așa că citeam sau ascultam discuri, iar câteodată mai jucam table sau mah jong, dacă era într-o dispoziție bună.

Surprinsă de cât de puține știam despre confortul oferit de mâncarea congelată, mama lui Danielle Mearns mă întrebase ce mâncam de obicei la ora ceaiului, în seara de miercuri.

„Nu există vreo rutină”, îi răspunsesem.

„Dar ce mănânci de obicei?” întrebase ea, total siderată.

Îi dădusem câteva exemple. Sparanghel cu sos alb, cu ou de rață poșat și ulei de alune. Bouillabaisse cu sos rouille făcut în casă. Pui cu sos glazurat de miere, cu bomboane fondante din rădăcini de țelină. Trufe proaspete de sezon, rase deasupra bureților, și linguine cu unt. Făcuse ochii cât cepele.

„Toate acestea sunt chiar… foarte elaborate”, spusese ea.

„Oh, nu, câteodată sunt doar chestii foarte simple, adăugasem eu, cum ar fi pâine din aluat fermentat prăjită cu brânză manchego și pastă de gutui.”

„Sigur”, spusese ea, schimbând o privire cu Danielle, care

rămăsese cu gura căscată, astfel că puteam vedea o îmbucătură de boabe de fasole nemestecate.

Nimeni nu mai spusese nimic, iar doamna Mearns pusese pe masă o sticlă cu un lichid roșu și gros, pe care Danielle începuse să o agite tare și să o toarne peste tot pe mâncarea portocalie și bej.

Bineînțeles că după aceea avuseseră grijă de mine și mă familiarizasem rapid cu o nouă familie culinară – Aunt Bessie, Captain Birdseye și Uncle Ben, toți prezentați în mod constant, astfel că acum pot distinge după miros HP Sauce de Daddies, ca un sommelier al sosurilor. Era încă unul dintre felurile – cărora le pierdusem șirul – în care viața mea cea nouă se diferența de cea veche. Înainte și după incendiu. O zi mâncam la micul dejun pepene roșu, brânză feta și semințe de rodii, iar în alta mâncam Mother's Pride prăjită și unsă cu un strat gros de margarină. Asta era povestea mamei, de fiecare dată.

Autobuzul s-a oprit exact în fața spitalului. La parter era un magazin care vindea o selecție eclectică de produse. Știam cât de mult conta să duci un cadou unui pacient, dar ce puteam să cumpăr? Nu știam care e Sammy și care e Adam. Nu avea niciun rost să-i iau ceva comestibil, de vreme ce scopul vizitei mele era să îi returnez propria mâncare, chestiile pe care el însuși le alesese cu o zi în urmă. Iar ceva de citit ar fi fost total irelevant, deoarece era în comă. Și totuși, nu prea se găsea altceva care să fie potrivit pentru un cadou. Magazinul avea câteva articole de toaletă, dar mi se părea deplasat ca eu, o străină de sex opus, să îi ofer articole care se foloseau la îngrijirea funcțiilor trupului și, oricum, un tub de pastă de dinți sau un pachet de aparate de ras de unică folosință nu mi se păreau cadouri foarte drăguțe.

Am încercat să îmi aduc aminte care era cadoul cel mai drăguț pe care îl primisem vreodată. În afară de planta Polly, nu îmi venea nimic altceva în minte. În mod alarmant, mi-am adus aminte de Declan. Primul și singurul meu iubit, pe care aproape îl uitasem de tot, așa că a fost destul de neplăcut să îmi reamintesc de el. Am rememorat un moment groaznic în care,

atunci când a văzut singura felicitare pe care o primisem de ziua mea într-un an (de la o ziaristă care reușise cumva să dea de mine, cu o notă în interior în care spunea că m-ar fi plătit substanțial pentru un interviu, oricând și oriunde), a pretins că îi ascunsesem intenționat data mea de naștere. Așadar, de aniversarea mea de douăzeci și unu de ani, am primit pumni în rinichi și lovituri până am leșinat, iar apoi, după ce mi-am revenit, mi-a învinețit un ochi pentru că „i-am ascuns informații". Singura aniversare pe care o mai țineam minte era cea de unsprezece ani. Primisem o brățară veritabilă de argint, cu un talisman în formă de ursuleț, de la familia vitregă la care locuiam atunci. Fusesem foarte recunoscătoare să primesc un cadou, dar nici măcar nu o purtasem. Nu prea sunt o persoană căreia să îi placă ursuleții.

M-am întrebat ce fel de cadou mi-ar face frumosul cântăreț cu ocazia unei aniversări, să zicem, sau de Crăciun. Nu, stai, de Sfântul Valentin, cea mai specială și romantică zi a anului. Mi-ar scrie un cântec, ceva minunat, și mi l-ar cânta la chitară în timp ce eu aș sorbi din șampania răcită perfect. Nu, nu la chitară, asta pare foarte previzibil. M-ar surprinde dacă ar învăța să cânte la… fagot. Da, ar cânta melodia pentru mine la fagot.

Să revenim la lucruri mai prozaice acum. Pentru că am vrut ceva mai potrivit, am cumpărat pentru Sammy câteva ziare și reviste, gândindu-mă că măcar i le-aș citi cu voce tare. Am adunat o colecție potrivită. După cum arăta și după conținutul plasei de cumpărături, am bănuit că Sammy ar fi citit mai curând *Daily Star* decât *Daily Telegraph.* Am cumpărat și câteva tabloide și am decis să îi duc și o revistă. Asta avea să fie ceva mai dificil. Erau atât de multe! *Coride Nast Traveller, Yachts* și *Yachting, Now!* – cum să știu pe care să o aleg? Habar nu aveam ce îl interesa. M-am gândit atent ca să deduc răspunsul. Era adult – iată singurul lucru cert și logic pe care îl știam despre el; orice altceva ar fi fost doar o bănuială. Am urmat legea bunului-simț, așa că m-am ridicat pe vârfuri și am luat un exemplar din *Razzle.* Gata, problemă rezolvată.

În spital era prea cald și podelele scârțâiau. În fața secției era

un dispenser de gel de mâini, cu un semn mare și galben deasupra: *Nu beți.* Oamenii chiar ar fi băut gel de mâini dezinfectant? Bănuiesc că da – altfel de ce ar fi fost pus semnul? O parte din mine, o părticică, a luat în calcul ideea de a apleca ușor capul ca să iau o picătură, doar pentru că mi se ordonase să n-o fac. Nu, Eleanor, mi-am spus. Mai ușor cu tendințele rebele. Rămâi la ceai, cafea și votcă.

Îmi era teamă să mă dau pe mâini, pentru că ar fi inflamat eczema, dar am făcut-o oricum. Igiena corectă este foarte importantă – cerul să mă păzească să ajung cumva un vector de infecție! Pavilionul era mare, cu două rânduri lungi de paturi, câte unul pe fiecare perete. Toți pacienții erau la fel: bătrâni chei și știrbi, care fie moțăiau, fie priveau în gol, cu bărbiile căzute. L-am zărit pe Sammy chiar în capătul laturii stângi, însă doar pentru că era gras. Restul erau schelete acoperite de o piele gri și plină de riduri. M-am așezat pe scaunul de piele lucioasă de lângă pat. Raymond nu se vedea nicăieri…

Ochii lui Sammy erau închiși, dar în mod vizibil nu era în comă. Dacă ar fi fost așa, ar fi fost într-o secție specială, conectat la mașinării, nu? M-am întrebat dacă nu cumva Raymond mă mințise. Îmi dădeam seama, după felul regulat în care se ridica și cobora pieptul lui Sammy, că dormea. Am decis să nu îi citesc, așa că am pus materialul de lectură pe dulapul de lângă pat. Am deschis apoi compartimentul din față, gândindu-mă că ar fi fost un loc bun să pun înăuntru Pungile pentru Restul Vieții. În afară de un portofel și de un set de chei, nu mai era nimic în dulap. M-am întrebat dacă aș putea căuta în portofelul lui Sammy după vreun indiciu despre el și, când eram gata să îl iau, am auzit pe cineva în spatele meu dregându-și vocea, un sunet înecat de flegmă, care îmi spunea că e un fumător.

„Eleanor! Ai venit”, a spus Raymond, așezându-se pe un scaun de partea cealaltă a patului.

L-am privit.

„De ce ai mințit, Raymond? Sammy nu e în comă. E doar adormit. Nu e deloc același lucru.”

Raymond a râs.

„A, dar sunt veşti bune, Eleanor! S-a trezit acum câteva ore. Se pare că are o contuzie severă şi un şold fracturat. I l-au pus la loc ieri – e foarte obosit din cauza anesteziei, dar au spus că va fi bine."

Am dat din cap şi m-am ridicat brusc.

„Atunci, ar trebui să-l lăsăm în pace", am spus.

Sincer, eram foarte dornică să ies din pavilion. Era prea cald şi îmi era totul prea cunoscut – păturile care ţineau prea cald, mirosul de oameni şi de chimicale, suprafeţele dure ale cadrelor paturilor şi ale scaunelor de plastic. Mâinile mă înţepau uşor de la gelul care îmi intrase în crăpăturile pielii. Am mers împreună spre lift şi am coborât în linişte. Uşile s-au deschis la parter şi am simţit cum picioarele mă poartă singure spre uşa principală.

Era una dintre serile acelea minunate de vară – când, la ora 8 seara, este caldă şi lumina blândă. Avea să se întunece abia pe la unsprezece. Raymond şi-a scos jacheta, dând la iveală încă un tricou ridicol. Acesta era galben şi avea doi cocoşi albi din desene animate. Scria *Los Pollos Hermanos.* Total lipsit de sens. S-a uitat la ceas.

„O să iau ceva şi o să merg spre amicul meu Andy. Câţiva dintre noi stăm pe-acolo sâmbătă seara – pornim Playstationul, fumăm şi bem câteva beri."

„Pare absolut încântător", am spus.

„Tu ce o să faci?" m-a întrebat.

Bineînţeles că aveam să merg acasă, să mă uit la televizor sau să citesc o carte. Ce altceva să fac?

„O să mă întorc la apartament, am spus. Cred că în seara asta, mai târziu, e un documentar despre dragonii komodo pe BBC4."

S-a uitat din nou la ceas, apoi la cerut albastru nesfârşit. După un moment de linişte, o mierlă a început să se dea în spectacol în apropiere, iar cântecul său era atât de spectaculos, încât părea uşor vulgar. Am ascultat amândoi, iar când i-am zâmbit lui Raymond, el mi-a întors zâmbetul.

„Uite, e o noapte prea frumoasă ca să stai în casă singură! Ţi-ar plăcea să bem rapid o bere pe undeva? Trebuie să plec într-o oră şi ceva înainte să se închidă oficiul, dar…"

Trebuia să mă gândesc foarte bine. Nu mai fusesem într-un local de mulți ani, iar Raymond nu era ceea ce se putea numi o companie plăcută. Totuși, am ajuns rapid la concluzia că avea să îmi fie de folos din două motive. Primul, ar fi fost un exercițiu bun în caz că, dacă lucrurile ar fi ieșit bine, Johnnie Lomond ar fi vrut să mergem într-un bar la una dintre întâlnirile noastre, așa că era necesar să mă familiarizez în avans cu mediul și comportamentele adecvate în asemenea locuri. În al doilea rând, Raymond era, aparent, specialist în IT – și aveam nevoie de sfaturi. M-ar fi costat ceva să obțin sfaturi de acest fel prin metodele oficiale, dar îl puteam întreba gratis în seara asta. Dacă e să mă gândesc mai bine, ar fi cazul să accept rapid cererea lui Raymond. Se uita undeva în depărtare și am observat că își aprinsese o țigară și fumase aproape jumătate din ea în timp ce eu tot cântăream.

„Da, Raymond. O să merg la pub cu tine pentru un pahar”, am spus, dând din cap.

„Magic”, a spus.

Am ajuns într-un bar aflat la cinci minute distanță de spital, pe un drum aglomerat. Una dintre mesele de afară era liberă. Suprafața de metal era acoperită de pete circulare, iar picioarele păreau nesigure, dar Raymond avea un aer încântat.

„Locuri afară! a spus, așezându-se zgomotos și punându-și jacheta pe spatele scaunului. Bun, așa, o să merg la bar. Ce ți-ar face plăcere, Eleanor?”

Am simțit un fior de grijă în stomac. În primul rând, faptul că stăteam afară mă împiedica să văd interiorul pubului, ca să observ ce se întâmpla acolo. În al doilea rând, nu știam ce să comand. Ce beau oamenii normali într-un pub? Am decis să preiau controlul situației.

„Raymond, o să merg eu însămi la bar. Insist. Ce ai vrea să-ți comand?”

A încercat să se opună, dar eu m-am ținut tare și, într-un final, a acceptat, cu toate că părea deranjat. Pur și simplu nu puteam să înțeleg de ce făcea atât caz pe chestia asta.

„Bine, în regulă, cred că o să beau o halbă de Guiness. Dar aș

vrea să mă lași pe mine să o plătesc, Eleanor.”

Mi-am pus mâinile pe masă și m-am aplecat în față, astfel încât figura mea să fie foarte aproape de a lui.

„Raymond, o să cumpăr eu băuturile. E important pentru mine, din motive pe care nu vreau să ți le spun.”

A dat din umeri, apoi a dat din cap, iar eu m-am îndreptat spre ușă.

În comparație cu lumina de afară, înăuntru părea foarte întuneric și era foarte zgomotos – o muzică de un gen necunoscut se auzea bubuind din difuzoarele mari. Localul nu era aglomerat și eram singura clientă de la bar, unde serveau un tânăr și o tânără. Dacă se poate spune astfel, erau adânciți într-o conversație și, din când în când, ea chicotea ca o prostuță și își scutura părut vopsit blond, în timp ce el o lovea în joacă cu pumnul în braț și râdea tare și fals. Ritualurile de împerechere umane sunt incredibil de plicticos de observat. Măcar în regatul animalelor mai ai parte ocazional de pene colorate sau de un spectacol de o violență impresionantă. Scuturatul părului și luptele în joacă nu prea au succes.

Fiindcă mă plictiseam, am decis să bat tare de trei ori în barul de lemn, de parcă ar fi fost ușa din față. M-au privit amândoi. Am cerut o halbă de Guiness, pe care băiatul a început să o toarne dintr-un robinet.

„Altceva?” m-a întrebat.

Încă eram blocată. Am dedus că făcea parte din jobul lui să îi ajute pe clienții aflați în astfel de situații.

„Ce mi-ai recomanda?” l-am întrebat.

A ridicat privirea dinspre lichidul negru care se prelingea în pahar.

„Ce zici?”

„Am spus, ce mi-ai recomanda? Am o regulă: nu obișnuiesc să beau în puburi.”

A privit în stânga și în dreapta, de parcă se aștepta să fie cineva stând acolo. A făcut o pauză lungă.

„Mmm, a spus, ei bine… Magners e foarte populară. Cu gheață. O băutură bună, de vară.”

„Bine, am spus, mulțumesc. Atunci o să beau o Magners, te rog, la recomandarea ta.”

A deschis o sticlă maro și a așezat-o pe bar. Apoi a pus gheață într-un pahar înalt și l-a împins lângă sticlă.

„Ce e asta?” am întrebat.

„Magners.”

„Și pentru ce e paharul gol?”

„E pentru Magners”, a spus.

„Și se presupune că o să *îmi* torn băutura singură din sticlă În pahar? am spus siderată. Nu e cumva treaba *ta* să faci asta?”

M-a privit lung și a turnat încet lichidul maro peste gheață, apni a pus sticla jos cu un gest dur; serios, aproape a dat cu ea de tejghea.

„Opt lire șaptezeci”, a spus, într-o manieră deloc prietenoasă.

I-am dat o bancnotă de cinci lire și patru monede de o liră, apoi am luat restul și l-am pus cu atenție în geantă.

„Ai cumva o tavă?” am întrebat.

Mi-a aruncat o tavă murdară și lipicioasă și m-a privit în timp ce puneam băuturile pe ea, apoi mi-a întors spatele. E o lipsă acută de lume maniere în așa-zisul sector de servicii!

Raymond mi-a mulțumit pentru băutură și a luat o înghițitură mare. Magnersul era chiar plăcut la gust și mi-am schimbat părerea despre tânărul barman. Da, nu era grozav la servitul clienților, dar măcar știa să facă cele mai bune recomandări pentru băuturi. Dintr-odată, Raymond a început să îmi povestească despre mama lui, pe care urma să o viziteze a doua zi, ceea ce făcea în fiecare duminică. Era văduvă și nu se simțea prea bine. Avea foarte multe pisici, iar el o ajuta să le îngrijească. Vorbea întruna, pe un ton monoton. Am decis să-l întrerup.

„Raymond, am spus. Pot să te întreb ceva?”

A sorbit din bere.

„Sigur.”

„Dacă mi-aș cumpăra un smartphone, ce model m-ai sfătui să cumpăr? M-am uitat la meritele relative ale iphone-urilor în comparație cu dispozitivele Android și aș aprecia părerea unui specialist în legătură cu raportul cost-beneficii, așa cum știe el.”

Mi s-a părut destul de surprins de întrebarea mea, care era ciudată, având în vedere că lucra în domeniul IT și era logic să fie întrebat frecvent despre chestii tehnice.

„Bun, ei bine… A dat din cap într-un fel aproape canin, de parcă se elibera de anumite gânduri. Asta depinde de foarte mulți factori."

Mi-a expus acești factori până la un punct – fără să ajungă la vreo concluzie utilă –, apoi s-a uitat la ceas.

„Fir-ar! O s-o iau din loc – trebuie să iau câteva beri înainte să merg la Andy și e aproape zece."

Și-a golit halba, s-a ridicat și s-a îmbrăcat cu geaca, cu toate că nu era deloc frig.

„O să ajungi cu bine acasă, Eleanor?" m-a întrebat.

„O, da, am spus. O să merg pe jos – e o seară așa de frumoasă! Și e încă lumină."

„Bine atunci, ne vedem luni, a spus. Bucură-te de restul weekendului."

S-a întors să plece.

„Raymond, așteaptă!" am spus.

S-a întors zâmbind către mine.

„Ce este, Eleanor?"

„Berea Guiness, Raymond. A fost trei lire cincizeci."

A făcut ochii mari.

„E în regulă, am spus, nu e nicio grabă. Mi le poți da luni, dacă îți e mai ușor."

A numărat patru monede de o liră și le-a pus pe masă.

„Păstrează restul", a spus, apoi a plecat.

Cât de extravagant! Am pus banii în poșetă și am terminat de băut Magnersul. Îmbărbătată de mere, am decis să fac un mic ocol pe drumul spre casă. Da. De ce nu? Era timpul să fac o recunoaștere la fata locului.

CAPITOLUL 8

Iadul nu există, bineînțeles, dar, dacă ar exista, atunci coloana sonoră care ar acompania țipetele, împungerile cu furca și bocetele infernale ale sufletelor damnate ar fi un potpuriu de melodii de spectacol scoase din analele muzicii de teatru. S-ar auzi operele complete ale lui Lloyd Webber și Rice, fără pauze, pe o scenă din groapa cu flăcări, iar publicul de păcătoși ar fi obligat să privească – și să asculte – pentru eternitate. Cei mai răi dintre ei, agresorii de copii și dictatorii ucigași, ar trebui să le cânte.

În afară de compozițiile rafinate ale unui anumit domn Lomond, încă mai trebuie să găsesc un gen de muzică favorit; muzica este efectiv un fenomen fizic audibil, valuri și particule energizate, iar eu, la fel ca majoritatea oamenilor normali, nu sunt interesată deloc de fizică. De aceea mi s-a părut bizar să fredonez o melodie din *Oliver!* Am adăugat mental semnul exclamării, care, pentru prima dată, a fost pus cum trebuie. *Cine ar cumpăra această seară minunată?* Oare cine?

Unul dintre părinții adoptivi avea o videotecă de musicaluri prin care am trecut *en familie* în timpul weekendurilor și de aceea sunt foarte familiarizată, chiar dacă îmi doresc foarte mult să nu fi fost, cu operele lui Lionel Bart, Rogers și Hammerstein *et al.* Eram conștientă *că mă aflam exact pe strada unde locuise* și aveam un sentiment ciudat, de neliniște și nervozitate, foarte apropiat de euforie. Aproape că înțelegeam de ce acel bufon în redingotă simțise nevoia să zbiere în legătură cu asta în fața ferestrei lui Audrey Hepburn.

Fusese ușor să aflu unde locuia muzicianul. Postase pe Twitter o imagine cu un apus adorabil:

@johnnielrocks
Priveliștea de la fereastra mea: cât de norocos pot fi?
#varainoras #binecuvântat

Se vedeau acoperișuri, copaci și cer, dar mai era și un pub în

colțul fotografiei, exact la capătul străzii, cu numele foarte vizibil. L-am aflat foarte repede, datorită lui Google.

Strada, la fel ca majoritatea din partea aceasta a orașului, era plină de clădiri ieftine. Toate aveau o ușă principală solidă, cu sonerii și nume, câte una pentru fiecare apartament din clădire. Era strada corectă. Pe care parte să încep? Cu numerele pare, am decis. Părea un bărbat care preferă numerele pare, nu cele impare. Aveam de rezolvat un puzzle. Fredonam în timp ce lucram la el, gândindu-mă când fusese ultima oară când mă simțisem așa – ușoară, strălucitoare și rapidă. Bănuiesc că așa era sentimentul de fericire.

Era fascinant să privesc toate acele nume diferite de lângă sonerii și felul în care erau dispuse. Unele erau scrijelite cu un pix pe o hârtie autocolantă și lipite neglijent pe buton. Alții își scriseseră numele la calculator cu litere mari și groase, apoi le printaseră și le lipiseră bine cu trei straturi de Sellotape. Unii nu aveau nimic în dreptul soneriei sau uitaseră să își înlocuiască numele atunci când fenomenele naturale spălaseră cerneala, făcându-le ilizibile. Speram sincer ca el să nu fi fost acel gen, dar păstrasem o listă a locațiilor în carnet, preventiv. Dacă aveam să elimin toate numele lizibile fără să dau de al lui, ar fi trebuit să mă întorc și să mă descurc cu lista celor fără nume.

Ah, dar cum putusem să mă îndoiesc de el? Pe la jumătatea străzii, printre cele mai multe numere pare, era și al lui: *Dl J. Lomond, Gent.* Am stat în fața soneriei, examinând literele. Erau scrise atent, dar artistic, cu cerneală neagră clasică, pe o hârtie albă groasă. Atât de tipic pentru el!

Părea de necrezut ca el, un bărbat frumos și popular, cu lumea la picioare, să fie acasă într-o sâmbătă seara, așa că, doar ca să văd cum e, am atins ușor soneria cu degetul arătător. S-a auzit un hârâit, apoi vocea unui bărbat. Tot ce pot spune e că am fost surprinsă.

„Da?” a spus din nou.

O voce gravă, plăcută, măsurată. Miere și fum, catifea și argint. Am cercetat rapid lista și am ales la întâmplare numele unui alt rezident.

„Livrare de pizza pentru… McFadden?” am spus.

L-am auzit oftând.

„Sunt la ultimul etaj”, a spus, apoi a închis interfonul.

Ușa a scos un bâzâit și s-a deschis cu un clic. Fără să stau prea mult pe gânduri, am intrat.

Muzicianul locuia sus, la primul etaj, în apartamentul din partea dreaptă. Deasupra soneriei era o plăcuță discretă de alamă. Am stat și am ascultat. Nu se auzea nimic din interior, doar un zumzet al luminii de pe scară și sunetele înăbușite ale străzii. Deasupra, la etaj, un televizor urla. Mi-am scos carnețelul și am rupt o pagină goală. Am pus-o peste placă, mi-am scos creionul și am început să hașurez. În câteva momente, aveam o copie uluitoare a plăcuței, pe care am pus-o cu atenție în geantă, între paginile carnețelului. Ușile exterioare erau deschise, iar ușa de interior, cu un design tipic victorian de mahon și cu o sticlă opacă pictată, aflată la doi pași de mine, aproape tentantă.

Am stat cât de aproape posibil. Nu auzeam nimic din interior și nu era nicio mișcare. Mai că-mi închipuiam forma unei biblioteci și a unui tablou. Un om cultivat. Câte aveam în comun!

Apoi am înmărmurit. Iată: degete blânde pe un oțel vibrând și o coardă tremurând în aer, neclară și lăptoasă, precum lumina unei stele foarte, foarte vechi. O voce – caldă, joasă și blândă, o voce care ar rosti vrăji, ar îmblânzi șerpi, ar da sens viselor. Nu am putut face nimic altceva decât să mă apropii și mai mult. M-am lipit de sticlă. Compunea un cântec, punând în el tot cuvinte, muzică, *sentimente.* Ce privilegiu rar… să îmi fie dat să trag cu urechea exact în momentul creației! Frumosul meu Orfeu cânta despre natură. Vocea lui. Vocea lui!

Mi-am dat capul pe spate și am închis ochii. Mi-am imaginat un cer. Era albastru-închis, delicat și dens precum blana. De-a lungul și de-a latul nopții, în adâncimile catifelate, lumina părea îndeajuns pentru o mie de întunericuri. În jur se țeseau modele; privirea, copleșită de atâta minune, urmărea vârtejuri spiralate și praf de perle, zei și fiare și planete. În timp ce stăteam nemișcați și totuși rotindu-ne, într-un cerc din ce în ce

mai mare, în jurul soarelui, iar momentul amețitor în sine…

Brusc, muzica s-a oprit și s-a auzit o mișcare înăbușită. Am făcut un pas înapoi și am urcat repede pe scări, cu inima în gât. Nimic. Am rămas la etajul de mai sus și am așteptat câteva minute. Nimic.

Apoi am coborât tiptil și m-am așezat din nou în fața ușii sale. Muzica a început din nou, dar nu am vrut să-l mai deranjez. Ajunsesem acolo doar ca să văd unde locuia, până la urmă… nu făceam niciun rău căutând. Misiune îndeplinită.

Era o cheltuială pur nebunească, dar imediat ce am ajuns în stradă – am făcut cu mâna unui taxi ca să mă ducă acasă. Seara se întinsese încet, iar acum era cu siguranță noapte și nu voiam să fiu departe. În întuneric se întâmplă lucruri rele. Am estimat că taxiul avea să mă coste cam șase lire sterline, dar nu aveam de ales. Mi-am pus centura de siguranță și am închis panoul de sticlă care mă separa de șofer. Nu aveam nicio intenție să-i ascult părerile despre asociația de fotbal, consiliul local sau despre orice alt subiect. Mă gândeam la un singur lucru. Sau, mai exact, la o persoană.

Mi-am dat seama după o oră sau două că n-aveam să fiu în stare să dorm după aventura de mai devreme. Am aprins lumina și m-am uitat la cămașa mea de noapte. Am două, ca să le pot spăla pe rând. Sunt identice, ambele fiind lungi, până la glezne, la baza gâtului, din bumbac comod, mercerizat. Au culoarea lămâii (nuanța îmi aduce aminte de bomboanele efervescente, nicidecum o imagine din copilăria mea, dar oricum una reconfortantă.) Când eram mică, drept tratație, Mami îmi arunca în gură câte o măslină umplută cu ardei sau, din când în când, un anșoa uleios dintr-o conservă galbenă și roșie în formă de coșciug. Mereu îmi atrăgea atenția că boltele palatine sofisticate greșeau preferând gusturile savuroase, că dulciurile ieftine îi ruinau pe cei săraci (ca și dinții lor, de altfel). Mami a avut mereu dinți foarte albi și ascuțiți.

Singurele dulciuri acceptabile, spunea ea, erau trufele belgiene (Neuhaus, *nom de dieu;* numai turiștii cumpărau acele scoici de ciocolată urâte) sau smochinele cărnoase Medjool din

piețele din Tunis, ambele fiind foarte greu de găsit la magazinul nostru local Spar. A existat un moment, cu puțin timp înainte de… incident, când ea făcea cumpărături doar de la Fortnum și îmi amintesc că, în aceeași perioadă, coresponda regulat cu Fauchon despre imperfecțiunile observate în *confiture de cerises* a lor. Îmi amintesc timbrele roșii frumoase de pe scrisorile de la Paris: *Liberté, Egalité, Fraternité.* Nu era chiar crezul lui Mami.

Mi-am îndoit perna ca să mă sprijin pe ea și m-am ridicat. Somnul încă părea departe și aveam nevoie să mă calmez. Am băgat mâna în spațiul dintre saltea și perete și mi-am căutat vechiul prieten fidel, cu marginile tocite și netezite de la atâția ani de răsfoit: romanul *Jane Eyre*. Puteam să-l deschid la orice pagină ca să știu de îndată unde eram cu povestea și aproape că puteam să vizualizez următoarea propoziție înainte să ajung la ea. Era o ediție veche Penguin Classic, cu portretul doamnei Brontë onorând coperta. Pe pagina de gardă scria: *Școala de Duminică a Parohiei Sfântul Eustațiu, Oferită lui Eleanor Oliphant pentru Participare Completă, 1998*. Am fost crescută foarte religios, dacă e să o spun, fiind găzduită de prezbiterieni, anglicani, catolici, metodiști și protestanți, plus alți câțiva indivizi care nu L-ar fi recunoscut pe Dumnezeu nici dacă ar fi îndreptat către ei degetul electric pictat de Michelangelo. M-am supus tuturor tentativelor de educație spirituală cu o la fel de mare neplăcere. Școala de duminică – sau echivalentul ei – măcar mă scotea din casa în care locuiam, iar câteodată erau și sandviciuri sau, ceva mai rar, companioni pe care să îi tolerez.

Am deschis cartea la întâmplare, de parcă aș fi gustat un sos nou. Am dat peste o scenă fundamentală, cea în care Jane se întâlnește pentru prima oară cu domnul Rochester, speriindu-i calul în pădure și făcându-l să cadă. E și Pilot aici, frumosul ogar cu ochii limpezi. Dacă ar fi să îi găsesc un minus acestei cărți, aș spune că Pilot nu este menționat îndeajuns. Dar nu poți scrie prea mult despre un câine într-o carte.

Jane Eyre. Un copil ciudat, greu de iubit. Un copil singur și singuratic, care a avut extrem de mult de suferit de la o vârstă foarte fragedă – consecința morții, absența iubirii. De fapt,

chiar domnul Rochester este cel care plătește în final. Știu cum se simte *asta.* În totalitate.

Totul pare mai greu de suportat în orele târzii ale nopții; am fost surprinsă să aud păsările cântând, cu toate că păreau furioase. Sărmanele creaturi abia dacă dorm vara, când lumina pare că pâlpâie încontinuu. Pe jumătate în întuneric, cu totul în întuneric, îmi amintesc, îmi amintesc… Să te trezești în umbre, două bătăi de inimă fricoase, o respirație ca un cuțit. Îmi amintesc, îmi amintesc… am închis ochii. Pleoapele sunt de fapt niște draperii de piele. Ochii tăi sunt mereu deschiși, *privind* întotdeauna; atunci când îi închizi, privești pielea subțire, plină de vene a interiorului pleoapelor, și nu lumea. De fapt, dacă e să mă gândesc îndeajuns de mult, cred că mi-aș scoate ochii ca să nu mai privesc, să nu mai *văd* tot timpul. Ce am văzut nu poate fi șters. Ce am făcut nu poate fi desfăcut.

Gândește-te la ceva drăguț, îmi spunea unul din părinții mei adoptivi când nu puteam dormi sau în nopțile când mă trezeam transpirată, hohotind și țipând. Un sfat banal, dar câteodată eficient. Așa că m-am gândit la câinele Pilot.

Se pare că am adormit – e imposibil să nu fi adormit preț de o clipă sau două –, dar nu m-am simțit ca după somn. Duminicile sunt zile inutile. Încerc să dorm cât pot de mult ca să treacă timpul (un vechi truc din închisoare, se pare – mulțumesc pentru pont, Mami), dar în diminețile de vară e dificil. Când a sunat telefonul după ora zece, eram trează de ore bune. Făcusem curat în baie și spălasem podeaua bucătăriei, dusesem afară materialele reciclabile și aranjasem conservele în dulap cu eticheta în față, în ordine de la A la Z. Dădusem cu cremă ambele perechi de pantofi. Citisem ziarul, completasem toate integramele și rezolvasem toate puzzle-urile.

Mi-am dres glasul înainte să vorbesc, realizând că nu scosesem niciun cuvânt de aproape douăsprezece ore, de când îi spusesem taximetristului unde să mă lase. Asta e ceva benefic pentru mine – de obicei, nu vorbesc din momentul în care îi spun destinația mea conducătorului autobuzului, vineri seara, până când îl salut pe colegul lui, luni dimineața.

„Eleanor?”

Era Raymond, bineînțeles.

„Da, eu sunt”, am spus, destul de tăios.

Pentru numele cerului, cine se credea?! A tușit extravagant: fumător jegos.

„Hm, da! Voiam să îți spun că o să-l vizitez din nou pe Sammy azi – și mă întrebam dacă ai vrea să vii cu mine.”

„De ce?” am spus.

A făcut o pauză destul de lungă – straniu. Nu era deloc o întrebare dificilă.

„Ei bine… am sunat la spital și se simte mult mai bine – s-a trezit și l-au mutat în secția principală. Am crezut… bănuiesc că ar fi frumos să ne cunoască, în caz că s-ar întreba ce s-a întâmplat cu el.”

Nu m-am gândit suficient de rapid și nu am avut timp să iau în considerare toate complicațiile. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, stabilisem deja să ne vedem la spital în acea după-amiază. Am închis și m-am uitat la ceasul de pe peretele sufrageriei, de deasupra șemineului (l-am găsit în magazinul Crucii Roșii: carcasă rotundă de un albastru electric, Power Rangers; am crezut mereu că adaugă o *joie de vivre* degajată sufrageriei mele). Mai aveam ore bune până la întâlnire.

Am decis să nu mă grăbesc, ca să mă pot pregăti, și m-am privit cu atenție în oglindă în timp ce apa de la duș se încălzea. Aș fi putut fi vreodată muza unui muzician? Ce era, până la urmă, o muză? Cunoșteam, bineînțeles, aluzia clasică, dar în termeni actuali și practici, o muză părea a fi doar o femeie atrăgătoare, cu care artistul ar fi vrut să se culce.

M-am gândit la toate acele tablouri; fecioare voluptuoase care stau culcate în splendoarea curbelor, balerine hoinare, cu ochi mari și senini, frumuseți înecate, purtând rochii albe care le drapează silueta, înconjurate de flori plutitoare. Nu aveam nici curbe și nici nu eram vreo hoinară. Aveam dimensiuni normale și o față normală (pe o parte, oricum). Oare bărbații se priveau vreodată în oglindă? mă întrebam. Se trezeau dorind mai multe? Atunci când deschideau un ziar sau se uitau la un film în care apăreau doar tineri excepțional de frumoși, se

simțeau oare intimidați sau inferiori pentru că nu erau la fel de tineri, la fel de frumoși? Oare citeau articole din ziar care îi luau în derâdere pe aceiași bărbați frumoși fiindcă luaseră în greutate sau fiindcă purtau ceva care nu îi avantaja?

Acestea erau, bineînțeles, întrebări retorice.

M-am privit din nou. Eram sănătoasă și trupul îmi era puternic. Aveam un creier care funcționa bine și o voce, chiar dacă una deloc melodioasă; inhalarea fumului din urmă cu atâția ani îmi afectase corzile vocale ireparabil. Aveam păr, urechi, ochi și o gură. Eram o femeie normală, nici mai mult, nici mai puțin.

Chiar și partea de arătare de la circ a feței mele – jumătatea distrusă – era mai bună decât alternativa, cum ar fi de pildă să fi murit în incendiu. Nu am ars de tot. Am ieșit din flăcări precum un mic phoenix. Mi-am plimbat degetele peste cicatrice, mângâindu-le conturul. Nu am ars, Mami, m-am gândit. Am mers prin foc și am supraviețuit.

Am cicatrice în suflet, la fel de groase și care mă urâțesc, așa cum o fac și cele de pe fața mea. Știu că sunt acolo. Dar sper că a mai rămas un pic de țesut neatins, un petic prin care să iasă iubirea și să-și ia zborul. Sper.

CAPITOLUL 9

Raymond aștepta în fața spitalului. L-am văzut aplecându-se să aprindă țigara unei femei care stătea la ușa principală într-un scaun cu rotile – își adusese perfuzia cu ea cu tot cu suport, ca să își distrugă sănătatea în același timp în care banii plătitorilor de taxe erau folosiți în încercarea de a i-o reface. Raymond sporovăia cu ea în timp ce femeia trăgea din țigară, pufăind și el. Apoi s-a aplecat în față și a spus ceva, iar femeia a râs, un cotcodăcit de babornițăcare s-a terminat cu un acces prelungit de tuse. M-am apropiat cu grijă, temându-mă că norul nociv avea să mă învăluie cu efectul său dăunător. M-a observat venind, și-a stins rapid țigara și a luat-o agale spre mine.

Purta o pereche de blugi care atârnau neplăcut; când s-a întors cu spatele, am văzut un petic neplăcut de lenjerie – un purpuriu imperial oribil – și o piele albă acoperită de pistrui, care mi-a reamintit de pielea unei girafe.

„Salut, Eleanor, a spus, frecându-și mâinile de partea din față a coapselor de parcă le-ar fi curățat. Cum ești azi?”

S-a aplecat în față de parcă ar fi vrut să mă ia în brațe, gest care m-a oripilat. Am făcut un pas în spate, nu înainte de a mirosi fumul de țigară și de orice altceva, neplăcut, chimic și usturător. Am bănuit că era o marcă ieftină de colonie masculină.

„Bună ziua, Raymond, am spus. Mergem înăuntru?”

Am luat liftul ca să ajungem la Secția 7. Raymond mi-a povestit evenimentele din seara trecută cu o lentoare enervantă; se pare că el și prietenii lui „o lungiseră grav”, orice ar fi însemnat asta, completând o misiune la Grand Theft Auto și apoi jucând poker. Nu știam sigur de ce îmi spunea toate astea. În niciun caz nu i-o cerusem. Într-un final s-a oprit din vorbit și m-a întrebat cum a fost seara mea.

„Am făcut muncă de cercetare”, am spus.

Nu voiam să murdăresc experiența relatându-i-o lui Raymond.

„Uite! am spus. Secția 7!”

La fel ca unui copil sau ca unui animal mic, era ușor să-i distragi atenția. Am folosit pe rând gelul dezinfectant înainte să intrăm. Siguranța înainte de toate, cu toate că sărmana mea piele brutalizată abia se vindecase după asaltul dermatologic.

Sammy era în ultimul pat din apropierea ferestrei, citind *Sunday Post*. S-a uitat urât la noi peste ochelari în timp ce ne apropiam; atitudinea lui nu era deloc prietenoasă. Raymond i s-a adresat.

„Salutare, domnule Thom, a spus el. Eu sunt Raymond, iar aceasta este Eleanor."

Am dat din cap spre bătrân, iar Raymond a continuat să vorbească.

„Noi… eh, v-am găsit când ați avut întâmplarea aceea ciudățică, iar eu am mers cu dumneavoastră la spital în ambulanță. Am vrut să venim azi să vă salutăm, să vedem cum vă mai simțiți…"

M-am aplecat și am întins mâna. Sammy s-a holbat la ea.

„Ce? a spus. Cine ați zis că sunteți?"

Arăta destul de deranjat și poate chiar ușor agresiv. Raymond a început să-i explice din nou, dar Sammy a ridicat mâna, cu palma în față, ca să-l facă să tacă. Cu toate că purta o pijama cu dungi roz, iar părul lui era ciufulit și ridicat ca al unui pui de porumbel, figura lui părea surprinzător de atentă.

„Ia stai un pic, așteaptă un minut", a spus, apoi s-a aplecat spre dulăpiorul de lângă pat și a luat ceva de pe raft.

Am făcut fără să vreau un pas înapoi – cine știe ce avea să scoată de acolo? Și-a băgat ceva în ureche și a moșmondit o clipă, apoi un piuit ascuțit s-a auzit din partea aceea a capului. S-a oprit și a zâmbit.

„Așa deci, a spus, acum e mai bine. Acum chiar că pot să văd ce se întâmplă, nu? Bun, care e povestea cu voi doi? Sunteți de la biserică, nu? Sau încercați din nou să mă faceți să închiriez un TV? Nu vreau unul, fiule, le-am spus deja amicilor tăi. În niciun caz nu o să dau un ban frumos doar ca să zac și să mă uit la toate *tâmpeniili* alea! Grăsane mișcându-se în dansuri de societate, bărbați în toată firea făcând prăjituri, pentru numele Domnului!"

Raymond și-a dres din nou glasul și a repetat prezentarea, iar eu m-am aplecat în față și am strâns mâna lui Sammy. Expresia lui s-a schimbat instantaneu și s-a uitat la noi cu atenție.

„Oh, așadar, voi ați fost, nu-i așa? Am tot întrebat asistentele cine mi-a salvat viața – Cine m-a adus? le-am întrebat. Cum am ajuns aici? –, dar nu au știut să-mi spună. Luați un loc, veniți, stați lângă mine și spuneți-mi totul despre voi. Nu pot să vă mulțumesc îndeajuns pentru ce ați făcut, chiar nu pot."

A dat din cap, apoi expresia lui a devenit foarte gravă.

„Tot ce auzi zilele astea este că totul se duce de râpă, că toți sunt niște pedofili sau niște escroci, iar asta nu e adevărat. Uitați că lumea este plină de oameni cumsecade, obișnuiți ca voi, buni samariteni care se opresc să ajute un om la nevoie. Abia aștept să vă cunoască familia! O să vedeți cât de încântați vor fi, o să vedeți!"

S-a lăsat pe spate pe perne, obosit de efortul de a vorbi. Raymond mi-a adus un scaun de plastic, apoi și-a luat și el unul.

„Așa, deci, cum te mai simți, domnule Thom? l-a întrebat Raymond. Ai avut o noapte ușoară?"

„Spune-mi Sammy, fiule, nu trebuie să fii prea protocolar. Sunt bine, mulțumesc; o să mă pun pe picioare cât ai clipi. Tu și soția ta mi-ați salvat viața, așa e, că vă place sau nu."

L-am simțit pe Raymond foindu-se pe scaun, așa că m-am aplecat în față.

„Domnule Thom, am început eu – el a ridicat sprâncenele, apoi le-a mișcat către mine într-o manieră destul de deconcertantă. Sammy, am spus, corectându-mă, iar el a dat din cap. Mi-e teamă că trebuie să clarific o serie de aspecte inexacte, am spus apoi. În primul rând, nu ți-am salvat viața. Onoarea îi revine Serviciului de Ambulanță, al cărui personal, deși oarecum tăios, a făcut ceea ce era necesar pentru a stabiliza starea ta în timp ce te-a adus aici. Echipa medicală a spitalului, inclusiv anestezistul și chirurgul ortoped care ți-a operat șoldul, și multe alte cadre medicale te-au îngrijit după operație – ei sunt cei care te-au salvat, dacă trebuie să fie cineva. Raymond și cu mine doar am cerut ajutor și ți-am ținut

companie, până în momentul în care Serviciul Național de Sănătate și-a asumat răspunderea.”

„Da, Dumnezeu să binecuvânteze SNS, chiar așa”, a spus Raymond, întrerupându-mă grosolan.

I-am aruncat una din privirile mele aspre.

„Mai mult decât atât, am continuat, trebuie să clarific faptul că eu și Raymond suntem doar colegi. Cu siguranță nu suntem căsătoriți.”

M-am uitat intens la Sammy, asigurându-mă că nu avea nicio îndoială. Sammy s-a uitat la Raymond. Raymond s-a uitat la Sammy. S-a lăsat o tăcere care, pentru mine, părea puțin ciudată. Apoi Raymond s-a așezat mai bine în scaunul său.

„Așa, deci, unde locuiești, Sammy? Ce ai făcut ieri, când ai avut accidentul?” a întrebat el.

Sammy i-a zâmbit.

„Eu sunt de aici, fiule, născut și crescut, a spus el. Îmi iau întotdeauna vinerea toate cele trebuincioase de la magazine. Mă simțeam un pic ciudat în dimineața aceea, dar am crezut că era doar angina mea. Nu m-aș fi așteptat niciodată să mă trezesc aici!”

A luat o caramea dintr-o pungă mare aflată în poala lui, apoi ne-a oferit și nouă. Raymond a luat una; eu am refuzat. Imaginea unor dulciuri topite de căldura din partea de jos a corpului lui Sammy (chiar dacă era acoperită de pijamale de flanel și o pătură) era cu totul respingătoare.

Sammy și Raymond mestecau zgomotos. În timp ce ei molfăiau, mă uitam la mâinile mele, observând că erau aspre – aproape arse – dar eram fericită la gândul că frecarea cu alcool eliminase germenii și bacteriile care mișunau peste tot în spital. Și, probabil, și pe mine.

„Care e treaba cu voi doi, ați venit de departe astăzi? a întrebat Sammy. Separat, vreau să spun”, a adăugat repede, uitându-se la mine.

„Eu locuiesc în partea de sud, a spus Raymond, iar Eleanor… tu stai în West End, nu-i așa?”

Am dat din cap, nedorind să dezvălui mai multe despre locuința mea. Sammy a întrebat despre muncă și l-am lăsat pe

Raymond să-i spună, mulțumindu-mă să observ. Sammy părea destul de vulnerabil, precum oamenii care nu sunt obișnuiți să poarte pijamale în public, deși era mai tânăr decât aș fi crezut inițial – nu mai mult de șaptezeci, aș fi ghicit, cu niște remarcabili ochi de un albastru intens.

„Nu știu nimic despre design grafic, a spus Sammy. Sună foarte elegant. Am fost poștaș de când mă știu. Totuși, m-am retras la momentul potrivit; pot trăi din pensia mea, atât timp cât sunt atent. Totul s-a schimbat acum – mă bucur că nu mai sunt acolo. Toată amețeala care e acum… Pe când lucram, era un serviciu public corect…”

Raymond a încuviințat din cap.

„Așa e, a întărit el. Adu-ți aminte când primeai corespondența înainte de a pleca de acasă dimineața! Și a existat și o livrare de prânz. Acum, corespondența e livrată la prânz, asta dacă e livrată…”

Trebuie să recunosc, găseam discuția asta de birou de poștă un pic cam plictisitoare.

„Cât timp crezi că o să mai stai pe aici, Sammy? m-am interesat eu. Întreb pentru că șansele de a contracta o infecție postoperatorie au crescut în mod semnificativ pentru pacienții care stau mai mult timp – *gastroenterită, Staphylococcus aureus, Clostridium difficile…”*

Raymond m-a întrerupt din nou.

„Da, a spus el, și pun pariu că mâncarea e la fel de bună, nu-i așa, Sammy?”

Sammy a râs.

„Nu te înșeli de data asta, fiule, a răspuns el. Vrei să știi ce au servit azi la masa de prânz? Bănuiesc că era tocană irlandeză… arăta mai mult ca Pedigree Chum. Mirosea la fel.”

Raymond a zâmbit.

„Putem să-ți aducem ceva, Sammy? Am putea să tragem o fugă până la magazinul de la parter sau să venim mai târziu, săptămâna asta, să-ți aducem lucrurile dacă ai nevoie.”

Raymond s-a uitat la mine pentru confirmare și am dat din cap. Nu aveam niciun motiv să resping sugestia. Aveam de fapt un sentiment destul de plăcut la gândul că aș putea fi în măsură

să ajut o persoană în vârstă, care suferea din cauza hranei inadecvate. Am început să mă gândesc la ce puteam să-i aduc, la tipurile de alimente care puteau fi transportate fără incidente. M-am întrebat dacă Sammy s-ar fi bucurat de niște paste reci cu sos pesto; aș fi putut să fac o porție dublă pentru cină într-o seară și să-i aduc resturile a doua zi într-un recipient Tupperware. Nu aveam niciun recipient Tupperware, fiindcă până atunci nu avusesem nevoie. Dar puteam merge la un magazin pentru a cumpăra. Părea să fie achiziția potrivită pentru o femeie de vârsta mea, cu circumstanțele mele sociale. Interesant!

„Ah, fiule, e foarte amabil din partea ta, a spus Sammy, reducându-mi cumva sentimentul de utilitate, dar chiar nu este nevoie. Familia mea vine aici de două ori pe zi, a adăugat el cu o mândrie evidentă. Nu pot să termin jumătate din ce îmi aduc. E atât de mult! La final sunt obligat să împart cea mai mare parte", a spus el, indicându-i pe ceilalți bărbați din secție cu o mișcare rapidă a mâinii.

„Care sunt membrii familiei tale? l-am întrebat, ușor surprinsă de această revelație. Am presupus că ești singur și fără copii, la fel ca noi."

Raymond s-a mișcat stânjenit în scaunul său.

„Sunt văduv, Eleanor, a spus Sammy. Jean a murit acum cinci ani – cancer. A luat-o repede, în cele din urmă. S-a oprit și s-a îndreptat. Am doi fii și o fiică. Keith, cel mai mare, e căsătorit și are doi micuți. Sunt niște maimuțici obraznice băieții ăia, a spus el cu ochii mijiți. Celălalt fiu al meu e Gary. Gary și Michelle nu sunt căsătoriți, dar trăiesc împreună. Aceasta pare a fi moda zilelor noastre. Și Laura, cea mai mică… ei bine, numai Dumnezeu are grijă de Laura! Divorțată de două ori până la vârsta de treizeci și cinci de ani, poți să crezi? Are propria ei afacere, micuță, ce-i drept, o casă frumoasă și o mașină… pur și simplu nu pare să găsească un om bun. Sau, când își găsește unul, nu poate să-l păstreze."

Asta mi s-a părut interesant.

„Eu, una, aș sfătui-o pe fiica ta să nu-și facă griji, am spus încrezătoare. Experiența mea recentă mi-a arătat că bărbatul

perfect apare atunci când îl aștepți cel mai puțin. Soarta îl aruncă în calea ta, apoi providența se asigură că veți rămâne împreună.”

Raymond a scos un sunet ciudat, ceva între tuse și strănut.

Sammy mi-a zâmbit cu amabilitate.

„Așa deci! Ei bine, poți să-i spui chiar tu, puiule. Vor fi toți aici în curând.”

O asistentă medicală a trecut pe lângă ușă în timp ce Sammy spunea asta și în mod sigur l-a auzit. Era foarte grasă și purta niște saboți interesanți din plastic alb, care se completau cu niște șosete țipătoare în dungi negre și galbene – picioarele îi arătau ca niște viespi mari și umflate. Mi-am notat în minte să o întreb înainte să plecăm de unde le cumpărase.

„Cel mult trei vizitatori la un pat, a spus ea, iar astăzi mi-e teamă că aplicăm cu strictețe această regulă.”

Dar nu părea să-i fie teamă. Raymond s-a ridicat în picioare.

„O să plecăm ca să te poată vizita familia ta, Sammy”, a spus el.

M-am ridicat și eu; așa părea corect.

„Nu e nicio grabă, nicio grabă”, a spus Sammy.

„Să ne întoarcem peste câteva zile? am întrebat. E vreo revistă sau vreun ziar pe care ai vrea să ți-l aducem?”

„Eleanor, așa cum am mai spus, voi doi mi-ați salvat viața – acum suntem o familie. Veniți să mă vizitați oricând doriți. Mi-ar plăcea să te văd, puiule”, a spus Sammy.

Ochii îi erau umezi, la fel ca melcii în apa mării. Am întins mâna din nou și, în loc să mi-o scuture, mi le-a prins pe amândouă în ale lui. În mod normal, aș fi fost îngrozită, dar el m-a surprins. Mâinile lui erau mari și calde, ca labele unui animal, iar ale mele păreau mici și fragile în strângerea lor. Unghiile îi erau destul de lungi și noduroase și avea fire creț de păr gri pe spatele mâinilor, care urcau până sub mânecile pijamalei.

„Eleanor, ascultă, a spus el, privindu-mă în ochi și prinzându-mi mâinile tot mai strâns, îți mulțumesc din nou, fetițo! Mulțumesc că ai avut grijă de mine și că îmi vei aduce cumpărăturile.”

Am simțit că nu voiam să îmi retrag mâinile din căldura și puterea lui. Raymond a tușit; fără îndoială, plămânii lui reacționau la absența agenților carcinogeni din ultima jumătate tir oră sau cam așa. Am înghițit cu greu, neputând să vorbesc dintr-odată.

„Voi reveni zilele astea cu alimentele, am spus în cele din urmă. Îți promit."

Sammy a dat din cap.

„Noroc, bărbate, a spus Raymond, punând o mână cărnoasă pe umărul lui Sammy. Ne vedem în curând, nu-i așa?"

Sammy ne-a făcut cu mâna în timp ce ieșeam din secție și încă zâmbea când am trecut de colț, îndreptându-ne spre lift.

Nu am vorbit deloc până am ajuns afară.

„Ce tip minunat, nu-i așa?" a spus Raymond, oarecum banal. Am dat din cap, încercând să păstrez senzația palmelor mele în mâna lui, sentimentul de comoditate și siguranță – dar și privirea lui bună și caldă. Am fost mai mult decât consternată când am simțit cum încep să mi se umezească ochii și m-am întors ca să-mi șterg lacrimile înainte să înceapă să curgă pe obraji. A fost supărător faptul că Raymond, care era de obicei cel mai distrat bărbat, le-a observat.

„Ce plănuiești să mai faci astăzi, Eleanor?" m-a întrebat el cu blândețe.

M-am uitat la ceas. Era aproape patru.

„Cred că mă voi întoarce acasă și poate o să citesc o vreme, am spus. E un program de radio mai târziu, în care oamenii solicită fragmente din emisiunile de care s-au bucurat în timpul săptămânii. De obicei e distractiv."

Mă mai gândeam că aș putea cumpăra votcă, poate doar o sticlă de jumătate, ca să completez ce mai aveam. Tânjeam după acel sentiment scurt și profund pe care îl trăiam atunci când o beam – o senzație de arsură și de tristețe; și apoi, din fericire, niciun sentiment. Văzusem data în ziarul lui Sammy și îmi amintisem că în ziua aceea era, de fapt, ziua mea de naștere. Era enervant că uitasem să o întreb pe asistentă de unde își cumpărase șosetele de viespe – ar fi fost cadoul meu

pentru mine. Am decis că aș putea cumpăra, în schimb, niște frezii. Întotdeauna am iubit mirosul delicat și moliciunea culorilor lor – au un fel de luminozitate atenuată, fiind mult mai fermecătoare decât o floarea-soarelui bătătoare la ochi sau un banal trandafir roșu.

Raymond se uita la mine.

„Mă duc spre mama acum, a spus. Auzi, ți-ar plăcea să mă însoțești?" a adăugat el în timp ce se îndrepta spre poarta spitalului.

În niciun caz, m-am gândit imediat.

„O vizitez de cele mai multe ori duminica, a continuat el. Nu prea iese din casă – sunt sigur că i-ar plăcea să vadă o figură nouă."

„Chiar și una ca a mea?" am spus.

Nu-mi imaginez că i-ar plăcea cuiva în mod deosebit să se uite la fața mea, fie că o face o dată sau de o mie de ori. Raymond m-a ignorat și a început să se scotocească în buzunare.

M-am gândit la sugestia lui în timp ce își aprindea o nouă țigară. La urma urmei, încă mai puteam cumpăra votcă și flori pentru ziua mea de naștere în drum spre casă și ar fi fost interesant să văd cum arată interiorul casei unei alte persoane.

Am încercat să mă gândesc când fusese ultima dată când făcusem acest lucru. În urmă cu câțiva ani, stătusem în holul apartamentului vecinilor mei de la parter, când primisem un pachet expediat lor. Locul mirosea puternic a ceapă, iar în colț era o lampă standard urâtă. Cu câțiva ani înainte, una dintre recepționere găzduise o petrecere în apartamentul ei și invitase toate femeile de la locul de muncă. Era un apartament frumos, o locuință tradițională cu vitralii, lemnărie din mahon și cornișe elaborate. „Petrecerea", cu toate acestea, fusese doar un pretext, un fel de șiretlic prin care încercase să ne vândă jucării sexuale. Fusese un spectacol extrem de neconvingător: șaptesprezece femei în stare de ebrietate comparând eficacitatea unei game de vibratoare alarmant de mari. Plecasem după zece minute, după ce dădusem pe gât un pahar călduț de Pinot Grigio și respinsesem o întrebare revoltător de

impertinentă a unuia dintre verii gazdei despre viața mea privată.

Sunt familiarizată cu conceptul de bacanală și de delectări dionisiace, desigur, dar mi se pare extrem de bizar că femeile ar vrea să petreacă o seară împreună, bând și achiziționând astfel de articole, și că, în mod normal, acest lucru ar trebui să treacă drept „distracție". Uniunea sexuală între iubiți ar trebui să fie un lucru sacru, privat. Aceasta nu ar trebui să fie un subiect de discuție cu persoane necunoscute, în fața unei selecții de lenjerie comestibilă. În prima mea noapte împreună cu muzicianul uniunea corpurilor noastre ar trebui să reflecte uniunea minților noastre, a sufletelor noastre. Prezența sa unică; umbra de păr întunecat de la subsuoară, capetele oaselor claviculelor. Mirosul de sânge de la îndoitura cotului. Moliciunea caldă a buzelor sale, în timp ce mă ia în brațe și…

„Hm… Eleanor? Alo? Tocmai ce spuneam… trebuie să plecăm acum dacă vrem să prindem autobuzul, în caz că mai vii cu mine la mama."

M-am târât înapoi în prezentul nedorit lângă figura plată a lui Raymond, cu bluza lui cu glugă soioasă și pantofii lui sport murdari. Poate că mama lui Raymond se dovedea o companie inteligentă și fermecătoare. Mă îndoiam de asta, bazându-mă pe felul în care se prezenta progenitura ei, dar nu se știe niciodată.

„Da, Raymond. Merg cu tine acasă la mama ta", am spus.

CAPITOLUL 10

Bineînțeles că Raymond nu avea mașină. Bănuiam să aibă vreo treizeci de ani, dar era la el ceva de adolescent nu pe deplin format. În parte, era din cauza modului în care se îmbrăca. Mai aveam până să-l văd cu încălțăminte normală, din piele; purta mereu pantofi sport și părea să dețină o gamă largă, în diverse culori și stiluri. Am observat adesea că persoanele care poartă în mod curent echipament sportiv sunt cele care vor participa cel mai puțin la activități sportive.

Sportul este un mister pentru mine. În școala primară, ziua de sport era singura zi a anului în care elevii cei mai puțin talentați la învățătură puteau triumfa, câștigând premii pentru cele mai rapide sărituri într-un sac sau alergând din punctul A în punctul B mai repede decât colegii lor. Cât de mult le plăcea să poarte a doua zi aceste insigne pe sacourile lor! De parcă argintul într-o competiție de oul-și-lingura ar fi fost un fel de compensație pentru neînțelegerea folosirii corecte a unui apostrof.

În timpul școlii secundare, educația fizică mi se părea ceva de neconceput. Trebuia să purtăm haine speciale și apoi să alergăm la nesfârșit în jurul unui câmp; din când în când ni se spunea să ținem un tub de metal și să-l pasăm altcuiva. Atunci când nu alergam, săream într-o groapă cu nisip sau peste o bară mică aflată la nivelul picioarelor. Era și un mod special de a face asta: nu puteai doar să alergi și să sari, trebuia să faci mai întâi un fel de salt și o săritură mică. Am întrebat de ce, dar niciunul dintre profesorii de educație fizică (am constatat că majoritatea au o mare greutate în a spune cât e ceasul) nu mi-a putut oferi un răspuns. Toate acestea păreau niște activități ciudate pe care să le impui unor tineri care nu simțeau niciun interes față de ele și sunt absolut sigură că serveau doar la înstrăinarea majorității dintre noi de orice activitate fizică, pentru tot restul vieții. Mami simte o aversiune deosebită față de cei care suferă de un exces de greutate („fiară lacomă și leneșă”, i-ar fi șuierat cuiva care ar fi trecut cu pas legănat pe

lângă noi pe stradă) și poate că am asimilat într-o oarecare măsură acest punct de vedere.

Raymond nu era peste măsură de gras, dar avea un aspect cam păstos și era și cam burtos. Nu se vedea niciun mușchi conturat, iar eu bănuiam că îi folosea doar pe cei ai antebrațelor cu o oarecare regularitate. Alegerile sale stilistice nu îi avantajau fizicul neatrăgător: purta blugi lălâi și tricouri lăbărțate cu sloganuri și imagini copilărești. Se îmbrăca mai mult ca un băiat decât ca un bărbat. Până și aspectul lui era neglijent: de obicei era nebărbierit, deși nu era o barbă în sine, ci o umbră neuniformă, care îl făcea să pară neîngrijit. Părul său de un blond murdar fusese tăiat scurt și i se acordase o atenție minimă – cel mult, probabil, fiind frecat cu un prosop murdar după spălare. Impresia generală era aceea a unui om care nu era chiar pribeag, dar despre care se putea presupune cu ușurință că dormise prost în vreun hotel ieftin sau pe podeaua unui străin cu o seară înainte.

„Ne-a venit autobuzul, Eleanor”, a spus Raymond, înghiontindu-mă grosolan.

Aveam abonamentul la îndemână, dar, tipic pentru el, Raymond nu avea unul, preferând să cheltuie aiurea decât să gândească în avans. Așa cum s-a dovedit imediat, nu avea nici măcar îndeajuns de mult mărunt, așa că a trebuit să-i împrumut o liră. Trebuia să mă asigur că aveam s-o primesc înapoi a doua zi, la muncă.

Călătoria spre casa mamei lui a durat aproximativ douăzeci de minute, timp în care i-am explicat beneficiile unui abonament, indicându-i inclusiv de unde să achiziționeze așa ceva și câte călătorii ar fi fost necesare ca să devină rentabil sau chiar, realist vorbind, să călătorească gratuit. Nu a părut deosebit de interesat și nici măcar nu mi-a mulțumit când am terminat. Este un partener de conversație incredibil de nesofisticat.

Am traversat un mic cartier de case albe, pătrate; erau patru modele de case diferite, intercalate într-un model previzibil. Fiecare avea pe alee câte o mașină destul de nouă și semne ale prezenței copiilor – biciclete mici cu stabilizatori, un coș de

baschet fixat pe peretele garajului dar nici nu se vedea, nici nu se auzea vreunul. Străzile aveau toate nume de poeți – Wordsworth Lane, Shelley Glose, Keats Rise –, fără îndoială alese de către departamentul de marketing al companiei de construcții. Erau cu toții poeți pe care o persoană care și-ar fi dorit o astfel de casă i-ar fi recunoscut, poeți care scriseseră despre urne, și flori, și nori rătăcitori. Ținând cont de experiența mea, mai probabil aș fi ajuns să trăiesc pe Dante Lane sau pe Poe Crescent.

Cunoșteam foarte bine astfel de cartiere, fiindcă trăisem în multe case practic identice, de pe străzi practic identice, în timpul plasamentelor. Aici nu aveau ce căuta pensionarii și nici prietenii cu care să împărți o casă; în plus, nimeni care să stea singur, cu excepția divorțului tranzitoriu ocazional. Mașini destul de noi erau aliniate pe drumurile de acces, câte două de fiecare casă, în mod ideal. Familiile veneau și plecau, iar locuințele deveneau ceva temporar, precum decorurile de teatru, care fuseseră asamblate în grabă și puteau fi mutate în orice moment. M-am cutremurat, alungând amintirile.

Mama lui Raymond locuia într-o zonă îngrijită din spatele caselor mai noi, într-un șir de case mici, decorate cu pietricele. Erau locuințe sociale; străzile erau numite aici după politicieni locali obscuri. Cei care cumpăraseră casele își montaseră uși din PVC rigid, cu geamuri duble, sau adăugaseră mici pridvoare. Gospodăria familiei lui Raymond rămăsese la fel.

Raymond a ignorat ușa din față și a ocolit casa prin lateral. În grădina din spate se aflau o magazie cu perdele din plasă la fereastră și un pătrat de gazon verde, marcat de stâlpi de haine. Rufe spălate fâlfâiau pe sârmă, fixate cu o precizie militară: un rând de așternuturi simple, albe, și de prosoape, apoi o linie de lenjerie intimă alarmant de elastică. Mai era și un petic de pământ pe care am observat o rubarbă tropicală și luxuriantă și câteva rânduri îngrijite de morcovi, praz și varză. Am admirat simetria și precizia cu care fuseseră amplasate.

Raymond a deschis ușa din spate fără să bată, strigând un salut în timp ce intra în bucătăria mică. Mirosea delicios a supă, sărată și caldă, arome care veneau probabil din oala mare de pe

plită. Podeaua și toate suprafețele străluceau de curățenie și am avut certitudinea că, dacă aș fi deschis un sertar sau un dulap, totul ar fi fost curat și frumos aranjat în interior. Decorul era simplu și funcțional, dar cu detaliile tipice ușor îndreptate spre kitsch – un calendar mare, cu o fotografie ușor sinistră cu doi pisoi într-un coș, și un tub de pânză în care să aduni pungi de plastic, croit astfel încât să semene cu o păpușă de modă veche, atârnată de o clanță. O ceașcă, un pahar și o farfurie erau așezate pe suportul de vase.

Am intrat pe un culoar mic și l-am urmat pe Raymond în camera de zi, care, din nou, era impecabilă, mirosind puternic a lac de mobilă. Un vas cu crizanteme era așezat pe pervazul ferestrei și o selecție amețitoare de fotografii înrămate și de ornamente era protejată de ușile de sticlă afumată ale unei mese de toaletă demodate, de parcă ar fi fost relicve sacre.

O femeie în vârstă stătea într-un fotoliu, întinzându-se ca să ia o telecomandă pentru a opri sonorul unui televizor enorm. Era acea emisiune în care oamenii duc lucruri vechi pentru a fi evaluate și apoi, în cazul în care se dovedește că acestea au o anumită valoare, pretind că le plac prea mult ca să le vândă. Trei pisici leneveau pe canapea; două s-au uitat la noi urât, în timp ce a treia a deschis un ochi și s-a întors imediat la somn, neconsiderându-ne demni de un răspuns.

„Raymond, fiule! Intră, intră”, a exclamat femeia în vârstă, arătând spre canapea și înclinându-se în față în scaunul ei, pentru a alunga animalele.

„Am adus o prietenă de serviciu, mamă, e în regulă?” a spus el pășind spre ea și sărutând-o pe obraz.

Am făcut un pas înainte și am întins mâna.

„Eleanor Oliphant, încântată să vă cunosc”, am spus.

Mi-a luat mâna, apoi mi-a strâns-o cu ambele palme, aproape la fel cum făcuse Sammy.

„O plăcere să te văd, puiule, sunt mereu bucuroasă să-i cunosc pe prietenii lui Raymond. N-ai vrea să te așezi? Vei avea nevoie de o ceașcă de ceai, sunt sigură. Cu ce îl bei?”

Când a încercat să se ridice, am observat cadrul de mers cu roți aflat pe partea laterală a scaunului.

„Stai acolo, mamă, mă ocup eu, a spus Raymond. Să bem o ceașcă bună de ceai?”

„Ar fi minunat, fiule, a răspuns ea. Am și niște biscuiți – Wagon Wheels, favoriții tăi.”

Raymond a plecat la bucătărie, iar eu m-am așezat pe canapea, la dreapta mamei lui.

„E un băiat bun Raymond al meu”, a zis ea cu mândrie.

Nefiind sigură cum să răspund, am ales să dau scurt din cap.

„Deci, lucrați împreună, a continuat ea. Repari și tu computere? Doamne, fetele pot face orice în zilele noastre, nu-i așa?”

Era la fel de curată și de ordonată precum casa ei: bluza îi era închisă sus cu o broșă cu perle și purta papuci de catifea de culoarea vinului, căptușiți cu piele de oaie, care păreau foarte confortabili. Bănuiesc că avea în jur de șaptezeci de ani. Observasem, când dădusem mâna, că încheieturile ei erau umflate, având mărimea unor agrișe.

„Eu lucrez la departamentul de contabilitate, doamnă Gibbons”, am spus.

I-am povestit un pic despre munca mea – iar ea părea fascinată, dând din cap în tot acest timp și rostind ocazional câte un „Chiar așa?” sau „Măi, măi, chiar e interesant!” Când am încheiat monologul, deja epuizasem posibilitățile de conversație – oricum limitate – oferite de subiectul conturilor de plată. Ea a zâmbit.

„Ești de aici, Eleanor?” a întrebat cu blândețe.

De obicei, îmi e cam silă să fiu interogată în felul acesta, dar era clar că interesul ei era autentic și fără pic de răutate, așa că i-am spus unde mai trăisem, fiind în mod deliberat vagă în legătură cu adresa exactă. Nimeni nu ar trebui să le divulge străinilor locul în care se află.

„Nu prea ai accent, nu-i așa?” a remarcat ea, formulând cumva o nouă întrebare.

„Mi-am petrecut primii ani ai copilăriei în partea de sud, am spus, dar m-am mutat în Scoția când aveam zece ani.”

„Ah, a spus ea, așa se explică.”

Părea mulțumită de asta. Am observat că cei mai mulți

oameni din Scoția nu întreabă mai mult despre ce înseamnă „în jos, spre sud”, așa că nu pot decât să presupun că această descriere acoperă un fel de Anglocomitat, curse de bărci și meloane, de parcă Liverpool și Cornwall s-ar asemăna cumva, fiind locuite de același tip de oameni. Pe de altă parte, oamenii au întotdeauna ideea de neclintit că fiecare parte a propriei lor țări este unică și specială. Nu sunt sigură de ce.

Raymond a revenit cu tot ce trebuie pentru ceai și cu un pachet de Wagon Wheels pe o tavă de plastic bătătoare la ochi.

„Raymond! a spus mama lui. Ai fi putut să pui laptele într-o cană, pentru numele lui Dumnezeu! Avem un oaspete!”

„Este doar Eleanor, mamă, a spus el, apoi s-a uitat la mine. Nu te superi, nu-i așa?”

„Chiar deloc, am răspuns. Și eu folosesc cutia atunci când sunt acasă. Este pur și simplu un recipient folosit pentru a turna lichidul în ceașcă. De fapt, probabil că este mai igienic decât să folosești o ceașcă neacoperită, dacă e să mă gândesc mai bine.”

Am întins mâna să iau un Wagon Wheel. Raymond deja îl mesteca pe al lui. Amândoi discutau despre chestiuni neînsemnate, așa că m-am așezat pe canapea. Niciunul din ei nu avea o voce deosebit de stridentă, așa că puteam auzi ticăitul puternic al ceasornicului de pe polița căminului. Era cald, aproape insuportabil. Una dintre pisici, care stătea pe o parte în fața focului, s-a întins cât era de lungă și s-a scuturat, apoi s-a întors la somn. Lângă ceas era o fotografie color, ștearsă de trecerea anilor. Un bărbat, evident tatăl lui Raymond, rânjea larg la aparatul de fotografiat, ținând un toast cu un pahar de șampanie.

„Acela este tatăl lui Raymond, mi-a spus mama lui, observând că priveam fotografia. A fost făcută în ziua în care Raymond a primit rezultatele de la examen.”

S-a uitat la el zâmbind, cu mândrie evidentă.

„Raymond al nostru a fost primul din familie care a mers la universitate, a spus ea. Tatăl lui a fost la fel de mulțumit ca revista *Punch*. Aș vrea doar să fi fost acolo la absolvirea ta. Ce zi, nu-i așa, Raymond, fiule?”

Raymond a zâmbit și a dat din cap.

„A avut un atac de cord la puțin timp după ce am început universitatea”, mi-a explicat el.

„Nu a reușit să se bucure de ieșirea la pensie, a adăugat mama lui. Se întâmplă de multe ori așa.”

Amândoi au tăcut un moment.

„Cu ce se ocupa?” am întrebat.

Nu mă interesa, dar am simțit că era necesar să întreb.

„Inginer de gaze”, a spus Raymond.

Mama lui a încuviințat din cap.

„A muncit din greu în fiecare zi, a spus ea, și nu ne-a lipsit nimic, nu-i așa, Raymond? Am mers în vacanță în fiecare an și aveam o mașinuță frumoasă. Cel puțin a apucat să o vadă pe Denise a noastră căsătorită. Oricum, asta e ceva.”

Cred că arătam tare nedumerită.

„Sora mea”, a explicat Raymond.

„Off, pentru numele lui Dumnezeu, Raymond! Fără îndoială, ești prea ocupat să vorbești despre fotbal și calculatoare și nu cred că ea ar vrea să audă despre chestii de genul ăsta, oricum. Băieții, nu-i așa, Eleanor?”

A clătinat din cap spre mine, zâmbind.

Mă simțeam confuză. Cum era posibil să uiți că ai o soră? Am presupus că nu uitase – era, pur și simplu, un lucru de la sine înțeles: un fapt al vieții de neschimbat, cu nimic remarcabil și nici măcar demn de menționat. Îmi era imposibil să îmi imaginez un astfel de scenariu, fiind atât de singură. Doar Mami și cu mine locuiam în lumea Oliphant.

Mama lui încă vorbea.

„Denise avea unsprezece ani când a apărut Raymond – o mică surpriză și o binecuvântare, așa a fost.”

S-a uitat apoi la el cu atât de multă iubire, încât a trebuit să întorc privirea. Cel puțin știu cum arată dragostea, mi-am spus. Asta e ceva. Nimeni nu mă privise așa vreodată, dar aș fi fost capabilă să o recunosc dacă cineva ar fi făcut-o vreodată.

„Hei, fiule, scoate albumul. Îi voi arăta lui Eleanor fotografiile din prima vacanță în Alicante, din vara dinainte de a începe școala. Raymond a rămas blocat într-o ușă turnantă de la aeroport”, a adăugat ea cu voce joasă, înclinându-se spre

mine ca și cum mi-ar fi făcut o confidență.

Am râs în hohote văzând figura îngrozită a lui Raymond.

„Mamă, Eleanor nu vrea să se plictisească de moarte uitându-se la fotografiile noastre vechi”, a spus el, roșind într-un mod despre care am presupus că unii oameni l-ar putea considera fermecător.

M-am gândit preț de un moment dacă să insist că mi-ar plăcea să le văd, dar el era atât de nefericit, încât nu am putut s-o fac. În mod convenabil, stomacul meu a făcut un zgomot puternic. Mâncasem doar un Wagon Wheel de la ospățul meu de prânz, compus din spaghete rulate pe felii de pâine prăjită. Ea a tușit politicos.

„Vei rămâne la ceai, nu, Eleanor? Nu e nimic elegant, dar ești mai mult decât bine-venită.”

M-am uitat la ceas. Era doar 17:30 – o oră ciudată pentru masă, dar mi-era foarte foame și încă aș fi avut timp să trec pe la Tesco în drum spre casă.

„Aș fi încântată, doamnă Gibbons”, am spus.

Ne-am așezat în jurul mesei mici din bucătărie. Supa a fost delicioasă. Doamna Gibbons mi-a explicat că folosise un ciolan de porc pentru aromă, apoi tocase carnea în supă, care conținea deja toate legumele din grădină. Am mâncat pâine cu unt și brânză, iar după aceea am băut o ceașcă de ceai, alături de o prăjitură cu cremă.

În tot acest timp, doamna Gibbons ne-a răsfățat cu povești despre diversele excentricități și boli ale vecinilor ei și cu noutăți despre activitățile familiei lor extinse, care păreau să nu conteze prea mult pentru Raymond, așa cum nu contau nici pentru mine, judecând după expresia lui. Își tachina mama frecvent și cu afecțiune, iar ea răspundea cu o supărare prefăcută, plesnindu-l ușor peste braț sau mustrându-l pentru grosolănia lui. Aveam un sentiment de căldură și de confort pe care nu-mi aminteam să-l fi trăit înainte.

Mama lui Raymond s-a ridicat cu greu în picioare și s-a întins după cadrul ei de mers. Avea artrită deformantă la genunchi și la șolduri, mi-a spus Raymond, în timp ce ea urca greoi spre baie. Casa nu era foarte potrivită pentru cineva cu mobilitate

limitată, dar ea refuza să se mute, mi-a spus el, pentru că își trăise toată viața ei de adult acolo și era locul în care își crescuse familia.

„Așa, a reluat ea, întorcându-se de la etaj, o să spăl aceste câteva farfurii și apoi ne putem așeza să ne uităm un pic la tv.”

Raymond s-a ridicat brusc în picioare.

„Stai jos, mamă, mă ocup eu – nu durează mai mult de un minut. Eleanor mă va ajuta, nu-i așa, Eleanor?”

M-am ridicat și am început să așez farfuriile una peste alta. Doamna Gibbons a protestat vehement, dar în cele din urmă s-a lăsat pe spate în scaun, încet și greoi, cu un mic oftat de durere.

Raymond a spălat vasele și eu le-am șters. A fost sugestia lui – probabil că observase mâinile mele înroșite, cu toate că nu făcuse mare caz din asta. Pur și simplu m-a înghiontit departe de chiuvetă și mi-a vârât un șervet pentru ceai – unul destul de drăguț, cu un terier scoțian care se mândrea cu un papion având un model de tartan – între degetele chinuite.

Șervetul era moale și scămoșat, ca și cum fusese spălat de nenumărate ori, fiind apoi călcat cu grijă într-un pătrat frumos presat. Am aruncat un ochi peste farfurii înainte să le stivuiesc pe masă, pentru ca Raymond să le pună deoparte. Văsăraia era veche, dar de bună calitate, pictată cu trandafiri grăsani și cu marginile de un auriu-stins. Doamna Gibbons m-a văzut în timp ce mă uitam. Cu siguranță că nu era nimic în neregulă cu spiritul ei de observație.

„Am primit porțelanurile astea la nunta mea, Eleanor, a spus ea imediat. Imaginați-vă – încă mai sunt bune, după aproape cincizeci de ani!”

„Tu sau porțelanurile?” a comentat Raymond, iar ea a țâțâit și a clătinat din cap zâmbind.

Apoi s-a lăsat o tăcere confortabilă în timp ce ne ocupam de treburile noastre.

„Spune-mi, îți face cineva avansuri, Eleanor?” m-a întrebat ea.

Cât de plictisitor!

„Nu chiar, am spus eu, dar am pus ochii pe cineva. E doar o chestiune de timp.”

Imediat s-a auzit un zgomot puternic din zona chiuvetei, căci Raymond scăpase polonicul pe scurgător cu un zăngănit.

„Raymond! a strigat mama lui. Neîndemânaticule!”

Bineînțeles că îl urmărisem pe muzician online, dar, virtual vorbind, fusese mai degrabă tăcut: câteva instantanee pe Instagram cu niște mese, câteva tweeturi, actualizări neinteresante pe Facebook despre muzica altor persoane. Nici nu conta. Așteptarea mea era doar o chestiune de timp. Dacă știam vreun lucru despre dragoste, era acela că momentul perfect pentru a ne întâlni și a ne îndrăgosti putea să apară când ne așteptam cel mai puțin și în cel mai fermecător set de circumstanțe. Acestea fiind spuse, în caz că nu se întâmpla prea curând, trebuia să iau taurul de coarne.

„Ce e cu familia ta? m-a întrebat ea apoi. Locuiesc aproape? Ai frați sau surori?”

„Nu, din păcate, am spus. Mi-ar fi plăcut să am frați cu care să cresc. M-am gândit la asta. Este, de fapt, una dintre cele mai mari surse de tristețe în viața mea”, m-am auzit spunând.

Nu rostisem până atunci o asemenea propoziție și, într-adevăr, până în acel moment, gândul nici nu existase. Am fost surprinsă de mine însămi. Și, deci, a cui e vina? O voce rece și aspră îmi șoptea la ureche. Furioasă. Mami. Am închis ochii, încercând să scap de ea. Doamna Gibbons părea să-mi simtă jena.

„Oh, dar sunt sigură că asta înseamnă că ai o legătură frumoasă și puternică cu mama și tatăl tău. Pun pariu că însemni totul pentru ei, fiind singurul copil.”

M-am uitat la pantofii mei. De ce îi alesesem? Nu mi-am putut aminti. Aveau un sistem de închidere cu arici, ca să fie ușor de folosit, și erau negri, ca să se potrivească indiferent ce purtam. Aveau talpa plată, ca să fie confortabili, și erau până la gleznă, ca să o susțină. Erau, am realizat, hidoși.

„Nu fi atât de băgăcioasă, mamă, a intervenit Raymond, ștergându-și mâinile pe șervetul pentru ceai. Ești ca Gestapoul!”

M-am gândit că s-a supărat, dar a fost mai rău decât atât – și-a cerut scuze.

„Oh, Eleanor, îmi pare rău, iubire, nu am vrut să te supăr. Te

rog, puiule, nu plânge! Îmi pare atât de rău!”

Plângeam. Cu suspine! Nu mai plânsesem atât de mult de ani de zile. Am încercat să-mi amintesc când fusese ultima oară; probabil după ce mă despărțisem de Declan. Însă, nici chiar atunci nu plânsesem din cauza emoțiilor – ci mai degrabă de durere, fiindcă îmi rupsese brațul și două coaste când îi cerusem în cele din urmă să se mute. Acest lucru pur și simplu nu era OK – eu suspinând în bucătăria mamei unui coleg. Oare ce ar fi spus Mami? M-am adunat.

„Vă rog să nu vă cereți scuze, doamnă Gibbons”, am spus eu, cu vocea răgușită și spartă ca a unui adolescent, în timp ce încercam să îmi calmez respirația, ștergându-mă la ochi cu șervetul de ceai.

Ea își frângea la propriu mâinile și era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Raymond și-a pus brațul în jurul umerilor ei.

„Nu te supăra, mamă! Nu ai vrut să sune așa, iar ea știe că nu – nu-i așa, Eleanor?”

„Da, desigur! i-am spus și, impulsiv, m-am aplecat peste masă și i-am strâns mâna. Întrebarea dumneavoastră este nu numai normală, ci și adecvată. Cu toate acestea, răspunsul meu nu a fost. Mi-e că mă voi pierde în explicații. Vă rog să acceptați scuzele mele, dacă v-am făcut să vă simțiți inconfortabil.”

Brusc, a părut ușurată.

„Slavă Domnului, puiule, a spus apoi. Nu mă așteptam la lacrimi în bucătăria mea azi!”

„Da, de obicei felul cum gătești mă face să plâng, mamă”, a spus Raymond, iar ea a râs în liniște.

Mi-am dres glasul.

„Întrebarea dumneavoastră m-a luat pe nepregătite, doamnă Gibbons, am spus. Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl meu și nu știu nimic despre el, nici măcar numele lui. În prezent, Mami este… să spunem doar că e *hors de combat.”*

Amândoi s-au uitat la mine ciudat – în mod clar nu eram printre francofoni.

„Nu o văd deloc, ea e… inaccesibilă, am explicat. Comunicăm o dată pe săptămână, dar…”

„Desigur – asta ar face pe oricine să se simtă trist, dragă, desigur că ar face, a spus ea dând din cap înțelegător. Toți avem nevoie de mama din când în când, nu contează cât de mari suntem.”

„Dimpotrivă, am spus, dacă e să fiu sinceră, contactul săptămânal e prea mult pentru mine. Mami și cu mine suntem… bine, este complicat…”

Doamna Gibbons a dat din cap cu înțelegere, îndemnându-mă să continui. Eu, pe de altă parte, știam că era timpul să mă opresc. O camionetă de înghețată a trecut pe stradă, cu clopoțeii cântând notele de la *Tankee Doodle,* cu câțiva hertzi dureros de jos față de notele corecte. Mi-am reamintit cuvintele, penele din pălării și macaroanele, ascunse printre fragmente inutile de amintiri.

Raymond a bătut din palme cu falsă bonomie.

„Chiar așa, timpul trece. Mamă, du-te și stai jos – programul tău e pe cale să înceapă. Eleanor, ai putea să-mi dai o mână de ajutor cu rufele?”

Am fost bucuroasă să ajut, bucuroasă să ies din conversația despre Mami. Doamna Gibbons avea nevoie de ajutor la diverse treburi casnice – Raymond alesese să schimbe litierele pisicilor și să golească tomberoanele, așa că eu trăsesem, se pare, paiul cel mai lung cu rufele.

Afară, soarele care apunea era blând și palid. De o parte și de alta a curții, se întindeau grădini. Am pus coșul de rufe pe jos, am luat traista cu cârlige (pe care cineva cosese, cu litere cursive și întortocheate, „Clești”) și am atârnat-o pe frânghie. Rufele erau uscate și miroseau a vară. Auzeam bufnitura sincopată a unei mingi de fotbal care se lovea de un perete și câteva fete scandând în timp ce o frânghie lovea solul. Clopoțeii îndepărtați ai camionetei de înghețată aproape că nu se mai auzeau. O ușă din spate s-a auzit trântindu-se, apoi vocea unui bărbat strigând o mustrare furioasă către – speram eu – un câine. Se auzea și un cântec de pasăre, alunecând deasupra sunetelor unui televizor ce ieșeau pe o fereastră deschisă. Era un sentiment total de siguranță, de *normalitate.* Cât de diferită fusese viața lui Raymond de a mea – o familie frumoasă, o

mamă, un tată și o soră cuibăriți printre alte familii frumoase. Și totuși, cât de diferit: să fii în fiecare duminică aici, făcând acest lucru.

Am revenit în casă și l-am ajutat pe Raymond să schimbe așternuturile de pe patul mamei sale cu cele curate pe care tocmai le adusesem de pe sârmă. Dormitorul ei era foarte roz și mirosea a pudră de talc. Era curat și greu de definit – mi-am imaginat că nu era chiar ca o cameră de hotel, ci mai mult ca o pensiune. În afară de un roman cartonat mare și un pachet de bomboane de mentă foarte puternice, nu exista niciun obiect personal în cameră, niciun indiciu despre personalitatea proprietarului. M-a izbit faptul că, în cel mai frumos mod posibil, ea nu a avut cu adevărat o personalitate – a fost o mamă și o femeie blândă și iubitoare, despre care nimeni nu ar fi putut spune vreodată: „Betty era nebună!" sau „Nu ai idee ce-a mai făcut Betty acum!" sau „După examinarea rapoartelor psihiatrice, lui Betty i-a fost refuzată eliberarea pe cauțiune pe motiv că este un risc extrem de mare pentru publicul larg". Era pur și simplu o doamnă drăguță, care se ocupase de familia ei și care trăia acum în liniște împreună cu pisicile, cultivând legume. Asta însemna totul și nimic.

„Sora ta o ajută pe mama voastră, Raymond?" am întrebat.

Se lupta cu plapuma, așa că i-am luat-o din mână. Există un talent pentru astfel de lucruri. Raymond este un bărbat fără talent. Pusese fețele de pernă (flori, volane) mai întâi.

„Neah, a spus el, concentrându-se. Are doi copii și sunt cam greu de strunit. Mark lucrează în afară, așa că sunt momente când este, într-adevăr, singurul părinte, săptămâni întregi. Nu e ușor. Va fi mai bine atunci când copiii vor merge la școală, spune ea."

„Ah! Îți place… așadar, îți place să fii unchi?"

Unchiul Raymond – am simțit că nu prea era un model de urmat. El a ridicat din umeri.

„Da, sunt amuzanți. Nu e mare bătaie de cap, ca să fiu sincer! Le dau ceva bani de Crăciun și de zilele lor de naștere și îi duc în parc de câteva ori pe lună. Și am rezolvat."

Nu am să fiu niciodată mătușă, asta e sigur. Probabil e cam

la fel.

„Ai scăpat la milimetru de mama și de albumele foto de data aceasta, Eleanor, a spus apoi Raymond. O să te plictisească incredibil de mult data viitoare cu poveștile ei despre nepoți, tu doar fii pregătită!”

Dintr-odată făcea o mulțime de presupuneri, m-am gândit, dar am lăsat lucrurile așa. M-am uitat la ceas, surprinsă să văd că trecuse de ora opt.

„Trebuie să plec, Raymond,” am spus.

„Dacă poți să mai stai vreo oră, termin aici și luăm autobuzul împreună, ce zici?” m-a întrebat.

Normal că am refuzat.

Am coborât și i-am mulțumit doamnei Gibbons pentru „ceai”. Ea, la rândul său, mi-a mulțumit exagerat pentru că venisem și o ajutasem la treburi.

„Eleanor, a fost minunat, chiar a fost, a spus ea. Nu am ieșit dincolo de grădina mea de luni întregi – genunchii ăștia ai mei –, așa că este o plăcere să văd o față nouă, și încă una atât de prietenoasă. Și chiar ai fost de mare ajutor la treburile casei – mulțumesc, puiule, mulțumesc foarte mult!”

I-am zâmbit. Să primești de două ori mulțumiri și priviri calde! N-aș fi bănuit niciodată că faptele mici ar putea da naștere la asemenea răspunsuri generoase. Am simțit că strălucesc un pic și în interior – nu era o vâlvătaie, ci mai mult o lumânare mică, dar cu o flacără constantă.

„Treci de câte ori vrei, Eleanor – eu sunt mereu aici. Nu trebuie să vii cu… – a întins un deget spre Raymond – …el, vino doar tu, dacă dorești! Știi unde sunt acum. Nu mă uita.”

Dintr-un impuls, m-am aplecat în față și mi-am apropiat ușor obrazul (nu cel plin de cicatrice, cel normal) de al ei. Nu a fost un sărut sau o îmbrățișare, dar m-am apropiat cât de mult am putut.

„La revedere! a spus. Acum acasă, în siguranță!”

Raymond m-a condus până în capătul aleii ca să-mi arate unde este stația de autobuz. Probabil aveam să aștept un pic, fiind duminică, a spus el. Am ridicat din umeri – eram obișnuită să aștept, iar viața mă învățase să fiu o persoană foarte

răbdătoare.

„Așadar, ne vedem mâine, Eleanor”, a spus el.

Am scos abonamentul și i l-am arătat.

„Călătorii nelimitate!” am spus.

El a dat din cap și a zâmbit puțin. În mod surprinzător, autobuzul a sosit imediat. Am ridicat mâna și am urcat în el. Am privit înainte în timp ce autobuzul se îndepărta, ca să evit orice semn stânjenitor de rămas-bun.

Fusese o zi pe cinste. Mă simțeam epuizată, dar ceva prinsese contur în mintea mea. Acești oameni noi, noile aventuri… acest contact. Era copleșitor și, spre surprinderea mea, deloc neplăcut. Făcusem față neașteptat de bine, m-am gândit. Cunoscusem oameni noi, mă prezentasem lor și petrecusem timpul împreună fără probleme. Dacă învățasem ceva din experiențele de azi, era următorul lucru: eram aproape gata să-mi declar intențiile în fața muzicianului. Se apropia momentul primei noastre întâlniri memorabile.

CAPITOLUL 11

Nu l-am văzut pe Raymond luni și nici marți. Nu m-am gândit la el, cu toate că mintea mea se îndrepta din când în când spre Sammy și spre doamna Gibbons. Aș fi putut, bineînțeles, să-l vizitez pe unul din ei sau chiar pe amândoi fără ca Raymond să fie în preajmă. Într-adevăr, amândoi insistaseră să trec duminica. Dar oare ar fi fost mai bine dacă Raymond mi-ar fi fost alături? Bănuiam că da, și nu neapărat pentru că, de câte ori se ivea ocazia, spărgea tăcerea cu câte o propoziție sau cu comentarii și întrebări banale. Între timp, m-am dus la cel mai apropiat magazin de telefoane mobile de lângă birou, cu o figură cât mai puțin bătătoare la ochi și, la sfatul extrem de suspect al unui agent de vânzări plictisit, am cumpărat în cele din urmă un telefon la un preț rezonabil, dar și un „pachet" care îmi permitea să efectuez apeluri, să intru pe internet și să fac, de asemenea, diverse alte lucruri, dintre care cele mai multe nu prezentau niciun interes pentru mine. Mi-a spus despre aplicații și jocuri; l-am întrebat despre integrame, dar am fost foarte dezamăgită de răspunsul său. În timp ce mă familiarizam cu manualul noului dispozitiv, în loc să completez detaliile legate de TVA pe factura domnului Leonard, am devenit, cu totul împotriva voinței mele, conștientă de conversația din jurul meu, din cauza volumului care îl depășea pe cel normal. Dintre toate lucrurile posibile, subiectul era prânzul nostru anual de Crăciun.

„Da, dar ei chiar se distrează acolo! Și merg foarte multe grupuri mari, așa că vom cunoaște oameni noi și poate fi amuzant", a spus Bernadette.

Distracție! M-am întrebat dacă asta ar presupune o formație și dacă ar putea fi vorba cumva despre trupa lui. Un miracol de Crăciun? Oare soarta decidea din nou să intervină? Înainte să pot cere detalii, Billy a intervenit brusc.

„Vrei doar să agăți un tip beat de la Allied Carpets sub vâsc, a spus el. În niciun caz nu plătesc șaizeci lire pentru o cină alcătuită din friptură uscată de curcan și o după-amiază jalnică

cu muzică disco. Nu fac asta doar pentru ca tu să cauți ceva de calitate!”

Bernadette a chicotit și l-a plesnit peste braț.

„Nu, a spus ea, nu e asta. Cred că ar putea fi mai distractiv în cazul în care sunt mai mulți acolo, atâta tot…”

Janey îi privea pe ceilalți cu viclenie, gândindu-se că nu o observam. Am văzut cum cerceta din priviri cicatricele mele, așa cum o făceau cu toții deseori.

„Să-i cerem părerea lui Harry Potter de acolo, a spus ea tare, apoi s-a întors spre mine ca să mi se adreseze. Eleanor! Hei, Eleanor! Tu ești o fată care știe multe despre oraș, nu-i așa? Ce părere ai, unde ar trebui să mergem pentru prânzul de Crăciun anul ăsta?”

M-am uitat direct la calendarul de perete al biroului, care avea luna aceasta fotografia unui camion verde și puternic.

„E mijlocul verii, am spus eu. Nu m-am gândit cu adevărat la asta.”

„Da, a spus ea, dar trebuie să alegem ceva de pe acum, pentru că altfel toate locațiile bune vor fi rezervate, iar tu rămâi cu ceva de genul Wetherspoons sau cu o porcărie italienească.”

„Este ceva care mă lasă total rece, am spus. Oricum nu merg.”

Mi-am frecat pielea crăpată dintre degete – se vindeca, dar procesul era dureros de lent.

„Oh, așa e, a spus ea, tu nu mergi niciodată, nu-i așa? Am uitat asta. Tu nu joci nici Moș Crăciun secret. Eleanor Grinch, așa ar trebui să-ți spunem.”

Au râs cu toții.

„Nu înțeleg această referință culturală, am spus. Cu toate acestea, pentru a clarifica, trebuie să știți că sunt atee și nu sunt o consumatoare compulsivă, așa că festivalul de cumpărături din miezul iernii, altfel cunoscut sub numele de Crăciun, nu prezintă niciun interes pentru mine.”

M-am întors la treaba mea, în speranța că i-aș inspira să facă același lucru. Sunt precum copiii mici, ușor de distras și mulțumiți să petreacă ore întregi discutând trivialități și bârfind oameni pe care nu îi cunosc.

„Se pare că *cineva* a avut o experiență neplăcută în grota lui Moș Crăciun acum ceva timp”, a spus Billy și apoi, din fericire, a sunat telefonul.

Am zâmbit trist. El nici măcar nu putea să-și imagineze ce fel de experiențe urâte avusesem, *acum ceva timp*.

Era un apel intern – Raymond mă întreba dacă voiam să îl vizitez din nou pe Sammy împreună cu el în seara aceea. Era miercuri. Mi-ar fi fost dor de discuția mea săptămânală cu Mami. N-am ratat niciuna, în toți acești ani. Ce era de făcut, la urma urmei? Nu ar fi fost o problemă dacă săream peste ea, doar de data asta, și în plus Sammy avea nevoie să-i ducem ceva de mâncare. Am fost de acord.

Stabiliserăm să ne întâlnim la 17:30. Am insistat să ne vedem în afara biroului, temându-mă de reacția colegilor, care ar fi observat că plecam de la muncă împreună. Era o seară blândă, plăcută, așa că am decis să mergem pe jos până la spital, ceea ce ne-ar fi luat doar douăzeci de minute. Raymond cu siguranță avea nevoie de exercițiu.

„Cum a fost ziua ta, Eleanor?” m-a întrebat el, fumând în timp ce mergeam.

Am trecut în partea cealaltă, ferindu-mă de toxinele nocive.

„Bună, mulțumesc. Am mâncat un sandvici cu brânză și murături la prânz, cu chipsuri sărate, și un smoothie de mango.”

El a suflat fumul dintr-un colț al gurii și a râs.

„S-a mai întâmplat și altceva? Sau doar sandviciul?”

M-am gândit la asta.

„A fost o discuție lungă cu privire la locațiile potrivite pentru masa de Crăciun, am spus. Se pare că s-a ajuns la TGI Fridays, pentru că poate fi *amuzant* – aici am încercat să fac gestul din degete care indică ghilimelele, cel pe care îl văzusem la Janey odată și pe care îl reținusem pentru a mai apela la el; cred că l-am făcut cu ușurință și aplomb –, sau poate la Bombay Bistro Christmas Buffet.”

„Crăciunul nu înseamnă neapărat un miel Biryani, nu-i așa?” a declarat Raymond.

Și-a stins țigara, aruncând-o pe trotuar. Am ajuns la spital și am așteptat în timp ce Raymond, zăpăcit ca de obicei, a intrat în magazinul de la parter. Nu există nicio scuză pentru a fi nepregătit. Fusesem deja la Marks and Spencer înainte de a mă întâlni cu el și cumpărasem câteva chestii, inclusiv o cutie de semințe de dovleac. Bănuiam că Sammy avea mare nevoie de zinc. Raymond a ieșit legănând o pungă. În lift a deschis-o și mi-a arătat ce cumpărase.

„Haribo, ziarul *Evening Times,* o cutie mare de smântână și Pringles cu arpagic. Ce-ar mai putea dori un bărbat, nu-i așa?" a spus el apoi, părând mândru de el însuși.

N-am catadicsit să-i răspund.

Ne-am oprit la intrarea în secție; patul lui Sammy era înconjurat de vizitatori. El ne-a văzut și ne-a făcut semn să ne apropiem. M-am uitat în jur, dar asistenta neînduplecată cu șosete dungate nu se vedea nicăieri. Sammy stătea culcat regește pe o movilă de perne, adresându-se mulțimii din jur.

„Eleanor, Raymond, ce mă bucur să vă văd! Veniți să-mi cunoașteți familia! Acesta este Keith – copilașii sunt acasă cu mama lor – și aceștia sunt Gary și Michelle, iar aceasta – a continuat indicând o femeie blondă, foarte concentrată să trimită mesaje de pe telefonul mobil – este fiica mea, Laura."

Eram conștientă că toată lumea zâmbea și dădea din cap, în timp ce ne strângeau mâinile și îl băteau pe Raymond cu palma pe spate. Era destul de copleșitor. Mai bine mi-aș pune mănușile albe de bumbac decât să folosesc gelul de mâini, m-am gândit – aș fi putut să le spăl în apă fierbinte imediat ce aveam să ajung acasă. Acest lucru a prilejuit o anumită ezitare în gestul de a strânge mâinile celorlalți, chestie care mi s-a părut cam ciudată – cu siguranță o barieră de bumbac între pielea mea și a lor nu putea fi decât un lucru bun, nu?

„Vă mulțumesc foarte mult fiindcă ați avut grijă de tatăl meu, băieți, a spus Keith, fratele mai mare, ștergându-și mâinile pe partea din față a pantalonilor. Înseamnă mult să știm că nu a fost singur când s-a întâmplat totul, că cineva a avut grijă de el."

„Hei, gata acum, a spus Sammy, împungându-l cu cotul. Nu

sunt un boșorog invalid, să știi. Pot să am grijă de mine.”

Și-au zâmbit unul altuia.

„Bineînțeles că poți, tată. Doar spuneam că e frumos să ai o față prietenoasă prin preajmă, nu-i așa?”

Sammy a ridicat din umeri, nedându-se bătut, dar fără să-i mai răspundă.

„Am niște vești bune pentru voi doi, ne-a spus apoi Sammy, lăsându-se mulțumit pe spate, în perne, în timp ce eu și Raymond puneam la picioarele patului sacoșele, de parcă ar fi fost smirnă și tămâie. Mă externează sâmbătă!”

Raymond a bătut palma cu el, după o anumită stângăcie inițială a lui Sammy, care nu avea nicio idee de ce o mână durdulie vine înspre el.

„Îl iau să stea la mine pentru câteva săptămâni, doar până capătă încredere în cadrul de mers, ne-a spus fiica lui, Laura, ridicând în sfârșit ochii din telefon. Dăm o petrecere mică pentru a sărbători! Amândoi sunteți invitați, desigur”, a adăugat ea, ceva mai puțin entuziasmată.

Am observat că se holba la mine. Nu m-am supărat. De fapt, prefer asta în locul privirilor furișe. M-a evaluat sincer și complet, aproape fascinată, dar fără vreo urmă de teamă sau dezgust. Mi-am dat părul la o parte ca să se poată uita mai bine.

„Sâmbăta asta?” am spus.

„Haide, Eleanor, să nu îndrăznești să spui că ești ocupată, a spus Sammy. Nu accept scuze. Vreau să fiți amândoi acolo. Și cu asta, basta.”

„Cine suntem noi să ne opunem?” a răspuns Raymond zâmbind.

M-am gândit la asta. O petrecere. Ultima petrecere la care participasem – în afară de acea îngrozitoare recepție de nuntă – fusese aniversarea de treisprezece ani a lui Judy Jackson. Constase în patinaj pe gheață și milkshake-uri și nu se încheiase bine. Dar cu siguranță nimeni nu ar fi vomitat și nici nu și-ar fi pierdut un deget la serbarea de bun venit a unui convalescent în vârstă.

„O să vin”, am spus, înclinând din cap.

„Iată cartea mea de vizită”, ne-a zis Laura, întinzându-ne

fiecăruia câte una.

Era neagră și lucioasă, cu frunze aurii în relief, și pe ea scria: *Laura Marston-Smith, Tehnician estetică, Hair Stylist, Consultant de imagine,* cu detaliile sale de contact scrise dedesubt.

„La ora șapte, sâmbătă, da? Nu aduceți nimic, doar pe voi."

Am pus cartea de vizită cu grijă în geantă. Raymond a înfipt-o pe a lui în buzunarul de la spate. Nu-și putea lua ochii de la Laura, am observat, părând hipnotizat precum o mangustă în fața unui șarpe. În mod clar era cât se poate de conștientă de acest lucru. Bănuiesc că era obișnuită cu așa ceva, mai ales având în vedere cum arăta. Părul blond și sânii mari sunt niște clișee atât de evidente! Bărbații ca Raymond, trecători nerozi, vor fi mereu distrași de femei care arată ca ea, neavând nici inteligența și nici gradul de sofisticare pentru a vedea dincolo de sâni și peroxid.

Raymond și-a smuls privirile din decolteul Laurei și s-a uitat la ceasul de pe perete, apoi direct la mine.

„Acum plecăm, am spus, și ne vedem din nou sâmbătă." Încă o dată, am fost copleșiți de saluturi și de strângeri de mână. Sammy scotocea deja în pungile pe care le adusesem. Apoi a ridicat un pachet de varză creață, organică.

„Ce dracu' e asta?" a spus el, nevenindu-i să creadă.

„Zinc", am șoptit eu.

Raymond m-a împins afară din salon oarecum brutal, pe un ton aproape răstit – sau așa mi s-a părut –, înainte de a avea șansa să precizez că salata de caracatiță trebuia consumată rapid. Temperatura din salon era foarte ridicată.

CAPITOLUL 12

A doua zi, în timp ce așteptam ca fierbătorul să încălzească apa, privirea mi-a fost atrasă de un prospect care fusese aruncat deasupra pungii cu hârtie de reciclat a biroului, alături de o grămadă de broșuri de vacanță și de reviste de bârfe bine răsfoite, cu colțurile îndoite. Era al unui magazin universal din oraș – unul pe care nu îl mai frecventasem până atunci – și promitea o spectaculoasă reducere de o treime la prețul unei „Manichiuri Răsfăț Luxos". Am încercat – dar nu am reușit – să-mi imaginez ce putea însemna o manichiură luxoasă și plină de răsfăț. Cum ar putea cineva să introducă ideea de răsfăț și lux în procesul de șlefuire și de vopsire a unei unghii? Era, pur și simplu, ceva dincolo de închipuirea mea. Am simțit un fior de emoție. Exista doar o singură cale de a afla. Cu gândul la ritualul meu destul de frust de toaletare, mi-am mutat atenția asupra unghiilor mele.

Îmi cam neglijasem în ultima vreme planurile de auto-îmbunătățire, distrasă și de accidentul nefericit al lui Sammy, și de evenimentele care rezultaseră din asta. Dar era timpul să mă concentrez din nou asupra scopului meu: muzicianul. Mi-am îngăduit să mă lăfăi în păcatul mândriei pentru o clipă. Unghiile mele cresc extrem de rapid, fiind puternice și strălucitoare. Meritul este al dietei bogate în vitamine, minerale și acizi grași, pe care le obțin din regimul meu de prânz bine planificat. Unghiile mele sunt un tribut al excelenței culinare stradale britanice. Nu sunt o persoană vanitoasă, așa că le tai pur și simplu cu foarfeca atunci când cresc prea mult, ca să pot introduce confortabil datele, și le pilesc colțurile ascuțite care apar inevitabil, astfel încât să nu se agațe de țesătură sau să îmi zgârie neplăcut pielea atunci când fac baie. Până acum, totul era perfect. Unghiile mele sunt întotdeauna curate – unghiile curate, ca și pantofii curați, sunt elemente fundamentale ale respectului de sine. Chiar dacă nu sunt stilată și nici la modă, sunt mereu curată; în acest fel, pot cel puțin, să-mi țin capul sus atunci când mă așez, oarecum fără grabă, undeva în public.

M-am îndreptat spre oraș în timpul pauzei de prânz, mâncându-mi sandviciul pe drum ca să economisesc timp. Am reflectat un pic, gândindu-mă că aș fi putut să aleg o umplutură mai puțin vizibilă; oul și salata cresson nu erau, probabil, cea mai chibzuită alegere pentru un vagon aglomerat și încălzit, pentru că eu și sandviciul meu atrăgeam privirile dezaprobatoare ale celorlalți călători. În general, am oroare să mănânc în public – și de aceea călătoria de opt minute nu a fost o experiență prea plăcută, dacă vreți să știți.

Am găsit salonul de unghii în spate la Beauty Hall, un vast hambar plin de oglinzi, arome și zgomot, totul iluminat de candelabre. Mă simțeam ca un animal prins în capcană – un taur sau un câine turbat – și îmi imaginam ce haos aș fi provocat dacă aș fi fost băgată în ocolul acela împotriva voinței mele. Țineam strâns în pumn fluturașul, deja făcut ghemotoc în buzunarul vestei mele.

„Unghii și Etcetera” – ce semnifica, oare, termenul latin? – părea să se refere la doi copii plictisiți în tunici albe, un bar de mic dejun cu patru scaune înalte și un raft cu sticluțe de ojă în toate nuanțele posibile, de la transparent la gudron. M-am apropiat cu precauție.

„BineațiVenitlaUnghiișiEtcetera CuCeVăPotAjutaAstăzi?” a declarat cea mai mică dintre copile.

Am avut nevoie de un moment pentru a înțelege.

„Bună ziua”, am spus încet, cu o intonație exagerat de modulată, ca să-i dau un indiciu despre cum ar trebui să vorbească cineva pentru a comunica în mod eficient.

Și ea, și însoțitorul ei se holbau la mine, expresiile lor fiind o combinație de panică și de… ei bine, mai ales panică. Am zâmbit într-o manieră liniștitoare, speram eu. La urma urmei, erau cât se poate de tineri – probabil că erau la un fel de practică și așteptau întoarcerea îndrumătorului lor.

„Aș dori o Manichiură Răsfăț Luxos, te rog”, am spus cât de clar am putut.

A urmat o pauză lungă, în care nu s-a întâmplat nimic. Cea mai scundă a fost prima care s-a trezit din transă.

„Ia loc!” a spus ea, indicând cel mai apropiat scaun.

Însoțitorul ei rămăsese transfigurat. Cea scundă (Casey, după cum arăta insigna ei) a început să se miște în jur cu un aer confuz, apoi s-a cocoțat pe un scaun în fața mea, după ce, mai întâi, a pus între noi un bol având forma unui rinichi, plin cu apă cu săpun. A întors apoi spre mine cutia cu instrumente pentru lustruire.

„Ce culoare doriți?” m-a întrebat.

Îmi făcuse cu ochiul o nuanță de verde strălucitor, ca al unei broaște otrăvitoare amazoniene, din cele mici și cât se poate de mortale. I-am înmânat-o, iar ea a încuviințat din cap. Chiar nu mesteca gumă, dar comportamentul în sine era acela al unei persoane care mestecă gumă.

Mi-a luat mâinile și mi-a băgat vârfurile degetelor în apă caldă. Am fost foarte atentă ca nici o altă parte a pielii să nu intre în contact cu substanțele necunoscute, de teamă să nu mi se irite eczema. Însoțitoarea ei catatonică a revenit în cele din urmă la viață, pălăvrăgind cu entuziasm cu o colegă de muncă de la un alt salon; nu mi-am putut da seama care era subiectul, dar părea să presupună gesturi ca datul ochilor peste cap și ridicări din umeri.

Apoi Casey a considerat că venise momentul să-mi scoată mâinile din apă, așa că mi le-a așezat pe un petic de flanel pliat. A uscat fiecare vârf de deget și m-am întrebat de ce nu mi-a cerut pur și simplu să-mi scot mâinile și de ce nu mi-a dat un prosop ca să mă șterg singură, din moment ce, la momentul actual, mă bucur să utilizez toate funcțiile motorii ale mâinilor, până în vârful degetelor. Poate că ăsta era răsfățul – literalmente, să nu fiu nevoită să ridic un deget.

După aceea a început să lucreze cu instrumentele, împingându-mi cuticulele și tăindu-le acolo unde era cazul. Am încercat să stau la taclale, conștientă că așa se cădea, având în vedere circumstanțele.

„Lucrezi de mult aici?” am întrebat.

„De doi ani”, a spus ea, spre uimirea mea – părea să aibă cam paisprezece ani și, din câte știam, încadrarea copiilor în muncă era încă ilegală în țara noastră.

„Și ai vrut întotdeauna să fii… – am căutat cu grijă cuvântul – … manichiuristă?”

„Tehnician de unghii”, m-a corectat ea.

Era concentrată asupra muncii ei și nu mă privea în timp ce vorbea, lucru pe care l-am aprobat din toată inima. Nu era nevoie de vreun contact vizual, în timp ce persoana în cauză mânuia obiecte ascuțite.

„Aș fi vrut să lucrez cu animale sau să fiu tehnician de unghii”, a continuat ea.

Acum îmi masa mâinile. Și mai mult răsfăț luxos, probabil, cu toate că mi s-a părut mai degrabă inutil și ineficient, fiind mai preocupată de posibilele reacții alergice. Mâinile ei erau mici, aproape la fel de mici ca ale mele (care sunt, din păcate, anormal de mici, ca ale unui dinozaur). Aș fi preferat mâinile unui bărbat ca să le maseze pe ale mele – mai mari, mai puternice, mai ferme. Mai păroase.

„Deci da, a continuat ea, nu m-am putut decide între animale și unghii, așa că am întrebat-o pe mama și ea a spus că ar trebui să aleg să fiu tehnician de unghii.”

A luat o pilă mai mare și a început să le dea formă unghiilor mele. A fost un proces ciudat, unul prin care cu siguranță eu aș fi trecut mai ușor.

„Mama ta este cumva economistă sau o consilieră de cariere calificată?” am întrebat.

Casey mi-a aruncat o privire mirată.

„Pentru că, dacă nu e, atunci nu sunt sigură că sfatul ei a fost conform celor mai recente date referitoare la statisticile privind veniturile și cererea de pe piața forței de muncă”, am spus, destul de preocupată de perspectivele ei.

„Este agent de turism”, a spus ferm Casey, de parcă ar fi rezolvat problema.

Am lăsat-o așa cum era – la urma urmei, nu era problema mea, iar ea părea destul de fericită cu munca ei. Și totuși, în timp ce ea aplica mai multe straturi de lac, m-a izbit gândul că ar fi putut să combine cele două profesii devenind frizer canin. Cu toate acestea, am ales să mă abțin de la a o sfătui în această privință. Uneori, când încerci să ajuți cu o sugestie, poți

provoca neînțelegeri, nu toate în întregime plăcute.

Mi-a pus mâinile într-o mașinărie mică – am presupus că era, de fapt, un uscător pentru unghii –, iar câteva minute mai târziu răsfățul luxos se încheiase. Una peste alta, experiența nu prea mă încântase.

Mi-a comunicat apoi prețul serviciilor – sincer, era exorbitant.

„Am un pliant!" am spus.

Ea a dat din cap, fără măcar să vrea să-l verifice, și a dedus treimea menționată, corectând prețul, care tot m-a făcut să amețesc. M-am întins după geantă și ea a strigat: „Stop!" într-un mod foarte alarmant. M-am oprit.

„O să vi se ia oja, a spus ea, aplecându-se în față. Ați dori să vă aduc eu geanta?"

Am fost îngrijorată de ideea de a nu fi cumva un șiretlic elaborat pentru a mă face să renunț chiar la mai mulți din banii mei, câștigați cu greu, așa că am urmărit-o ca un uliu în timp ce băga mâna în geanta mea. Mi-am amintit, prea târziu, de resturile sandviciului cu ou care zăceau înăuntru – ea a tușit teatral, de parcă s-ar fi înecat cu ceva, în timp ce transporta geanta. O reacție ușor exagerată, am simțit – da, mirosul care ieșea era oarecum sulfuros, totuși nu era nevoie de pantomimă. Am fost atentă la degete (fără ojă, am remarcat) în timp ce scotea bancnotele necesare și punea la foc portofelul, cu mare atenție.

M-am ridicat, gata să plec. Colega ei de mai devreme se întorsese, aruncând o privire la mâinile mele cu unghiile de un verde strălucitor.

„Frumos", a zis ea, în timp ce tonul și limbajul corpului ei insinuau cu tărie interesul scăzut față de acest subiect.

Casey a devenit ceva mai vioaie.

„Ați dori un card de fidelitate? m-a întrebat ea. Aveți cinci manichiuri și a șasea e gratuită!"

„Nu, mulțumesc, am spus. Nu o să îmi mai fac niciodată manichiura. Pot să fac același lucru și acasă, chiar mai bine, fără să plătesc."

Au rămas un pic cu gurile căscate, dar le întorsesem deja

spatele, croindu-mi drum înapoi în lume și evitându-i, în timp ce treceam pe lângă raioanele de parfumuri, pe cei care pulverizau și pe cei care te obligau să iei o mostră. Tânjeam să ajung din nou afară, la lumină naturală și la aer curat. Limitele aurite de la Beauty Hall nu erau habitatul meu preferat; întocmai găinii care făcuse ouăle din sandviciul meu, eram mai mult o creatură crescută în libertate.

Am ajuns acasă după muncă și am deschis șifonierul. Ce se poartă la o petrecere? Aveam două perechi de pantaloni negri și cinci bluze albe – ei bine, care fuseseră albe – pe care le purtam la locul de muncă. Aveam o pereche confortabilă de pantaloni, două tricouri și două pulovere pe care le purtam la sfârșitul săptămânii. Mai rămânea ținuta mea pentru ocazii speciale. O cumpărasem cu ani în urmă pentru nunta Lorettei și o purtasem de atunci cu câteva ocazii, inclusiv o vizită specială la Muzeul Național al Scoției. Expoziția cu recent descoperitul tezaur roman fusese extraordinară; călătoria către Edinburgh, mult mai puțin.

Interiorul trenului semăna mai mult cu acela al unui autobuz decât cu trenul Orient Express, fiind plin de materiale rezistente la uzură, în culori care să ascundă petele, și accesorii din plastic gri. Cel mai îngrijorător lucru, în afară de ceilalți călători – Dumnezeule, câte mai face gloata! Toți mănâncă și beau în public, fără nicio inhibiție! –, era zgomotul neîncetat care venea din difuzoare. Se pare că miticul conductor făcea câte un anunț la fiecare cinci minute, împărtășind comori de inteligență precum *elementele de mari dimensiuni trebuie să fie amplasate pe etajerele pentru bagaje suspendate* sau *pasagerii trebuie să anunțe imediat echipajul trenului în legătură cu orice elemente nesupravegheate.* M-am întrebat cui se adresau aceste perle de înțelepciune – unor extratereștri care erau, probabil, în trecere sau unui păstor de iaci din Ulan Bator, care străbătuse stepele, navigase prin Marea Nordului și se afla pe linia Glasgow-Edinburgh, literalmente fără să aibă vreo experiență anterioară cu transporturile?

Am realizat că ținuta mea pentru ocazii speciale era oarecum

demodată acum. Galbenul lămâie nu era o culoare care să mă avantajeze în mod deosebit – adecvat pentru cămăși de noapte, purtate în intimitatea dormitorului meu, dar nepotrivit pentru o adunare sofisticată. Mă gândeam să merg a doua zi prin magazine ca să-mi cumpăr ceva nou – aș fi purtat din nou ținuta atunci când aș fi ieșit la restaurant sau la teatru cu adevărata mea dragoste, așa că banii nu ar fi fost irosiți. Fericită cu această decizie, am gătit obișnuitele *pasta con pesto* și i-am ascultat pe cei de la *The Archers*. Era o poveste complicată despre un lăptar din Glasgow foarte neconvingător și am savurat episodul. Apoi m-am spălat și m-am relaxat cu o carte despre ananas. A fost surprinzător de interesantă. Îmi place să citesc despre tot felul de lucruri din mai multe motive – și, nu în ultimul rând, pentru a-mi lărgi vocabularul astfel încât să pot rezolva cuvinte încrucișate. Apoi, tăcerea a fost întreruptă foarte brutal.

„Alo?" am spus, oarecum ezitant.

„Oh, deci așa! Alo? Alo? Asta e tot ce ai să-mi spui? Unde naiba ai fost aseară, madam? Hmm?"

Juca din nou pentru public.

„Mami, am spus. Ce mai faci?"

Am încercat din răsputeri să nu-mi pierd controlul.

„Nu contează cum sunt. Unde ai fost?"

„Îmi pare rău, Mami, am spus, încercând să păstrez un ton echilibrat. Am fost… Am fost cu un prieten, de fapt am vizitat pe cineva la spital."

„Oh, Eleanor, a continuat ea, cu vocea curgând onctuos, tu *nu* ai prieteni, dragă! Acum, hai, spune-mi unde ai fost *cu adevărat!* Și vreau adevărul de data asta. Ai fost să faci ceva obraznic? Spune-i lui Mami, așa, fii o fată bună."

„Sincer, Mami, am ieșit cu Raymond – în receptor s-a auzit un pufnet – și l-am vizitat pe bătrânul acela amabil la spital. A căzut pe stradă, iar noi l-am ajutat și…"

„ÎNCHIDE GURIȚA AIA MINCINOASĂ!"

Am tresărit și am lăsat cartea din mână, apoi am luat-o din nou.

„Știi ce se întâmplă cu mincinoșii, nu-i așa, Eleanor? Îți

amintești? Vocea ei era din nou bolnăvicios de dulce. Nu-mi pasă cât de rău este adevărul, dar eu nu voi tolera minciuni, Eleanor. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi, chiar și după tot acest timp."

„Mami, îmi pare rău că nu mă crezi, dar e adevărat. Raymond și cu mine ne-am dus la spital pentru a vizita un om pe care l-am ajutat atunci când a avut un accident. E adevărat, îți jur."

„Serios? a spuse ea tărăgănat. Ei bine, asta e încântător, nu-i așa? Nu poți fi deranjată ca să vorbești cu mama ta, și totuși îți petreci serile de miercuri vizitând un străin senil, predispus la accidente? Fermecător!"

„Te rog, Mami, hai să nu ne certăm! Ce mai faci? Ai avut o zi bună?"

„Nu vreau să vorbesc despre *mine,* Eleanor. Știu deja totul despre mine. Vreau să vorbesc despre *tine.* Ce se mai aude despre proiect? Ai vreo veste pentru Mami?"

Ar fi trebuit să bănuiesc că își va aminti. Cât de mult ar fi trebuit să-i spun? Tot, am presupus.

„Am fost în casa lui, Mami", am spus.

Am auzit un clic de brichetă și apoi o expirație lungă. Aproape am putut mirosi fumul țigării ei Sobranie.

„Oooh, a spus ea. Interesant. A tras din țigară puternic și a expulzat fumul cu un oftat. Cine e acest «el»?"

„E muzician, Mami."

Încă nu voiam să-i spun numele – atunci când le dai lucrurilor un nume, se naște o putere și nu eram pregătită să i-o cedez ei, să aud acele silabe prețioase rostite de gura ei, pentru ca apoi să le scuipe din nou.

„E frumos și inteligent și, ei bine, cred cu adevărat că e omul perfect pentru mine. Am știut asta imediat ce l-am văzut."

„Totul sună minunat, dragă. Și te-ai dus la el acasă, nu-i așa? Spune-mi, ce ai găsit acolo?"

Am pufnit.

„Chestia e, Mami, că… de fapt nu… am intrat… înăuntru."

Avea să fie dificil. Ei îi plăcea să facă lucruri rele, dar mie nu. Era atât de simplu! Am vorbit repede, în speranța că voi

alunga inevitabila critică.

„Am vrut doar să arunc o privire rapidă, să mă asigur că locuia undeva potr… potrivit”, am spus, încălecând cuvintele în graba de a le rosti mai repede.

A oftat.

„Și cum se presupune că știi că e frumos dacă nu ai intrat? Întotdeauna ai fost exagerat de precaută și fricoasă, dragă”, a zis ea, părând plictisită.

M-am uitat la mâinile mele. Unghiile verzi, deja ciobite, păreau atât de bătătoare la ochi în acel moment!

„Ceea ce trebuie să faci, Eleanor, a spus ea, este să iei taurul de coarne. Știi la ce mă refer?”

„Cred că da”, am șoptit.

„Pur și simplu îți spun că nu mai trebuie să eziți, Eleanor. A oftat. În viață trebuie să optezi pentru acțiuni decisive, dragă. Orice ai vrea să faci, fă-o – ce vrei să iei, apucă. Orice ai vrea să duci până la capăt, DU-O. Și trăiește cu consecințele.”

Apoi a început să vorbească pe un ton calm, atât de încet încât abia o puteam auzi. Acest lucru, știam din experiență, nu era de bun augur.

„Acest bărbat… a murmurat ea, acest bărbat pare a avea potențial, dar, la fel ca majoritatea bărbaților, va fi slab. Iar asta înseamnă că trebuie să fii puternică, Eleanor. Forța învinge slăbiciunea – așa e în viață, nu?”

„Cred că da”, am spus posacă, cu o față lungă.

Gest copilăresc, știu, dar Mami tinde să scoată tot ce e mai rău în mine. Muzicianul era foarte frumos și foarte talentat. Am știut, de îndată ce am pus ochii pe el, că eram sortiți să fim împreună. Soarta ar fi avut grijă de asta. N-aveam nevoie să iau… măsuri decisive, în afară de a mă asigura că drumurile noastre se vor încrucișa din nou – de îndată ce ne-am fi întâlnit, ar fi decurs totul normal – era scris în stele. Bănuiam că Mami nu ar fi fost mulțumită de această abordare, dar eram mai mult decât obișnuită cu asta. Am auzit-o inspirând, apoi expirând, și am simțit amenințarea voalată în aer.

„Nu care cumva să te lași distrasă acum, Eleanor – doar nu ai de gând s-o ignori pe Mami, nu-i așa? Oh, tu crezi că ești

deșteaptă acum – nu-i așa? –, cu *locul* tău de muncă și cu noii *tăi* prieteni. Dar nu ești deșteaptă, Eleanor! Ești cineva care lasă oamenii baltă. Cineva care nu poate fi de încredere. Cineva care nu a reușit. Oh, da, știu exact ce ești. Și știu cum vei sfârși. Ascultă, trecutul nu a dispărut. Trecutul este un lucru viu. Acele cicatrice minunate ale tale… sunt din trecut, nu-i așa? Și totuși, ele încă mai trăiesc pe fața ta netedă și mică. Încă mai dor?"

Am dat din cap, dar nu am spus nimic.

„Oh, ba da, știu prea bine asta. Amintește-ți cum le-ai căpătat, Eleanor! A meritat? Pentru *ea?* Oh, e loc pe celălalt obraz pentru încă un pic de suferință, nu-i așa? întoarce și celălalt obraz pentru Mami, Eleanor, așa, fii o fată bună!"

Apoi a tăcut.

CAPITOLUL 13

Vineri, în drum spre muncă, în autobuz, mă simțeam ciudat de calmă. Nu băusem votcă după discuția cu Mami, dar doar pentru că nu mai aveam deloc și pentru că nu am vrut să ies singură pe întuneric ca să-mi iau. Mereu singură, mereu întuneric. Așa că, în schimb, mi-am făcut o ceașcă de ceai și am citit din cartea mea, distrasă din când în când de unghiile mele verzi și ostentative în timp ce dădeam paginile. Deja avusesem parte de prea multe fructe tropicale și aveam nevoie de ceva care să ajute cu problemele inimii. *Rațiune și simțire*. Încă este una dintre preferatele mele: top cinci, cu siguranță. Îmi place povestea lui Elinor și Marianne și modul atât de atent în care se desfășoară. Totul are un final fericit, ceea ce este extrem de nerealist, dar, trebuie să recunosc, satisfăcător din punct de vedere narativ. Înțeleg de ce doamna Austen se supunea convențiilor. Interesant este că, în ciuda gusturilor mele literare variate, nu am dat peste multe eroine numite Eleanor, în oricare dintre variantele de grafie. Poate de aceea au ales acest nume pentru mine.

După câteva capitole, foarte familiare, mă dusesem la culcare, dar nu dormisem deloc. Cu toate acestea, o noapte fără odihnă nu părea, în mod surprinzător, să aibă vreun efect negativ, așa că mă simțeam luminoasă și atentă în timp ce autobuzul își croia drum prin traficul de dimineață. Poate că eram unul dintre acei oameni care, la fel ca fosta baroneasă Thatcher, pur și simplu nu mai aveau nevoie de somn. Am luat un exemplar al ziarului gratuit, care este aruncat întotdeauna pe scaunele de autobuz, și am început să-l frunzăresc. O femeie portocalie, de care nu mai auzisem până atunci se căsătorise pentru a opta oară. Un panda în captivitate își „reabsorbi” propriul făt, încheindu-și astfel sarcina – m-am uitat pe fereastră pentru un moment, în timp ce încercam, fără să reușesc, să înțeleg sistemul de reproducere al unui panda. Și, la pagina zece, se descoperiseră dovezi ale abuzului sistematic și pe scară largă al băieților și al fetelor minore dintr-o serie de

centre pentru tineri. Știrile fuseseră prezentate în această ordine.

Am dat din cap dezaprobator și, când eram pe cale să scap de ziar, un anunț mic mi-a atras atenția. *The Cuttings,* spunea, cu un logo al unui tren de mare viteză care gonea pe o șină. L-am observat pentru că răspunsul la doisprezece orizontal din integrama de ieri era *Shinkansen.* Astfel de coincidențe mici pot face viața mai interesantă. M-am uitat la conținut, care părea a fi o înștiințare legată de evenimentele viitoare din locul respectiv, înghesuită între doi artiști de care nu auzisem niciodată, era o listă a evenimentelor de vineri. Din seara aceea.

Am văzut numele unei trupe – evident, nu mai auzisem de ei, apoi, cu litere mai mici, apărea numele muzicianului! Am scăpat pe jos hârtia, apoi am luat-o din nou. Nimeni nu a observat. Am smuls anunțul, l-am împăturit cu atenție și l-am pus în buzunarul interior al genții mele. Asta era chiar oportunitatea pe care o așteptam. Scris în stele, oferit mie de către Soartă. Acest autobuz, această dimineață… și în seara aceea.

Când am ajuns la birou, am căutat locația respectivă. Părea că avea să cânte la ora 20:00. Trebuia să cumpăr o ținută de petrecere – și acum pentru un concert, după serviciu, lucru pentru care nu aveam prea mult timp. Judecând după site, *The Cuttings* părea să fie genul de loc în care cineva s-ar fi simțit mai confortabil îmbrăcat la modă. Așadar, cum aveam să reușesc să fiu acolo la opt, îmbrăcată și pregătită? Pregătită să-l întâlnesc? Era prea devreme? Ar fi trebuit să aștept o altă ocazie, să mă pregătesc bine? Citisem undeva că cineva are doar o singură șansă de a impresiona – am respins clișeul acesta la momentul respectiv, dar poate că exista un sâmbure de adevăr în el. În cazul în care muzicianul și cu mine am fi devenit un cuplu, prima noastră întâlnire trebuia să fie una memorabilă.

Am dat din cap aprobator, simțind că luasem o decizie. Aveam să merg la magazine imediat după muncă, să cumpăr o ținută nouă și să o port la concert. Oh, Eleanor, nu se poate să fie atât de ușor, nu-i așa? Știam din experiență că viața nu era niciodată într-atât de simplă, așa că am încercat să anticipez

toate potențialele probleme, gândindu-mă cum aveam să le rezolv cel mai bine. Ce aveam să fac cu hainele pe care le purtam în acel moment? Răspunsul mi-a venit cu ușurință: geanta mea era suficient de mare pentru a le căra. Ce părere ai de cină? Nu sunt o femeie care funcționează bine cu stomacul gol și ar fi fost jenant să leșin la picioarele lui, din orice motiv, mai puțin o emoție prea mare. Ei bine, aș fi putut să cumpăr ceva de mâncare dintr-o cafenea după muncă și să reușesc să ajung la *The Cuttings* la 19:45? Da, aș fi putut. Asta mi-ar fi oferit o groază de timp ca să aleg un loc mai în față, pentru cea mai bună vedere posibilă. Pentru ca eu să-l văd pe el și el pe mine, desigur. Totul era rezolvat.

Nu am putut rezista să nu arunc o privire rapidă pe Twitter, pentru a vedea dacă el era la fel de entuziasmat ca mine în legătură cu seara aceea. Ah, mulțumesc Twitter!

> ***@johnniel_rocks***
> **Proba de sunet: rezolvat. Tunsoarea: rezolvat. Mișcați-vă șezuturile grase la *The Cuttings* în seara asta, ticos. *#următoareachestietare #ticălosprezentabil***

Un om zgârcit cu cuvintele. A trebuit să caut pe Google ce înseamnă „ticos” și vreau să mărturisesc că am fost ușor alarmată de rezultat. Cu toate acestea, ce știam eu despre comportamentele sălbatice ale vedetelor rock? Ei foloseau un argou necunoscut, pe care el mi l-ar fi explicat în timp util, fără îndoială. Era posibil ca lecțiile să înceapă chiar în seara aceea. Era greu de crezut că, în doar câteva ore, aveam să fiu în prezența lui. Ah, fiorul anticipării!

Aveam o misivă pentru el în geanta mea, pe care încă nu o trimisesem. Un alt semn că soarta îmi zâmbea azi. La începutul săptămânii, copiasem pentru el o poezie, una pe care o iubisem mereu, folosind un pix Bic. Ce miracol mic al ingineriei este acest instrument! Alesesem felicitarea cu atenție: era goală, iar pe pagina din față apărea un desen al unui simpatic iepure de câmp – urechi lungi, picioare puternice și o față surprinzător de fermă. Se uita în sus la lună și la stele, cu o expresie imposibil

de înțeles.

Felicitările sunt scandalos de scumpe, având în vedere că sunt fabricate dintr-o mică bucată de carton imprimat. Primiți, presupun, și un plic odată cu ea, dar chiar și așa… Trebuie să muncești timp de o jumătate de oră – o muncă plătită cu salariul minim – pentru a câștiga suficient încât să cumperi o felicitare frumoasă și un timbru ieftin. Apoi am avut o revelație – nu mai trimisesem nimănui până atunci o felicitare. Acum, fiindcă urma să-l văd în seara aceea, nu era nevoie să lipesc un timbru poștal. Aș fi putut să-i ofer darul meu umil în persoană.

Frumosul poem al lui Emily Dickinson este numit *Nebune nopți – Nebune nopți!* și combină două elemente care îmi sunt nespus de dragi: semnele de punctuație și tema descoperirii, în cele din urmă, a unui suflet-pereche.

Am citit poemul din nou, am lins lipiciul plicului cu grijă – era delicios de amar – și apoi am scris numele lui pe partea din față, cu cel mai frumos scris al meu. Am ezitat în timp ce o puneam la loc în geantă. Oare seara aceea chiar era potrivită pentru poezie? Reținerea mea era ciudată; la urma urmei, cumpărasem și plătisem felicitarea. Cu toate acestea, m-am întrebat dacă n-ar fi fost mai bine să aștept să văd ce se putea întâmpla la concert înainte ca lucrurile să ia o turnură epistolară. Nu era cazul să fiu nesăbuită.

Simțeam că nu se mai face ora cinci. Am luat metroul spre oraș ca să ajung mai repede și am intrat în cel mai apropiat magazin de lângă stație, același din care îmi cumpărasem laptopul. Era 17:20, iar magazinul se închidea în mai puțin de o oră. Hainele de femei se aflau la primul etaj (m-am întrebat când deveniseră „Hainele de damă” „Haine pentru femei”) și am urcat cu scara rulantă, negăsind scările. Spațiul de la etaj era imens și am decis să cer ajutor. Prima femeie pe care am văzut-o avea un aer de matroană și nu părea să fie în poziția de a oferi sfaturi legate de modă. A doua se apropia de finalul adolescenței, având cam douăzeci și ceva de ani, prin urmare, era prea crudă ca să mă sfătuiască.

A treia, cu un aer de Goldilocks, era potrivită – era cam de

vârsta mea, bine îngrijită și cu un aspect blajin. Am abordat-o cu precauție.

„Scuzați-mă, mă întrebam dacă v-aș putea cere ajutorul”, am spus.

S-a oprit din împăturirea puloverelor și s-a întors spre mine, zâmbind fals.

„O să merg la un concert într-o locație la modă și mă întrebam dacă m-ați putea ajuta să aleg o ținută adecvată.”

Zâmbetul ei a devenit mai larg și arăta mai sincer.

„Ei bine, noi oferim un serviciu de asistență personală pentru cumpărături, a spus ea. Ai dori să-ți fac o programare?”

„Oh, nu, i-am spus, este în seara asta. Mă tem că am nevoie de ceva chiar acum.”

M-a privit din cap până în picioare.

„Unde te duci, mai exact?”

„*The Cuttings”,* am spus cu mândrie.

Ea și-a răsfrânt buza de jos și a dat din cap o dată, încet.

„Ce mărime porți, douăsprezece?”

Am încuviințat din cap, impresionată de faptul că fusese în stare să mă măsoare atât de exact doar privindu-mă. Ea s-a uitat la ceas.

„Urmează-mă”, mi-a spus apoi.

Se pare că erau diverse magazine în interior, iar ea m-a dus la cel mai puțin simpatic.

„OK, așa, după mine, a spus ea, ăștia… – o pereche de pantaloni negri din denim ridicol de subțiri – …cu asta…” – un top negru, asemănător unui tricou, dar din imitație de mătase, cu o gaură la spate.

„Serios? am spus. Mă gândeam mai mult la ideea unei rochii frumoase; sau o fustă și o bluză.”

Ea m-a privit din nou din cap până în picioare.

„Ai încredere”, mi-a spus.

Cabina de probă era mică și mirosea a picioare nespălate și a deodorant de cameră. Blugii păreau prea mici, dar, în mod miraculos, m-au cuprins și am reușit să îi închid. Bluza era largă, cu un guler la baza gâtului. Mă simțeam acoperită, cu toate că nu am putut să văd decupajul din spate. Arătam la fel

ca restul. Am presupus că acesta era scopul. Am păstrat ținuta pe mine, am rupt etichetele și le-am pus pe podea, apoi am împăturit hainele de lucru și le-am băgat în geantă. Am luat etichetele pentru ca femeia să le scaneze la casă. Ea aștepta afară.

„Ce părere ai? m-a întrebat ea. Arată bine, nu-i așa?”

„Le cumpăr”, am spus, întinzându-i codurile de bare.

Cu toate acestea, uitasem de dispozitivele de securitate prinse de haine și ne-am luptat mult ca să le scoatem. În cele din urmă a trebuit să merg în apropierea casei de marcat și să stau în genunchi cu spatele, pentru ca ea să le desprindă cu ajutorul aparatului magnetic fixat pe tejghea. În final, am ajuns să râdem de asta. Nu cred că am mai râs vreodată într-un magazin. După ce am plătit, încercând să nu mă gândesc la cât de mulți bani cheltuisem, vânzătoarea a ieșit din nou din spatele casei de marcat.

„Da’ te superi dacă îți spun ceva? E vorba doar de… pantofi.”

M-am uitat în jos. Purtam pantofii mei de lucru, perechea plată, confortabilă și neagră, cu arici.

„Cum te numești?” m-a întrebat ea.

Eram uluită. De ce era numele meu relevant pentru cumpărarea unei perechi de încălțăminte? Ea aștepta, sperând să-i răspund.

„Eleanor”, am spus cu o mare neplăcere, după ce am luat în calcul să dau fie un nume fals, fie un pseudonim.

Cu siguranță nu aveam de gând să-i spun numele meu de familie.

„Chestia este, Eleanor, că ai nevoie serios de o gheată până la gleznă pentru blugii skinny”, mi-a spus ea la fel de serioasă, ca un specialist al unui spital care oferea sfaturi medicale.

„Nu vrei să vii la raionul de încălțăminte și să arunci o privire? Văzând că ezit, a adăugat încet: Nu lucrez pe bază de comision sau ceva, doar că… vei completa perfect ținuta cu pantofii potriviți.”

„Accesoriile fac femeia, nu-i așa?” am spus, dar ea nu a zâmbit.

Mi-a arătat niște cizme care m-au făcut să râd în hohote, atât

de ridicole erau cu tocurile lor înalte și cu calapodul îngust. În cele din urmă am fost de acord să cumpăr o pereche de ghete suficient de elegante, în care însă puteam merge, fără riscul de a-mi face rău la coloană, îndeplinind astfel ambele cerințe. Șaizeci și cinci de lire sterline! Doamne ferește, m-am gândit, în timp ce îi întindeam din nou cardul. Unii oameni trebuie să trăiască o săptămână cu banii ăștia.

Mi-am vârât în geantă pantofii mei negri. Am văzut că o ochise și pe asta, uitându-se apoi la secțiunea cu genți de mână.

„Oh, mi-e teamă că nu, am spus, pentru moment mi-am epuizat fondurile."

„Atunci, asta e, a spus ea. Doar dosește-o la garderobă și o să fie totul în regulă."

Habar nu aveam ce voia să spună, dar caleașca înaripată a timpului se grăbea să se arate.

„Îți mulțumesc foarte mult pentru ajutor, Claire, am spus, aplecându-mă în față ca să îi zăresc insigna cu numele. A fost de neprețuit."

„Cu plăcere, Eleanor, mi-a răspuns ea. Un ultim lucru: magazinul se închide în zece minute, dar dacă ești suficient de rapidă, poți să dai o fugă până jos și să îți faci o mică transformare înainte de a pleca – salonul de înfrumusețare este la parter, lângă ieșire. Du-te la Bobbi Brown și spune-le că te-a trimis Claire."

Acestea fiind spuse, s-a îndepărtat; încasările deja depășiseră așteptările datorită ofrandelor zilei, susținute în parte de nu tocmai minora mea contribuție.

Când am cerut să vorbesc cu Bobbi, femeia de la masa de machiaj a chicotit.

„Ne-a venit cineva potrivit", a spus ea, neadresându-se cuiva anume.

Erau foarte multe oglinzi și m-am întrebat dacă încurajau cumva o persoană să stea de vorbă cu ea însăși.

„Așază-te sus acolo, iubire", mi-a spus ea, arătând spre un scaun ridicol de mare.

Am reușit să mă cațăr, dar nu a fost o mișcare prea elegantă, fiind oarecum încurcată de noile mele ghete. M-am așezat pe

mâini, pentru a le ascunde – pielea înroșită și crăpată părea să fi luat foc sub lumina crudă de deasupra capului, care scotea în evidență fiecare defect, fiecare centimetru deteriorat. Femeia mi-a dat părul de pe față.

„Așa, deci, a spus ea uitându-se la mine, poate prea atent. Să știi că nu va fi nicio problemă. Bobbi are anticearcăne minunate, care se potrivesc cu orice nuanță a pielii. Nu pot să scap de ele, dar cu siguranță le pot ascunde."

M-am întrebat dacă vorbea întotdeauna despre ea la persoana a treia.

„Te referi la fața mea?" am spus.

„Nu, prostuțo, la cicatricea ta. Ai o față încântătoare. Să știi că ai o piele foarte curată. Acum, fii atentă la asta!"

În jurul taliei avea un brâu cu instrumente, la fel ca un tâmplar sau un instalator, și împungea cu limba colțul gurii în timp ce lucra.

„Avem doar zece minute până când se închide magazinul, mi-a spus ea, așa că mă voi concentra asupra camuflajului și ochilor. Ți-ar plăcea un machiaj gen *smoky eye?"*

„Nu-mi place nimic ce are de-a face cu fumatul", am spus și, în mod bizar, ea a râs din nou.

Ciudată femeie!

„Ai să vezi…" a spus ea, împingându-mi capul pe spate și cerându-mi să mă uit în sus, să mă uit în jos, să mă întorc într-o parte… erau nenumărate atingeri, cu o mulțime de instrumente diferite, iar ea stătea atât de aproape, încât am putut să-i miros guma mentolată care nu prea reușea să ascundă aroma cafelei pe care o băuse mai devreme.

S-a auzit apoi sunetul unui clopot, iar ea a murmurat o înjurătură. Din difuzor s-a auzit anunțul că magazinul era acum închis.

„Mă tem că nu mai avem timp", a spus ea, făcând un pas înapoi pentru a-și admira munca.

Mi-a dat apoi o oglindă de mână. Nu m-am recunoscut. Cicatricea abia se mai vedea, iar ochii mei erau dați puternic cu rimel și conturați cu cărbune, amintindu-mi de o emisiune despre lemuri pe care o văzusem recent. Buzele mele aveau

culoarea macilor lui Earl Haig.

„Ei bine, a zis ea, ce părere ai?”

„Arăt ca o primată mică din Madagascar sau poate ca un raton din America de Nord, am spus. Este fermecător!”

A râs atât de mult, încât a trebuit să-și încrucișeze picioarele; apoi m-a ușuit de pe scaun și spre ușă.

„Se presupune că eu ar trebui să testez și să-ți vând produsele și periile, mi-a spus ea. Dacă dorești vreuna, revino mâine și întreabă de Irene!”

Am încuviințat din cap și am salutat-o cu mâna. Oricine ar fi fost această Irene, erau literalmente șanse mult mai mari să cumpăr de la ea arme cu plutoniu.

CAPITOLUL 14

Cred că muzicianul experimenta un vârtej de emoții în acele momente. Un om timid, modest, care nu atrage atenția, obligat să cânte datorită talentului său, să-l împărtășească cu lumea, nu pentru că vrea, ci pentru că pur și simplu așa trebuie. El cântă la fel ca o pasăre; muzica lui este ceva dulce, natural, care vine precum ploaia, precum lumina soarelui, ceva care pur și simplu *există,* într-un mod perfect. M-am gândit la asta în timp ce mâncam o cină improvizată. Eram, pentru prima dată în viața mea de adult, într-un restaurant fast-food, un loc enorm și bătător la ochi, un pic mai sus de locul în care urma să aibă loc evenimentul muzical. Fusesem siderată constatând că locul era, în mod inexplicabil, plin. M-am întrebat de ce oamenii ar sta la coadă de bunăvoie la o tejghea, cerând o hrană procesată pe care apoi să o transporte la o masă oarecare și pe care să o mănânce din ambalaj. După aceea, în ciuda faptului că au plătit pentru mâncare, *clienții înșiși sunt responsabili* pentru curățarea resturilor. Foarte ciudat.

După ce am studiat un pic oferta, am optat pentru un pătrat oarecare de pește alb, ce fusese dat prin pesmet și prăjit bine, apoi băgat într-o chiflă prea dulce, însoțit, în mod bizar, de o felie de brânză topită, o frunză de salată moale și un mucegai alb, ușor acrișor, care mai avea puțin și devenea o obscenitate. În ciuda eforturilor susținute ale lui Mami, nu sunt o epicuriană; cu toate acestea, faptul că peștele și brânza nu merg împreună este un adevăr culinar universal recunoscut. Cred că cineva ar trebui să-i spună asta domnului McDonald. Nu era nimic tentant la oferta de deserturi, așa că am optat în schimb pentru o cafea, care era amară și călduță. Bineînțeles că am fost pe punctul să o torn toată pe mine, noroc că am citit la timp avertismentul imprimat pe paharul de hârtie, care atenționa că lichidele fierbinți pot provoca leziuni. „Ai scăpat la țanc, Eleanor!” mi-am spus, râzând în sinea mea. Am început să suspectez că domnul McDonald chiar era un fraier, deși, judecând după coada care nu se micșorase, era unul bogat.

M-am uitat la ceas, apoi mi-am luat geanta și mi-am îmbrăcat vesta. Am lăsat rămășițele cinei mele chiar acolo – la urma urmei, ce sens mai avea să mănânci în oraș dacă trebuia să faci curat după tine? Ai putea foarte bine să rămâi acasă.

Venise timpul.

Însă eroarea din planul meu, *hamartia,* fusese asta: nu mai erau bilete disponibile. Bărbatul de la casa de bilete chiar a râs de mine.

„Am rămas fără bilete de câteva zile”, mi-a spus el.

I-am explicat, cu răbdare și încet, că voiam să văd doar prima jumătate, recitalul de deschidere, sugerându-i că nu le-ar fi fost greu să mai adauge o persoană, chestie aparent imposibilă din cauza normelor împotriva incendiilor. Pentru a doua oară în câteva zile, am simțit că îmi vine să plâng. Bărbatul a râs din nou.

„Nu plânge, iubire, a spus el. Sincer, nu sunt așa de buni. S-a aplecat apoi să-mi spună pe un ton confidențial: L-am ajutat pe cântăreț să-și care echipamentul din mașină în după-amiaza asta. E cam un tip de nimic, ca să fiu sincer cu tine. Nu ar trebui să lași un pic de succes să ți se urce la cap, știi ce zic. E frumos să fii politicos, nu?”

Am dat din cap, întrebându-mă la care cântăreț se referea, apoi m-am dus la bar ca să îmi adun gândurile. Nu aș fi intrat fără bilet, asta era foarte clar. Și nu mai erau bilete. Am comandat o băutură Magners, amintindu-mi de ultima dată, când fusesem obligată să mi-l torn singură. Barmanul avea peste un metru optzeci înălțime și își făcuse niște găuri ciudate, enorme, în lobii urechilor, inserându-și câteva cercuri mici din plastic negru care împingeau înapoi pielea. Dintr-un motiv straniu, mi-am amintit de perdeaua mea de duș.

Acest gând liniștitor legat de casă mi-a dat curaj să-i examinez tatuajele, care-i șerpuiau pe gât și în jos, pe ambele brațe. Culorile erau foarte frumoase, iar imaginile erau dense și complexe. Ce minune să poți citi pe pielea cuiva și să-i afli povestea vieții din desenele de pe piept, brațe sau pielea fină a cefei! Barmanul avea trandafiri și o cheia sol, o cruce, figura

unei femei… atât de multe detalii, atât de puțină piele neîmpodobită! A văzut că mă uit și mi-a zâmbit.

„Ai și tu vreunul?”

Am clătinat din cap, i-am zâmbit la rândul meu și m-am grăbit spre o masă cu băutura. Cuvintele lui mi-au rezonat o vreme în cap. De ce n-aveam niciun tatuaj? Nu mă mai gândisem până atunci la asta și nu hotărâsem în mod conștient dacă să am unul sau nu. Și cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă atrăgea mai tare ideea. Aș fi putut avea unul pe față, ceva complex și complicat, care să integreze cicatricea, devenind o trăsătură? Sau, și mai bine, să îl fac într-un loc secret. Pe interiorul coapsei sau pe talpă.

Mi-am terminat Magnersul și barmanul a venit să-mi ia paharul.

„Același lucru?” m-a întrebat.

„Nu, mulțumesc, am spus. Pot să vă întreb ceva? Și am încetat să-mi mai smulg resturile lacului de unghii. Două lucruri, de fapt. Unu: doare? Și doi: cât de mult costă un tatuaj?”

El a dat din cap, de parcă s-ar fi așteptat la întrebările mele.

„Doare ca dracu’, n-am să mint, a spus. În privința costului, depinde ce îți faci – e o mare diferență între *Mama* pe biceps și un tigru masiv pe tot spatele, înțelegi?”

Am dat din cap – avea logică. Perfect.

„Totuși, sunt destui amatori, a adăugat el, prins de subiect. Dacă îți faci unul, să mergi la Barry, pe strada Thornton. Barry lucrează bine.”

„Vă mulțumesc foarte mult”, am spus.

Nu mă așteptasem ca seara să decurgă astfel, dar se pare că viața are felul ei de a te surprinde uneori.

Ajunsă afară, am realizat nu mai avea rost să aștept. După concert, muzicianul avea să meargă, fără îndoială, la o petrecere sclipitoare, într-un loc strălucitor și vibrant, pentru a sărbători. Cât despre mine, nu cunoșteam decât două locuri, McDonald’s și barul neplăcut pe care îl vizitasem cu Raymond – și era puțin probabil ca petrecerea să aibă loc în oricare din acestea.

Haide, Eleanor, mi-am spus. Pur și simplu n-a fost să fie în seara asta. Felicitarea n-avea să fie livrată, urmând să rămână în geanta mea pentru moment. Mi-am potolit dezamăgirea consolându-mă cu gândul că, atunci când avea să se întâmple, întâlnirea urma să fie perfectă – și nu ceva anunțat din scurt, o întâlnire ad-hoc într-un club de muzică. În plus, până atunci voi fi testat suficient noile mele ghete, urmând să pot merge normal. Eram deja sătulă de privirile pe care le atrăsese umbletul meu pe jumătate șchiopătând.

@johnniel_rocks
întrebându-mă dacă nu cumva chestiile mele sunt un pic cam mult pentru unii oameni. Nu merge la concerte dacă nu te descurci cu sunetele noi. ***#neinteles #adevăr***

@johnniel_rocks
se întâmplă cu toți artiștii mari la debut, tot'ș ***#Dylan #Springsteen #suntlaconcert***

CAPITOLUL 15

În final am luat un taxi. Abia când am intrat în casă mi-am amintit că nu mai aveam votcă. Așa că pur și simplu am mers la culcare. M-am trezit mai devreme a doua zi și am decis să merg la magazinul de cartier ca să-mi cumpăr provizii; cu o zi înainte îmi tulburasem rutina cu încercarea eșuată de a mă întâlni cu muzicianul. Am luat niște lapte, un pachet de chifle și o cutie de spaghete inelate. Intenționasem să cumpăr Alphabetti Spaghetti, dar le-am ales impulsiv pe cele inelate. Este bine să fii flexibil, cu toate că știu foarte bine că atât inelele, cât și literele au același gust. Nu sunt fraieră.

Proprietarul era un tip fermecător din Bangladesh, cu un semn din naștere interesant. După atâția ani, eram, desigur, în termeni cordiali, lucru care îmi plăcea. Am pus mărfurile pe tejghea și am privit cu atenție spre rafturile din spatele lui în timp ce el făcea calculul. A zâmbit și m-a anunțat cât costau toate.

„Vă mulțumesc, am spus, apoi am arătat spre rafturile din spatele lui. Aș putea lua, vă rog, și două sticle de votcă Glen?”

Sprâncenele i s-au ridicat foarte sus pentru o secundă, apoi figura i-a devenit impasibilă.

„Mă tem că nu vă pot vinde alcool, domnișoară Oliphant”, a spus el, un pic jenat.

Am zâmbit.

„Domnule Dewan, sunt extrem de flatată, dar oarecum îngrijorată de calitatea vederii dumneavoastră, am spus eu. Am împlinit deja treizeci și unu de ani.”

Am simțit cum crește în mine un sentiment de satisfacție. Bobbi Brown îmi spusese că am pielea frumoasă (părțile care mai erau vii, în orice caz), iar acum, domnul Dewan mă confunda cu o adolescentă!

„Este ora nouă și zece dimineața”, mi-a spus el, pe un ton destul de tăios – o coadă mică se formase deja în spatele meu.

„Știu foarte bine ce oră este, am spus. Să îndrăznesc să adaug că nu e deloc treaba dumitale ce aleg clienții la micul dejun?”

El mi-a răspuns atât de încet, încât a trebuit să mă aplec ca să îl aud.

„Este ilegal să vinzi alcool înainte de ora 10 dimineața, domnișoară Oliphant. Mi-aș putea pierde licența."

„Serios? am spus fascinată. Habar nu aveam! Mă tem că nu cunosc prea bine legea privind licențele."

Mi-a aruncat o privire mirată.

„Vă costă 5 lire 49", a repetat el, luând bancnota de zece lire și dându-mi restul, timp în care își privea pantofii fix.

Am simțit o schimbare în relația noastră până acum cordială, dar nu reușeam să înțeleg de ce. Nici măcar nu mi-a spus la revedere.

Era supărător, pentru că trebuia să ies din nou mai târziu ca să îmi cumpăr votcă. De ce nu o putem cumpăra în același mod în care ai fi cumpărat, să zicem, lapte? Adică, de la orice magazin, în orice moment în care era deschis. Era ridicol. Presupun că astfel se asigurau că alcoolicii erau protejați de ei înșiși pentru cel puțin câteva ore în fiecare zi – deși, rațional vorbind, așa ceva nu avea sens. Dacă aș fi fost – din punct de vedere chimic și psihologic – dependentă de alcool, m-aș fi asigurat că am în orice moment un stoc la îndemână, cumpărând mai multe sticle și punându-le deoparte. Era o lege fără sens; sincer, care era diferența între a cumpăra votcă la ora nouă și a cumpăra la zece dimineața și la zece și zece?

Pentru mine, votca este doar o necesitate de ordin casnic, cum ar fi o franzelă sau un pachet de ceai. Cel mai bun lucru în privința ei este că mă ajută să dorm. Uneori, la căderea nopții, stau acolo în întuneric și nu mă pot împiedica să nu-mi aduc aminte: frică și presiune, dar mai ales frică. În acele nopți, vocea lui Mami îmi șuieră în cap, în timp ce o altă voce, mai mică și mai timidă, se cuibărește în apropiere de urechea mea, atât de aproape încât îi pot simți răsuflarea fierbinte, cuprinsă de panică, deplasându-se peste firele de păr mici care transmit sunetul, atât de aproape încât trebuie să șoptească. Acea mică voce, care se frânge, implorând: *Eleanor, te rog ajută-mă, Eleanor*… din nou și din nou, fără oprire. În acele seri am

nevoie de votcă, altfel m-aș prăbuși.

Am decis să merg mai departe pe jos către supermarketul la care ajungeam în vreo douăzeci de minute. Aș fi utilizat mai eficient timpul meu, cumpărând tot odată, decât să merg acasă și să ies din nou. Geanta mea era cam grea, așa că am pus-o jos și am desfăcut cadrul pliabil care era depozitat într-unul dintre compartimentele interioare. Am pus geanta pe el *et voilà* O geantă pe roți. Scotea un sunet destul de neplăcut, dar compensa prin aceea că puteai căra toate obiectele mai grele.

Supermarketul respectiv avea o gamă largă de produse de calitate – nu doar mâncare și băutură, ci și prăjitoare de pâine, pulovere, Frisbees și romane. Nu era Metro Tesco, era Tesco Extra. Era, pe scurt, unul dintre locurile mele preferate.

CAPITOLUL 16

Tesco! Lumini strălucitoare, etichete corecte, 3 la preț de 2 și oricare 3 bucăți la 5 lire. Am luat un cărucior, pentru că îmi place să-l împing. Mi-am pus geanta pe scaunul copilului și a devenit destul de dificil să-l manevrez, doar că lucrul acesta a făcut exercițiul în sine mai distractiv. Nu m-am dus direct la votcă; în schimb, am cercetat fiecare culoar în parte, pornind de la etaj, din secțiunea de produse electrice, și ajungând la parter, unde am petrecut mai multă vreme pe lângă tampoane, alimente din roșii și cușcușul Ainsley Harriot's Spice Sensation.

Am luat-o apoi spre brutăria magazinului și m-am oprit brusc în dreptul chiflelor bine coapte, nevenindu-mi să cred ce vedeam. Muzicianul! Cât de binecuvântată sunt să trăiesc într-un oraș compact, unde viețile se intersectează atât de ușor! Ah, m-am gândit, dar cine spune că a fost întâmplător? Așa cum am mai observat, mașinațiunile destinului au loc adesea dincolo de sfera cunoștințelor umane și, probabil, forțe mult mai mari ne-au împins unul spre altul în cele mai neprevăzute circumstanțe. Ironizată de soartă, mă simțeam în dimineața aceea ca una din eroinele lui Thomas Hardy (cu toate că implorasem în tăcere și cu pasiune soarta, astfel încât să nu creeze întâlniri viitoare pentru noi în apropierea unor oi care explodează).

Stând cu ochii pe muzician, m-am ascuns în spatele genții mele de cumpărături umflate, din spațiul pentru copil din cărucior, și apoi am înaintat încet către el. Am mers cât de mult am îndrăznit. Era obosit și palid, dar chiar și așa mi se părea frumos, deși într-un mod aparent neglijent. A aruncat în coș o pâine albă, feliată, apoi a mers ușor spre raionul de carne. Din nou, eram în dezavantaj. Nu eram pregătită fizic ca să mă prezint, fiind ceva mai puțin *soignée* la acea oră de weekend, și nici nu purtam hainele sau ghetele mele noi. Nici măcar nu pregătisem o replică bună pentru a începe o conversație. Și nici nu aveam felicitarea în geantă ca să i-o dau. Lecția care se impunea: trebuie să fii pregătit în orice moment.

Am decis că ar fi fost mai înțelept să nu-l mai urmăresc, cu

toate că eram extrem de curioasă ce avea să cumpere în continuare, dar mă temeam că meta-căruciorul meu era mult prea vizibil. În schimb, m-am dus direct la vinuri și băuturi spirtoase și am cumpărat trei sticle mari de votcă premium. Intenționasem să cumpăr doar două sticle de Glen, dar oferta promoțională de la Smirnoff era uluitoare. Oh, domnule Tesco, pur și simplu nu pot rezista chilipirurilor tale minunate!

Am avut noroc, pentru că, atunci când am ajuns, muzicianul aștepta la casele de marcat. Era o singură persoană în spatele lui, așa că m-am strecurat la coadă, cu acest paravan convenabil între noi. Ce cumpărături bine alese! Ouă, șuncă, suc de portocale („cu bucăți" – oare ce bucăți?). Și tablete de Nurofen. A trebuit să îmi impun să nu mă aplec în față ca să-i explic că își aruncă banii pe fereastră – acest medicament non-steroidal și antiinflamator de marcă este pur și simplu ibuprofen de 200 de grame, a cărui versiune simplificată se găsește la vânzare probabil la un sfert din prețul respectiv. Dar asta nu putea fi o deschidere bună. Aveam nevoie de ceva mai atrăgător, mai memorabil, pentru primul nostru dialog.

A scos un portofel frumos și ponosit din piele și a plătit cu un card de credit, deși am observat că suma totală era mai mică de opt lire. Mă așteptam cumva ca el, întocmai unui membru al familiei regale, să fie pur și simplu prea important pentru a avea bani gheață la el. În timpul dialogului cu casiera – o femeie de vârstă mijlocie, care, în mod bizar, părea complet imună la farmecele vizibile ale frumosului bărbat din fața ei, am observat că mai ratasem o ocazie. De data aceasta, nu am putut rezista. Mi-am scos telefonul nou-nouț, mi-am accesat imaculatul cont de Twitter și am așteptat până când el a plătit și a părăsit clădirea. Apoi am tastat repede, apăsând de îndată butonul de trimitere.

@eloliph

Un card Tesco Club este ceva frumos și o bucurie pentru totdeauna. CHIAR ar trebui să ceri unul. Un prieten preocupat xx

@johnniel_rocks

Tesco: nu mai insista cu cardul de fidelitate-slash-spion al Fratelui Mai Mare. E ca și când aș trăi într-un stat polițienesc, băi *#mahmureală #lasămăînpace #luptăcontraputerii*

CAPITOLUL 17

Desigur că știam deja că nu locuiam prea departe unul de celălalt, dar nu mi-ar fi trecut prin cap că viețile noastre s-ar fi putut intersecta în vreun mod neprevăzut. Uneori, locul acesta pare mai mult un sat decât un oraș. Iată că aveam în comun iubirea pentru Tesco. Nu m-a surprins. M-am întrebat unde s-ar mai fi putut întrepătrunde existențele noastre. Poate mergeam, de exemplu, la același oficiu poștal sau poate ne elibera rețetele același farmacist. Am reflectat din nou asupra importanței de a fi pregătită în orice moment pentru o întâlnire, arătând cât mai bine și având ceva potrivit de spus. Aveam nevoie de mai mult de o ținută.

Petrecerea de bun venit a lui Sammy era în seara aceea la șapte, iar Raymond îmi propusese să ne întâlnim înainte în apropiere de casa Laurei. La început, m-am gândit că era surprinzător și neobișnuit de grijuliu, însă apoi mi-am dat seama că pur și simplu nu voia să ajungă acolo singur. Unii oameni, cei slabi, se tem de singurătate. Ceea ce nu reușesc să înțeleagă este aspectul foarte eliberator al singurătății – odată ce îți dai seama că nu ții nevoie de nimeni, poți avea grijă de tine fără probleme. Asta e toată chestia: este *cel mai bine* să ai grijă de tine. Nu îi poți proteja pe alții, oricât de mult ai încerca. Încerci, dar nu reușești, și lumea se prăbușește în jurul tău, arzând complet.

Acestea fiind spuse, m-am întrebat uneori cum ar fi fost să am pe cineva – un văr, să zicem, sau un frate – pe care să-l pot suna în vremuri de restriște sau cu care să petrec anumite momente fără vreo planificare. Cineva care te cunoaște, căruia îi pasă de tine, care vrea ce e mai bun pentru tine. O plantă de casă, oricât de atractivă și de robustă ar fi, nu e chiar cel mai bun lucru, din păcate. Chiar și ipoteza în sine era inutilă. Nu aveam pe nimeni și era zadarnic să vreau să fie altfel. La urma urmei, nici nu meritam mai mult. Și, într-adevăr, eram bine, bine, bine. Până la urmă nu eram aici, în lume, mergând la o petrecere? Îmbrăcată cu cele mai bune podoabe și așteptând o

cunoștință? Păzea, seară de sâmbătă, că vine Eleanor Oliphant! Mi-am îngăduit să zâmbesc un pic.

În cele din urmă, starea mea de spirit s-a înrăutățit oarecum, pentru că a trebuit să-l aștept douăzeci și cinci de minute pe Raymond. Găsesc întârzierile în sine foarte nepoliticoase; este ceva cu totul lipsit de respect, care presupune în mod clar că tu te consideri pe tine – și implicit timpul tău – mult mai valoros decât ar putea fi cealaltă persoană. Într-un final, la șapte și un sfert, Raymond s-a dat jos cu greu dintr-un minitaxi, exact când eram pe punctul de a pleca.

„Saluti, Eleanor!" mi-a spus el, plin de voie bună.

Ținea în brațe o pungă impresionantă și un buchet de garoafe ieftine. Laura ne spusese în mod special să nu aducem nimic. De ce ignorase cererea ei politicoasă?

„Raymond, invitația era pentru ora 19:00, am spus. Am stabilit să ne întâlnim aici la 18:50, iar acum am întârziat nejustificat de mult din cauză că tu ai ajuns târziu. Este o mare lipsă de respect față de gazda noastră!"

Nici nu puteam să mă uit la el. În mod inexplicabil, el a râs.

„Ușor, Eleanor, a spus el. Serios! Ușor! Nimeni nu ajunge la o petrecere exact la timp. Este mai nepoliticos să faci asta decât să vii cu cincisprezece minute mai târziu, crede-mă. M-a privit de sus în jos, apoi a adăugat: Arăți bine. Altfel…"

Nu am apreciat această încercare evidentă de a schimba subiectul.

„Mergem?" am spus, pe un ton destul de tăios.

Pășea agale alături de mine, fumând ca de obicei.

„Eleanor, a spus el apoi, nu te stresa în legătură cu asta, sincer! Atunci când oamenii spun să vii la ora șapte, ei dau de înțeles să ajungi cel mai devreme la șapte și jumătate. Probabil că vom fi primii acolo!"

Am fost contrariată auzind asta.

„Dar de ce? am spus. De ce, Doamne iartă-mă, ai spune o oră când de fapt ai vrea să spui altceva, și cum ar putea să știe oamenii asta?"

Raymond și-a stins țigara și a aruncat-o în canal. Apoi a înclinat capul, căzând un pic pe gânduri.

„Nu știu cum ar putea să știe, dacă e să explic asta, a spus el. Pur și simplu o fac. S-a mai gândit un pic, apoi a adăugat: Dar e ca și cum ai chema oamenii la tine și le spui să vină la opt, fiind un adevărat coșmar dacă unii… dacă o persoană sosește la opt, iar tu nu ești gata – n-ai avut timp să faci curat, să duci gunoiul sau orice altceva… E ceva destul de… pasiv-agresiv dacă cineva ajunge efectiv la timp sau – oh, Doamne? – mai devreme.”

„Nu știu la ce te referi, am spus. Dacă aș invita oamenii să vină la opt, atunci la opt aș fi deja pregătită. Altfel, gestionezi prost timpul.”

Raymond a ridicat din umeri. Nu făcuse niciun efort să se îmbrace elegant pentru petrecere, purtând uniforma sa obișnuită cu pantofi de alergare (cei verzi) și un tricou. Pe acesta scria *Carcetti pentru primar*. De neînțeles. Purta o jachetă din denim, mai deschisă la culoare decât pantalonii și din același material. Nu crezusem că există un costum din denim, dar iată că da.

Casa Laurei se afla în capătul unei fundături îngrijite, cu case mici, moderne. Pe alee erau mai multe mașini. Ne-am apropiat de ușa din față și am observat că în jardinierele de la fereastră erau mușcate roșii. Mușcatele îmi par oarecum neliniștitoare din pricina acelui miros puternic și lipicios pe care îl simți când te apropii de ele, un miros cam grețos, ca de legume, care este opusul celui floral.

Raymond a apăsat pe soneria de la intrare – clopoțeii au intonat primele note ale *Simfoniei a III-a* de Beethoven. Un băiat foarte mic, cu fața mânjită – speram că de ciocolată –, a deschis și ne-a privit. M-am uitat și eu la el. Raymond a făcut un pas înainte.

„E totul bine, amice? a spus. Am venit să-l vedem pe bunicul tău.”

Băiatul a continuat să se uite la noi, oarecum lipsit de interes.

„Am pantofi noi”, a răspuns fără să se refere la ceva anume.

În acel moment, Laura a apărut în spatele lui în hol.

„Tanti Laura, a spus el, fără să se întoarcă și pe un ton vizibil plictisit, au mai venit oameni la petrecere.”

„Văd și eu, Tyler, a răspuns ea. De ce nu îl cauți pe fratele tău? Poate reușiți să umflați mai multe baloane pentru noi.”

El a dat din cap și a fugit, dupăind cu picioarele sale mici pe scările uriașe.

„Intrați, ne-a spus ea, zâmbindu-i lui Raymond. Tati va fi încântat să vă vadă.”

Nu mi-a zâmbit, ceea ce era normal, având în vedere că mi se întâmpla de câte ori când mă întâlneam cu alți oameni.

Am intrat, iar Raymond și-a șters cu atenție picioarele pe preș. Am făcut la fel. Era cu adevărat o zi pe care nu o prevăzusem, cea în care îi ceream lui Raymond sfaturi de orientare socială.

I-a înmânat Laurei florile și punga impresionantă, iar ea mi s-a părut mulțumită. Mi-am dat seama că, în ciuda rugăminților ei de la spital, ar fi trebuit să-i ofer și eu ceva. Când eram pe punctul să îi explic că ea ne spusese să nu aducem nimic și că, pur și simplu, avusesem amabilitatea de a-i respecta dorințele, Raymond a izbucnit:

„Acestea sunt din partea lui Eleanor și a mea.”

Ea a aruncat un ochi în pungă – speram sincer să nu fie din nou Haribo și Pringles – și ne-a mulțumit amândurora, iar eu am dat din cap a confirmare.

Ne-a condus apoi în camera de zi, unde erau așezați Sammy și familia lui. Se auzea încet o muzică pop banală, iar pe o masă joasă erau mai multe boluri mici cu gustări bej. Laura purta o rochie înfășurată în jurul ei ca niște bandaje negre și se legăna pe niște tocuri de zece centimetri. Părul ei blond era – am căutat mult termenii corecți – atât ridicat, cât și unsuros, căzând mult peste umeri în valuri lucioase. Chiar și Bobbi Brown ar fi găsit cantitatea de machiaj pe care o purta un pic cam *de trop*. Gura lui Raymond rămăsese ușor deschisă, pur și simplu îndeajuns de mult încât ca să poți pune înăuntru o scrisoare, iar el avea un aer oarecum amețit. Laura părea cu totul indiferentă la reacția lui.

„Raymond! Eleanor!” a strigat Sammy, fluturând din mână din fotoliul de catifea enorm în care stătea cufundat.

„Laura, dă-le ceva de băut, da? Acum bem Prosecco”, a spus

el, oarecum confidențial.

„Nu mai bea, tată, i s-a adresat fiul său mai mare. Nu când iei calmante.”

„Off, haide, fiule, trăiești doar o singură dată! a răspuns Sammy, plin de viață. La urma urmei, sunt feluri și mai rele de a te duce, nu-i așa, Eleanor?”

Am dat din cap. Avea, bineînțeles, dreptate. Ar fi trebuit să știu asta. Laura a apărut cu două pahare subțiri cu un lichid spumos de culoarea urinei – spre surprinderea mea, l-am golit pe al meu din trei înghițituri. Era uscat și foarte dulce, dar și extrem de delicios. M-am întrebat dacă era scump și dacă, la un moment dat, ar fi putut înlocui votca, băutura mea preferată. Laura a observat și mi-a umplut paharul.

„Tu ești ca mine – eu beau numai cu bule”, a spus ea aprobator.

M-am uitat în jur.

„Ai o locuință foarte frumoasă”, am spus.

Ea a încuviințat din cap.

„Mi-a luat câțiva ani să fac totul așa cum îmi place, dar acum sunt fericită”, a spus ea.

M-a izbit cât de unitare erau toate, cât de curate și de strălucitoare. Peste tot erau texturi – pene și puf, catifea și mătase – și culori superbe.

„E ca un cuib pregătit să primească o pasăre frumoasă, am spus. Un quetzal sau un vultur imperial.”

Mi-a dat strania senzație că se chinuia să îmi ofere un răspuns adecvat. Cu siguranță un simplu „mulțumesc” ar fi fost suficient.

După o tăcere, nu foarte stânjenitoare grație băuturii acidulate, Laura m-a întrebat despre munca mea. I-am explicat cu ce mă ocupam și cum de îl știam pe Raymond. Ne-am uitat amândouă la el – era cocoțat pe brațul scaunului lui Sammy, râzând de ceva ce spusese unul dintre frații ei.

„Putea să fie și mai rău, să știi, mi-a spus ea cu un zâmbet viclean. Vreau să spun că, dacă l-ai aranja un pic, o tunsoare decentă…”

Mi-a luat un moment ca să înțeleg ce voia să spună.

„Oh, nu, am spus, ai înțeles complet greșit. Am deja pe cineva. Este frumos, sofisticat și talentat – un om cultivat și educat.”

Laura a zâmbit.

„Chiar ești norocoasă! Și atunci, cum v-ați întâlnit?”

„Ei bine, până acum nu ne-am văzut, i-am explicat, dar este doar o chestiune de timp.”

Ea și-a aruncat capul pe spate și a râs, un sunet gutural profund, ce părea nepotrivit venind de la o femeie atât de fragilă și de feminină.

„Ești amuzantă, Eleanor, a spus ea apoi. Va trebui să mai vii să bem cândva. Și, dacă te decizi vreodată să îți tai părut, nu uita de mine, da? O să-ți fac o reducere amicală.”

M-am gândit la asta. Cam lăsasem baltă lista mea de transformări, mai ales după experiența realmente stânjenitoare cu ceara de la salon și după schimbările deloc ieșite din comun pe care le impusesem unghiilor mele. Am presupus că ar fi trebuit să continui pe linia asta. În mod normal, nu eram deloc interesată de părul meu și nu îl mai tăiasem de la treisprezece ani. Cobora până la talie, fiind drept și șaten-deschis – era doar păr, nimic mai mult, nimic mai puțin. Sincer, nici nu îl observam. Și totuși, știam că, dacă voiam să-l determin pe cântăreț să se îndrăgostească de mine, trebuia să fac un efort considerabil.

„Asta este, efectiv, o coordonare perfectă, Laura, am spus eu, luând încă o gură din lichidul cu bule delicioase – paharul meu părea să se fi reumplut în mod miraculos. Îmi tot planific un fel de reinventare. Săptămâna viitoare ar fi potrivită pentru tine pentru a-mi efectua o schimbare de coafură?”

Ea și-a luat telefonul de pe o masă tip consolă și a început să butoneze.

„Cum sună marți, la ora trei?” a spus ea.

Aveam alocate douăzeci și cinci de zile de concediu anual și folosisem doar trei – o zi de recuperare după o intervenție stomatologică dureroasă pe canal, una pentru vizitele bianuale din timpul zilei ale asistenței sociale și una adăugată unui weekend de Ziua Băncii, ca să pot termina fără întreruperi un

volum deosebit de lung, dar palpitant, despre istoria Romei antice.

„Marți ar fi splendid”, am spus.

A dispărut un pic în bucătărie, de unde a reapărut cu o tavă de gustări calde care miroseau neplăcut și pe care le-a împărțit în cameră. Spațiul se umpluse, iar volumul conversației era foarte ridicat. Am stat timp de câteva minute examinând diverse *bibelots* și *objets,* pe care ea le aranjase cu măiestrie în toată camera. Mai mult de plictiseală decât din necesitate, m-am dus apoi la baie, un vestiar minuscul aflat sub scări, la fel de strălucitor și de cald, de un alb luminos și mirosind, neverosimil, a smochine – parfumul, mi-am dat seama în final, provenea de la o lumânare aprinsă dintr-un borcan de sticlă așezat pe raftul de sub oglindă. Lumânări într-o baie! Am bănuit că Laura era un fel de sibarită.

Am intrat apoi în camera de la capătul holului, care era, așa cum bănuiam, bucătăria. Și aici era plin de oameni și era mult zgomot, dar am observat blaturile de marmură neagră, dulapurile crem și lucioase și mult crom. Casa ei era atât de… strălucitoare! Și ea era strălucitoare: pielea, părul, pantofii, dinții. Nici nu îmi dădusem seama până atunci: sunt ștearsă, plictisitoare și uzată.

Am simțit nevoia să scap pentru o clipă de zgomot și de căldură, așa că am deschis ușa din spate și am pășit într-o curte interioară. Grădina era mică și nu prea avea vegetație, fiind în cea mai mare parte pavată cu dale de beton sau acoperită cu podele alunecoase. Se înserase, dar cerul nu se vedea prea bine de aici. M-am simțit oprită de un gard înalt, care ocupa trei laturi. Am inspirat profund, sperând să simt aerul rece al nopții. În loc de asta, nările mele au fost invadate de gudron, nicotină și alte otrăvuri.

„Frumoasă noapte, nu-i așa?” a spus Raymond, pășind neobservat în umbră și pufăind dintr-o țigară.

Am încuviințat din cap.

„Am ieșit la aer curat, a spus el, fără nicio urmă de ironie. Nu ar trebui să beau băuturi acidulate, mă fac să-mi pierd capul.”

Mi-am dat seama că și eu eram un pic cam nesigură pe picioarele mele.

„Cred că sunt gata să merg acasă acum”, am spus, clătinându-mă un pic.

Cu toate astea, sentimentul era minunat.

„Vino și stai jos un minut”, mi-a spus Raymond, direcționându-mă spre două fotolii din lemn.

Am fost bucuroasă să mă așez, fiindcă noile mele ghete nu mă prea ajutau să îmi țin echilibrul oarecum precar. Raymond și-a aprins o altă țigară – părea să devină un fumător înrăit.

„Sunt o familie frumoasă, nu-i așa?” a spus el apoi.

„Laura o să-mi taie părul”, am spus eu brusc.

Nu am idee de ce am făcut-o.

„Chiar așa? a zâmbit el.

„O placi”, i-am zis, dând din cap cu o expresie înțeleaptă.

Eram o femeie de lume, la urma urmei. A râs.

„Este superbă, Eleanor, dar nu e genul meu.”

Capătul țigării strălucea roșiatic în întuneric.

„Care este genul tău?” am întrebat, simțindu-mă, spre surprinderea mea, interesată de răspuns.

„Nu știu. Cineva mai puțin… costuri prea mari de întreținere, cred. Cineva… stai un pic!”

Am fost mai mult decât mulțumită să stau liniștită în timp ce el s-a îndepărtat, întorcându-se câteva minute mai târziu cu o sticlă de vin și cu două pahare de hârtie, decorate fără gust cu niște rozătoare din desene animate pe skateboarduri.

„*Rastamouse”* am citit cu voce tare. Ce naiba e asta?”

„Dă-l încoace”, mi-a spus Raymond, apoi a turnat… câte un pahar.

Ne-am lovit ușor paharele. Nu s-a auzit niciun clinchet.

„Am crezut că am găsit persoana perfectă pentru mine, a spus el, uitându-se în partea din spate a grădinii. Nu a mers, totuși.”

„De ce nu?” am întrebat, deși m-aș fi putut gândi la suficiente motive pentru care cineva ar fi putut să nu vrea să fie cu Raymond.

„Chestia e că nu sunt încă pe deplin sigur. Aș vrea să fi știut

– lucrurile ar fi mai simple…”

Am dat din cap – părea să fie lucrul cel mai potrivit în acel moment.

„Helen mi-a spus că nu a fost vina mea, ci a ei, a adăugat el, râzând amar. Nu-mi vine să cred că a insistat pe chestia asta atât de veche. După trei ani… ai crede că ar fi trebuit să știe dinainte că nu era bine pentru ea. Nu știu ce s-a schimbat. *Nu* am schimbat nimic… Nu cred că am făcut-o, oricum…”

„Oamenii pot fi… foarte greu de citit, am spus, găsind mai greu un cuvânt potrivit. Mi se întâmplă de multe ori să nu înțeleg de ce fac și spun anumite lucruri.”

El a dat din cap.

„Aveam un apartament micuț și cochet și am mers împreuna în niște vacanțe superbe. Mă gândeam… chiar mă gândeam să o rog să se căsătorească cu mine. Isuse…”

S-a uitat la pietrele de pavaj, iar eu am încercat – dar nu am reușit – să mi-l imaginez pe Raymond într-un costum de zi, cu pălărie și cravată, poate chiar cu un kilt.

„E în regulă, a spus după un timp. Este destul de distractiv să-mi petrec timpul cu băieții, plus că am acest nou loc de muncă. Lucrurile sunt în regulă. E doar… Nu știu. Ea a spus că am fost prea bun. Ce ar trebui să înțeleg? Vreau să spun… să devin mai ticălos? Ar fi trebuit s-o lovesc sau să o înșel?”

Mi-am dat seama că nu mai vorbea cu mine; parcă eram într-o piesă de teatru, atunci când un personaj vorbește pur și simplu cu voce tare fără vreun motiv aparent. Cu toate acestea, știam răspunsul la întrebarea lui.

„Nu, Raymond, am spus. Nu cred că ai face vreodată vreunul dintre aceste lucruri.”

Mi-am terminat vinul și am mai turnat.

„Am trăit cu un bărbat numit Declan timp de câțiva ani. Obișnuia să mă lovească cu pumnul în rinichi, să mă pălmuiască – în total, mi-a fracturat douăsprezece oase. A dormit în altă parte câteva nopți, apoi a venit acasă și mi-a spus despre femeile cu care fusese. A fost vina mea, doar vina mea. Totuși, eu știu că nu ar fi trebuit să facă ce a făcut. Sau, oricum, o știu acum.”

Raymond s-a uitat la mine.

„Isuse, Eleanor! Când a fost asta?”

„Acum câțiva ani, am spus. Când încă eram la universitate. M-a văzut într-o zi la Grădina Botanică, a venit lângă mine și a început să-mi vorbească. Știu că, uitându-mă în urmă, sună ridicol. Până la sfârșitul săptămânii, se mutase deja cu mine.”

„Era și el student?” m-a întrebat Raymond.

„Nu, spunea că cititul e o pierdere de timp, ceva plictisitor. Și nici nu avea serviciu; pretindea că nu a putut găsi niciun loc de muncă potrivit. Presupun că nu e ușor să găsești un loc de muncă potrivit, nu-i așa? Raymond se uita la mine cu o expresie ciudată. Declan a vrut să mă ajute să învăț cum să fiu o persoană mai bună”, am spus.

Raymond și-a aprins încă o țigară.

„Cum s-a terminat?” m-a întrebat apoi, fără să se uite la mine, suflând fumul în aer într-un flux lung, ca un dragon inofensiv.

„Ei bine, i-am spus, mi-a rupt brațul din nou, iar când m-am dus la spital, au ghicit cumva că nu se întâmplase așa cum explicasem eu. Îmi zisese să le spun că am căzut, dar ei nu m-au crezut. Am luat o gură mare, apoi am continuat: Oricum, o asistentă medicală amabilă a venit și a vorbit cu mine, explicându-mi că oamenii care te iubesc cu adevărat nu te rănesc și că nu era în regulă să rămân cu cineva care îmi făcea asta. Felul în care mi-a vorbit a făcut ca totul să aibă sens. Trebuia să fiu în stare să rezolv totul singură, așa cum era corect. Când am ajuns acasă, i-am cerut să plece și, pentru că nu a făcut-o, am sunat la poliție, așa cum sugerase ea. Și asta a fost tot. Oh, și am schimbat încuietorile.”

Raymond nu a spus nimic, privindu-și foarte concentrat pantofii. Fără să se uite la mine, a întins mâna și m-a atins pe braț foarte ușor, așa cum ar face cineva cu un cal sau un câine (dacă cineva ar fi speriat de cai sau de câini). O vreme a clătinat din cap încet, părând incapabil să-mi spună ceva. Nu era important – n-aveam nevoie de vreun răspuns. Deja era totul istorie antică. Eram fericită singură. Eleanor Oliphant, singurul supraviețuitor – eu sunt aceea.

„Acum o să mă duc acasă, Raymond, am spus, ridicându-mă repede. Merg să chem un taxi.”

„Bună idee, a răspuns el, terminând băutura și scoțând telefonul. Doar nu o să rătăcești pe străzi de una singură încercând să găsești unul, nu la ora asta. O să chem eu unul – uite, am o aplicație!”

Mi-a arătat radios telefonul lui.

„La ce ar trebui să mă uit?” am întrebat cu ochii la ecran.

Nu mi-a răspuns și a citit mesajul.

„Va fi aici în cinci minute”, a zis el.

A așteptat în hol împreună cu mine până când a sosit taxiul, apoi m-a condus la mașină și mi-a ținut ușa deschisă. L-am văzut uitându-se la conducătorul auto – o femeie de vârstă mijlocie, care părea obosită și plictisită – în timp ce mă așezam pe bancheta din spate.

„Vii și tu?” l-am întrebat, neînțelegând de ce mai stătea pe trotuar.

S-a uitat la ceas, și-a ciufulit părul și a privit de la casă la taxi și înapoi.

„Nu, a spus el. Cred că o să mai stau un pic pe aici. Să vedem ce se întâmplă.”

M-am întors să-l privesc în timp ce mașina se îndepărta. Se împleticea ușor pe alee, în timp ce Laura stătea în ușă cu două pahare în mâini, oferindu-i lui unul.

CAPITOLUL 18

În săptămâna următoare, Raymond mi-a trimis un e-mail – a fost foarte ciudat să îi văd numele în căsuța de mail de la muncă. După cum mă așteptasem, era semianalfabet.

Bună E, sper k toate sunt bune la tn. Am să-ți cer o mică o favoare. Fiul lui Sammy Keith, m-a invitat la aniversarea sa de 40 de ani sâmbăta asta (APR am terminat târziu petrecerea, a fost mare distracție). Ți-ar plăcea să fii „plus cineva" a mea? Este la clubul de golf – oare au bufet? Nu-ți face griji dacă nu – doar anunță-mă. R

Un bufet. Într-un club de golf. Domnul a dat și Domnul a luat. Două petreceri într-o lună! Fusesem la mai multe petreceri decât în ultimele două decenii. Am răspuns:

Dragă Raymond
aș fi încântată te însoțesc la aniversarea lui Keith.
Toate cele bune,
Eleanor Oliphant (Dra)

Câteva momente mai târziu, am primit un răspuns:

Comunicarea în secolul douăzeci și unu. Mă tem pentru standardele de alfabetizare ale națiunii noastre.

Îmi aranjasem să am după-amiaza liberă în ziua aceea ca să ajung la coafor, dar am luat prânzul, ca de obicei, în oficiu, completând cuvintele încrucișate din *Telegraph,* mâncând ton, porumb dulce și chipsuri cu sare și oțet și bând suc de portocale cu bucăți de fruct. Trebuie să îi mulțumesc muzicianului fiindcă mi-a trezit pofta pentru așa ceva. După această masă delicioasă și cu un mic rânjet de triumf la gândul că ceilalți colegi ai mei aveau să rămână la birou pentru restul după-amiezii –, am luat

un autobuz spre oraș.

Heliotropul se afla pe o stradă modernă din centrul orașului, la parterul unei clădiri victoriene placate cu piatră. Nu era deloc genul de loc pe care să-l frecventez de obicei – muzică tare, personal agresiv de modern și mult prea multe oglinzi. Mi-am imaginat că aici ar fi venit muzicianul pentru o tunsoare, lucru care m-a făcut să mă simt un pic mai bine. Poate că într-o zi ne-am fi așezat alături în acele scaune din piele neagră și ne-am fi ținut de mână sub uscătoarele de păr.

Am așteptat ca recepționera să termine convorbirea, îndepărtându-mă de imensa vază de crini albi și roz de pe tejghea. Mirosul lor mi se oprise adânc în gât, de parcă aș fi înghițit blană sau pene. Mi-a venit să vărs – nu era ceva potrivit pentru oameni.

Uitasem cât de zgomotoase erau saloanele de coafură, cu zumzetul constant al uscătoarelor și cu discuțiile fără sens. M-am așezat pe scaunul de la fereastră, îmbrăcată într-un kimono de nailon negru, care, am descoperit alarmată, era deja plin de fire de păr scurt, ciuntite de la clienta de dinaintea mea. Le-am scuturat repede.

Când Laura a sosit, la fel de strălucitoare ca și până atunci, m-a condus spre un scaun din fața unui șir terifiant de oglinzi.

„Te-ai distrat sâmbătă?” m-a întrebat ea, manevrând un scaun fără spătar până a ajuns să stea în spatele meu, la aceeași înălțime.

Nu se uita direct la mine, ci în oglindă, adresându-se imaginii mele; m-am trezit făcând același lucru. Era ciudat de relaxant.

„Da, am spus. A fost o seară splendidă.”

„Tata deja îmi toacă nervii – stă în camera de oaspeți, mi-a spus ea zâmbind. Și mai durează încă două săptămâni. Nu știu cum voi face față.”

Am încuviințat din cap.

„Părinții pot fi cu siguranță o provocare, o spun din experiența mea”, am răspuns.

Am schimbat o privire plină de empatie.

„Ei bine, ce facem pentru tine azi?” m-a întrebat ea,

scoțându-mi elasticul din păr și răsfirându-l.

M-am uitat la reflexia mea. Părul meu era de un șaten sfios, cu o cărare pe mijloc, drept și cu firul nu prea gros. Păr de om, care face ce știe mai bine: crește pe scalp.

„Ceva diferit, am spus. Ce ai sugera?”

„Ești destul de vitează, Eleanor?” m-a întrebat Laura.

Aceasta fusese întrebarea corectă. Sunt vitează. Sunt viteaza, curajoasa Eleanor Oliphant.

„Fă ce vrei”, am spus eu.

Ea părea încântată.

„Punem și culoare?”

Am luat în calcul acest aspect.

„O să fie o culoare pentru părul unei persoane normale? Nu cred că mi-ar plăcea roz sau albastru sau ceva de genul ăsta.”

„O să-ți fac un bob lung până la umăr, ondulat, cu șuvițe de culoarea caramelului și mierii și cu un breton lung, mi-a spus ea. Cum ți se pare?”

„Pare a fi o bolboroseală de neînțeles”, am spus eu.

Ea a râs spre imaginea mea, apoi s-a oprit, probabil pentru că eu nu râdeam.

„Crede-mă, Eleanor, mi-a spus ea cu sinceritate, va fi frumos.”

„ «Frumos» nu este un cuvânt asociat în mod normal cu aspectul meu”, am spus foarte sceptică.

Ea m-a bătut pe braț.

„Ai să vezi, a zis ea cu blândețe. MILEY! a țipat apoi, de era să cad de pe scaun. Ajută-mă, vino să amesteci niște culori!”

O fată mică și dolofană, cu pielea urâtă și cu ochi frumoși, a apărut tropăind. Laura i-a dat o rețetă pe care erau înșirate niște procente și coduri, care puteau la fel de bine să fie pentru praful de pușcă.

„Ceai? Cafea? O revistă?” m-a întrebat Laura apoi.

Mi-a venit greu să cred că, în cinci minute, mă trezisem savurând un cappuccino și răsfoind ultimul număr al revistei *OK!* Uită-te la mine! m-am gândit.

„Ești gata?” m-a întrebat Laura.

Mâna ei caldă și moale mi-a atins blând ceafa în timp ce

ridica și împletea părut într-o coadă la spate. Zgomotul lent al foarfecilor care tăiau semăna cu cel al tăciunilor care trosnesc în foc – ușor metalic și periculos. Apoi, s-a terminat totul. Laura ținea părul în sus, ca o Dalila triumfătoare.

„O să-l tai mai bine după ce prinde culoarea, mi-a explicat ea. În etapa asta trebuie să echilibrăm condițiile de joc."

Pentru că stăteam nemișcată, nu mă simțeam diferit. Ea a lăsat să cadă părul tăiat pe podea, unde părea un animal fără viață. Un băiat slab, cu aerul că ar fi preferat să facă aproape orice altceva, l-a măturat foarte, foarte încet, apoi l-a împins în fărașul lui cu o perie cu coadă lungă. I-am urmărit în oglindă traseul prin salon. Ce se întâmpla după aceea cu tot acel păr? Gândul la tot ce se aduna într-o săptămână, la mirosul și imaginea acelui morman ca o pernă moale de consistența bezelei mi-a făcut un pic greață.

Laura s-a apropiat trăgând un cărucior după ea, apoi a început să aplice diferite nuanțe de pastă groasă pe anumite șuvițe ale părului meu, alternând bolurile. După ce a aplicat mai multe linii de mâzgă, a învelit părul vopsit în pătrate de staniol. Mi s-a părut o procedură fascinantă. După treizeci de minute, aveam fața roșie și o folie pe cap. Apoi a revenit împingând o lampă fierbinte pe un suport, pe care a pus-o în spatele meu.

„Douăzeci de minute și ai terminat", mi-a spus ea.

Îmi adusese mai multe reviste, dar plăcerea se estompase – mă săturasem repede de bârfele despre celebrități și se părea că salonul nu cumpăra, spre dezamăgirea mea, *Which?* sau *BBC History*. Un gând îmi tot dădea târcoale, dar l-am ignorat. Eu periind părul altcuiva? Da. Cineva mai mic decât mine, stând pe un scaun, în timp ce eu îi descâlceam părul, făcând tot posibilul să fiu blândă. Cineva care nu suporta când se agăța sau se rupea. Gândurile de acest fel – vagi, misterioase, tulburătoare – erau exact genul pentru care era bună votca, dar, din păcate, mi se oferise să aleg între ceai și cafea. M-am întrebat de ce saloanele de coafură nu oferă ceva mai puternic. La urma urmei, o schimbare a stilului putea fi stresantă și, în plus, era greu să te relaxezi într-un mediu atât de zgomotos și

luminos. Asta i-ar fi încurajat și pe clienți să dea bacșișuri mai mari. Pilire egal plătire{2}, m-am gândit și am râs în sinea mea.

Când s-a auzit soneria lămpii de căldură, fata care amesteca culorile a venit și m-a dus la „siaj”, cu alte cuvinte la chiuvetă. Mi-a desfăcut staniolul din păr, apoi l-a clătit cu apă caldă și l-a șamponat. Degetele ei erau ferme și pricepute și m-am minunat de generozitatea acelor oameni care făceau servicii intime pentru alții. Nu țineam minte să mă fi spălat altcineva pe cap vreodată. Cred că Mami mă spălase pe când eram copil, dar îmi era greu să mi-o imaginez făcând și alte gesturi tandre.

După ce a clătit șamponul, fata mi-a făcut un „masaj de cap shiatsu”. Niciodată nu am cunoscut o asemenea binecuvântare, îmi frământa scalpul cu o sensibilitate fermă, dar și cu precizie, făcându-mă să simt cum mi se ridică firele de păr de pe antebrațe, apoi fulgerul de energie din josul coloanei vertebrale. S-a terminat totul cu nouă ore înainte să înceapă să îmi placă.

„Ai avut multă tensiune în scalp”, mi-a spus ea cu agerime, în timp ce clătea balsamul.

Nu știam ce să răspund, așa că am ales să zâmbesc, gest care m-a ajutat în majoritatea ocaziilor (nu și în cele legate de moarte sau vreo boală, totuși – acum știu asta).

M-am întors la scaunul meu, cu părul mai scurt și mai colorat și mult mai pieptănat. Laura s-a întors cu foarfeca ei ascuțită.

„Când e ud, nu se vede bine culoarea, mi-a spus ea. Ai un pic de răbdare!”

În cele din urmă, tunsul a durat doar zece minute sau cam așa. Am admirat dexteritatea și încrederea cu care și-a făcut treaba. Uscarea a durat mult mai mult, fiind însoțită de acțiunea elaborată a unei perii de păr. Am citit revista, alegând, la sugestia ei, să nu privesc în oglindă până când nu termină de aranjat părul. Uscătorul s-a oprit, iar substanțele chimice au fost pulverizate; s-au examinat lungimile și unghiurile și s-au făcut ultimele retușuri. Apoi am auzit râsul încântat al Laurei.

„Uite, Eleanor!” a spus ea.

Am ridicat ochii din articolul din *Marie Claire* despre

mutilarea genitală a femeilor. Imaginea mea era aceea a unei femei mult mai tinere, o femeie încrezătoare, cu părul lucios, lung până la umeri, și cu un breton care îi contura fața, așezându-se exact pe obrazul plin de cicatrice. Eu eram? M-am întors spre dreapta, apoi spre stânga. M-am uitat în oglinda de mână pe care Laura o ținea în spatele meu și astfel am putut vedea partea de la ceafă, netedă și elegantă. Am înghițit cu greu.

„M-ai făcut strălucitoare, Laura”, am spus.

Am încercat să-mi opresc o lacrimă fugară ce îmi aluneca pe o parte a nasului. Am șters-o cu dosul palmei înainte să umezească vârfurile noii mele coafuri.

„Îți mulțumesc că m-ai făcut strălucitoare!”

CAPITOLUL 19

Bob mă chemase să avem o discuție. M-am întrebat de ce. M-a privit lung când am intrat în biroul lui.

„Părul tău!” a spus în cele din urmă, de parcă ar fi ghicit răspunsul la o întrebare.

Nu îmi fusese ușor să-l aranjez în dimineața aceea, dar eram destul de convinsă că făcusem o treabă destul de bună. Mi-am pus mâinile pe cap.

„Ce e în neregulă cu el?” am spus.

„Nu e nimic în neregulă cu el. Arată… arată bine”, a spus el, zâmbind și dând din cap.

Era o situație ușor jenantă. Nu era ceva obișnuit ca Bob să-mi facă un compliment pentru felul cum arătam.

„M-am tuns, am spus, evident.”

El a dat din cap.

„Stai jos, Eleanor.”

M-am uitat în jur. A spune că biroul lui Bob era neîngrijit poate părea mai degrabă o subestimare a haosului în care se afla mereu. Am ridicat o grămadă de broșuri de pe scaunul din fața biroului său și le-am așezat pe podea. S-a aplecat în față. Bob îmbătrânise foarte mult de când ne cunoșteam – aproape nu mai avea păr și luase cam mult în greutate. Aducea mai mult cu un copil răsfățat.

„Lucrezi aici de mult, Eleanor, a început el, iar eu am dat din cap – era un fapt real. Știai că Loretta se gândește să își ia concediu în curând?”

Am clătinat din cap. Nu mă interesează flecăreala măruntă a vieții de birou cotidiene. Cu excepția cazului în care e vorba de vreo bârfă despre un anumit cântăreț, desigur.

„Nu pot să spun că sunt surprinsă, am zis. M-am îndoit întotdeauna de capacitatea ei de a înțelege principiile de bază ale taxei pe valoarea adăugată, am zis ridicând din umeri, deci poate că așa e cel mai bine.”

„Soțul ei are cancer testicular, Eleanor, a spus el. Ea vrea să aibă grijă de el.”

M-am gândit la asta preț de un moment.

„E ceva foarte dificil pentru amândoi, am spus. Dar, dacă este descoperit suficient de devreme, ratele de supraviețuire și de recuperare în cazul cancerului testicular sunt bune. Dacă ești bărbat și ai nenorocul să ai orice fel de cancer, probabil că ăsta este tipul cu cele mai mari șanse de vindecare.”

El se juca cu unul dintre stilourile sale elegante și negre.

„Așadar, a continuat el, voi avea nevoie de un nou manager de birou pentru următoarele câteva luni, cel puțin. Am dat din cap, iar el a adăugat: Te-ar interesa, Eleanor? Ar însemna un pic mai mulți bani, un pic mai multă responsabilitate. Cred, totuși, că ești pregătită.”

M-am gândit o vreme la asta.

„Cât de mulți bani?” am întrebat.

El a scris o sumă pe un post-it, apoi l-a rupt din teanc și mi l-a întins. Am icnit.

„Asta în plus față de salariul meu actual?”

Brusc, am avut viziuni cu mine mergând cu taxiul la muncă, și nu cu autobuzul, cumpărând orice voiam de la Tesco Finest și bând votcă din sticle mari și opace.

„Nu, Eleanor, a spus el. Acesta ar fi noul tău salariu.”

„Ah”, am spus.

Dacă lucrurile stăteau astfel, ar fi trebuit să iau în calcul raportul risc/recompensă. Oare majorarea salariului ar fi compensat, în mod adecvat, volumul crescut de muncă administrativă obositoare pe care aș fi fost obligată să o efectuez, nivelurile de responsabilitate mărită pentru funcționarea cu succes a biroului și, mai rău, gradul semnificativ crescut de interacțiune cu colegii mei?

„Aș putea să mă gândesc la asta câteva zile, Bob?” am întrebat.

El a încuviințat din cap.

„Desigur, Eleanor. Mă așteptam să spui asta.”

M-am uitat la mâinile mele.

„Ești un angajat bun, Eleanor, a adăugat el. De cât timp… opt ani?”

„Nouă”, am spus.

„Nouă ani și nu ți-ai luat o dată o zi liberă din motive de sănătate. Nici nu ai efectuat tot concediul anual. Asta numesc eu dedicație. Nu se întâlnește prea des în zilele noastre.”

„Nu e dăruire, am spus. Pur și simplu am o constituție foarte robustă și pe nimeni cu care să merg în concediu.”

Se uita undeva în depărtare, așa că m-am ridicat în picioare, gata să plec. Apoi și-a dres glasul.

„Oh, încă ceva, Eleanor! Pentru că Loretta e atât de ocupată cu pregătirea tuturor chestiilor pe care trebuie să le transmită… aș putea să te rog să ajuți cu ceva?”

„Sigur, Bob, roagă-mă.”

„Prânzul de Crăciun al angajaților – crezi că ai putea să-l organizezi tu în anul acesta? Ea nu prea mai are timp să rezolve totul și deja au venit oameni la mine jelindu-se repetat că, dacă nu rezervăm ceva acum…”

„…o să ajungă la Wetherspoons, am spus, dând din cap. Da, sunt familiarizată cu problemele, Bob. Dacă dorești, aș fi dispusă să organizez masa de prânz. Am cumva *carte blanche* în ceea ce privește locul de desfășurare, meniul și tema?”

Bob a încuviințat din cap, deja ocupat din nou cu calculatorul lui.

„Sigur, a spus el. Compania va plăti câte zece lire de persoană – după aceea, e treaba voastră unde alegeți să mergem și cât de mult plătiți în plus.”

„Îți mulțumesc, Bob, am spus. Nu te voi dezamăgi.”

Deja nu mă mai auzea, fiind cufundat în orice o fi fost pe ecranul lui. Eram euforică. Două decizii importante de luat. Încă o petrecere la care să merg. Și frumosul, talentatul Johnnie Lomond, *chanteur extraordinaire* și potențial partener de viață la orizont. Trăiam viața din plin.

M-am așezat din nou la calculatorul meu și m-am uitat un timp la ecran, fără să citesc cuvintele. Mă simțeam cumva rău gândindu-mă la toate dilemele cu care mă confruntam, așa că, deși era aproape ora prânzului, nu aveam nicio dorință de a cumpăra și a-mi mânca Meal Deal-ul. Am realizat că m-ar fi putut ajuta să vorbesc cu cineva despre toate astea. Mi-am adus aminte de asta din trecut. Aparent, era bine să vorbești; ajuta să

identifici anxietățile, perspectiva. Oamenii spuneau asta mereu. *Discută cu cineva. Vrei să vorbești despre asta? Spune-mi cum te simți, vrei să împărtășești, ceva cu grupul, Eleanor? Nu trebuie să spui nimic, dar îți poate afecta apărarea, dacă nu menționezi ceva ce te-ar putea întreba mai târziu la tribunal. Domnișoară Oliphant, ne puteți spune cu propriile cuvinte ce vă amintiți despre evenimentele care au avut loc în seara aceea?*

Am simțit un firicel de sudoare pe spate și o zbatere în piept, ca o pasăre prinsă în capcană. Apoi computerul a scos acel sunet enervant care indică sosirea unui mesaj electronic. Am dat clic ca să-l deschid fără să mă gândesc prea mult. Urăsc aceste răspunsuri pavloviene ale mele!

Bună E, a rămas pe sâmbătă? Ne întâlnim la gară pe la optulic? R.

Atașase inclusiv o imagine: o fotografie cu fața unui politician celebru, lângă o alta cu capul unui câine care arăta exact ca el. Am râs zgomotos – asemănarea era izbitoare. Dedesubt scrisese *LOL de miercuri dimineața*, orice ar fi însemnat asta.

Am răspuns impulsiv:

Bună dimineața, Raymond. Imaginea canin-ministerială a fost foarte amuzantă. Ești cumva liber pentru masa de prânz la ora 12:30?

Toate bune, Eleanor.

Nu am primit niciun răspuns timp de aproape cincisprezece minute și am început să-mi regret decizia impulsivă. Nu mai invitasem pe nimeni să ia prânzul cu mine până atunci. Am făcut verificările online obișnuite, ca să văd ce mai postase muzicianul – dar nu era nimic nou pe Facebook, Twitter sau Instagram, din păcate. Mă simțeam neliniștită când tăcea. Am bănuit că asta însemna fie că era foarte trist, fie – chiar și mai îngrijorător – că era foarte fericit. O nouă prietenă? Mi s-a făcut greață și m-am gândit să nu iau un Meal Deal complet, alegând

în schimb un smoothie antioxidant și o pungă mică de arahide wasabi – și atunci a sosit un alt mesaj.

Scz – a trebuit să mă ocup de un apel al serviciului de asistență. Le-am spus să-l oprească și să-l pornească din nou LOL Sigur, masa de prânz ar fi bună. Ne vedem în față în 5? R.

Am dat reply:

E foarte bine. Mulțumesc.

Plină de îndrăzneală, nu m-am semnat, pentru că mi-am dat seama că avea să știe că era de la mine.

Raymond a întârziat, sosind mai degrabă în opt minute în loc de cele cinci promise, dar am decis să nu-i spun nimic de data asta. A sugerat să mergem la o cafenea care îi plăcea, aflată exact după colț.

Nu era genul de loc pe care l-aș fi frecventat în mod normal, fiind mai degrabă boem și jerpelit, cu un mobilier care nu se potrivea și o mulțime de perne aruncate pretutindeni. M-am întrebat ce șanse erau ca acestea să fie spălate oarecum regulat. Minime, în cel mai bun caz. M-am cutremurat la gândul tuturor acelor microbi; căldura cafenelei și fibrele dense ale pernelor erau un teren de reproducere perfect pentru acarieni și poate chiar pentru păduchi. M-am așezat la o masă cu scaune din lemn obișnuite, fără nicio parte moale.

Raymond părea să îl știe pe chelner, care l-a salutat spunându-i pe nume când a adus meniurile. Personalul părea să fie de aceeași teapă: atât bărbații, cât și femeile aveau un aer neîngrijit, erau murdari și prost îmbrăcați.

„Falafelul e bun de obicei, a spus el. Sau supa”, a adăugat, arătând spre lista cu specialități.

„Cremă de conopidă și chimen, am zis, citind cu voce tare. Oh, nu. Nu, chiar nu e cazul.”

Încă aveam nervi la stomac după întâlnirea cu Bob, așa că

am comandat o cafea cu spumă de lapte și un biscuit cu brânză. Orice ar fi mâncat Raymond, mirosea dezgustător, cam ca voma ușor reîncălzită. Mânca zgomotos, cu gura parțial deschisă, astfel încât a trebuit să mă uit în altă parte. Mi-a fost mai ușor să abordez subiectul ofertei lui Bob și al sarcinii pe care acesta mi-o încredințase.

„Pot să te întreb ceva, Raymond?" am spus.

El a sorbit din cola lui și a încuviințat din cap. M-am uitat din nou undeva în depărtare. Omul care ne servise lenevea la tejghea, dând din cap în ritmul muzicii. Era o cacofonie de sunete, cu prea multe chitare și nu suficient de mult ritm. Era, m-am gândit, sunetul nebuniei, genul de muzică pe care lunaticii o aud în mintea lor, exact înainte să taie capetele vulpilor și să le arunce în grădina din spate a vecinului.

„Mi s-a propus să fiu director de birou, am spus. Crezi că ar trebui să accept?"

S-a oprit din înfulecat și a mai luat o gură de băutură.

„Asta e genial, Eleanor, a spus el zâmbind. Ce te oprește?"

Am luat o bucățică din biscuitul meu – era neașteptat de delicios, mult mai plăcut decât cei de la Tesco. N-am crezut că o să ajung să mă gândesc și la așa ceva.

„Ei bine, am spus, avantajul este că aș câștiga mai mulți bani. Nu este o sumă imensă în plus, totuși e… suficient pentru a-mi permite mai multe. Pe de altă parte, asta ar atrage după sine mai multă muncă și mai multă responsabilitate. Iar personalul biroului este alcătuit în mare parte din chiulangii și idioți, Raymond. Gestionarea acestora și a volumului lor de lucru ar fi o provocare serioasă, de asta te pot asigura."

El a izbucnit în râs, apoi a tușit – cola i se întorsese din drum, se pare.

„Te înțeleg, a spus el. Totul se rezumă la asta – banii în plus merită excesul de bătaie de cap?"

„Gata, am spus, mi-ai rezumat dilema foarte frumos."

S-a oprit, apoi a mai înfulecat ceva.

„Care este planul tău de joc, Eleanor?" m-a întrebat.

Nu aveam nicio idee la ce se referea și asta se vedea limpede pe fața mea.

„Vreau să spun… ai de gând să stai în biroul de administrare pe termen lung? Dacă da, e bine – un nou post și un salariu mai bun. Atunci când va trebui să faci pasul următor, vei fi într-o poziție mult mai bună.”

„Ce vrei să spui prin următorul pas?” am întrebat eu.

Omul era incapabil să vorbească o engleză normală.

„Mă refer la momentul în care o să aplici pentru un job nou, la o altă companie”, a explicat el, gesticulând cu furculița.

M-am făcut mică, de teamă ca nu cumva niște stropi de salivă să ajungă pe mine.

„Ei bine, nu vrei să lucrezi la By Design pentru totdeauna, nu-i așa? a spus el. Cât ai, douăzeci și șase, douăzeci și șapte?”

„Am împlinit recent treizeci, Raymond”, am spus, în mod surprinzător mulțumită.

„Serios? a spus el. Ei bine, nu intenționezi să-ți petreci restul vieții lucrând la registrele lui Bob, nu-i așa?”

Am ridicat din umeri – sincer, nu mă gândisem la asta.

„Ba cred că da, am spus. Ce altceva aș putea face?”

„Eleanor! a spus el, șocat dintr-un motiv pe care nu-l înțelegeam. Ești deșteaptă, ești conștiincioasă, ești… foarte bine organizată, a spus el. Sunt o mulțime de alte lucruri pe care le-ai putea face.”

„Așa crezi?” am spus nesigură.

„Bineînțeles! a răspuns el, dând din cap cu putere. Vreau să spun… tu te exprimi bine, nu? Știi să vorbești. Știi și alte limbi?”

Am dat din cap.

„De fapt, înțeleg destul de bine latina”, am spus.

Și-a încrețit gura mică, mărginită de un început de mustață.

„Hmm”, a spus el, făcându-i apoi semn chelnerului, care a venit și ne-a șters masa.

Acesta a revenit cu două cafele și o farfurioară pe care nu o cerusem cu trufe de ciocolată.

„Savurați, copii!” ne-a spus el, punând farfuria pe masă cu un gest bombastic.

Am dat din cap, nevenindu-mi să cred că cineva chiar ar spune așa ceva. Raymond a revenit la tema lui.

„Sunt o mulțime de companii care ar vrea să angajeze un manager de birou cu experiență, Eleanor, a spus el. Nu doar cele de design grafic – ar putea fi un cabinet de medicină generală sau o companie de IT sau… o mulțime de alte locuri! Și-a împins în gură o trufă, apoi a continuat: Vrei să rămâi în Glasgow? Ai putea să te muți la Edinburgh, la Londra sau… ei bine, lumea e la picioarele tale, nu-i așa?”

„Este?” am spus.

Din nou, nu-mi trecuse prin minte să mă mut din oraș, să trăiesc în altă parte. Bath, cu ruinele sale romane fabuloase, York, Londra… era totul un pic cam mult.

„Se pare că sunt mai multe lucruri în viață pe care nu m-am gândit să le fac, Raymond. Presupun că nu mi-am dat seama că le-aș putea controla. Sună ridicol știu”, am spus.

El avea o expresie foarte serioasă și s-a aplecat spre mine.

„Eleanor, știu că poate nu ți-a fost ușor. Nu ai frați sau surori, tatăl tău nu a fost niciodată prin preajmă și ai spus că ai o relație… cam dificilă cu mama ta.”

Am dat din cap.

„Te vezi cu cineva în acest moment?” m-a întrebat apoi.

„Da”, am spus.

Părea să aștepte – în mod bizar, parcă dorea un răspuns mai detaliat decât primise. Am oftat și am clătinat din cap, apoi i-am spus, încet și clar:

„Te văd pe tine, Raymond. Stai chiar în fața mea.”

El a râs zgomotos.

„Știi bine ce vreau să spun, Eleanor.”

Era clar că nu știam.

„Ai vreun iubit?” m-a întrebat el răbdător.

Am ezitat.

„Nu. Bine… există cineva. Dar nu, presupun că răspunsul corect acum, în acest moment, este nu, cel puțin pentru moment.”

„Deci, ai multe pe cap, a spus el, nu ca o întrebare, ci ca o constatare. Nu trebuie să-ți faci reproșuri fiindcă nu ai un plan de carieră pe zece ani.”

„*Tu* ai un plan de carieră pe zece ani?” am întrebat.

Mi se părea puțin probabil.

„Nu, a zis el zâmbind. Are cineva? Vreau să spun… cineva normal?”

Am ridicat din umeri.

„Nu sunt foarte sigură că știu vreun om normal”, am spus.

„Nu e nicio problemă, Eleanor”, mi-a răspuns el râzând.

M-am gândit la asta, apoi mi-am dat seama ce putea să însemne.

„N-am vrut să te jignesc, Raymond, am spus. Îmi pare rău.”

„Nu fi prostuță, a zis el, făcând semn să ne aducă nota. Așa deci… când trebuie să dai un răspuns în legătură cu jobul? Cred că ar trebui să îl accepți, dacă vrei să știi opinia mea, a spus el. Nu riști nimic, nu-i așa? În plus, sunt sigur că vei fi un manager de birou foarte bun.”

M-am uitat la el cu atenție, așteptând o observație finală sau un comentariu înțepător, dar, spre surprinderea mea, nu a mai adăugat nimic. Și-a scos portofelul și a plătit nota. Am protestat cu vehemență, dar el a refuzat din start să îmi dea voie să contribui.

„Ai avut doar o cafea și un biscuit, a spus el. Poți să faci cinste cu prânzul când o să încasezi primul salariu de manager de birou!”

A zâmbit. I-am mulțumit. Nimeni nu-mi făcuse vreodată cinste cu masa de prânz până atunci. A fost un sentiment foarte plăcut să cheltuiască cineva bani cu mine, pentru că așa a vrut, fără să aștepte nimic în schimb.

Pauza de o oră s-a terminat exact când ne-am întors în clădire, așa că ne-am luat la revedere scurt înainte de a ne întoarce la birourile noastre. Aceasta fusese prima zi în nouă ani când luasem prânzul cu cineva și nu rezolvasem cuvinte încrucișate. În mod ciudat, nu simțeam nici cea mai mică dorință de a dezlega cuvinte încrucișate. Poate că aveam să le fac în seara aceea, totuși. Poate că pur și simplu aveam să reciclez ziarul fără să încerc să fac asta. Așa cum sublimase Raymond, lumea era plină de posibilități infinite. Am deschis email-ul și i-am scris un mesaj.

Dragă R, îți mulțumesc foarte mult pentru prânz. Toate cele bune, E.

Speram să aibă un sens aceste inițiale. Până la urmă, era clar cine se adresa cui. A răspuns repede.

Cu plăcere, mult noroc cu decizia. Ne vedem sâmbătă! R.

Simțeam că viața se mișca foarte repede, agresându-mă într-un adevărat vârtej de posibilități. În după-amiaza aceea nu m-am gândit deloc la muzician. M-am conectat la calculatorul meu și am început să caut locații pentru prânzul de Crăciun. Avea să fie un eveniment adevărat, am decis. Cu totul diferit față de oricare alt prânz de Crăciun. Era important să pot evita clișeele și precedentele. Aș fi vrut să fac ceva diferit, ceva care să-i surprindă și să-i încânte pe colegii mei, dându-le peste cap așteptările. Nu avea să fie ușor. Un lucru de care eram sigură era acesta: bugetul de zece lire al lui Bob era baza evenimentului și nimeni nu avea să fie obligat să mai contribuie după aceea. Eu încă mă simțeam ofensată pentru toți banii pe care fusesem forțată să-i dau de-a lungul anilor, doar pentru a mă simți groaznic într-un loc groaznic cu oameni groaznici, în ultima vineri dinainte de douăzeci și cinci decembrie.

La urma urmei, cât de greu ar fi putut fi? Raymond avusese o atitudine chiar încurajatoare în timpul prânzului. Dacă puteam să analizez *Eneida* și să fac un macro într-o foaie de calcul Excel, dacă putusem să-mi petrec singură ziua de naștere, Crăciunul și Revelionul în ultimii nouă ani, atunci în mod sigur aș fi reușit să organizez un încântător prânz festiv pentru treizeci de oameni, cu un buget de zece lire de persoană.

CAPITOLUL 20

Dimineața de sâmbătă a trecut pe nesimțite, într-un vârtej de treburi casnice. Începusem să port mănuși ca să-mi protejez mâinile și, chiar dacă erau inestetice, mi-au fost de ajutor. Urâțenia nu conta – la urma urmei, nu mă vedea nimeni.

Adunând resturile din seara precedentă, am observat că nu reușisem să consum toată votca alocată: încă mai rămăsese o sticlă de jumătate de Smirnoff. Conștientă de gafa mea involuntară de la petrecerea Laurei, am pus-o bine într-o pungă de transport Tesco, ca să i-o ofer lui Keith în seara aceea. M-am întrebat ce altceva ar fi trebuit să cumpăr pentru el. Florile nu erau o idee bună – sunt, totuși, un simbol al iubirii. M-am uitat în frigider și am băgat în pungă un pachet de felii de brânză. Tuturor bărbaților le place brânza.

Am ajuns cu cinci minute mai devreme la gara cea mai apropiată de locul în care avea loc petrecerea. *Mirabile dictu,* Raymond era deja acolo! Mi-a făcut cu mâna, iar eu i-am întors salutul. Am pornit spre clubul de golf. Raymond mergea repede și am început să-mi fac griji că nu voi putea să țin pasul cu el în noile mele ghete. L-am observat privindu-mă, apoi încetinind până și-a potrivit pașii cu ai mei. Mi-am dat seama cât de mult însemnau astfel de gesturi mici – faptul că mama lui îmi făcuse o ceașcă de ceai după-masă, fără să îi cer, amintindu-și că îl beau fără zahăr, faptul că Laura îmi pusese doi biscuiți mici pe farfurie când îmi adusese cafeaua la salon… M-am întrebat cum te simțeai atunci când făceai gesturi simple pentru alți oameni. Nu am reușit să îmi amintesc. Am făcut astfel de lucruri în trecut; am încercat să fiu bună, am încercat să am grijă de ei, știu că am avut, dar asta a fost atunci. Am încercat și am eșuat, apoi am pierdut totul. Eu sunt singura vinovată.

Suburbiile erau liniștite; perspectiva era largă, fără clădiri sau blocuri înalte care să ascundă dealurile îndepărtate. Lumina era delicată și blândă – vara mergea mai departe, iar seara părea delicată, fragilă. Am mers fără să spunem vreun cuvânt, într-un gen de tăcere pe care nu simți nevoia s-o umpli.

Mă simțeam destul de tristă când am ajuns la clădirea albă și joasă a clubului. Aproape se înserase, iar luna și soarele se petreceau pe cer, ale cărui nuanțe de migdale roz erau înspicate cu urme aurii. Păsările cântau cu îndrăzneală, în ciuda nopții care se apropia, executând manevre temerare, în bucle lungi, amețitoare. Aerul mirosea a iarbă, a flori și a pământ, iar respirația caldă și dulce a zilei ne alina părut și pielea. Îmi venea să-l rog pe Raymond să mergem în continuare peste pajiștile verzi, să mergem până când păsările ar fi tăcut în sălașele lor și să ne ghidăm după lumina stelelor. Aproape că am simțit că și el ar fi vrut asta.

Ușa de la intrare a clubului s-a deschis larg și trei copii au ieșit în fugă, râzând cât puteau de tare, în timp ce unul dintre ei mânuia o sabie de plastic.

„Am ajuns”, mi-a spus Raymond încet.

Era un loc ciudat pentru o adunare socială. Culoarele erau pline de aviziere, toate abundând de mesaje de neînțeles despre Ladders și Tee Times. Pe un panou de lemn din capătul sălii de la intrare, era o listă lungă de nume de bărbați scrise cu litere de aur, începând cu 1924 și încheind, oarecum neverosimil, cu anul în curs, cu un anume Dr. Terry Berry. Decorul sugera un amestec supărător de instituție (un aspect care îmi este foarte cunoscut) și casă de familie învechită – perdele cu modele urâte, podele rezistente la uzură, aranjamente de flori uscate, foarte prăfuite.

Când am intrat în camera de ceremonii, ne-am izbit de un zid de sunete; fusese instalată o discotecă mobilă și ringul era deja plin de dansatori, cu vârste cuprinse între cinci și optzeci de ani, toți acoperiți la întâmplare de niște lumini colorate absolut neimpresionante. Dansatorii păreau să pretindă că merg pe un cal în ritmul muzicii. Am ridicat ochii spre Raymond, simțindu-mă foarte confuză.

„Cristoase, a spus el, am nevoie de o băutură.”

L-am urmat cu recunoștință la bar. Preturile erau mulțumitor de mici și mi-am băut Magnersul destul de rapid, simțindu-mă confortabil știind că aveam la mine destui bani pentru mai multe, cu toate că Raymond, în ciuda protestelor mele, mi-l

cumpărase pe primul. Am căutat o masă cât mai departe de sursa zgomotului.

„Chestii de familie, a declarat Raymond, clătinând din cap. E destul de rău când e vorba de propria ta familie; când e a altcuiva…”

M-am uitat în jur. Nu aveam niciun fel de experiență cu asemenea evenimente, iar principala chestie care m-a lăsat cu gura căscată a fost lipsa de armonie între vârstele, clasa socială și îmbrăcămintea celor prezenți.

„Îți poți alege prietenii…” a spus Raymond, ridicând halba în cinstea mea.

„Dar nu-ți poți alege familia”, i-am răspuns, încântată să pot completa bine cunoscuta frază.

Sigur, era doar un indiciu rapid, nu unul criptat, dar chiar și așa.

„Este exact ca la a cincizecea aniversare a tatei, a șaizecea a mamei și ca la nunta surorii mele, mi-a spus Raymond. Un DJ jalnic, copii superagitați din cauza zahărului în exces, oameni care nu s-au văzut de ani întregi și care află acum ce s-a mai întâmplat între timp, pretinzând că se plac. Fac pariu pe ce vrei că o să fie un bufet cu pateuri și o ceartă în parcare la ora închiderii.”

Eram intrigată.

„Dar, cu siguranță, trebuie să fie distractiv, am spus. Să mai știi una-alta despre familie… Toți acei oameni, încântați să te vadă, interesați de viața ta…”

S-a uitat la mine cu atenție.

„Știi ce, Eleanor? Este. Sunt doar un ticălos țâfnos – îmi pare rău. Își terminase halba, așa că m-a întrebat: Mai vrei unul?”

Am dat din cap și apoi mi-am amintit.

„Nu, nu, e rândul meu, am spus. Același lucru?”

El a zâmbit.

„Ar fi minunat. Mulțumesc, Eleanor.”

Mi-am luat geanta și mi-am făcut loc spre bar. L-am zărit și pe Sammy pe drum – era așezat într-un fotoliu, înconjurat, ca de obicei, de prieteni și de membri ai familiei. M-am dus spre el.

„Eleanor, iubire! a strigat el. Ce mai faci? Ce petrecere fainã, nu-i așa?”

Am încuviințat din cap.

„Nu-mi vine să cred că băiețelul meu a făcut patruzeci. Parcă ieri mergea la școală, în prima zi. Ar trebui să-i vezi fotografia – nici nu avea dinți în față, micul golan! Și uită-te la el acum!”

A arătat spre partea opusă a sălii, unde Keith stătea alături de soția lui, fiecare cu brațele în jurul taliei celuilalt, râzând de ceea ce le povestea un om mai în vârstă.

„Asta e tot ce-ți poți dori vreodată pentru copiii tăi: să fie fericiți. Îmi doresc ca Jean a mea să fi fost aici să vadă…”

M-am gândit la acest lucru. Oare asta voiau oamenii pentru copiii lor, ca ei să fie fericiți? Cu siguranță, suna plauzibil. L-am întrebat pe Sammy dacă îi puteam cumpăra ceva de băut, cu toate că, în ciuda ochiului meu neexperimentat, părea deja într-o oarecare stare de euforie.

„Tu ești bine, puiule? m-a întrebat el. Am deja astea care mă așteaptă!”

Masa era acoperită de pahare joase, conținând un lichid de culoarea chihlimbarului. I-am spus că o să mă întorc din nou mai târziu și m-am dus la bar.

Coada era destul de lungă, dar m-am bucurat de atmosferă. Apoi, o pauză binecuvântată – DJ-ul a luat o pauză și l-am văzut în colțul lui, bând cu înghițituri largi dintr-o cutie și vorbind morocănos la telefon. Pe fundal era un zumzet, – voci masculine și feminine, dar și multe râsete. Copiii alergau unii către alții, formând o gașcă veselă de neastâmpărați. Era clar că adulții erau ocupați cu toții cu petrecerea, așa că ei puteau să alerge, să urle și să se urmărească unul pe celălalt, într-o stare totală de abandon. Le-am zâmbit: îi invidiam puțin.

Mă gândeam la toți oamenii aceia din încăpere, care nu păreau să aprecieze ceea ce aveau: faptul că urmau să fie invitați mereu la evenimente sociale, că aveau o familie și prieteni cu care să discute, că aveau să se îndrăgostească și să fie iubiți, să-și facă o familie a lor. Mă întrebam cum aveam să-mi sărbătoresc eu cea de-a patruzecea aniversare. Speram să am în viața mea oameni împreună cu care să marchez evenimentul,

când avea să vină timpul. Poate muzicianul, noua lumină a vieții mele? Cu toate acestea, un lucru era sigur: în niciun caz nu aș fi sărbătorit într-un club de golf.

Când m-am întors la masa noastră, era goală. Am pus jos halba lui Raymond și am sorbit din Magnersul meu. Am presupus că găsise pe cineva mai interesant cu care să vorbească. M-am așezat și am urmărit dansul – DJ-ul era din nou la platane și alesese o melodie fără cap și coadă dintr-o cutie argintie de discuri, ceva despre un bărbat după miezul nopții. Mi-am lăsat mintea să rătăcească. Am realizat că era o modalitate foarte eficientă de a-ți petrece timpul; poți să alegi o situație sau o persoană și începi să-ți imaginezi ce lucruri frumoase s-ar putea întâmpla. Într-un vis cu ochii deschiși, poți face să se întâmple orice.

Am simțit o mână pe umărul meu și am tresărit.

„Îmi pare rău, a spus Raymond. Am dat o fugă până la bărbați și am stat de vorbă cu cineva când mă întorceam."

Am simțit căldură în locul în care fusese mâna lui; a durat doar o clipă, dar a lăsat o amprentă caldă pe care aproape o vedeam. Am realizat că o mână umană, cu greutatea și cu temperatura sa, e ideală pentru a atinge o altă persoană. Am dat mâna cu oameni destul de des de-a lungul anilor – mai mult în ultima vreme –, dar nu am fost atinsă de când mă știu.

Desigur, Declan și cu mine am avut raporturi sexuale regulate, ori de câte ori voia, dar niciodată nu m-a atins. Mă punea să-l ating, îmi spunea cum și când, iar eu făceam ce îmi cerea. Nu prea aveam de ales, dar îmi amintesc că atunci mă simțeam ca o altă persoană, ca și cum n-ar fi fost mâna mea, nici corpul meu. Pur și simplu trebuia să aștept ca această situație să se termine. Mi-am dat seama că aveam treizeci de ani și nu mersesem niciodată mână în mână cu cineva. Nimeni nu îmi masase vreodată umerii obosiți, nu îmi mângâiase fața. Mi-am imaginat un bărbat așezându-și brațele în jurul meu și îmbrățișându-mă în momentele de tristețe, oboseală sau supărare; căldura brațelor lui, greutatea acestora.

„Eleanor?"

„Scuze, eram cu gândul foarte departe", i-am răspuns lui

Raymond, sorbind din Magners.

„Pare să meargă bine, a spus el, făcând un semn în jurul camerei; am dat din cap. Am vorbit cu celălalt fiu al lui Sammy, Gary, și cu prietena lui, a spus el. Sunt foarte amuzanți.”

M-am uitat din nou în jur. Cum ar fi fost ca, pe viitor, să merg la evenimente de acest gen la brațul muzicianului? S-ar fi asigurat că mă simțeam confortabil, ar fi dansat cu mine, dacă aș fi vrut asta (puțin probabil), s-ar fi împrietenit cu ceilalți oaspeți. Și apoi, la sfârșitul serii, am fi alunecat împreună spre casă, în cuibul nostru, ca niște turturele.

„Pare că suntem singurii oameni de aici care nu formează un cuplu”, i-am spus, observându-i pe ceilalți invitați.

S-a strâmbat.

„Da… Ascultă, îți mulțumesc că ai venit cu mine. Este o porcărie să mergi la chestii de genul asta singur, nu-i așa?”

„Așa este? am spus interesată. Eu nu am un reper pentru a putea face o comparație.”

S-a uitat la mine.

„Așadar, tu ai fost întotdeauna pe cont propriu? m-a întrebat el. L-ai menționat pe tipul acela săptămâna trecută, cel care… l-am văzut căutându-și cuvintele – … cel cu care ai fost în facultate.”

„După cum știi, am fost cu Declan câțiva ani, am spus eu. Și știi și cum s-a dovedit a fi.”

Mai multe Magners.

„Te obișnuiești să fii pe cont propriu, am spus. De fapt, este mult mai bine decât să fii lovită în față sau violată.”

Raymond s-a înecat cu berea și a durat un moment să-și revină. Apoi mi-a spus foarte blând:

„Realizezi, Eleanor, că acestea nu sunt singurele opțiuni, nu-i așa? Nu toți oamenii sunt ca Declan, știi asta, nu?”

„Știu! am spus optimistă. Am întâlnit unul!”

Cu ochii minții, l-am văzut pe muzician aducându-mi frezii și sărutându-mă pe ceafă. Dintr-un motiv anume, Raymond părea să se simtă inconfortabil.

„O să dau o fugă până la bar, a spus el. Tot Magners bei?”

Mă simțeam ciudat, agitată.

„O să beau o votcă cu cola, te rog”, am spus, știind din experiență că votca era bună pentru orice mă necăjea.

L-am urmărit pe Raymond îndepărtându-se ușor târșâit. Dacă ar sta drept și s-ar rade! Avea nevoie să-și cumpere niște cămăși frumoase și niște pantofi adecvați și să citească o carte sau două în loc să joace jocuri pe calculator. Cum altfel ar fi putut spera vreodată să găsească o fată drăguță?

Keith a venit la masa noastră și mi-a mulțumit fiindcă venisem. I-am oferit cadoul pentru ziua lui naștere, lucru care l-a surprins complet. S-a uitat la fiecare obiect pe rând, cu o expresie pe care am descifrat-o cu greu, dar am eliminat rapid „plictiseală” și „indiferență”. M-am simțit fericită – era foarte plăcut să-i oferi cuiva un cadou, un dar unic și atent ales, pe care să nu îl primească de la nimeni altcineva. El a pus geanta pe o masă din apropiere.

„Ai vrea să… ai vrea să dansezi, Eleanor?”

Inima a început să-mi bată mai repede. Dans! Aș fi putut?

„Nu sunt sigură că știu cum”, am spus.

Keith a râs și m-a tras în picioare.

„Haide, mi-a spus el, vei fi bine.”

Abia dacă ajunsesem în zona de dans când muzica s-a schimbat, iar el a oftat.

„Îmi pare rău, a spus el, dar am de gând să o ratez pe asta. Privilegii de sărbătorit!”

Am privit cum unii oameni părăseau ringul de dans, iar alții se înghesuiau să le ia locul. Muzica, preponderent cu instrumente de suflat, avea un ritm rapid. Michelle, iubita lui Gary, mi-a făcut semn să mă apropii și m-a tras într-un mic grup de femei, cam de aceeași vârstă, care mi-au zâmbit și care păreau foarte fericite. M-am alăturat unei zbânțuieli în toată regula. Unii își mișcau brațele de parcă ar fi făcut jogging, alții arătau în diferite direcții; se pare că trebuia să te miști așa cum simțeai, atâta vreme cât o făceai în ritmul muzicii, care era unul constant de opt bătăi, marcate în mod util de o tobă. Apoi, ritmul s-a schimbat brusc și toată lumea a început să facă același lucru: semne ciudate cu brațele deasupra capului. Mi-a luat un moment sau două ca să învăț semnele, însă după aceea

am fost în stare să le imit – zbânțuială, forme simple în aer, zbânțuială, forme simple în aer. Cât de ușor era să dansezi!

M-am trezit că nu mă gândeam la nimic, cam ca atunci când votca își face treaba, doar că acum era diferit, pentru că eram alături de alți oameni și cântam. YMCA! YMCA! Brațe în aer, mimând litere – ce idee minunată! Cine își imaginase că dansul ar putea fi atât de logic?

În următoarea etapă de zbânțuială, am început să mă întreb despre ce cânta trupa – probabil despre Asociația Creștină a Tinerilor însă apoi, din cunoștințele mele reduse despre muzica modernă, am înțeles că oamenii păreau să cânte despre umbrele și foc și despre romanele lui Emily Brontë, așa că, m-am gândit eu, de ce nu ar fi cântat și despre o organizație de tineri bazată pe gen și credință?

Piesa s-a terminat și a început o alta; aceasta nu era la fel de distractivă, fiind doar o zbânțuială oarecare, fără figuri comune de făcut cu brațele; dar, cu toate acestea, am rămas pe ringul de dans, cu același grup de femei zâmbitoare, simțind că deja prinsesem ritmul lucrurilor. Am început să înțeleg de ce oamenii găseau dansul atât de plăcut, cu toate că nu eram sigură că aș fi putut face față unei întregi seri ca asta. Apoi am simțit o bătaie rapidă pe umăr și m-am întors, așteptându-mă să fie Raymond și zâmbind la gândul că ar fi vrut să audă despre dansul cu descrisul formelor cu brațele – dar nu era el.

Era un bărbat trecut de treizeci și cinci de ani, pe care nu-l mai întâlnisem până atunci. Mi-a zâmbit și a ridicat din sprâncene, ca o întrebare, apoi pur și simplu a început să se agite în fața mea. M-am întors la grupul de femei zâmbitoare, dar cercul se refăcuse fără mine. Bărbatul, cu fața roșie, mic de statură și cu acel aspect păstos al cuiva care nu mâncase niciodată un măr, a continuat să se miște rapid și cu entuziasm, chiar dacă nu prea ținea ritmul. Neștiind cum să răspund, am continuat să dansez. El s-a aplecat în față și a spus ceva, dar, desigur, nu am auzit din cauza volumului ridicat al muzicii.

„Poftim?” am strigat eu.

„Te-am întrebat, a strigat el mai tare, de unde îl cunoști pe Keith.”

Ce întrebare bizară pentru un străin!

„L-am ajutat pe tatăl lui când a avut un accident”, am spus.

A trebuit să spun de două ori înainte ca omul să înțeleagă – poate că avea probleme cu auzul. Atunci când, în sfârșit, a reușit să priceapă, m-a privit intrigat. Apoi s-a întins spre mine cu o expresie pe care aș descrie-o drept pofticioasă.

„Ești asistentă medicală?” a spus.

„Nu, am răspuns, sunt asistent de administrare finanțe.”

Părea să-și fi pierdut un pic cuvintele auzind asta, așa că m-am uitat în tavan în timp ce ne zbânțuiam, pentru că nu voiam să-l încurajez să continue conversația; era destul de dificil să dansezi și să vorbești în același timp.

Atunci când melodia s-a terminat – fiind pe moment suficient pentru mine – am simțit nevoia urgentă de ceva răcoritor.

„Pot să-ți aduc ceva de băut?” mi-a strigat bărbatul, acoperind începutul melodiei următoare.

M-am întrebat dacă DJ-ul se gândise vreodată să facă o pauză de cinci minute între melodii, pentru a le permite oamenilor să meargă la bar sau la grupul sanitar în voia lor. Poate că ar fi trebuit să-i sugerez asta mai târziu.

„Nu, mulțumesc, am spus. Nu vreau să accept o băutură de la tine, pentru că atunci aș fi obligată să iau și eu una pentru tine. Și mă tem că pur și simplu nu sunt interesată să pierd timpul cu tine pentru două băuturi.”

„Poftim?” a spus el, făcând mâna pâlnie.

În mod clar avea tinitus sau alte defecte de auz. Am comunicat prin mimă, scuturând pur și simplu din cap și arătându-i degetul arătător în timp ce formam din gură cuvântul NU. M-am întors și am plecat să caut toaleta, înainte să mai încerce o conversație.

A fost greu de găsit, fiind pe un coridor, unde am putut vedea doar semnul pentru „Cameră de pudrat”. În cele din urmă, s-a dovedit că acest lucru însemna closete. De ce oamenii nu le spun lucrurilor pe nume? Este confuz. Era coadă și m-am așezat în spatele unei femei foarte bete, îmbrăcate cu totul necorespunzător pentru vârsta ei. Consider că bustierele sunt mai potrivite pentru persoanele sub douăzeci și cinci de ani, în

cazul în care sunt potrivite pentru cineva.

O jachetă transparentă și sclipitoare îi acoperea cu greu sânii enormi, ridați. Machiajul, care ar fi fost subtil dacă ar fi fost văzut la o reprezentație de la Royal Albert Hall, începuse să-i curgă. Dintr-un anume motiv, mi-am imaginat-o pe această femeie plângând pe scări, la finele nopții. Am fost surprinsă de această viziune, însă atitudinea ei era ușor febrilă, fapt care te ducea cu gândul la această concluzie.

„Cât de mult din viața ta crezi că ai pierdut stând la coadă la toaletă? m-a întrebat ea pe un ton colocvial. Niciodată nu sunt suficiente, nu-i așa?"

N-am răspuns pentru că încercam să calculez cam cât mai aveam de așteptat, dar pe ea nu părea s-o deranjeze tăcerea mea.

„Este bine pentru bărbați, nu-i așa? a continuat ea pe un ton furios. Nu e niciodată coadă la domni. Uneori chiar îmi vine să intru acolo și să mă așez pe vine în fața closetului. Ha! Imaginează-ți ce fețe ar face!"

A râs, un râs lung, ca un fum, care s-a transformat într-o tuse prelungită.

„Oh, dar cred că e teribil de neigienic în toaletele bărbaților, am spus. Lor nu pare să le pese prea mult de curățenie și alte chestii de genul ăsta."

„Nu, a spus ea, cu vocea plină de amărăciune, ei doar vin, fac pipi peste tot, apoi ies în pas de vals, lăsând pe altcineva să curețe după ei."

A privit nesigură undeva în depărtare, gândindu-se clar la cineva anume.

„De fapt, chiar îmi pare rău pentru ei", am spus eu.

Ea s-a uitat la mine urât, așa că m-am grăbit să-mi clarific declarația.

„Vreau să spun… imaginează-ți cum ar fi să urinezi într-un rând, alături de alți bărbați, străini, cunoscuți, chiar prieteni. Trebuie să fie îngrozitor. Gândește-te cât de ciudat ar fi dacă ar trebui să ne expunem organele genitale de față cu celelalte femei, atunci când am ajunge în cele din urmă la toalete!"

Ea a râgâit foarte ușor, apoi s-a uitat cu o sinceritate

dezinhibată la cicatricele mele. Am întors capul într-o parte.

„Ești un pic cu capul, nu-i așa?” a spus nu foarte agresiv, dar cumva rostind cu greu cuvintele.

Nu era prima dată când auzeam acest lucru.

„Da, am spus, da, cred că sunt.”

Ea a dat din cap, ca și cum i-aș fi confirmat o bănuială veche. N-am mai discutat după aceea.

Când m-am întors în salon, atmosfera era diferită – ritmul muzicii era mai lent. M-am dus la bar și am cumpărat un Magners, o votcă și o cola și, după un moment de gândire, o halbă de bere pentru Raymond. A fost destul de dificil să le transport pe toate la masa noastră mică, dar am reușit fără să vărs o picătură. Am fost bucuroasă să mă așez, după toată zbânțuiala și statul la coadă, și mi-am terminat votca din două înghițituri – dansul chiar îți făcea sete. Haina denim a lui Raymond era încă atârnată pe spătarul scaunului, dar el nu se vedea pe nicăieri. M-am gândit că plecase, probabil, afară să fumeze. Aveam multe să-i spun – despre dans și despre doamna de la coadă – și așteptam cu nerăbdare să fac asta.

Muzica s-a schimbat din nou, devenind chiar și mai lentă. Mulți oameni au părăsit ringul, iar cei rămași au început să plutească în derivă împreună. Era o priveliște ciudată, desprinsă parcă din natură, din lumea maimuțelor sau poate a păsărilor. Toate femeile și-au încolăcit brațele în jurul gâtului bărbaților, iar bărbații și-au coborât brațele în jurul coapselor partenerelor. Se legănau cu toții dintr-o parte în alta, mișcându-și stângaci picioarele, fie privindu-se în ochi, fie odihnindu-și capul unul pe umerii celuilalt.

Era, în mod clar, un fel de ritual de împerechere. Dar, până la urmă, nu era plăcut să aluneci în ritmul unei muzici lente, stând foarte aproape de cineva minunat? M-am uitat la ei din nou, la toate dimensiunile și formele și transformările lor. Și acolo, în mijloc, era Raymond, dansând cu Laura. Îi vorbea la ureche, suficient de aproape încât să-i poată mirosi parfumul. Ea râdea.

Băutura pe care o cumpărasem pentru el avea să se irosească. Am luat-o și am dat-o pe gât pe toată, întreaga halbă, cu gustul

său amar și înțepător. Apoi m-am ridicat și mi-am pus vesta. Am vizitat toaleta încă o dată, după care am luat trenul spre oraș. Se părea că petrecerea se terminase.

CAPITOLUL 21

Luni, luni. Lucrurile nu stăteau bine deloc; cu o zi în urmă nu fusesem în stare să mă relaxez deloc, nici să mă decid în legătură cu ceva. Mă simțeam cumva la limită. Dacă starea mea de spirit ar fi fost un indiciu de la cuvinte încrucișate, acela ar fi fost „totalmente confuză”. Am încercat să mă gândesc la un motiv, însă nu am putut să ajung la o concluzie plauzibilă. În final, după-amiază, am luat autobuzul spre oraș (gratuit – mulțumesc, permis de călătorie) și m-am întors să o văd pe Bobbi Brown. Nici de această dată n-a reușit doamna Brown însăși să se prezinte la datorie – mă tem că stă cam prost la capitolul de etică a muncii –, astfel că o altă doamnă mi-a făcut machiajul, aproape la fel ca prima dată. Cu această ocazie, mi-am cumpărat mai multe produse și instrumente necesare pentru a recrea aceeași înfățișare la domiciliu.

Costul total a depășit destul de mult taxa locală lunară, dar eram într-o stare de spirit atât de ciudată, încât acest lucru nu m-a descurajat deloc. Am păstrat machiajul pe față toată ziua și l-am reaplicat în dimineața următoare – o copie aproape exactă. Doamna îmi arătase ce să fac, inclusiv cum să aplic anticearcănul peste cicatrice. Machiajul smoky nu era foarte uniform azi, dar, după cum spunea și ea, exact asta era frumusețea unui smoky eye – nu trebuia să fie precis.

Aproape uitasem că o făcusem, dar când am ajuns la birou, Billy a fluierat, un fel de urlet ca de lup, ceea ce i-a făcut și pe ceilalți să se întoarcă și să se uite.

„Coafură nouă, un pic de ruj”, a spus el, împingându-mă cu cotul.

M-am dat înapoi.

„Cineva speră să aibă parte de un pic de acțiune, dacă nu mă înșel.”

Femeile s-au adunat în jur. Purtam și noul meu costum.

„Arăți minunat, Eleanor!”

„Negrul chiar ți se potrivește.”

„Îmi plac cizmele alea, de unde le-ai luat?”

Le-am examinat fețele, căutând priviri viclene, așteptând o poantă. Nimic.

„Apropo, unde ți-ai făcut părul? m-a întrebat Janey. Este o tunsoare foarte măgulitoare."

„*Heliotrop*, în oraș, am spus. Laura mi-a făcut-o. E o prietenă de-a mea", am spus cu mândrie.

Janey părea impresionată.

„S-ar putea să merg și eu, a spus ea. Coafeza mea se mută în nord, așa că am nevoie de cineva nou. Știi cumva dacă prietena ta face și coafuri de nuntă?"

Am scotocit în geantă.

„Uite cartea ei de vizită, am spus, de ce nu-i dai un telefon?"

Janey mi-a zâmbit larg. Chiar se întâmpla asta? I-am zâmbit și eu – când ai îndoieli, amintește-ți să zâmbești – și m-am îndreptat spre biroul meu.

Așa funcționa integrarea socială cu succes? Era, într-adevăr, atât de simplu? Poartă un pic de ruj, du-te la coafor și schimbă din când în când hainele? Cineva ar trebui să scrie o carte – sau cel puțin un pamflet explicativ – și să transmită aceste informații. Avusesem mai multă atenție din partea lor astăzi (non-malefică, o atenție pozitivă, adică) decât în ultimii ani. Am zâmbit în sinea mea, mulțumită că rezolvasem o parte a puzzle-ului. Apoi, a sosit un mesaj electronic.

Ai fugit sâmbătă fără să zici pa – totul în regulă? R.

Am răspuns repede.

Totul bine, mulțumesc. Mi-a ajuns atât dans și socializare. E.

El a răspuns instantaneu.

Masa de prânz? Locul obișnuit, la 12:30? R.

Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că îmi plăcea ideea de a lua masa de prânz cu Raymond, așa că am fost cu adevărat bucuroasă că întrebase. Aveam un „loc obișnuit"! M-am întărit

cât am putut și, cu dinții strânși, folosind doar un singur deget, am scris:

N vdm acolo E.

M-am așezat din nou, simțind un pic de greață. Comunicarea analfabetă era mai rapidă, într-adevăr, dar nu cu mult. Nu mai trebuise să tastez toate cele patru caractere. Cu toate acestea, făcea parte din noul meu credo, să încerc lucruri noi. O testasem și, cu siguranță, nu-mi plăcuse. LOL putea foarte bine să dispară. Nu eram făcută să fiu analfabetă; pur și simplu nu era ceva natural. Deși este bine să încerci lucruri noi și să-ți păstrezi mintea deschisă, este la fel de important să rămâi tu însuți. Citisem asta într-o revistă la coafor.

Raymond era deja acolo când am ajuns, vorbind cu un bărbat tânăr cu barbă, aproape identic cu cel care ne servise ultima oară. Am comandat din nou o cafea cu spumă și un biscuit cu brânză, ceea ce l-a făcut pe Raymond să zâmbească.

„Ești o sclavă a obișnuinței, Eleanor, nu-i așa?”

Am ridicat din umeri.

„Arăți bine, apropo, a spus el. Îmi place…”

A făcut un semn nedeslușit spre fața mea. Am încuviințat din cap.

„Se pare că oamenii mă plac mai mult cu machiaj, dintr-un motiv oarecare”, am spus.

El a ridicat din sprâncene, apoi din umeri, aparent la fel de încurcat ca și mine.

Bărbosul ne-a adus mâncarea și Raymond a început să înfulece.

„Te-ai distrat bine sâmbătă?” m-a întrebat.

Aș fi dorit să o spună între înghițituri, dar, în mod oripilant, a fost în timpul uneia.

„Da, mulțumesc, am spus. A fost prima dată când am încercat să dansez și a fost destul de plăcut.”

El continua să mănânce cu poftă. Procesul, însoțit de zgomot, părea aproape industrial prin lipsa oricărei pauze.

„Tu te-ai simțit bine?” am întrebat.

„Mmm… A fost distractiv, nu-i așa?”

Nu folosea cuțit, dar ținea o furculiță în mâna dreaptă ca un copil sau ca un american. A zâmbit.

M-am gândit să-l întreb dacă el și Laura dansaseră din nou în seara aceea, dacă o condusese acasă, dar am decis să n-o fac. La urma urmei, nu era treaba mea, iar întrebările intruzive sunt dovada lipsei oricăror maniere.

„Eh, așadar… te-ai decis cu privire la promovare? Ai de gând să o accepți?”

Chibzuisem la acest lucru în momentele libere din zilele care trecuseră. Căutasem semne, indicii – niciunul nu se anunțase, cu excepția faptului că, vinerea trecută, douăsprezece orizontal fusese: *în favoarea (în sus), mișcare (9)*. Am considerat acest lucru un semn încurajator.

„Am de gând să spun da”, am răspuns.

El a zâmbit, apoi a pus jos furculița și a ridicat mâna. Mi-am dat seama că trebuia să o poziționez pe a mea peste a lui, în ceea ce am recunoscut a fi o „cuba”.

„Frumos, a spus el, reluându-și prânzul. Felicitări!”

Am simțit o sclipire de fericire, ca un chibrit aprins. Nu-mi aminteam să fi fost vreodată felicitată pentru ceva până atunci. A fost foarte plăcut, într-adevăr.

„Cum e mama ta, Raymond?” l-am întrebat, după ce am savurat momentul și ultima fărâmă din biscuit.

El mi-a povestit despre ea o vreme, spunându-mi că întrebase de mine. M-am simțit puțin neliniștită când am auzit, o anxietate implicită când venea vorba de iscodirile materne, dar el m-a liniștit.

„Chiar te-a plăcut – a spus să-ți transmit să treci oricând pe la ea, a răspuns el. E singură.”

Am dat din cap.

Recunoșteam asta. El s-a scuzat și s-a târât spre baie, iar eu m-am uitat în jur prin cafenea, așteptând să se întoarcă. Două femei cam de vârsta mea s-au așezat la masa de lângă mine, fiecare cu un copil îmbrăcat în culorii vii. Cei doi sugari erau în scaune auto; unul era adormit, iar celălalt se uita visător la o rază de soare care dansa pe perete. Mașina de cafea a revenit la

viață cu un șuierat undeva în spatele nostru și am văzut cum expresia de alarmă se lățea pe fața lui. Cu o mișcare lentă, gura dulce și roz s-a încrețit ca într-un sărut, apoi s-a deschis larg pentru a elibera un vaiet, la un volum destul de ridicat. Mama lui s-a uitat în jos și, asigurându-se că este bine, în ciuda zgomotului, și-a continuat conversația. Plânsul se auzea tot mai tare. Era o chestiune de evoluție, am presupus, ca plânsul care însoțea iritarea unui copil să fie reglat la nivelul și la volumul corespunzător pentru a face imposibil ca un adult să îl ignore.

Copilul se ambala tot mai tare, cu pumnii rotunjiți de furie și cu fata devenind din ce în ce mai roșie. Am închis ochii și am încercat, fără să reușesc, să ignor zgomotul. *Te rog nu mai plânge, te rog nu mai plânge. Nu știu de ce plângi. Ce trebuie să fac ca* să *încetezi? Nu știu ce să fac. Ești rănit? Ești bolnav? Ți-e foame? Nu știu ce să fac. Te rog să nu plângi. Nu este nimic de mâncare. Mami va veni din nou în curând. Unde e mami?* Mâna îmi tremura când am luat ceașca de cafea, respirând cât de încet am putut, cu ochii la blatul mesei.

Apoi, plânsul a încetat. M-am uitat în sus și am văzut copilul culcat liniștit în brațele mamei lui, în timp ce ea îi acoperea fața cu sărutări. Am respirat. Mi-a crescut inima văzându-l.

Când Raymond s-a întors, am plătit pentru masa de prânz, fiindcă ultima dată plătise el; începeam să mă obișnuiesc încet cu ideea unui program de plată. Cu toate acestea, el a insistat să lase bacșișul. Cinci lire! Tot ce făcuse omul fusese să transporte mâncarea de la bucătărie la masă, un job pentru care fusese deja plătit de către proprietarul cafenelei. Raymond fusese nechibzuit și exagerat – nu era de mirare că nu își putea permite o pereche de pantofi buni sau un fier de călcat.

Ne-am întors încet la birou, iar Raymond mi-a povestit în detaliu despre o problemă a serverului unui computer, pe care nu am înțeles-o (și chiar nu aveam de gând), trebuia să se ocupe de ea în acea după-amiază. În hol, a luat-o spre scări, unde se afla biroul său.

„Ne vedem în curând, da? a spus. Ai grijă.”

Chiar părea să o spună cu sinceritate: că aveam să ne vedem în curând și că îmi dorea să am grijă de mine. Am simțit o

căldură în interior, un sentiment confortabil, ca atunci când bei un ceai fierbinte într-o dimineață rece.

„Ai grijă de tine, Raymond”, i-am răspuns și am vorbit serios.

În seara aceea, am planificat să mă relaxez cu o ceașcă de Bovril și să ascult o emisiune de radio foarte interesantă despre politica din America de Sud, după finalizarea verificărilor mele obișnuite despre activitatea lui Johnnie Lomond. Între timp trimisese un tweet întâmplător despre un personaj dintr-o emisiune de televiziune și postase o fotografie pe Facebook cu o nouă pereche de bocanci pe care și-i dorise. Așadar, o zi cu puține știri. Dar să o aud pe Mami într-o zi de luni a fost o surpriză neașteptată, cât se poate de nedorită.

„Eleanor, dragă… Nu e momentul nostru obișnuit pentru a vorbi, știu, dar mă gândeam la tine. Am vrut doar să te salut, să văd cum mai ești, genul ăsta de lucruri, știi tu.”

Am tăcut, șocată de intruziunea neanunțată în programul meu de seară.

„Ei, bine? a spus. Aștept, dragă…”

Mi-am dres vocea.

„Eu… Sunt bine, Mami. Te… te-ai *gândit* la mine?”

Asta era o premieră.

„Mmm… Sunt două lucruri: în primul rând, poate reușesc să-ți dau o mână de ajutor cu proiectul tău. Nu pot face prea multe de aici, este evident, dar aș putea să… nu știu, să trag niște sfori… Poate reușesc cumva să-ți fac o mică vizită, să vin să te ajut. Vreau să spun… știu că sună imposibil, dar nu se știe niciodată… munții pot fi întotdeauna mutați și așa mai departe…”

„Nu, Mami, oh, nu, nu…”, am spus, bolborosind aiurea.

Am auzit-o inspirând și mi-am pus în ordine cuvintele.

„Ceea ce vreau să spun, Mami – imediat am auzit șuieratul aerului când l-a eliberat din plămâni –, este că… e foarte amabil din partea ta să te oferi, dar cred că o să te refuz.”

„Aș putea să știu de ce?” a zis, părând ușor deranjată.

„Chestia e că… sunt de părere că am totul sub control aici, am spus. Cred că ar fi mai bine să… stai potolită, la fel ca și

până acum. Nu sunt sigură că mai poți face ceva în acest moment.”

„Ei bine, dragă… dacă ești sigură… Dar eu sunt foarte eficientă, știi, nu? Și, ca să fiu sinceră, tu ești uneori o idioată cu ifose. Am oftat cât de încet am putut. Și, în plus, a continuat ea, sunt destul de nerăbdătoare. Lucrurile trebuie să meargă mai departe cu acest om, înțelegi? Un pic mai multă acțiune, Eleanor – de asta e nevoie, dragă.”

Părea mai liniștită acum.

„Da, Mami. Da, ai perfectă dreptate, desigur.”

Era adevărat că, din momentul în care îl văzusem pe muzician, interesul meu și progresul lucrurilor fuseseră oarecum umbrite de probleme mai presante ale ultimelor săptămâni. Fuseseră multe altele de care să mă ocup – Raymond, noul loc de muncă, Sammy și familia lui… Dar avea dreptate.

„Voi încerca să fac lucrurile să se miște mai repede”, am spus.

Speram că asta o împăcase, fiindcă a început să-și ia la revedere.

„Oh, așteaptă, Mami… stai o clipă. Ai spus că erau două lucruri – care e al doilea lucru la care te-ai gândit?”

„Oh, da, a zis ea, apoi am auzit șuieratul de desconsiderare ieșind într-o parte odată cu fumul de țigară. Doar am vrut să-ți spun că ești o risipă inutilă de țesut uman. Asta a fost tot. La revedere, dragă!” a spus ea, strălucitoare ca un cuțit.

Tăcere.

@johnniel_rocks

Newsflash! Părăsesc Pilgrim Pioneers. Fără resentimente, respect TOTAL pentru acești tipi *#artistsolo #sanăscutostea* (1/2)

@johnniel_rocks

Mă duc singur într-o direcție muzicală diferită, mai puternică. Mai multe în curând. Pace *#iconoclast (212)*

CAPITOLUL 22

Mami m-a contactat din nou miercuri, ca de obicei, intervalul dintre conversațiile noastre fiind acum prea scurt.

„Ce zici, fato? Tot eu! Ai ceva nou să îi împărtășești mamei?”

În lipsa oricărei alte știri importante după ziua de luni, i-am spus despre petrecerea aniversară a lui Keith.

„Te cam miști zilele astea, nu-i așa, Eleanor?” a spus ea, cu vocea enervant de dulce.

Nu am spus nimic – de obicei este cea mai sigură cale de acțiune.

„Ce ai purtat? Pun pariu că arătai ridicol. În numele Domnului, te rog, spune-mi că nu ai încercat să dansezi, fiică a mea!”

Cumva mi-a intuit răspunsul din tăcerea mea tensionată.

„Oh, draga mea, a spus ea. Dansul e pentru oameni frumoși, Eleanor. Imaginea ta, mișcându-te greoi, ca o morsă… A râs îndelung și aspru. Oh, îți mulțumesc, mulțumesc foarte mult, dragă. Chiar m-ai făcut să mă simt bine în noaptea asta!”

A râs din nou.

„Eleanor, dansând!”

„Cum te simți, Mami?” am spus calmă.

„Bine, dragă, foarte bine. E o noapte rece, întotdeauna o bucurie. Mai târziu o să vedem un film. Miracolul zilei de miercuri!”

Tonul ei era degajat și vesel – avea un comportament de nebun împins la limită, pe care l-am recunoscut din nou.

„Am fost promovată, Mami”, i-am spus, fiindu-mi imposibil să nu păstrez un strop de mândrie în voce.

Ea a fornăit.

„Promovată! *Incredibil* de impresionant, dragă! Ce înseamnă asta – un plus de cinci lire pe lună?”

Nu am spus nimic.

„Cu toate acestea, a continuat ea, cu vocea șiroind de dulceață condescendentă, *bravo ție,* dragă, vorbesc serios, *foarte bine*!”

M-am uitat la podea, simțind că îmi vine să plâng.

Ea s-a adresat apoi altcuiva, într-un limbaj care aducea cu un semimârâit.

„Nuo, fir-ar, că nu am zis! Am zis *Sex and the City 2!* Dap, am făcut-o! Am crezut că votăm. Eh? Din nou? Oh, f… i… Apoi mi-a vorbit din nou: Colegii mei rezidenți au ales să vedem *The Shawshank Redemption* încă o dată, dacă poți crede; au trecut doar… uffff, douăzeci de miercuri consecutive… Ascultă – nu te abate de la proiect cu toate prostiile astea cu *noul loc de muncă* și *petrecerea de aniversare.* Ai o treabă de făcut și trebuie să rămâi concentrată asupra ei. O inimă slabă nu obține niciodată un flăcău frumos, știi asta. Imaginează-ți cum ar fi să-mi oferi un ginere frumos, adecvat, Eleanor. Asta ar fi *normal,* dragă, nu-i așa? Am fi o familie *normală* atunci."

A râs, iar eu am făcut la fel – conceptul era pur și simplu prea bizar pentru a-l lua în calcul.

„Am fost blestemată să am fiice, a spus ea cu tristețe, și totuși mi-am dorit dintotdeauna un fiu. Un ginere va fi în regulă – atât timp cât este potrivit. Știi… politicos, atent, grijuliu, educat. El are toate aceste calități, el, acest *proiect* al tău, Eleanor? E un bărbat bine îmbrăcat? Curtenitor? Știi, întotdeauna am încercat să accentuez pe cât de bine ar fi să vorbească în mod corespunzător și să arate bine."

„Pare a fi foarte frumos, Mami, am spus. Foarte potrivit. Frumos și talentat și de succes. Plin de farmec!" am insistat eu.

Evident, nu știam nimic despre el, așa că am înfrumusețat puținele informații pe care le spicuisem despre Johnnie Lomond din cercetarea mea. A fost destul de distractiv. Tonul ei a devenit expeditiv, dublat de o subtilă amenințare. Tonul implicit.

„O, Doamne, m-am plictisit acum. M-am plictisit de această conversație și m-am plictisit să te aștept să finalizezi acest proiect. Ia-o la trap, Eleanor! Pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca să anticipezi! Vai, nu, ferească Dumnezeu! Te rog – continuă să nu faci nimic. Du-te și stai în apartamentul tău mic și gol și uită-te la televizor singură, așa cum faci În Fiecare Seară. Apoi am auzit-o strigând: Vin! Să nu-ncepeț' fără mine."

Un clic de brichetă, o inspirație.

„Trebuie s-o șterg, Eleanor. Pa și pusi.”

Aerul a încremenit.

M-am așezat și m-am uitat la televizor singură, așa cum fac În Fiecare Noapte.

Presupun că unul dintre motivele pentru care suntem cu toții în măsură să continuăm să existăm pe durata alocată nouă în această vale verde și albastră de lacrimi este că există, mereu, oricât de îndepărtată ar fi, posibilitatea schimbării. Nu m-am gândit, în toate plăsmuirile mele, că aveam să privesc locul meu de muncă drept ceva mai mult decât o corvoadă de opt ore. Am fost uluită constatând că, deja de multe zile, îmi verificam ceasul și observam că orele trecuseră fără să îmi dau seama. Funcția de manager de birou implica numeroase sarcini noi, pe care trebuise să le învăț și să le perfecționez. Niciuna nu depășea inteligența umană, evident, dar unele fuseseră destul de complexe – așa că am fost surprinsă de entuziasmul cu care răspunsese creierul meu la noile provocări cu care se confrunta. Colegii mei nu fuseseră foarte impresionați de faptul că aveam să îi coordonez, dar, până acum, nu existase niciun semn de revoltă sau de nesupunere. Avusesem grijă de mine, ca întotdeauna, și le permisesem să își continue sarcinile (sau ceea ce se presupunea că ar fi însemnat asta, în măsura în care nu făceau prea multe și aveau tendința să se încurce cu puținele îndatoriri pe care încercau să le rezolve de fapt). Pentru moment, cel puțin, statu-quoul prevalase, iar ei rămăseseră la fel de eficienți precum înainte de instalarea mea.

Noul rol însemna și să interacționez cu Bob mai des și astfel am descoperit că era un interlocutor destul de amuzant. Îmi împărtășea o mulțime de detalii despre conducerea de zi cu zi a afacerii și era încântător de indiscret cu privire la clienți. Clienții, am învățat în curând, puteau fi extrem de pretențioși; încă aveam un contact limitat cu ei, ceea ce îmi convenea de minune.

Din câte mi-am dat seama, erau – de cele mai multe ori – complet incapabili să-și formuleze clar cerințele, motiv pentru

care, din disperare, designerii creau pentru ei o grafică bazată pe câteva indicii vagi, pe care reușiseră cu greu să le deducă. După multe ore de muncă, implicând o echipă completă, lucrarea îi era prezentată clientului spre aprobare. În acel moment, clientul spunea: „Nu. Asta e exact ceea ce *nu* vreau”.

Procesul se mai repeta de câteva ori într-o manieră întortocheată, până când clientul se declara satisfăcut de rezultatele finale. Inevitabil, spunea Bob, grafica pentru care se semna la sfârșitul procesului era practic identică cu prima propunere, pe care clientul o respinsese pe motiv că nu e potrivită. Nu era de mirare, m-am gândit, că oficiul era mereu bine aprovizionat cu bere, vin și ciocolată și că echipa de creație profita de asta frecvent.

Începusem să fac planuri și pentru prânzul de Crăciun. Nu aveam încă o idee clară, dar, la fel ca majoritatea clienților noștri, îmi era foarte limpede ce *nu voiam.* Nu lanțuri de restaurante sau hoteluri, nici curcan, nici Moș Crăciun; nicio locație pe al cărei site se citea clar „divertisment corporativ” sau „petrecere la birou”. Aveam nevoie de timp ca să găsesc locația perfectă și să planific evenimentul cât mai bine, dar mai erau luni bune până atunci.

Eu și Raymond continuam să ne întâlnim ca să luăm prânzul, cam o dată pe săptămână. Nu era niciodată aceeași zi, chestie care mă deranja, dar el era un om care se opunea rutinei (ceva ce nu ar fi trebuit să mă surprindă). Într-o zi îmi scrisese la mai puțin de douăzeci și patru de ore de la ultima noastră întâlnire ca să mă invite la prânz din nou, chiar a doua zi. Aproape eram dispusă să cred că cineva s-ar putea bucura – sau cel puțin ar putea tolera – de compania mea pe durata unui prânz scurt, însă mi se părea de-a dreptul incredibil să cred că asta s-ar putea întâmpla de două ori într-o săptămână.

Dragă R, as fi încântată să ne întâlnim pentru masa de prânz, dar sunt oarecum dezorientată, întrucât ne-am văzut și ieri. Este totul în ordine? Toate cele bune, E.

El a răspuns astfel:

Trebuie să-ți spun ceva. Ne vedem la 12:30. R.

Eram atât de obișnuiți cu întâlnirile noastre de la prânz, încât nici nu a mai menționat locația. Când am ajuns, el nu era acolo, așa că am început să răsfoiesc un ziar care zăcea pe scaunul de lângă mine. În mod ciudat, ajunsese să-mi placă acest loc sărăcăcios; personalul, chiar dacă în aparență neagreabil, era plăcut și prietenos, iar acum cei mai mulți mă întrebau: „Comanda obișnuită, nu?" Apoi îmi aduceau cafeaua și biscuitul cu brânză, fără să fiu nevoită să-i rog. Este orgolios și superficial din partea mea să văd astfel lucrurile, știu, dar adevărul e că mă simțeam ca un personaj dintr-o comedie americană, „un client vechi" care lua „ca de obicei". Următorul pas ar fi fost o zeflemea inteligentă, dar, din păcate, eram încă destul de departe de asta. Unul dintre angajați – Mikey – a venit la mine aducându-mi un pahar cu apă.

„Vrei cafeaua acum sau îl aștepți pe Raymond?" m-a întrebat el.

I-am spus că așteptam ca Raymond să apară dintr-o clipă în alta, iar el a început să curețe masa de lângă mine.

„Care mai e faza?" m-a întrebat.

„Sunt bine", am spus.

„Se simte că vara e pe sfârșite."

Mă gândisem la asta în timp ce mergeam spre cafenea, simțind razele blânde de soare pe față și observând câteva frunze roșii și aurii printre cele verzi. Mikey a dat din cap.

„Eu termin aici la sfârșitul lunii", a spus el.

„Oh! am spus. Ce păcat!"

Mikey era amabil și blând și aducea întotdeauna câteva trufe la cafele, fără să i se ceară și fără să le adauge la nota de plată.

„Ai găsit un job nou în altă parte?" l-am întrebat.

„Nu, a spus el, cocoțându-se pe un scaun lângă mine. Hazel nu e bine deloc."

Știam că Hazel era prietena lui și că locuiau în apropiere, cu bichonul lor Frisé și copilul lor, Lois.

„Îmi pare foarte rău să aud asta, Mikey", am spus.

El a dat din cap.

„Au crezut că a scăpat ultima dată, dar a revenit și s-a extins la ganglionii limfatici și la ficat. Vreau doar să… știi…”

„… să-ți petreci cât timp i-a mai rămas lui Hazel cu ea și cu Lois, în loc să servești biscuiți cu brânză unor femei străine”, am spus și, în mod mulțumitor, el a râs.

„Cam așa, da”, a spus el.

M-am întărit sufletește, apoi i-am pus mâna pe braț. Voiam să spun ceva, dar nu mă puteam gândi la ceva adecvat, așa că am tăcut și m-am uitat el, în speranța că va intui ce voiam să zic – că îmi părea foarte rău, că îl admiram pentru că îi păsa atât de mult de Hazel și de Lois și că avea grijă de ele, că știam, poate mai mult decât majoritatea, ce înseamnă pierderea și cât de grele puteau fi lucrurile. Oricât de mult ai iubi pe cineva, niciodată nu e suficient pentru a-l ține în siguranță.

„Mulțumesc, Eleanor”, a spus el cu blândețe.

Îmi mulțumise!

Apoi a sosit Raymond și s-a aruncat în scaunul său.

„Toate bune, amice? l-a întrebat pe Mikey. Ce mai face Hazel?”

„E bine, Raymond, e bine. Îți aduc un meniu.”

După ce a plecat, m-am aplecat în față.

„Știai deja despre Hazel?”

El a încuviințat din cap.

„Este o porcărie, nu-i așa? Încă nu a împlinit treizeci, iar micuța Lois nu are nici doi.”

A scuturat din cap. Niciunul din noi nu a mai vorbit după aceea – chiar nu mai era nimic de spus. După ce am comandat, Raymond și-a dres glasul.

„Am ceva să-ți spun, Eleanor. Este încă o veste proastă, îmi pare rău.”

M-am lăsat pe spate în scaunul meu și m-am uitat în tavan, pregătindu-mă.

„Dă-i drumul”, i-am spus.

Sunt puține lucruri în viață la care nu m-am gândit sau pentru care nu m-am pregătit. Nimic nu poate fi mai rău decât ceea ce am trăit deja – sună aproape bombastic, dar este, la

propriu, o expunere a faptelor. Într-un mod ciudat, aș putea spune că este, de fapt, o sursă de putere.

„Este vorba de Sammy”, a spus el.

Nu mă așteptasem la asta.

„A murit în weekend, Eleanor. Un accident coronarian masiv. A fost rapid, cel puțin.”

Am dat din cap. Nu era chiar o surpriză.

„Ce s-a întâmplat?”

Raymond a început să mănânce, spunându-mi detaliile între – și în timpul – înghițiturilor. Nu știu ce l-ar fi putut face pe acest bărbat să renunțe la mâncare. Virusul Ebola, probabil.

„Era la Laura, a spus el, pur și simplu se uita la televizor. Niciun avertisment, nimic.”

„Ea era acolo când s-a întâmplat?” am întrebat.

Te rog, Doamne, sper să fi fost scutită de asta. Încercarea de a trăi după aceea, străduința de a face față vinei și durerii și groazei… Nu doream asta niciunei ființe umane. Mi-aș fi asumat fericită povara ei dacă aș fi putut. Abia dacă aș fi observat-o, sunt sigură, adăugată la a mea.

„Era la etaj, se pregătea să iasă, a spus el. A avut un șoc al naibii de mare când a coborât și l-a găsit așa pe canapea.”

Deci nu fusese vina ei. Ea nu ar fi putut să-l salveze, nici dacă ar fi încercat. Era bine – pe cât de bună putea fi moartea. Am chibzuit mai mult asupra întâmplării.

„Așadar, el era singur când a murit, am spus intrigată. Oare poliția bănuiește că e crimă?”

S-a înecat cu burgerul cu halloumi și a trebuit să-i dau un pahar cu apă.

„Fir-ar, Eleanor!” a spus el.

„Îmi pare rău, am zis, a fost doar ceva ce mi-a venit în minte.”

„Da, ei bine, uneori e mai bine să nu spui primul lucru care îți trece prin minte, nu-i așa?” a zis el calm, fără să mă privească.

M-am simțit groaznic. M-am simțit groaznic gândindu-mă la Sammy și la familia lui, m-am simțit groaznic fiindcă-l supărasem pe Raymond fără să vreau, m-am simțit groaznic

pentru Mickey și prietena lui, cu sărmanul lor copil. Moartea și toată suferința aceasta prin care treceau oamenii buni, oameni care nu făcuseră nimic ca să merite asta – și nimeni nu putea face nimic… Lacrimile au izbucnit pe neașteptate și, cu cât încercam mai mult să mă lupt cu ele, cu atât curgeau mai tare. Nodul din gât ardea ca focul, nu, vă rog, nu foc… Raymond a ocolit încet masa până la scaunul de lângă mine și și-a pus brațul în jurul umerilor mei.

„O, te rog, Eleanor, nu plânge! a spus el cu o voce blândă, joasă. Îmi pare foarte rău… N-am vrut să țip la tine, eu chiar nu am… te rog, Eleanor…”

Era ciudat – lucru la care nu mă așteptasem – să te simți mai bine atunci când cineva își punea brațul în jurul tău și te ținea aproape. De ce? Această nevoie de contact uman era ceva tipic mamiferelor. Raymond era cald și solid. Puteam să-i miros deodorantul și detergentul cu care își spălase hainele – dincolo de ambele mirosuri, simțeam o urmă slabă de țigară. Mirosul lui Raymond. M-am apropiat și mai mult.

În cele din urmă, am reușit să-mi recapăt controlul și lacrimile jenante s-au potolit. După ce m-am smiorcăit puțin, el s-a întors la locul lui, a scotocit în buzunarul jachetei și mi-a dat un pachet de șervețele. I-am zâmbit, am luat unul și mi-am suflat nasul. Eram conștientă că scoteam un zgomot ca de claxon deloc potrivit pentru o doamnă, dar ce altceva aș fi putut face?

„Scuze”, am spus.

El mi-a dăruit un zâmbet firav.

„Știu, a spus el. Este foarte greu, nu-i așa?”

Am tăcut un moment pentru a procesa tot ceea ce îmi spusese.

„Cum e Laura? Dar Keith și Gary?”

„Sunt făcuți bucăți, cum altcumva?”

„O să merg la înmormântare”, am spus hotărâtă.

„Și eu, a zis el. A sorbit din cola lui, apoi a adăugat: Era un bătrân amuzant, nu-i așa?”

Am zâmbit, înghițind nodul din gât.

„A fost amabil, am spus. Îți dădeai seama imediat, chiar și

atunci când era inconștient pe trotuar.”

Raymond a încuviințat din cap. Apoi s-a întins peste masă și mi-a strâns mâna.

„Cel puțin a avut parte de câteva săptămâni împreună cu familia sa după accident, nu-i așa? Săptămâni frumoase – mica sa petrecere, cei patruzeci de ani ai lui Keith… El a primit șansa de a petrece un timp împreună cu toți oamenii pe care-i iubea.”

Am aprobat din cap.

„Pot să te întreb ceva, Raymond?” am spus.

S-a uitat la mine.

„Care sunt normele de etichetă pentru funeralii? Persoanele îndoliate încă trebuie să poarte negru? Iar pălăriile sunt *de rigueur?”*

El a ridicat din umeri.

„N-am nicio idee… cred că poți purta ce vrei. Sammy nu era genul de om care să se cramponeze de chestii de genul ăsta, nu-i așa?”

M-am gândit la acest lucru.

„Voi purta negru, am spus, ca să fiu sigură. Totuși, fără pălărie.”

„Nu, nici eu nu voi purta pălărie”, a spus Raymond și chiar am râs.

Am râs mult mai mult decât merita ironia lui slabă, tocmai pentru că ne simțeam bine.

Nu am vorbit deloc în timp ce ne întorceam spre birou. Soarele ne lumina slab fețele și am lăsat un moment capul pe spate, ca o pisică. Raymond își târșâia picioarele prin covorul de frunze căzute, cu pantofii lui sport licărind în nuanța lor de bronz. O veveriță gri sărea în semicercuri fluide în calea noastră și aproape că se simțea în aer mirosul de toamnă, de mere și de lână.

Nu ne-am vorbit nici măcar atunci când am ajuns înăuntru. Raymond mi-a luat mâinile în ale sale și le-a strâns preț de o secundă, apoi le-a eliberat. După aceea a urcat la etaj, iar eu m-am îndreptat spre colț, spre biroul meu.

Mă simțeam ca un ou proaspăt făcut, puternic și lipicios în interior și totuși atât de fragil, încât până și cea mai mică

presiune ar fi putut să mă spargă. Când m-am așezat la birou, deja mă aștepta un e-mail.

N vdm vineri Rx

Era nevoie de un răspuns? Am bănuit că da, așa că am trimis acest semn:

X.

CAPITOLUL 23

Începusem să mă obișnuiesc cu toată tărășenia cu cumpărăturile. M-am dus din nou la același magazin și, după ce am cerut sfatul unei alte asistente de vânzări, am cumpărat o rochie neagră, ciorapi și pantofi negri. Era prima mea rochie de după perioada copilăriei și m-am simțit ciudat să îmi arăt picioarele în public. Ea a încercat din nou să îmi propună tocuri amețitor de înalte – de ce sunt oare acești oameni atât de incredibil de dornici să-și schilodească clienții de sex feminin? Am început să mă întreb dacă nu cumva cizmarii și chiropracticienii își făcuseră un cartel diabolic. Dar, reflectând mai bine, mi-am dat seama că ea avusese dreptate când susținuse că rochia neagră pe care o cumpărasem nu „mergea" nici cu noile mele cizme (prea informale, se pare), nici cu pantofii mei de lucru cu arici (spre surprinderea mea, aceștia nu se potriveau cu nimic, deși eu chiar îi crezusem definiția versatilității).

Am ajuns la un compromis optând pentru numitele „kitten heels", care, spre deosebire de ceea ce s-ar putea crede, nu aveau nimic de-a face cu pisicile. Erau tocuri cu care era ușor să mergi, dar care erau, totuși, „foarte feminine". Pe ce bază și cine decidea asta? Chiar conta? Mi-am notat în gând să fac la un moment dat o cercetare pe tema politicii și a identității de gen. În mod sigur exista o carte despre asta – erau cărți despre orice.

Cu această ocazie mi-am cumpărat chiar și o geantă de mână, gândindu-mă că, probabil, geanta mea mare nu era tocmai potrivită pentru o înmormântare. Materialul textil era imprimat cu un model foarte vesel, care ar fi putut să iasă în evidență foarte ușor la marginea unui mormânt. Roțile ar fi putut să scârțâie un pic.

Geanta pe care am ales-o în cele din urmă nu era deloc practică, fiind mult prea mică pentru a transporta, de exemplu, o carte cartonată sau o sticlă de Glen. Am examinat-o când am ajuns acasă, mângâindu-i pielea lucioasă și țesătura mătăsoasă a

căptușelii. Avea un lanț lung, auriu, pe care pur și simplu îl puneai peste umăr, lăsându-ți mâinile libere.

O înfiorătoare cheltuială suplimentară fusese haina neagră de lână, la un singur rând și până la genunchi, care îmi venea ca turnată. Era călduroasă și simplă, caracteristici pe care le-am găsit atrăgătoare. În timp ce îmi examinam achizițiile, așezate pe pat pentru o analiză mai atentă, mi-am potolit îngrijorarea cu privire la costuri asigurându-mă din nou că întreaga ținută putea fi purtată la diferite ocazii, fie în întregime, fie separat. Aveam acum ceea ce credeam că se numește o „garderobă completă", haine adecvate pentru cele mai multe evenimente sociale la care muzicianul și cu mine am fi putut participa. Mi-ar fi stat bine în ele, la brațul lui. O seară la balet, poate? Premiera unei piese noi? Știam că o să-mi arate lumi necunoscute până atunci. Acum, cel puțin, aveam pantofii potriviți pentru ele.

Cheltuisem în aceste ultime câteva săptămâni mai mult decât obișnuiam într-un an. Aparent, interacțiunea socială era surprinzător de scumpă – călătorii, haine, băuturi, prânzuri, daruri. Uneori, în cele din urmă, cheltuiala se echilibra – ca în cazul băuturilor –, dar, după cum aflasem, cel mai adesea cineva înregistra o pierdere financiară clară. Aveam ceva bani economisiți, dar la nivelul unui salariu lunar, iar cecurile lui Bob nu erau nici pe departe generoase. Înțelegeam acum că acest lucru fusese posibil întrucât nu simțisem niciodată nevoia de a cheltui pe aspectele sociale ale vieții.

Lui Mami îi plăcea să trăiască extravagant, dar după… totul se schimbase… învățasem că banii erau ceva pentru care să îți faci griji, pe care să îi raționalizezi. Trebuia să îi cer, pentru ca apoi să-mi fie numărați în mâinile aspre și înroșite. Nu am uitat niciodată – și nici nu mi s-a permis vreodată să uit – că altcineva plătise pentru hainele mele, pentru mâncarea pe care o mâncam, chiar și pentru căldura din camera în care dormeam. Îngrijitorii mei adoptivi primeau o alocație pentru că aveau grijă de mine și m-am străduit întotdeauna să mă asigur că n-aveau să o depășească cu lucruri de care aveam nevoie. Și, mai ales, cu lucruri pe care le doream.

„Alocație” nu este un cuvânt generos. Acum, desigur, îmi câștig singură banii, dar trebuie să fiu atentă cu ei. Bugetarea este un talent foarte util – la urma urmei, dacă ar fi să nu mai am fonduri și să mă trezesc cu datorii, nu e absolut nimeni, nici măcar un singur suflet, pe care să-l pot suna să mă salveze. Aș fi o persoană nevoiașă. Nu am niciun binefăcător anonim care să-mi plătească chiria, niciun membru al familiei sau vreun prieten suficient de amabil încât să mă împrumute cu bani pentru a înlocui un aspirator defect sau să-mi plătească factura de gaze până când voi putea să îi returnez suma împrumutată în ziua de salariu. Era important să nu-mi îngădui să uit asta.

Cu toate acestea, nu puteam participa la funeraliile lui Sammy în haine nepotrivite. Rochia neagră, mă asigurase asistenta, era o alegere inteligentă, care putea fi „purtată și cu alte ocazii”. Haina putea fi îmbrăcată toată iarna. Vesta mea trecuse prin multe de-a lungul anilor, dar o păstrasem, desigur, pentru cazul în care aș fi avut nevoie de ea în viitor. Am pus totul cu atenție pe umerașe. Eram pregătită. Să mergem să scoatem mortul!

Ziua de vineri a fost o zi luminoasă, deși era imposibil de spus dacă așa avea să rămână. Am făcut un duș și mi-am îmbrăcat noile haine. Trecuseră mulți ani de când purtasem ciorapi, preferând o pereche de șosete pe sub pantaloni, dar încă îmi aminteam cum să îi rulez. Am fost foarte atentă, fiindcă erau subțiri și delicați și puteau să se rupă într-o clipă din cauza unei unghii nepilite. M-am simțit cumva închisă în ei, de parcă aș fi purtat pielea altcuiva.

Aveam acum picioarele negre și părul blond. Mi-am rimelat genele, m-am pudrat cu un pic de roz și mi-am pictat buzele cu o nuanță de roșu-închis, care nu părea foarte naturală. Ar fi trebuit să arăt mai puțin decât oricând ca o femeie normală, și totuși aceasta părea cea mai acceptabilă și mai potrivită înfățișare pe care o avusesem vreodată. Mă simțeam foarte încurcată. Am presupus că aș fi putut merge chiar și mai departe – aș fi putut folosi o cremă bronzantă care să-mi facă pielea să strălucească și să mă parfumez cu un spray făcut din

produse chimice fabricate într-un laborator, distilate din plante și din părți de animale. Nu voiam să fac asta. Mi-am luat geanta nouă și am încuiat ușa după mine.

Din motive de siguranță, am specificat să fiu luată dintr-un punct de pe drumul principal din apropiere de apartamentul meu și nu am dat adresa de acasă; apoi, la momentul potrivit, un vehicul neatrăgător s-a oprit în fața clădirii. Conducătorul auto a privit rapid în oglinda retrovizoare cum alunecam în scaunul din spatele lui, lângă Raymond. Mi-a luat ceva, având în vedere că purtam o rochie, mai ales că încercam să mă asigur că nu arăta mai mult din picioarele mele decât era necesar.

Totul a durat foarte mult. Înainte, pur și simplu aș fi făcut o baie, mi-aș fi trecut pieptănul prin păr și mi-aș fi tras pe mine pantalonii. A fi feminină se pare că însemna să ai la dispoziție o eternitate pentru a te pregăti, implicând oarecum o planificare avansată. Nu mi-am putut imagina cum ai putea să faci o excursie pe jos până la izvoarele Nilului sau să urci o scară pentru a investiga o defecțiune din interiorul unui accelerator de particule purtând tocuri foarte înalte și ciorapi de zece deni.

Mi-a fost greu să evaluez efectul complet al ținutei lui Raymond, dar era evident, chiar și din această poziție, că purta o cămașă albă călcată, o cravată neagră și pantaloni negri. Nu i-am putut vedea picioarele, așa că m-am rugat în tăcere să nu fie încălțat în pantofi de alergare, fie ei și negri.

„Arăți bine”, mi-a spus el.

Am dat din cap, simțindu-mă suficient de sigură pe mine în noua mea rochie, și l-am privit din nou. Nu renunțase la barba lui un pic ciudată, dar o tunsese, iar părul îi era pieptănat cu grijă. Taxiul a luat-o din loc și am intrat în traficul lent de dimineață. Radioul turuia în neștire. Nu ne-am uitat unul la altul, nici nu ne-am vorbit. Nu prea aveam ce să ne spunem.

Crematoriul se afla în suburbii, o monstruozitate din anii ’70 din beton alb, cu unghiuri brutale. Grădinile municipale erau îngrijite într-un mod steril, dar, surprinzător, erau pline de trandafiri înfloriți. Erau mulți copaci vechi în jurul perimetrului, lucru care m-a încântat. Mi-a plăcut să mă

gândesc la rădăcinile lor pline de viață, șerpuind pe sub acele locuri. Ne-am oprit într-o parcare enormă, care era deja aproape plină, deși era doar zece treizeci. Locul era izolat, fiind imposibil să ajungi cu mijloacele de transport public, aspect total ilogic. Trebuia să existe un tren sau un autobuz de transfer, m-am gândit. Era un loc pe care, în mod sigur, cu toții aveam să-l vizităm la un moment dat.

Raymond i-a plătit șoferului și am rămas o clipă pe loc să ne adunăm.

„Gata?" a spus el apoi.

Am dat din cap. Mai erau și alte persoane îndoliate care se deplasau prin parc, precum niște gândaci negri, lenți. Am mers pe cărare, într-un acord tacit de a nu renunța la copaci, la trandafiri și la soare ca să mergem înăuntru. Un dric lung se afla la ușa din față și am privit sicriul acoperit cu coroane. Sicriul era o cutie de lemn în care avea să-și găsească odihna cadavrul lui Sammy. M-am întrebat cu ce era îmbrăcat. Am sperat că purta confortabilul pulover roșu, care păstra mirosul lui.

Ne-am așezat în partea stângă a încăperii, într-o strană nu prea departe de podium. Locul era deja pe jumătate plin și se auzea un zumzet scăzut din pricina conversațiilor mormăite, un bâzâit surd, ca de insecte, cum nu mai auzisem în alt loc sau în alte circumstanțe.

Am luat una dintre foile care fuseseră plasate de-a lungul stranelor: scria *Samuel McMurray Thom, 1940–2017*. În interior era specificat ce urma să se întâmple, inclusiv enumerarea lecturilor și a imnurilor, și dintr-odată am fost copleșită de dorința de a se termina totul, de a nu fi obligată să mă aflu acolo și să trăiesc toate acelea.

Raymond și cu mine rămăseserăm tăcuți. Camera era mult mai plăcută în interior decât sugera exteriorul, cu grinzi de lemn și cu un tavan boltit, înalt. Peretele lateral din stânga, unde stăteam, era din sticlă și se vedeau peluzele întinse și, în depărtare, mai mulți copaci uriași, parcă vechi de când lumea. M-am bucurat. Cumva, natura trebuia să-și facă simțită prezența în cameră, m-am gândit; natură vie, nu flori tăiate.

Soarele era destul de puternic acum, iar copacii aruncau umbre scurte, deși toamna se simțea în vântul care adia prin frunze. M-am întors și am văzut că încăperea se umpluse – păreau să fie o sută de oameni sau mai mult. Zumzetul amenința să înăbușe plictisitoarea muzică de orgă.

Apoi, ceva s-a schimbat în aer și s-a lăsat tăcerea. Cei doi fii ai lui Sammy și alți patru bărbați, ale căror fețe mi-erau cunoscute de la petrecere, au înaintat de-a lungul culoarului ducând sicriul, pe care l-au așezat ușor pe o platformă manevrată ca un fel de bandă rulantă, la capătul căreia se aflau niște perdele din catifea roșie. Am încercat să-mi amintesc unde mai văzusem o platformă asemănătoare și apoi mi-am dat seama: la casa de marcat de la Tesco, unde ne puneam cumpărăturile și acestea se deplasau către casier. M-am aplecat să-i spun lui Raymond, dar el a pescuit o pungă de bomboane de mentă din buzunarul costumului și mi-a oferit una înainte de a putea vorbi. Am luat-o și am început să o sug.

Alți oameni ni s-au alăturat în strană și a trebuit să ne strângem ca niște sardele pentru a le face loc. Așa am ajuns foarte aproape de domnul Raymond Gibbons. Am observat că mirosea foarte plăcut – a bomboane de mentă, desigur, dar am simțit și un miros curat de săpun și ceva aproape lemnos, posibil cedru. Încă nu-l văzusem fumând. Cred că până și Raymond considera nepotrivit să fumeze lângă un crematoriu.

Restul familiei s-a așezat alături de băieții lui Sammy în strana din față; Laura era singură, arătând absolut fascinant. Ochelari de soare! În interior! Uimitor! În urma lor a intrat un preot cu un aer vesel. Un bărbat de lângă o claviatură, ascuns în colț, și-a flexat degetele și a început să cânte, iar noi ne-am ridicat în picioare. Cuvintele imnului erau tipărite în broșură, dar am constatat că mi le puteam aminti din copilărie. Cântarea publică nu a fost foarte reușită, fiind mai degrabă un mormăit afon, în timp ce vocea neplăcută a preotului era mult prea sonoră, probabil pentru că purta un microfon la rever. M-am gândit că ar fi putut să-l oprească în timpul imnurilor – nu era cazul să-și amplifice miorlăitul agresiv. Raymond, spre imensa mea surpriză, avea o voce plăcută de tenor și cânta corect, spre

deosebire de majoritatea celorlalte persoane. De când erau oamenii jenați să cânte în public? De când începuseră să meargă mai rar la biserică? Și totuși, programul de televiziune era plin de concursuri de cântat în care oamenii, oricât de lipsiți de talent ar fi fost, erau departe de a fi timizi să participe. Poate că, de fapt, sunt interesați doar să ofere spectacole solo.

Era o lipsă de respect absolută – să participi la înmormântarea unui om și să mormăi în timpul imnurilor, care, oricât de mohorâte ar fi fost, fuseseră selectate în mod specific pentru a comemora viața lui? Am început să cânt mai tare. Raymond și cu mine făceam mai mult zgomot decât toți cei din următoarele patru strane și m-am bucurat de asta. Cuvintele erau incredibil de triste chiar și pentru o atee ca mine, fără nicio speranță sau alinare, dar, chiar și așa, era de datoria noastră să le cântăm cât de bine puteam, să le cântăm cu mândrie în onoarea lui Sammy. M-am așezat când s-a terminat totul, fericită că Raymond și cu mine îi arătasem respectul cuvenit. Câțiva oameni s-au întors să ne privească, probabil pentru că se bucuraseră de ofranda noastră vocală.

Preotul a vorbit apoi despre viața lui Sammy; a fost interesant să aud că se născuse și crescuse lângă un sat mic din nord-est, la o fermă de oi. Când părăsise școala, se înrolase în marina comercială, dar se săturase repede de viața pe mare, așa că luase cu asalt Glasgow, având doar zece lire, un costum nou și nicio dorință de a se întoarce la agricultură. O întâlnise pe Jean în Woolworths, în timp ce căuta ac și ață. Preotul, părând foarte mulțumit de sine, a adăugat că își țesuseră după aceea o viață fericită împreună. A urmat o parte scurtă de rugăciuni – prostiile obișnuite –, apoi, la fel ca un vânzător de la Tesco, preotul a făcut banda rulantă a sicriului să se miște, iar Sammy a plecat.

Cu un aer inteligent și cu un zâmbet lipit de față, de parcă aceasta ar fi fost cea mai bună parte a întregului eveniment, preotul a anunțat că vom cânta imnul final. Raymond și cu mine am făcut un efort curajos, dar este imposibil să cânți atunci când plângi – ai în gât un nod cât un sâmbure de prună, iar muzica nu poate trece de el. Raymond și-a suflat nasul și mi-

a pasat un pachet de șervețele, pe care l-am acceptat recunoscătoare.

Familia, ne-a spus preotul, ar fi foarte încântată dacă ne-am fi alăturat lor la Hawthorn House Hotel, pentru o gustare. Congregația a ieșit în șir, strângând mâini și mormăind banalități lipsite de sens. Am făcut același lucru. La intrare era un coș de donații pentru British Heart Foundation, „în loc de flori", și l-am văzut pe Raymond lăsând o bancnotă de douăzeci de lire. Am pus în coș trei lire, simțind că am fost prea generoasă. Cercetarea pentru noi medicamente și tratamente eficiente pentru boli de inimă costa sute de milioane de lire sterline. Trei lire sau trei sute de lire – la urma urmei, era puțin probabil că ar fi atârnat balanța în privința descoperirii vreunui tratament.

M-am cocoțat pe un mic zid din spatele crematoriului și m-am întors cu fața spre soare. Mă simțeam epuizată. După o clipă, Raymond s-a așezat lângă mine și am auzit zgomotul brichetei. Nu mai aveam energie nici să stau mai departe de el. El a suflat un torent lung de fum.

„E totul în regulă?" m-a întrebat el.

Am încuviințat din cap.

„Tu?"

El a ridicat din umeri.

„Nu sunt un mare fan al funeraliilor, ca să fiu sincer, a spus el, uitându-se departe. Îmi amintesc de tatăl meu. S-a întâmplat cu ani în urmă, dar este încă greu, știi?"

Am dat din cap – avea sens. Timpul doar amorțește durerea pierderii. Ea nu se șterge pe deplin niciodată.

„Raymond, eu chiar nu vreau să merg la Hawthorn House Hotel pentru aperitive, am spus. Nu vreau să mă mai gândesc la moarte. Vreau doar să merg acasă, să port haine normale și să mă uit la televizor."

Raymond și-a stins țigara, apoi a îngropat-o în stratul de flori din spatele nostru.

„Nimeni nu vrea să meargă la chestiile astea, Eleanor, a spus el blând. Totuși, trebuie să mergi. Pentru familie."

Cred că aveam un aer trist.

„Nu trebuie să stai mult, a spus el, cu o voce caldă și răbdătoare. Doar trebuie să te arăți – bei un ceai, mănânci un rulou cu cârnați, știi cum se obișnuiește.”

„Ei, bine, sper ca măcar să aibă pateuri cu multă carne”, am spus, mai mult dorind decât așteptându-mă, punându-mi apoi geanta pe umăr.

Hawthorn House Hotel se afla foarte aproape de crematoriu. Femeia de la recepție ne-a zâmbit și era imposibil să nu observi că avea un singur dinte în față, în timp ce molarii rămași aveau aceeași nuanță ca mustarul englezesc Golman. Nu sunt genul de om care judecă aspectul altor persoane, dar oare, din tot personalul disponibil, era această femeie cea mai bună alegere pentru recepție? Ea ne-a îndrumat spre Salonul Bramble și ne-a aruncat un zâmbet gol, plin de înțelegere.

Am ajuns printre ultimii, întrucât cei mai mulți merseseră cu mașinile de la crematoriu la hotel. Crematoriul era un loc ocupat și era nevoie de locuri de parcare, am presupus. M-am gândit că n-aș fi vrut să fiu arsă. Cred că mi-aș fi dorit mai degrabă să hrănesc animalele din grădinile zoologice. Ar fi fost ecologic, dar și un răsfăț minunat pentru carnivorele mai mari. Oare aș fi putut solicita asta? M-am gândit să scriu la WWF pentru a afla.

M-am dus la Keith și i-am spus cât de rău îmi părea, apoi l-am căutat pe Gary ca să-i spun același lucru. Ambii păreau copleșiți, ceea ce era de înțeles. Este nevoie de o lungă perioadă de timp pentru a învăța să trăiești cu o pierdere, presupunând că reușești vreodată să o gestionezi. După toți acești ani, eu încă eram, în această privință, cu totul nepregătită. Nepoții stăteau liniștiți într-un colț, intimidați probabil de atmosfera sumbră. O altă persoană căreia trebuia să-i transmit condoleanțe era Laura, dar nu o zăream nicăieri. De obicei era ușor de găsit. Astăzi, în afară de ochelarii de soare imenși, purta tocuri amețitoare, o rochie neagră scurtă, cu un decolteu adânc, iar părul îi era adunat în vârful capului într-o creație artistică cu voal care-i adăuga câțiva centimetri la înălțime.

Nu am găsit-o pe nicăieri și nici vreuna dintre gustările

promise, așa că am plecat să caut toaletele. Puteam să fac pariu că aveam să găsesc un bol prăfuit cu un potpuriu cu parfum de caise lângă chiuvete și am avut dreptate. Pe drumul de întoarcere, am zărit un pantof cu platformă ascuns în spatele unei perdele duble. Lângă fereastră era un loc în care puteai sta, iar Laura era așezată în poala unui bărbat care, în curând, s-a dovedit a fi Raymond, deși se îmbrățișau atât de strâns, încât a fost nevoie de o clipă ca să-i pot vedea fața și să fiu sigură. Am observat că el purta pantofi de piele neagră. Deci avea cel puțin o pereche.

M-am întors în Salonul Bramble, fără a-i deranja; ei nu mă văzuseră, fiind foarte implicați în altceva. Era un scenariu social mult prea cunoscut pentru mine; eu stând singură, uitându-mă undeva. Era totul foarte bine. Era absolut normal. După incendiu, la fiecare școală nouă, încercasem din răsputeri, dar era ceva în mine care pur și simplu nu se potrivea. Nu era, se pare, niciun loc care să aibă forma mea și în care să mă potrivesc.

Nu știam să mă prefac. După tot ce se întâmplase în casa aceea în flăcări, nu vedeam niciun rost în a nu fi altfel decât sinceră cu lumea. Nu aveam, la propriu, nimic de pierdut. Dar, observând atent de pe margine, am înțeles că succesul social este adesea construit din mici amăgiri. Oamenii populari râd câteodată de lucruri pe care nu le găsesc foarte amuzante, fac anumite chestii pe care nu vor neapărat să le facă, împreună cu oameni de a căror companie nu se bucură în mod deosebit. Dar nu și eu. Decisesem, cu ani în urmă, că, dacă aș fi obligată să aleg între acest lucru și a zbura de una singură, aș prefera-o pe cea din urmă. Era mai sigur așa. Durerea este prețul pe care îl plătim pentru dragoste, așa se spune. Dar prețul este mult prea mare.

Bufetul fusese aranjat – într-adevăr, erau cârnați în foietaj, dar și sandviciuri. Personalul distribuia ceai și cafea din recipiente mirositoare, în cești albe, industriale. Nu era chiar ce-mi doream, într-adevăr, nu aveam starea potrivită pentru lichidul fierbinte și maro, oh, nu. Aveam chef de o votcă rece, limpede.

Toate hotelurile au baruri, nu-i așa? Nu frecventasem foarte des hotelurile, dar știam că barurile și camerele erau un *raison d'être* al lor. Am vorbit din nou cu doamna cu probleme dentare de la recepție, care m-a direcționat spre un alt coridor lung, la capătul căruia se afla ceva numit, cu multă imaginație, Hawthorn Lounge. M-am oprit în prag și am privit în jur. Locul era pustiu, iar aparatele de joc clipoceau intermitent doar pentru propriul lor amuzament. Am intrat. Doar eu. Eleanor, singură.

Un barman se uita la TV și își ștergea ochelarii absent.

„Homes under Hammer"[{3}]*,* a spus el, întorcându-se spre mine.

Îmi amintesc că m-am gândit, surprinsă, că era destul de atrăgător, apoi m-am mustruluit pentru gând. Aveam ideea preconceptă că oamenii frumoși și fermecători nu aveau cum să lucreze la Hawthorn House Hotel, vinerea la prânz. Desigur, recepționera mi-a confirmat primul gând, dar era rușinos din partea mea să am aceste idei preconcepute – de unde Dumnezeu or fi apărut? (O voce timidă mi-a șoptit răspunsul: Mami.)

Barmanul a zâmbit, dezvăluind un minunat set de dinți și o pereche de ochi albaștri, limpezi.

„Este ditamai tâmpenia de casă veche", a spus el, cu o voce care fi putut da jos vopseaua de pe pereți.

„*Vezi ți-am spus eu!"* mi-a șoptit Mami…

„Este? am spus. Din păcate, nu sunt acasă în timpul zilei ca să o văd."

„Poți să o vezi aici, dacă vrei", a spus bărbatul, ridicând din umeri.

„Aș putea?"

„De ce nu? a răspuns el. „Nu că s-ar întâmpla mare lucru acolo, nu?"

A arătat cu mâna spre barul gol.

M-am cocoțat pe un scaun înalt – ceva ce mi-am dorit întotdeauna să încerc – și am comandat o votcă și cola. El a turnat încet, apoi a adăugat gheață și lămâie, fără să îi cer, și a împins paharul spre mine.

„Înmormântare, nu?” a spus el.

M-am întrebat cum de știa, apoi mi-am dat seama că eram îmbrăcată în întregime în negru, că machiajul meu smoky se cam dusese și că nu aveam nici un alt motiv pentru a mă afla în acel loc special, în respectivul moment al zilei. Am încuviințat din cap. Nu au mai existat alte replici, așa că ne-am uitat amândoi la Iain și Dorothy și la casa lor din anii ’70, pe care o cumpăraseră la o licitație cu suma de £95,000 și la care intenționau să renoveze baia, să instaleze o nouă bucătărie și să proiecteze o scurtătură din camera de zi în sala de mese.

„Tușa finală, spunea prezentatorul, a fost vopsirea ușii din față… în această nuanță plăcută de verde.”

„Green Door”, a spus barmanul, fără a pierde o secundă și, câteva clipe mai târziu, ce să vezi, a început cântecul. Amândoi am râs, iar el a împins o altă votcă spre mine, fără ca eu să-i cer.

Apoi ne-am uitat la *Loose Women,* o altă emisiune pe care nu o știam. Ajunsesem deja la a patra mea votcă și mă gândeam la serviciul funerar, dar nu sufeream – e ca atunci când îți dai seama că ai o piatră în pantof, dar mai degrabă te supără când stai jos decât atunci când mergi.

M-am gândit că poate ar fi trebuit să mănânc un rulou cu cârnat, la un moment dat, sau cel puțin să pun câteva în geantă pentru mai târziu, apoi mi-am amintit că luasem geanta mea nouă și mică, în care încăpeau cel mult două produse de patiserie sărate. Am țâțâit și am clătinat din cap.

„Ce e?” m-a întrebat barmanul.

Nu făcuserăm cunoștință; într-un fel, nu părea necesar. M-am prăbușit în față în scaunul meu și m-am holbat în pahar, cu o expresie stereotipă.

„Oh, nimic, am spus, simțindu-mă revigorată. Presupun că ar trebui să mănânc ceva acum.”

Barmanul, a cărui frumusețe mai pălise între timp, mi-a luat paharul, l-a umplut din nou cu votcă, adăugând și un strop de cola, și mi l-a dat înapoi.

„Nu e nicio grabă, nu-i așa? a spus. De ce nu stai aici să-mi mai ții companie?”

M-am uitat în jur – barul era încă pustiu.

„S-ar putea să ai nevoie să te așezi un pic după asta, nu-i așa?” a spus el, lovind paharul și apropiindu-se foarte mult de mine.

Îi puteam vedea acum porii de pe aripile nasului, unii plini cu puncte negre, microscopice.

„Poate, am spus. Uneori am nevoie să mă așez un pic după votcă și cola.”

El a rânjit cu lăcomie.

„Îți dă o stare bună, nu-i așa?”

Am încercat să-mi ridic sprâncenele în semn de întrebare, dar, în mod ciudat, am reușit să o mișc doar pe una. Băusem prea mult fiindcă simțisem foarte multă durere, care nu avea cum să dispară decât înecată cu votcă. Simplu, într-adevăr.

„Ce vrei să spui?” am răspuns, dându-mi seama că pronunțam consoanele oarecum nedeslușit.

„Înmormântările”, a spus el, apropiindu-se de mine până când fața lui aproape s-a lipit de a mea.

Mirosea a ceapă.

„Nu e ceva după care să plângi, a spus el. Atâta moarte… până la urmă, nu crezi că te face să vrei să…”

„Eleanor!”

Am simțit o mână pe umăr și m-am întors pe scaunul meu, teribil de încet.

„Oh, salut, Raymond! am spus. Acesta e… de fapt, nu știu. Scuză-mă, care e numele tău, domnule…?”

Barmanul s-a mutat cu viteza fulgerului în celălalt capăt al tejghelei, unde a continuat să lustruiască pahare și să se uite la TV. Raymond i-a aruncat o privire care ar putea fi descrisă cel mai bine ca fiind neprietenoasă și a pus o bancnotă de douăzeci de lire pe tejghea.

„Stai, Raymond, am spus eu, bâjbâind după geanta mea nouă, am niște bani la mine…”

„Hai, a spus el, trăgându-mă fără prea multă grație de pe scaunul meu. O putem rezolva mai târziu.”

Am tropăit după el pe tocurile mele grațioase.

„Raymond, am spus, trăgându-l de mânecă. El s-a uitat la

mine. Nu o să-mi fac niciun tatuaj, am spus, m-am hotărât."

S-a uitat nedumerit la mine și mi-am dat seama că uitasem să-i spun că luasem asta în calcul încă de când vorbisem cu barmanul din *The Cuttings*. M-a așezat lângă o fereastră de pe coridor – însă nu cea unde îl văzusem mai devreme – și m-a lăsat acolo. M-am uitat în jur, întrebându-mă cât era ceasul și dacă Sammy era deja ars – sau dacă țineau toate corpurile până la sfârșitul zilei pentru a obține o vâlvătaie foarte mare. Raymond a revenit cu o ceașcă de ceai într-o mână și cu o farfurie cu produse de patiserie sărate în cealaltă.

„Mănâncă astea, mi-a spus el, și nu te mișca până mă întorc."

Mi-am dat seama că eram moartă de foame. Oameni îndoliați rătăceau pe hol pe lângă mine, dar nimeni nu m-a observat în ascunzișul meu. Era chiar plăcut. Scaunul era confortabil și pe coridor era cald, iar eu mă simțeam ca un alunar într-un cuib primitor. Până să mă dezmeticesc, Raymond se întorsese și mă scutura ușor, dar insistent.

„Trezește-te, Eleanor, a spus el. Este patru și jumătate. E timpul să plecăm."

Am luat autobuzul spre apartamentul lui Raymond. Se afla în partea de sud a orașului, într-o zonă pe care nu o știam foarte bine și pe care, de regulă, nu aveam niciun motiv să o vizitez. Colegii lui de apartament erau plecați, ceea ce m-a făcut să mă simt ușurată în timp ce intram în hol, poticnindu-mă ușor și încercând să nu râd. El m-a orientat într-un mod foarte puțin elegant spre camera de zi, care era dominată de un televizor imens. O mulțime de ceea ce am presupus că ar fi console de jocuri stăteau împrăștiate peste tot în fața lui. În afară de haosul tehnologic, era totul uimitor de ordonat.

„Nu arată ca un loc în care trăiesc băieți", am spus surprinsă.

El a râs.

„Nu suntem animale, Eleanor. Sunt expert în manevrarea aspiratorului Hoover, iar Desi, se pare, are o ușoară fixație în privința curățeniei."

Am dat din cap, ușurată să aflu că, oriunde m-aș fi așezat, nimic nu atenta la noua mea rochie și la dresuri.

„Ceai?" m-a întrebat el.

„Nu cred că ai vreo votcă sau vreo băutură Magners, din întâmplare, am spus, iar el a ridicat o sprânceană. Sunt absolut în regulă acum, după rulourile cu cârnați și moțăiala de pe scaun”, am spus, și așa și eram.

Simțeam că plutesc și că sunt curată și deloc amețită – pur și simplu într-o amorțeală plăcută, departe de sentimente crâncene. El a râs.

„Ei bine, cred că ar fi foarte potrivit un pahar de roșu”, a spus el.

„Roșu?” am zis.

„Vin, Eleanor. Merlot, cred – vinul din oferta de la Tesco de săptămâna asta.”

„Ah, Tesco, am spus. În acest caz… Cred că o să mă alătur. Totuși, doar un pahar”, am spus.

N-am vrut ca Raymond să creadă că eram vreo alcoolică. El a revenit cu două pahare și cu o sticlă cu un capac cu filet.

„Vinul nu are cumva dop?” am spus.

El m-a ignorat.

„Pentru Sammy”, a spus el, apoi am ciocnit așa cum o fac oamenii la televizor.

Avea un gust plăcut și catifelat, cu un iz de dulceață arsă.

„Ia-o ușor acum! a spus, dând din deget într-un fel care se presupunea a fi amuzant. Nu vreau să cazi de pe canapea!”

Am zâmbit.

„Cum a fost după-amiază?” l-am întrebat, după o gură delicioasă.

El a luat o înghițitură foarte mare.

„Adică în afara faptului că te-am salvat din ghearele unui pervers?” a spus.

Nu aveam nicio idee despre ce vorbea.

„Oh, după-amiază a fost bine, a spus el când a devenit clar că nu știam cum să reacționez. Totul a fost cât de bine poate fi într-un asemenea moment. Abia mâine vor realiza cu adevărat. Înmormântarea te distrage foarte mult; ești ocupat cu toate aranjamentele, cu deciziile stupide despre prăjituri, biscuiți sau imnuri…”

„Au fost niște imnuri stupide!” am spus.

„…și-apoi ziua în sine, asigurându-te că le mulțumești tuturor oamenilor, cortegiul și toate celelalte lucruri… de altfel, familia mi-a spus să îți mulțumesc că ai venit”, a încheiat el.

Am observat ca Raymond a fost cel care a băut tot vinul – își umpluse din nou paharul când eu nu luasem mai mult de două înghițituri.

„Dar zilele și săptămânile de după aceea… atunci începe cu adevărat să fie greu”, a zis el.

„Așa a fost pentru tine?” l-am întrebat.

El a încuviințat din cap. Aprinsese focul – unul dintre cele cu gaze care ar fi trebuit să pară real – și l-am privit amândoi. Probabil că mai există un fel de conexiune în creierul nostru de la strămoși, ceva ce ne face să nu-l putem ignora și să-l privim cum se unduiește și dansează, alungând spiritele rele și animalele periculoase… asta ar trebui să facă focul, nu-i așa? Și totuși, poate face și alte lucruri.

„N-ai vrea să ne uităm la un film, Eleanor? Să ne înveselim un pic.”

M-am gândit la asta.

„Un film ar fi perfect”, am spus.

El a ieșit din cameră și s-a întors cu o altă sticlă de vin și cu o pungă mare de chipsuri.

„Punga de împărțit”, a spus.

Nu mai încercasem așa ceva până atunci, tocmai din acest motiv. El a rupt-o și a pus-o pe masa din fața canapelei unde stăteam amândoi, apoi a umplut paharele. A ieșit din nou și s-a întors cu o pilotă pe care am ghicit că o luase de pe patul său și cu o pătură confortabilă cu aspect lânos, roșie ca puloverul lui Sammy, pe care mi-a dat-o mie. Mi-am aruncat pantofii din picioare și m-am cuibărit sub pătură, în timp ce el se juca cu ceea ce părea o telecomandă foarte complicată. Enormul TV suspendat s-a trezit la viață și Raymond a început să caute diverse canale.

„Ce părere ai despre ăsta?” a spus el, dând din cap spre ecran în timp ce se înfășură în pilotă.

Am citit pe ecran *Fiii deșertului.* Nu aveam nicio idee despre ce era vorba, dar mi-am dat seama că aș fi fost fericită să stau la

căldură cu el și să urmărim chiar și un program de golf.

„Bine”, am spus.

Pe când se pregătea să apese pe butonul pornire, l-am oprit.

„Raymond, am spus, nu ar trebui să fii cu Laura?”

S-a uitat la mine destul de surprins.

„Te-am văzut azi, am spus, dar și la petrecerea lui Keith de la clubul de golf.”

Fața lui rămânea impasibilă.

„E cu familia ei acum și așa și trebuie”, a spus el ridicând din umeri.

Am simțit că nu mai dorea să vorbească despre asta, așa că am dat din cap pur și simplu.

„Gata?” a întrebat.

Filmul a fost alb-negru și a avut ca protagoniști doi bărbați – unul inteligent și gras și altul slab și prostovan –, care doreau să se alăture Legiunii Străine. Era clar ca nu se potriveau deloc cu asta. La un moment dat Raymond a râs atât de mult, încât a stropit cu vin pilota. Nu după mult timp, m-am înecat cu un chips și a trebuit să întrerupă filmul și să mă bată cu pumnul în spate ca să îmi treacă. Am fost foarte dezamăgită când s-a încheiat, dar și când am constatat că mâncasem toate chipsurile și băusem aproape tot vinul, chiar dacă Raymond băuse mult mai mult decât mine – se pare că nu puteam bea vinul la fel de repede ca votca sau ca Magnersul.

El s-a îndreptat spre bucătărie ușor nesigur și s-a întors cu o pungă mare de arahide.

„La dracu’, a spus el, castron.”

A revenit apoi cu un recipient, în care a încercat să toarne încet alunele. Nu nimerea foarte bine, așa că le-a împrăștiat pe toată masa de cafea. Am început să râd – era ceva gen Stan și Bran –, apoi am râs amândoi. El a oprit televizorul și a pus muzică, printr-un alt dispozitiv misterios controlat de la distanță. N-am recunoscut-o, dar a fost plăcut – era blândă și simplă. Apoi Raymond și-a vârât în gură un pumn de alune.

„Eleanor, a spus el, în timp ce fărâmele de alune îi cădeau din gură, pot să te întreb ceva?”

„Bineînțeles”, am spus.

Am sperat că va înghiți din nou, înainte să vorbească. S-a uitat atent la mine.

„Ce s-a întâmplat cu fața ta? S-a aplecat în față repede și mi-a atins brațul peste pătură. Chiar nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei. Sunt doar un ticălos băgăcios!”

I-am zâmbit și am luat o înghițitură de vin.

„Nu mă deranjează să-ți spun, Raymond”, am zis, constatând, spre surprinderea mea, că era adevărat – de fapt, chiar voiam să-i spun, mai ales că întrebase.

El nu o făcea din plictiseală sau curiozitate – era cu adevărat interesat, știam asta. În general, poți să-ți dai seama.

„S-a întâmplat într-un incendiu, am spus, când aveam zece ani. Un incendiu casnic.”

„Cristoase! a spus el. Trebuie să fi fost groaznic.”

A urmat o pauză lungă și aproape că puteam să văd cum se nășteau întrebările, de parcă i-ar fi ieșit litere din creier, formând cuvinte în aer.

„Un cablu defect? O friteuză?”

„Focul a fost pus deliberat, am spus, refuzând să dau și alte explicații.

„La dracu’, Eleanor! a spus. Incendiere?”

Am sorbit din nou din vinul catifelat și nu am răspuns.

„Ce s-a întâmplat după aceea?” a continuat.

„Ei bine, ți-am mai povestit că nu l-am cunoscut pe tatăl meu. Am fost dată în îngrijire după incendiu. Plasamente după plasamente, case de copii, din nou în plasament – m-am mutat la fiecare optsprezece luni sau cam așa ceva, cred. Apoi am intrat la universitate – aveam șaptesprezece ani –, iar consiliul mi-a oferit un apartament. Apartamentul în care încă mai locuiesc.”

El părea atât de trist, încât mă făcea și pe mine să mă simt abătută.

„Raymond, am spus, nu este o poveste chiar atât de neobișnuită. O mulțime de oameni cresc în condiții cu mult mai dificile – este pur și simplu realitatea.”

„Și totuși, nu e corect”, a spus el.

„Am avut întotdeauna un pat unde să dorm, mâncare, haine

și pantofi. Am fost mereu supravegheată de un adult. Sunt milioane de copii în lume despre care nu se poate spune același lucru, din păcate. Sunt o persoană foarte norocoasă, dacă te gândești un pic."

Părea că mai avea puțin și plângea – trebuie să fi fost de la vin. Îi face pe oameni prea emotivi, așa se spune. Puteam simți întrebarea nerostită plutind între noi ca o fantomă. Nu întreba, nu întreba, m-am gândit, dorindu-mi asta din răsputeri și ținând pumnii strânși pe sub pătură.

„Ce e cu mama ta, Eleanor? Ce s-a întâmplat cu ea?"

Am sorbit în grabă și restul de vin.

„Aș prefera să nu discutăm despre Mami, dacă nu te deranjează, Raymond."

El m-a privit surprins, și – de data aceasta o reacție pe care o recunoșteam – ușor dezamăgit. Spre meritul lui, nu a insistat asupra subiectului.

„Cum vrei, Eleanor. Poți să vorbești cu mine oricând, știi asta, nu-i așa?"

Am dat din cap; mi-am dat seama, spre surprinderea mea, că așa era.

„Vorbesc serios, Eleanor, a spus el, vinul făcându-l să pară mult mai serios decât de obicei. Suntem amici acum, nu-i așa?"

„Corect", am spus eu radiind.

Primul meu amic! Desigur, era un depanator de calculatoare cu o serie de obiceiuri sociale nefericite, dar chiar și așa – eram amici! Cu siguranță îmi luase mult timp să am un amic. Eram foarte conștientă că oamenii de vârsta mea aveau, de obicei, cel puțin unul sau doi prieteni. Nu încercasem să îi evit, dar nici nu îi căutasem; pur și simplu fusese întotdeauna foarte dificil să întâlnesc oamenii care să gândească la fel ca mine. După incendiu, nu reușisem să găsesc pe cineva care să se potrivească cu spațiile goale pe care le simțeam în mine. Nu mă pot plânge; la urma urmei, era în întregime vina mea. Și, oricum, la cât de mult mă mutasem în copilărie, era greu să țin legătura cu oamenii, chiar dacă aș fi vrut. Atât de multe centre de plasament, toate acele școli noi… La universitate mă îndrăgostisem de clasici, dedicându-mă fericită muncii mele.

Pierdusem câteva nopți la Uniune pentru a obține note mari și laude generoase din partea tutorilor mei și asta păruse un schimb echitabil. Și, desigur, timp de câțiva ani, existase Declan. Lui nu-i plăcea să socializez de una singură. Dar nici cu el.

După absolvire m-am angajat imediat la firma lui Bob și cerul mi-e martor că acolo nu existau oameni care să gândească la fel ca mine. Odată ce te obișnuiești să fii pe cont propriu, totul devine normal. Cu siguranță, pentru mine devenise.

De ce voia Raymond acum să fie prietenul meu? Poate că și el era singur. Poate că îi părea rău pentru mine. Poate că – acest lucru părea incredibil, dar am presupus că era posibil – mă găsea, de fapt, simpatică. Cine știe? M-am întors spre el, dorind să-l întreb de ce, dorind să-i spun cât de bucuroasă eram că am găsit în sfârșit un prieten, dar capul îi căzuse în piept și avea gura ușor întredeschisă. S-a trezit destul de repede.

„Nu am adormit, a spus el, pur și simplu… îmi odihneam ochii un pic. A fost o zi foarte aiurea."

„A fost", am spus și chiar vorbeam serios.

Mi-am încălțat pantofii cu tocuri înalte și l-am întrebat dacă poate să îmi cheme un taxi. Am fost îngrozită să văd că era aproape nouă. Am privit cu nerăbdare printre perdele. Era întuneric acum. Totuși, aș fi fost în siguranță în taxi. Șoferii erau verificați de către poliție, nu-i așa?

Raymond a coborât cu mine până în fața clădirii și a deschis ușa taxiului.

„Să ajungi cu bine acasă, Eleanor, mi-a spus el. Să ai un weekend plăcut. Ne vedem luni, da?"

„Ne vedem luni, Raymond", am spus și i-am făcut cu mâna până când taxiul a trecut de colț și nu am mai putut să-l văd prin geam.

CAPITOLUL 24

@johnniel_rocks
Alertă de concert de adio Pilgrim Pioneers! Final puternic, nicidecum smiorcăit. Urmează detalii, *#nuîlrata #concertulsecolului #renunțlavechituri*

De data aceasta, avea să fie perfect. Mai întâi i-am văzut tweetul, apoi, câteva ore mai târziu, ochii mei fixau posterul mic din fereastra magazinului de discuri independent de lângă birou. Fața lui frumoasă m-a țintuit pur și simplu. Peste două săptămâni. Marți noaptea. Perfect. Mâna sorții, încă o dată, ne mâna ca pe niște piese de șah. Îl aveam în ochi pe rege.

Amintindu-mi de eroarea mea de la *The Cuttings,* am memorat numele locației și, de îndată ce am ajuns acasă, am rezervat două bilete prin intermediul site-ului lor, al doilea ca soluție de rezervă, în cazul în care îl pierdeam pe primul. Poate aveam să i-l dau lui Raymond, să vină cu mine; dar poate că ar fi fost mai bine să nu i-l dau. N-aș fi vrut să mă deranjeze. Cu toate acestea, faptul că achiziționasem două bilete s-a dovedit inutil, pentru că, după ce tranzacția a fost finalizată, am observat că biletele urmau să fie ridicate personal, în seara aceea. Nu mai conta.

După cină și *The Archers,* m-am așezat cu un creion și cu un carnețel și am făcut o listă cu toate lucrurile pe care trebuia să le rezolv pentru a fi pregătită. Cel mai important lucru, după obținerea biletelor, era să fac o vizită de recunoaștere la locație, pentru a mă asigura că totul avea să meargă bine în noaptea aceea și pentru a evita orice surprize neplăcute. Am simțit că, măcar în acest caz, Raymond ar fi putut fi de ajutor. Am fi putut merge împreună la un alt concert, a doua zi sau într-una din zilele următoare, iar acest lucru mi-ar fi oferit posibilitatea de a cerceta scena viitoarei mele întâlniri cu destinul. După ce am verificat că mai erau bilete la un concert programat în seara următoare, i-am trimis lui Raymond un mesaj electronic.

Dragă Raymond, ai vrea să vii la Rank Dan cu mine mâine-seară? E

El a răspuns imediat.

Cine cântă?

Ce Dumnezeu mai conta? În mod sigur Raymond ar fi putut să caute pe Google acest lucru, dacă ar fi fost de o asemenea importanță pentru el. I-am răspuns:

Agents of Insanity.
Au trecut câteva minute.

WTF[{4}] Eleanor – chiar că nu știam că îți plac chestiile astea. Nu prea sunt genul meu, TBH[{5}], dar merg cu tine – a trecut o groază de timp de când am fost la un concert. Ai blt?

De ce – oh, de ce – n-ar fi putut și el să scrie propoziții complete și corecte în engleză?

Da. Ne întâlnim acolo la 7 pm. E.

După cinci minute, am primit următoarele:

Mișto, n vdm acolo.

Până la sfârșitul acestui schimb de replici, eram deja călită în privința manierei lui analfabete de a comunica. Este derutam felul în care oamenii învață să tolereze aproape orice, dacă sunt nevoiți s-o facă.

În seara următoare, Raymond a sosit cu întârziere, ca de obicei. Purta o bluză neagră cu glugă și o jachetă din denim. Tricoul avea un craniu pe piept.

„M-am gândit să mă îmbrac și eu corespunzător”, a spus el radios, în timp ce stătea lângă mine, în prag.

Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce vorbea. Am intrat

și am ridicat biletele cumpărate on-line. Barul era slab luminat și, după cum sugera și numele, foarte murdar. Oameni necioplți și neîngrijiți de ambele sexe erau așezați într-o beznă de iad, iar muzica din boxe era imposibil de tare și absolut groaznică.

Am coborât în spațiul unde avea loc concertul. Era deja aproape plin. În timp ce-l așteptam pe Raymond în ușă, observasem o procesiune de oameni ridicol de tineri care intrau în clădire – s-a dovedit că aveau aceeași destinație. Am fost înconjurați de peste tot de negru – haine negre și păr negru, dat cu gel, ridicat și aranjat cu grijă. Bărbați și femei purtând un machiaj negru, aplicat într-un mod pe care până și Bobbi Brown l-ar fi dezaprobat. De asemenea, pretutindeni erau o groază de țepi – în păr, în bijuterii, chiar și pe rucsacuri. Aproape nimeni nu purta pantofi cu tălpi normale – toți se clătinau pe platforme groase. Halloween, m-am gândit. Raymond s-a întors de la bar cu o halbă din plastic cu bere pentru el și, fără să mă fi întrebat, cu ceva mai deschis la culoare pentru mine.

„Cidru? am strigat, încercând să acopăr gălăgia. Dar, Raymond, nu beau cidru!”

„Dar Magnersul ce crezi că e, fraiero?” a spus el, împingându-mă ușor cu cotul.

Am sorbit fără nicio tragere de inimă – nu era la fel de bun ca Magnersul, dar asta era. Era prea multă gălăgie pentru a purta o conversație, așa că m-am uitat în jur. Scena era mică și se înălța la doar un metru de la podea. Când aveam să mă întorc aici, presupunând că Johnnie Lomond ar fi stat în față și pe centru, aveam să pot fi văzută cu ușurință, chiar dacă mulțimea m-ar fi împins mai în spate. Se pare că, uneori, Cupidon are nevoie de un ghiont minuscul.

Publicul a început să facă un zgomot animalic și s-a unduit înainte. Noi am rămas unde eram – muzicienii erau acum pe scenă și au început să cânte. Mi-am pus mâinile la urechi: nu-mi venea să cred ce auzeam. Fără să exagerez, părea o larmă cacofonică din iad. Ce Dumnezeu era în neregulă cu acești oameni? „Solistul” alterna țipetele cu mârâiturile.

N-am mai putut suporta nicio secundă în plus și am fugit în

sus, ieșind rapid în stradă, gâfâind și tremurând ca un câine în încercarea de a alunga sunetul din urechi. Raymond a venit la scurt timp după aceea.

„Ce s-a întâmplat, Eleanor? m-a întrebat el, cu o expresie preocupată. Ești în regulă?”

Mi-am șters lacrimile de pe față.

„Asta nu a fost muzică, asta a fost… oh, nu știu. Cât de groaznic, Raymond! Cât de groaznic!”

Raymond a început să râdă cu poftă (având și echipamentul necesar), până a ajuns să se aplece și să se lupte pentru o gură de aer.

„Oh, Eleanor, a spus el, respirând cu greu. *Știam* că nu ești un fan al grindcore! La ce naiba te-ai gândit?”

A început să chicotească din nou.

„Am vrut doar să văd locul, să ascult o trupă, am spus. Oare pot exista asemenea sunete? Este dincolo de închipuirea umană.”

Raymond părea să își fi revenit.

„Știi cum se spune: încearcă totul o dată, cu excepția incestului și a dansului morris{6}. Poate ar trebui să adăugăm și death metal pe listă, nu-i așa?”

Am aprobat din cap.

„N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești – niciunul dintre aceste cuvinte nu are vreun sens”, am spus.

Am inspirat adânc de câteva ori, până când m-am mai calmat puțin.

„Hai să ne retragem într-un han sau într-un pub, Raymond, un loc liniștit, și, te rog, dă-mi voie să-ți cumpăr niște bere ca să mă revanșez pentru această seară irosită.”

„Oh, nu a fost irosită, Eleanor, a spus el, clătinând din cap. Fața ta… Este una dintre cele mai bune nopți pe care le-am avut de ani buni.”

A început să râdă din nou și, spre surprinderea mea, m-am trezit că râdeam și eu. *Era* amuzant cât de greșit înțelesesem genul muzicii care se cânta acolo. Aveam multe de învățat despre muzică, am realizat, și era important să fac acest lucru, pentru a interacționa în mod corespunzător cu muzicianul.

„Ai auzit de Johnnie Lomond și Pilgrim Pioneers?” l-am întrebat.

El a clătinat din cap.

„De ce?” a spus.

Am scos telefonul și am intrat pe pagina web a cântărețului. Raymond a derulat preț de câteva momente, citind textul, apoi și-a scos căștile și a ascultat timp de un minut sau două.

„Sună ca naiba”, a spus apoi disprețuitor, returnându-mi telefonul.

Așa ceva din partea unui bărbat care purta un hanorac cu un craniu!

„Crezi?” am spus.

„Are o barbă standard, o chitară scumpă la care nu știe să cânte și un accent american fals. Încercarea de a se da din sud… da, sigur, South Lanarkshire”, a spus Raymond, suflând fumul din colțul gurii cu un zâmbet superior.

Nu eram suficient de bine informată pentru a fi de acord sau nu, așa că am tăcut. Oricum, trebuia să știu câteva lucruri importante despre muzica la modă și, lăsând la o parte opiniile aberante, bănuiam că Raymond era cea mai bună sursă.

„Așadar, știi multe despre muzică?” l-am întrebat în timp ce mergeam spre un pub care, după cum mă asigurase Raymond, era liniștit – „un pub potrivit pentru un bătrân”, îmi spusese el, indiferent ce ar fi însemnat asta.

„Eh… da, așa cred”, a zis el.

„Minunat”, am adăugat.

„Acum, te rog, spune-mi totul.”

CAPITOLUL 25

Era ziua concertului. Totul era gata. Eram pregătită. Simțeam că sunt pregătită. Aș fi dat timpul înainte dacă aș fi putut, ca să vină seara mai repede. Găsisem, în sfârșit, o manieră de a merge mai departe. O modalitate de a înlocui o pierdere cu un câștig.

Muzicianul. Fusese un noroc că apăruse exact la momentul potrivit. După această seară, era menit ca bucățile de Eleanor să înceapă în cele din urmă să se potrivească.

Cât de intensă era anticiparea – simțeam o durere care mă făcea agitată. Nu știam cum s-o alin – simțeam, instinctiv, că votca nu ar fi funcționat. Pur și simplu trebuia să o suport până când ne întâlneam și asta era natura acestei poveri stranii și fericite. Mai era puțin de așteptat, o chestiune de ore. În seara aceea, aveam să-l întâlnesc pe omul a cărui dragoste avea să-mi schimbe viața.

Era gata să mă ridic din cenușă și să renasc.

ZILE PROASTE

CAPITOLUL 26

Sunt dezbrăcată, întinsă pe podea și mă uit la partea de dedesubt a mesei. Lemnul pal este nelăcuit și are o ștampilă ștearsă cu „Made în Taiwan”. Unele chestii importante sunt aliniate pe tăblia ei – nu le pot vedea, dar știu că sunt deasupra mea. Această masă hidoasă, cu blatul albastru din melamină, cu picioare șubrede și cu lacul căzut pe alocuri după zecile de ani de utilizare neglijentă. Oare în cât de multe bucătării a fost masa asta înainte de a ajunge la mine?

Îmi imaginez o ierarhie a fericirii: achiziționată pentru prima oară în anii ’70, un cuplu stând la ea, savurând feluri gătite din cărți de rețete noi-nouțe, mâncând și bând din servicii de porțelan primite la nuntă, la fel ca adulții. După câțiva ani, acesta se mută în suburbii; masa, prea mică pentru familia lor din ce în ce mai mare, ajunge pe la un văr care tocmai a absolvit și care își mobilează primul apartament în funcție de buget. După câțiva ani, acesta se mută împreună cu partenera sa și închiriază locul. Timp de un deceniu, chiriașii mănâncă aici, o întreagă procesiune de tineri, triști și fericiți, uneori singuri, alteori cu prieteni sau iubiți. Ei ar mânca de la fast-food pentru a umple un gol sau cinci feluri elegante pentru a seduce, carbohidrați înainte de alergare și budincă de ciocolată pentru inimi frânte. În cele din urmă vărul vinde, iar oamenii de la mutări duc masa mai departe. Ea lâncezește într-un depozit, cu păianjenii țesând fire de mătase în colțurile ei rotunjite și demodate, în timp ce muștele își depun ouăle pe aschiile aspre. Apoi este trimisă unei alte organizații caritabile. Aceasta mi-a oferit-o mie, neiubită, nedorită și iremediabil deteriorată. La fel ca masa.

Toate chestiile sunt frumos aranjate. Analgezicele (douăsprezece pachete de douăzeci și patru de tablete, prescrise și adunate cu atenție); cuțitul de pâine (abia folosit, cu dinții de rechin gata să muște); soluția de curățare („îndepărtează toate blocajele, chiar și păr și grăsime” – de asemenea, carne și organe interne). Această masă, această masă la care nu am mai

stat cu nimeni până acum ca să împart o sticlă de vin. Această bucătărie, în care nu am mai gătit pentru nimeni vreodată în afară de mine. Zac pe podea ca un cadavru și simt firimituri țepoase care mi se lipesc de brațele goale, de fese, de coapse și de călcâie. Este frig. Aș vrea să fiu un cadavru. Nu mai e mult, nu mai e atât de mult.

Toate sticlele de votcă goale sunt la vedere, abandonate pe jos după ce au fost terminate. Ar trebui să îmi fie rușine că cineva va găsi locul într-o asemenea stare, dar nu simt nimic. În cele din urmă, presupun că trupul meu va fi îndepărtat, apoi vor fi trimiși agenții de curățenie industrială. Apartamentul va fi reînchiriat. Sper că noii locatari vor fi fericiți aici și că vor lăsa semne ale iubirii pe pereți și în podelele și golurile din jurul ferestrelor, pentru următorii chiriași. Eu nu am lăsat nimic. Nu am fost niciodată aici.

Nu știu de cât timp stau întinsă. Nu-mi amintesc cum am ajuns pe podeaua bucătăriei sau de ce sunt goală. Mă întind spre sticla de lângă mine, nerăbdătoare să văd cât mai este în ea și ușurată brusc când constat că e grea. Cu toate acestea, este ultima. După ce termin această sticlă, am două variante: ori mă ridic de pe podea, mă îmbrac și merg să cumpăr și mai mult alcool, ori mă sinucid. Oricum ar fi, tot mă sinucid. Pur și simplu e vorba de câtă votcă trebuie să beau înainte să fac asta. Mai iau o gură zdravănă și aștept să treacă durerea.

Când mă trezesc din nou, sunt în același loc. Au trecut zece minute sau zece ore – n-am nicio idee. Mă așez în poziție fetală. Dacă nu pot fi un cadavru, atunci îmi doresc să fi fost un copil, ghemuit în pântecele altei femei, un copil pur și dorit. Mă mișc puțin, mă întorc cu fața spre podea și vomit. Observ că lichidul e limpede și cu dungi galbene-verzui – alcool și secreții biliare. N-am mai mâncat de ceva timp.

Sunt foarte multe lichide și substanțe în interiorul meu și încerc să fac o listă în timp ce zac aici. Ceară din urechi. Puroiul galben, care supurează pe interior. Sânge, mucus, urină, fecale, alimente digerate, secreții biliare, salivă, lacrimi. Sunt vitrina unui măcelar de organe, mari și mici, roz, gri, roșii.

Toate aceste oase amestecate în interior, închise în piele, apoi acoperite cu păr fin. Sacul de piele este imperfect, fiind pătat cu alunițe, pistrui, mici vene rupte. Și cicatrice, desigur. Mă gândesc la un patolog examinând această carcasă, observând fiecare detaliu, cântărind fiecare organ. Controlul cărnii. Respinsă.

În acest moment, nu pot înțelege cum am gândit măcar că cineva ar putea iubi acest sac ambulant de sânge și de oase. Este dincolo de puterea mea de înțelegere. Mă gândesc la acea noapte – când să fi fost, acum trei zile, poate patru? – și mă întind după sticla de votcă. Vărs din nou, amintindu-mi totul.

Ziua nu începuse bine din capul locului. Planta Polly murise în dimineața aceea. Sunt pe deplin conștientă de cât de ridicol sună. Totuși, planta aceea era o legătură vie cu copilăria mea, singura constantă între viața de dinainte și de după incendiu, singurul lucru care, în afară de mine, supraviețuise. Crezusem că era indestructibilă, că avea să trăiască la nesfârșit, că frunzele care cădeau erau înlocuite de altele noi. Îmi neglijasem îndatoririle în ultimele câteva săptămâni, prea ocupată cu spitalele, înmormântările și Facebookul pentru a o uda regulat. Încă un lucru viu de care nu reușisem să am grijă. Nu sunt capabilă să am grijă de nimeni și de nimic. Prea amorțită ca să plâng, aruncasem planta în coș – ghiveci, pământ și restul – și văzusem că, în toți acești ani, se agățase de viață cu rădăcini subțiri și fragile.

Viața era atât de nesigură! Știam asta deja, desigur. Nimeni nu știa mai bine decât mine. Știu, știu cât de ridicol e și cât de patetic, dar în unele zile, în cele mai întunecate zile, faptul că știam că planta va muri dacă nu o udam fusese singurul lucru care mă forțase să cobor din pat.

Cu toate acestea, mai târziu în ziua aceea, mă întorsesem acasă de la muncă, scosesem gunoiul, mă îmbrăcasem frumos și plecasem la concert. Mă dusesem singură. Când aveam să îl cunosc pe muzician, trebuia să fim doar eu și el, fără să fim distrași, fără complicații. Trebuia să fac ceva să se întâmple ceva. Nu mai puteam să-mi trăiesc viața fofilându-mă așa. Nu mai puteam bântui prin lume ca un spectru. Și lucrurile chiar se

întâmplaseră în noaptea aceea. Primul lucru pe care îl realizasem fusese acela că muzicianul pur și simplu nu știa că eu eram acolo. De ce Dumnezeu aș fi putut să cred că el trebuia să știe? Prostie, autoamăgire, o proastă legătură cu realitatea? Aveam de unde alege.

Ce rușinos! Stătusem chiar în față, gătită ridicol în hainele mele noi, cu un machiaj caraghios, clătinându-mă pe tocuri. Când ajunsese pe scenă, eram suficient de aproape pentru a vedea nodul dublu cu care își legase șireturile și șuvița de păr care îi cădea peste ochi. Mâinile așezate pe chitară, unghiile cu manichiura atent făcută. Luminile strălucitoare cădeau pe el, în timp ce eu eram în întuneric. Dar, cu toate acestea, tot ar fi putut să mă vadă. Dacă era menit să se întâmple – și cu siguranță era –, atunci ar fi trebuit să mă vadă, așa cum îl văzusem și eu, în urmă cu atâtea săptămâni. Stătusem nemișcată și mă uitasem la el. Trupa începuse să cânte, iar el deschisese gura pentru a începe să intoneze. Îi puteam vedea dinții, ca și moliciunea palatului său roz. Cântecul se terminase și începuse altul. El se adresase mulțimii, dar nu-mi vorbea mie. Mă ridicasem și așteptasem, așteptasem să înceapă un alt cântec. Și un altul. Dar, totuși, nu mă văzuse. Și, treptat, în timp ce stăteam sub lumini, cu muzica rezonându-mi în corp, dar fără a reuși să mă domine, cu mulțimea din jur incapabilă să pătrundă în stratul de însingurare care mă acoperise, începusem să îmi dau seama de adevăr. Clipisem de nenumărate ori, ca și cum ochii mei ar fi încercat să clarifice priveliștea din fața mea, și adevărul apăruse clar.

Eram o femeie în vârstă de treizeci de ani, nutrind o pasiune puerilă pentru un om pe care nu-l cunoșteam și pe care nu aveam să-l cunosc vreodată. Mă convinsesem că el era acela, că el m-ar fi putut ajuta să fiu normală, că ar fi reparat tot ce era în neregulă cu viața mea. Cineva care m-ar fi putut ajuta să mă descurc cu Mami, să îi ignor vocea în timp ce îmi șoptea la ureche, spunându-mi că sunt rea, că am greșit, că nu am fost destul de bună. De ce gândisem așa?

El nu ar fi fost atras de o femeie ca mine. Era, obiectiv vorbind, un bărbat foarte atrăgător și, prin urmare, putea alege

dintr-o gamă foarte generoasă de potențiale partenere. Ar fi ales o femeie la fel de atrăgătoare, cu câțiva ani mai tânără decât el. Bineînțeles că asta ar fi făcut. Stăteam în picioare într-un subsol, într-o seară de marți, singură, înconjurată de străini, ascultând o muzică neplăcută, pentru că făcusem o pasiune pentru un om care nu știa că exist și care niciodată nu ar fi aflat. Realizasem apoi că nu mai auzeam muzica.

El era încă pe scenă, apăsând pedalele chitarei și spunând ceva banal despre turneu în timp ce o acorda. Cine era acest străin și de ce îl alesesem, dintre toți oamenii din oraș, din această țară, din lume, pentru a fi salvatorul meu? Mă gândisem la o știre pe care o citisem cu o zi în urmă, despre câțiva fani tineri care ținuseră un priveghi înlăcrimat în fața casei unui cântăreț, fiindcă își tăiase părul. Făcusem haz în acel moment, dar oare nu mă comportam exact ca ei, acționând ca o adolescentă îndrăgostită lulea, care scria scrisori admirative cu cerneală violet și care își imprima numele vedetei preferate pe ghiozdan?

Nu știam cine era bărbatul de pe scena din fața mea, nu știam absolut nimic despre el. Era doar o fantezie. Ar putea fi ceva mai patetic decât atât, eu, o femeie matură? Mă încântasem singură ca un basm trist, crezând că aș putea repara totul, că aș putea anula trecutul, că el și cu mine am putea trăi până la adânci bătrâneți și că Mami nu ar mai fi supărată. Eram Eleanor, mica și trista Eleanor Oliphant, cu slujba mea jalnică, votca și cu cina mea pentru o persoană – și așa aveam să fiu mereu. Nimic și nimeni – și, cu siguranță, nu acest cântăreț care verifica acum cum îi stătea părul privindu-se în telefon în timpul unui solo de chitară al unui coleg de-al lui – nu ar putea schimba acest lucru. Nu era nicio speranță – lucrurile pur și simplu nu se puteau așeza la locul lor. Eu însămi nu mă puteam așeza la locul meu. Nu poți să scapi de trecut și nici nu poți să-l anulezi. După toate aceste săptămâni de amăgire, am recunoscut liniștită adevărul pur și brutal al situației. Am simțit disperarea și greața amestecându-se în mine, apoi acea neagră stare de spirit, atât de familiară instalându-se rapid.

Am adormit din nou. Când m-am trezit, capul mi se golise, în cele din urmă, de toate gândurile, cu excepția celor de ordin fizic: îmi e frig, tremur. Trebuia să aleg. Și am decis să beau și mai multă votcă.

Când m-am ridicat în picioare, cât se poate de încet, am văzut mizeria de pe podea și am încuviințat din cap – era un semn bun. Poate că aș fi murit înainte să fiu nevoită să aleg una dintre metodele de pe masă. Am luat o cârpă pentru veselă din cârlig – *Un cadou de la Zidul lui Hadrian,* așa scria pe ea. Avea un centurion și prescurtarea SPQR{7}. Preferata mea. Am folosit-o pentru a-mi șterge fața, apoi am lăsat-o pe podeaua bucătăriei.

Nu m-am deranjat cu lenjeria de corp, ci pur și simplu am tras pe mine cele mai apropiate haine aflate pe podeaua dormitorului – ținuta pe care o purtasem marți seara. Mi-am luat pantofii de muncă cu arici pe piciorul gol și am găsit vechea mea vestă agățată de bufetul din hol. Mi-am dat seama că nu știam unde era noua mea haină. Cu toate acestea, era important să îmi găsesc geanta. Mi-am amintit că luasem cu mine noua geantă neagră în noaptea aceea. În ea încăpeau doar portofelul și cheile. Cheile se aflau pe raftul din hol, unde le puneam mereu. În cele din urmă am găsit geanta în hol, căzută într-un colț, lângă cea de cumpărături. Portofelul era gol – nu-mi aminteam cum ajunsesem acasă sau când cumpărasem votca pe care o băusem, dar am presupus că făcusem asta pe drumul dinspre centru până acasă. Din fericire, în portofel încă aveam cele două carduri bancare. Biletul de concert era tot acolo. L-am lăsat să cadă pe podea.

Am plecat la magazinul din colț. Era zi, era frig, iar cerul era cenușiu. Când am intrat, a sunat soneria electronică și, din spatele tejghelei, domnul Dewan a ridicat privirea. Am văzut cum ochii i se măresc și gura i se întredeschide ușor.

„Domnișoară Oliphant?” a spus el.

Vocea lui era precaută, liniștită.

„Trei litri de Glen, te rog”, am spus.

Vocea mea suna ciudat – era spartă și dogită. Nu o folosisem de ceva timp, am presupus, și în plus și vomitasem o groază. El

a pus o sticlă în fața mea, apoi a părut să ezite.

„Trei, domnișoară Oliphant?” m-a întrebat el.

Am dat din cap. Încet, el a pus încă două sticle pe tejghea, toate înșirate acum precum popicele pe care urma să le dovedesc.

„Altceva?” m-a întrebat el.

M-am gândit o secundă dacă să iau o bucată de pâine sau o cutie de spaghete, dar nu îmi era câtuși de puțin foame. Am dat din cap și i-am oferit cardul meu de debit. Mâna îmi tremura și am încercat să o controlez, dar nu am reușit. Am tastat cifrele și am așteptat un timp interminabil tipărirea chitanței.

Mai multe ziare de seară erau aranjate într-un teanc pe tejgheaua de lângă casă și am văzut că era vineri. Domnul Dewan pusese o oglindă pe perete pentru a vedea toate colțurile magazinului și m-am zărit în ea. Eram gri-albă, de culoarea larvelor, iar părul îmi era pleoștit. Ochii mei erau două scobituri întunecate, goale, moarte. Am observat toate acestea cu o indiferență totală. Nimic nu era mai puțin important decât înfățișarea mea, absolut nimic. Domnul Dewan mi-a înmânat sticlele într-o pungă de plastic albastru. Mirosul ei, duhoarea chimică a polimerilor mi-a făcut stomacul să se agite și mai mult.

„Ai grijă de tine, domnișoară Oliphant”, mi-a spus el, cu capul înclinat într-o parte, fără să zâmbească.

„La revedere, domnule Dewan,” am răspuns.

Până acasă făceam zece minute, dar drumul a durat acum o jumătate de oră – sticlele din pungă, greutatea din picioare. N-am văzut o altă viețuitoare în stradă, nici măcar o pisică sau o coțofană. Lumina era opacă, făcând lumea să se vadă în tonuri de gri și negru, fapt care m-a făcut să mă simt și mai rău. Am închis ușa, în urma mea cu o lovitură și mi-am scos hainele, lăsându-le să cadă în hol. Am remarcat în treacăt că miroseam foarte rău – transpirație, vomă și un miros vechi, dulce, care trebuie să fi fost alcoolul metabolizat. Am luat geanta de cumpărături albastră în dormitor și am tras pe mine cămașa de noapte galbenă. M-am târât sub așternuturi și am pipăit orbește după o sticlă.

Am băut cu concentrarea hotărâtă a unui ucigaș având o singură idee, dar gândurile mele, pur și simplu, nu se lăsau înecate – întocmai unor cadavre urâte, umflate, continuau să plutească spre suprafață în toată urâțenia lor palidă, umplută cu gaze. Era spaima propriei mele autoamăgiri, desigur: el, eu… la ce mă gândisem? Mai rea – mult mai rea decât atât – era rușinea. M-am ghemuit ca o minge, încercând să ocup în pat un spațiu cât mai mic posibil. Josnic. Mă făcusem de râs. Eram un motiv de rușine, așa cum îmi spusese Mami mereu.

Un sunet mi-a scăpat în pernă, ca vaietul unui animal. Nu am putut deschide ochii. Nu voiam să văd nici măcar un centimetru din propria-mi piele.

Crezusem că pot rezolva problema mea ușor, de parcă lucrurile care fuseseră făcute în urmă cu atâția ani ar fi putut fi rezolvate. Știam că oamenii nu ar fi trebuit să trăiască așa ca mine, serviciu și votcă și somn, într-un ciclu constant, static, în care mă învârteam și care se învârtea în mine, tăcut și solitar. Nu mergeam nicăieri. La un anumit nivel, îmi dădusem seama că era greșit. Îmi ridicasem capul doar cât să văd asta și, disperată să mă schimb, mă agățasem de un pai la întâmplare, mă lăsasem dusă, imaginându-mi un fel de… viitor.

M-am cutremurat. Nu, asta era ceva greșit. Dezgustul denotă jenă, o rușine trecătoare. Sufletul meu căuta disperat în vid un loc în care existase la un moment dat o persoană. De ce îmi permisesem să cred că aș fi putut trăi o viață normală, o viață fericită, la fel ca alte persoane? De ce mă gândisem că solistul ar fi putut face parte din asta, că ar ajuta la acest lucru? Răspunsul lovește cu putere: Mami. Voiam ca Mami să mă iubească. Fusesem singură atât de mult timp… Aveam nevoie de cineva alături de mine, care să mă ajute să mă descurc cu Mami. De ce nu fusese nimeni acolo, oricine, care să mă ajute să mă descurc cu Mami?

Am reluat scena în cap din nou și din nou, rememorând al doilea lucru de care îmi dădusem seama în noaptea aceea. Era ceva mai târziu și stăteam în picioare mai în spate, exact în mijlocul mulțimii. Aș fi plecat să mai iau ceva de băut, dar calea spre partea din față a scenei s-ar fi închis în timp ce eu aș

fi fost la bar. Dădusem votca pe gât – a șasea, a șaptea? Nu-mi amintesc. El nu îmi putea vedea fața acolo unde stăteam, eram conștientă de asta. Trupa se oprise din cântat – cineva își rupsese o coardă și o înlocuia.

El se aplecase spre microfon și ridicase o sprânceană. Văzusem zâmbetul lui leneș, frumos. Se uitase, fără să vadă, în întuneric.

„Așadar, ce vom face acum? Din moment ce lui Davie îi ia atât de al naibii mult timp pentru a schimba coarda…”

Se întorsese spre un bărbat posac, care îi arătase degetul fără să ridice privirea de la chitara lui.

„Așa, deci, iată ceva care să vă binedispună, doamnelor!” spusese el, apoi se întorsese cu spatele, își desfăcuse centura, își coborâse blugii și își scuturase fesele albe către noi.

Câțiva oameni din mulțime râseseră. Alții strigaseră insulte. Cântărețul ripostase cu un gest obscen. Și atunci realizasem cu o claritate absolută că omul de pe scena din fața mea era, fără nicio îndoială, un măgar. Trupa își începuse următoarea melodie și toată lumea a început să sară în sus și în jos și apoi am ajuns la bar și am cerut o băutură dublă.

Mai târziu. M-am trezit din nou. Am ținut ochii închiși. Eram curioasă în legătură cu un lucru. Care era, m-am întrebat, rolul meu? Nu contribuisem cu nimic în lumea asta, absolut nimic, și nici nu luasem nimic de la ea. Când aveam să încetez să mai exist, nu avea să conteze pentru nimeni.

Absența din lume a celor mai mulți oameni ar fi simțită, la nivel personal, de cel puțin o mână de oameni. Eu, cu toate acestea, nu aveam pe nimeni.

Nu luminez nicio încăpere atunci când intru în ea. Nimeni nu dorește să mă vadă sau să-mi audă vocea. Nu îmi pare rău pentru mine, chiar deloc. Toate acestea sunt pur și simplu niște realități.

Am așteptat moartea toată viața mea. Nu vreau să spun că îmi doresc neapărat să mor, ci doar că nu prea vreau să fiu în viață. Ceva era schimbat acum și mi-am dat seama că nu aveam nevoie să aștept moartea. N-am vrut s-o aștept. Am deșurubat

sticla și am băut mult.

Ah, dar lucrurile vin câte trei, nu se spune așa? Ce e mai bun vine la sfârșit – și a venit spre finalul seriei. Nu mă puteam concentra prea bine – votca – și nu aveam încredere în ochii mei. Am strâns tare din ei, ca să îmi confirm ceea ce credeam că văd. Fum – gri, tulbure, fum de moarte, care venea dinspre marginea scenei și din partea din față. Camera a început să se umple de fum. Bărbatul de lângă mine a tușit; o acțiune psihosomatică, din moment ce gheața uscată – fumul de pe scenă – nu solicită niciun fel de reflex. Am simțit cum trece peste mine și am văzut luminile și laserele tăindu-l. Am închis ochii. În acel moment, am fost din nou acolo, în casă, la etaj. Foc. Am auzit țipete și nu mi-am putut da seama dacă erau ale mele. Toba mare bătea rapid, la unison cu inima mea, iar toba laterală se mișca la fel de rapid ca și pulsul. Camera era plină de fum și nu vedeam nimic. Țipete, ale mele și ale ei. Toba mare, toba laterală. Impulsul de adrenalină, mărind tempoul în chip amețitor, devenind prea puternic pentru corpul meu mic, pentru orice corp mic. Țipătul. M-am precipitat să ies, împingând orice obstacol, împiedicându-mă, gâfâind, până când am ajuns afară, în noaptea întunecată. M-am sprijinit de perete, apoi m-am prăbușit jos, la pământ, cu țipetele încă în urechi și corpul încă tremurând. Am vomitat. Eram în viață. Eram singură. Nu exista nici un alt lucru viu în univers mai singur decât mine. Sau mai teribil.

M-am trezit din nou. Nu trăsesem perdelele și intra lumina – lumina lunii. Cuvântul presupune romantism. Mi-am apucat una din mâini cu cealaltă, încercând să-mi imaginez cum ar fi dacă m-ar ține cineva de mână. Fuseseră momente când simțisem că aș putea muri de singurătate. Oamenii spun uneori că ar putea muri de plictiseală, că ar muri pentru o ceașcă de ceai, dar, pentru mine, moartea cauzată de singurătate nu este o hiperbolă. Atunci când mă simt astfel capul îmi cade, iar umerii se lasă și mă dor, o durere fizică provocată de lipsa contactului uman – simt cu adevărat că m-aș putea prăbuși la pământ și că aș putea muri dacă cineva nu m-ar ține în brațe,

dacă nu m-ar atinge. Nu mă refer la un iubit – în afară de această nebunie recentă, am renunțat de multă vreme la orice gând că o altă persoană ar putea să mă iubească în felul acesta –, ci pur și simplu la o ființă umană. Masajul scalpului la coafor, gripa de iarna trecută… erau singurele dăți când experimentasem atingerea altor oameni, pe care îi plătisem, iar aceștia purtaseră, la momentul respectiv, aproape întotdeauna mănuși de unică folosință. Doar spun lucrurilor pe lume.

Oamenilor nu le plac asemenea lucruri, dar ce pot să fac în legătură cu asta? Dacă cineva vă întreabă cum sunteți, trebuie să spuneți BINE. Nu ai voie să spui că ai adormit plângând cu o noapte în urmă, pentru că nu ai vorbit cu o altă persoană timp de două zile consecutive. BINE este răspunsul tău.

Când am început să lucrez pentru Bob, era la birou o femeie în vârstă, aflată la câteva luni distanță de pensionare. Lipsea foarte mult ca să aibă grijă de sora ei, care avea cancer ovarian. Colega mai în vârstă nu menționa niciodată cancerul, nici nu pronunța cuvântul, vorbind despre boală doar în termenii cei mai banali. Am înțeles că această abordare era considerată destul de obișnuită pe atunci. În zilele noastre, singurătatea este noul cancer – un lucru rușinos, jenant, cu care ai de-a face într-un fel obscur. Un lucru de temut, incurabil, atât de îngrozitor, încât nici nu îndrăznești să-l menționezi; ceilalți oameni nu vor să audă cuvântul rostit cu voce tare, de teamă ca nu cumva să fie afectați și ei sau să provoace astfel soarta și o groază asemănătoare să se abată asupra lor.

Stând în patru labe, m-am târât ca un câine bătrân și am tras perdelele ca să nu mai intre lumina lunii. Am căzut înapoi peste așternuturi și am căutat din nou sticla.

Am auzit o lovitură puternică – bang bang bang – și un bărbat strigându-mi numele. Visam o scenă într-o capelă mortuară, plină de foc, sânge și violență, și mi-a luat o groază de timp ca să fac trecerea de la atunci la acum, pentru a realiza că loviturile erau reale și că veneau dinspre ușa mea. Am tras așternuturile deasupra capului, dar bubuiturile nu s-au oprit. Voiam cu disperare să se termine, dar, deznădăjduită, nu m-am

putut gândi la nicio modalitate de a le pune capăt, așa că am răspuns la ușă.

Picioarele îmi tremurau și a trebuit să mă țin de pereți pentru a păși. În timp ce bâjbâiam în jurul încuietorii, m-am uitat în jos, la picioarele mele – erau mici, albe, de marmură. O vânătaie imensă, violetă și verde înflorea pe unul, până la degetele de la picioare. Am fost surprinsă – nu simțeam nimic, nicio durere, și nu îmi aminteam cum mi-o făcusem. Putea la fel de bine să fie pictată. Am reușit în cele din urmă să deschid ușa, dar nu mi-am putut sălta capul, nici nu am avut puterea de a privi în sus. Cel puțin, loviturile se opriseră. Acesta era singurul meu obiectiv.

„Iisus Hristoase!” a rostit un bărbat.

„Eleanor Oliphant”, am răspuns.

CAPITOLUL 27

Când m-am trezit din nou, eram întinsă pe canapea. Am simțit sub mâini textura dură și ciudată și mi-a luat câteva momente ca să realizez că eram acoperită cu prosoape, și nu cu pături. Am rămas întinsă și mi-am evaluat cu atenție situația. Îmi era cald. Capul îmi zvâcnea. Simțeam în viscere un junghi de durere care pulsa în mod regulat, precum sângele. Am deschis gura și am auzit carnea și gingiile desfăcându-se, ca atunci când separi o portocală în felii. Purtam cămașa mea de noapte galbenă.

Auzeam sunete de lovituri, altele decât cele din interiorul corpului meu, și în cele din urmă le-am identificat ca venind dinspre mașina de spălat cu uscător. Am deschis încet un ochi care era lipit – și am văzut că nu era nimic schimbat în camera de zi: perna-broască se uita la mine de la locul ei. Eram în viață? Speram să fiu, dar doar pentru că, dacă aici era viața de apoi, aș fi depus imediat o cerere ca să rămân. Lângă mine, pe masa joasă din fața canapelei, era un pahar mare de votcă. Am întins mâna, tremurând violent, și am reușit să-l ridic și să-l duc la gură fără să vărs prea mult. Am înghițit aproape jumătate din el înainte de a-mi da seama că de fapt era apă. M-am înecat, simțind-o cum gâlgâie și se agită în stomac. Un alt semn rău cineva sau ceva transformase votca în apă. Ăsta nu era genul meu preferat de miracol.

M-am întins la loc și am auzit alte sunete – pași. Cineva fredona, un bărbat. Cine era în bucătăria mea? Am fost uimită de cât de ușor călătorea sunetul. Fusesem mereu singură aici și nu eram obișnuită să aud o altă persoană deplasându-se prin casa mea. Am mai băut niște apă și am început să mă înec, apoi am avut un acces de tuse care s-a terminat cu un o senzație de vomă însoțită de greață. După un minut sau două, cineva a bătut preventiv în ușa camerei de zi și imediat a apărut o față rotundă – Raymond.

Îmi venea să mor – de data aceasta nu numai la propriu, ci și în sens metaforic. Oh, haide acum, mi-am spus în gând, aproape

amuzată – oare cât de mare trebuie să fie disperarea, și la ce cote, pentru ca unei persoane care își dorește să moară să i se îngăduie asta, în sfârșit? Raymond mi-a zâmbit trist și mi s-a adresat calm.

„Cum te simți, Eleanor?” a spus el.

„Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. De ce ești în casa mea?”

El a intrat în cameră și s-a așezat la picioarele mele.

„Nu îți face griji. Vei fi bine.”

Am închis ochii. Niciuna dintre aceste propoziții nu răspundea întrebărilor mele, niciuna nu era ce voiam să aud.

„Îți este foame?” m-a întrebat el cu blândețe.

M-am gândit la asta. Măruntaiele mele nu erau prea bine, nu erau bine deloc. Poate că o parte din asta avea legătură cu foamea? Nu știam, așa că am ridicat din umeri. El părea mulțumit.

„Atunci îți fac niște supă”, a spus el.

M-am întins din nou cu ochii închiși.

„Nu linte”, am spus.

El a revenit după câteva minute și, foarte încet, m-a ajutat să mă ridic în șezut, păstrând prosoapele înfășurate în jurul meu. Încălzise niște supă de roșii într-o cană, pe care a pus-o pe masă, în fața mea.

„Linguriță?” am spus.

El nu a răspuns, dar a plecat la bucătărie și s-a întors cu una. Am ținut-o în mâna dreaptă, care îmi tremura violent, și am încercat să sorb un pic. Tremuram atât de tare, încât am vărsat o mare parte pe prosoape – mi-am dat seama că pur și simplu nu aveam cum să duc lichidul din cană la gură.

„Da, m-am gândit că ar putea fi cel mai simplu să încerci să-l bei”, mi-a spus el cu blândețe și am încuviințat din cap.

S-a așezat în fotoliu și m-a privit sorbind – niciunul din noi nu a spus nimic. Am lăsat cana jos când am terminat, simțind căldura supei în mine, zahărul și sarea în venele mele. Ticăitul ceasului Power Rangers de deasupra șemineului se auzea foarte tare. Am terminat paharul cu apă și, fără să vorbească, Raymond a plecat să-l umple din nou.

„Îți mulțumesc”, am spus când s-a întors și mi l-a dat.

El nu a spus nimic, ci doar s-a ridicat și a părăsit încăperea. Sunetele mașinii încetaseră; am auzit ușa deschizându-se cu un clic și alți câțiva pași. El a venit înapoi, s-a apropiat de mine și mi-a întins mâna.

„Hai”, mi-a spus.

Am încercat să mă ridic fără ajutor, dar nu am putut. M-am sprijinit de el, apoi m-a susținut cu brațul așezat în jurul taliei mele ca să pot merge pe hol. Ușa dormitorului era deschisă, iar patul făcut cu așternuturi proaspăt spălate. M-a ajutat să mă așez, apoi mi-a ridicat picioarele și m-a acoperit. Patul mirosea atât de proaspăt – era cald și curat și confortabil, ca un cuib de pasăre mică.

„Odihnește-te acum”, mi-a spus el încet, trăgând perdelele și stingând lumina. Somnul m-a lovit ca un baros.

Trebuie să fi dormit cel puțin o jumătate de zi. Când m-am trezit, în cele din urmă, am luat paharul care fusese așezat la marginea patului și am băut apa cu înghițituri mari. Aveam nevoie de apă atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară, așa că, pășind atent, m-am dus la baie și m-am băgat sub duș. Săpunul mirosea ca o grădină. Am spălat toată murdăria, toate petele, iar când am terminat, eram roz și curată și caldă. M-am uscat cu blândețe, de teamă ca nu cumva pielea să mi se rupă, apoi m-am îmbrăcat cu haine curate, cele mai moi și mai curate haine pe care le purtasem vreodată.

Podeaua din bucătărie strălucea, toate sticlele dispăruseră, iar blaturile erau șterse. Pe unul dintre scaune era o grămadă de rufe împăturite. Masa era goală, doar cu o vază pe ea, singura pe care o aveam, plină cu lalele galbene. Sprijinit de ea era un bilet.

E ceva mâncare în frigider. Încearcă să bei cât de multă apă poți. Sună-mă când te trezești. Rx

Își mâzgălise numărul de telefon în josul paginii. M-am așezat și m-am uitat la el, apoi la florile care străluceau ca

soarele. Nimeni nu-mi cumpărase flori până atunci. Nu prea îmi plăceau lalelele, dar el nu avea cum să știe asta. Am început să plâng cu suspine uriașe, cutremurându-mă și urlând ca un animal. Simțeam că n-am să mă mai pot opri vreodată, că voi plânge astfel pentru totdeauna. În cele din urmă, din cauza epuizării pur fizice, m-am liniștit. Mi-am odihnit fruntea pe masă.

Viața mea, mi-am dat seama, mersese foarte prost. Foarte, foarte prost. N-ar fi trebuit să trăiesc așa. Nimeni n-ar fi trebuit să trăiască așa. Problema era că pur și simplu nu știam cum să o îndrept. Felul de a fi al lui Mami era complet greșit, știam asta. Dar nimeni nu îmi arătase vreodată modul corect de a-ți trăi viața și, deși încercasem cât de mult putusem de-a lungul anilor, pur și simplu nu reușisem să fac lucrurile să meargă mai bine. Nu reușisem să rezolv puzzle-ul care eram.

Am făcut un ceai și am încălzit porția de mâncare pe care mi-o lăsase Raymond în frigider. Am descoperit că îmi era, într-adevăr, foarte foame. Mi-am spălat paharul și furculița după aceea și le-am stivuit lângă restul veselei curate pe care el o lăsase la scurs. Apoi m-am dus în camera de zi și am luat telefonul. El a răspuns la al doilea apel.

„Eleanor, slavă Domnului”, a spus el.

Pauză.

„Cum te simți?”

„Bună ziua, Raymond”, am spus.

„Ce mai faci?” m-a întrebat el din nou, părând tensionat.

„Bine, mulțumesc”, am spus.

Știam că acesta era răspunsul corect.

„Fir-ar să fie, Eleanor! Bine! Hristoase, a spus el. O să trec pe acolo cam într-o oră, OK?”

„Serios, Raymond, nu e nevoie, am spus calmă. Am mâncat ceva…” – nu știam cât era ceasul și nu am vrut să mă hazardez precizând că mâncasem prânzul sau cina – … „și am făcut un duș. Am de gând să citesc o vreme și să mă culc mai devreme.”

„O să trec într-o oră”, a spus el din nou cu fermitate, apoi a închis.

Când am deschis ușa, el ținea o sticlă de IRN-Bru și o pungă de jeleuri. Am reușit să îi ofer un zâmbet.

„Intră”, am spus.

M-am întrebat cum ajunsese înainte, fiindcă nu îmi aminteam să-i fi deschis ușa. Ce spusesem, în ce stare fusesem? Am simțit cum inima mi-o ia la galop, făcându-mă nervoasă și agitată. Oare îl înjurasem? Oare fusesem goală? Dacă se întâmplase ceva teribil între noi? Am simțit sticla de IRN-Bru alunecându-mi din mână; apoi a căzut pe podea și s-a rostogolit. El a ridicat-o, mi-a prins cotul cu cealaltă mână și m-a îndrumat spre bucătărie. M-a așezat la masă și a pus ceainicul la fiert. Ar fi trebuit să mă simt jignită văzând cum comanda în spațiul meu personal, dar n-am simțit decât ușurare, o ușurare copleșitoare că avea grijă de mine. Ne-am așezat pe laturile opuse ale mesei, cu o ceașcă de ceai în față, și nu am spus nimic pentru o vreme. El a vorbit primul.

„Ce naiba, Eleanor?” a spus.

Am fost șocată să aud șovăiala din vocea lui, de parcă ar fi fost pe punctul de a plânge. Am ridicat din umeri, pur și simplu. El a început să se înfurie.

„Eleanor, ai fost absentă de la muncă timp de trei zile. Bob a fost foarte îngrijorat din cauza ta, la fel ca noi toți. Am adresa ta de la el, am venit să văd dacă ești în regulă și te-am găsit… Te găsesc…”

„… gata să mă omor?” am întrebat.

El și-a frecat fața cu mâna și am văzut că mai avea puțin și plângea.

„Știu că ești o persoană foarte retrasă, iar asta e bine, dar suntem amici, știi? Poți să vorbești cu mine despre tot felul de lucruri. Nu încerca să te abții!”

„De ce nu? am întrebat. Cum ar putea faptul că spui cuiva cât de rău te simți să te facă să fii mai bine? Nu e ca și cum cineva ar putea repara totul, nu-i așa?”

„Ei, probabil, nimeni nu poate repara totul, Eleanor, nu, a spus el, dar vorbitul poate ajuta. Alți oameni au și ei probleme, să știi. Pot înțelege cum e să fii nefericit. O problemă împărtășită și..!”

„Nu cred că cineva de pe lume ar putea înțelege cum e să fiu eu, am spus. E doar un fapt. Nu cred că altcineva a trăit exact în circumstanțele în care am trăit eu. Dar, în orice caz, am supraviețuit”, am spus.

Era o clarificare importantă.

„Încearcă-mă, mi-a spus el. S-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la el. OK, dacă nu cu mine, atunci încearcă cu altcineva. Un consilier, un terapeut…”

Am tras aer pe nas – un sunet cât se poate de neelegant.

„Un consilier! am spus. Hai să stăm în cerc și să vorbim despre sentimentele noastre; apoi, prin magie, totul va fi mai bine. Nu cred, Raymond!”

El a zâmbit.

„Și totuși, cum vei ști dacă nu încerci? Ce ai de pierdut? Nu e nicio rușine, tu știi, nicio rușine deloc să fii… deprimat sau să ai o boală mintală, sau ceva de genul…”

Aproape că m-am înecat cu ceaiul.

„Boală mintală? Despre ce vorbești, Raymond?” am zis clătinând din cap.

El a ridicat ambele mâini într-un gest conciliant.

„Uite, eu nu sunt doctor. E doar… bine… Nu cred că cineva care se intoxică cu alcool, plănuind să se sinucidă, poate fi, știi tu, într-o situație foarte bună, nu?”

Era un rezumat atât de ridicol al situației mele, încât aproape am râs. Raymond nu era, de obicei, predispus la exagerări, dar asta era cumva prea mult și nu puteam permite să devină o descriere exactă a ceea ce se întâmplase în noaptea aceea.

„Raymond, pur și simplu am băut un pic mai multă votcă, după o seară stresantă, asta e tot. Nu sunt deloc simptomele unei boli.”

„Unde ai fost în noaptea aceea? m-a întrebat el. Ce s-a întâmplat de atunci?”

Am ridicat din umeri.

„Am fost la un concert, am spus. Nu a fost foarte bun.”

Niciunul din noi nu a vorbit o vreme.

„Eleanor, a spus el în cele din urmă, s-a întâmplat un lucru grav. Dacă n-aș fi trecut pe aici atunci când am făcut-o, acum ai

fi fost moartă, fie de la băutură, fie de sufocare în propria vomă. Asta dacă nu ai fi luat deja o supradoză de pastile sau orice altceva.”

Am înclinat capul într-o parte și am meditat la asta.

„Bine, am spus. Recunosc că mă simțeam foarte nefericită. Dar nu toată lumea se simte tristă din când în când?”

„Da, desigur, Eleanor, a spus el calm. Doar că atunci când oamenii se simt triști, plâng un pic, mănâncă prea multă înghețată sau stau în pat toată după-amiaza. Ceea ce sigur nu fac este să se gândească să bea soluție de desfundat țevile sau să-și taie venele cu un cuțit de pâine.”

M-am cutremurat fără să vreau gândindu-mă la zimții aceia foarte ascuțiți. Am ridicat din umeri, cedând.

„Touché, Raymond, am spus. Nu mă pot opune raționamentului tău.”

El s-a întins spre mine și și-a pus mâinile pe antebrațele mele, strângându-le. Era puternic.

„Cel puțin ai vrea să te gândești să mergi la medic? Nu ți-ar face niciun rău, nu?”

Am dat din cap. Din nou, el era logic și nu te poți opune logicii.

„Ai pe cineva pe care să contactezi? a spus. Vreun prieten, o rudă? Cum rămâne cu mama ta? Ea ar dori să știe că te-ai simțit astfel, nu-i așa?”

A încetat să vorbească atunci când am început să râd.

„Nu Mami, am spus, scuturând din cap. Ar fi, probabil, absolut încântată.”

Raymond m-a privit îngrozit.

„Haide, Eleanor, nu spune așa ceva. Era vizibil șocat. Nicio mamă nu ar fi fericită că fiul ei suferă.”

Am ridicat din umeri și mi-am ațintit privirile în podea.

„Nu ai cunoscut-o pe Mami”, am spus.

CAPITOLUL 28

Următoarele câteva zile au fost oarecum o provocare. Raymond a venit de câteva ori neanunțat, aparent pentru a-mi aduce alimente sau vreun mesaj de la Bob, dar, de fapt, pentru a verifica dacă nu cumva am comis din nou vreun act de autodistrugere. Dacă aș fi vrut să compun un indiciu concis pentru cuvinte încrucișate ca să descriu comportamentul lui Raymond, ar fi fost *opusul nepătrunsului.* Speram doar ca omul să se abțină să joace poker chiar în toate ocaziile, temându-mă că s-ar putea ridica de la masă cu portofelul gol.

Era surprinzător că își făcea atâtea griji pentru mine, având în vedere mai ales circumstanțele neplăcute în care mă găsise după concert. De cât ori fusesem tristă sau supărată, oamenii importanți din viața mea pur și simplu o sunaseră pe asistenta mea socială și fusesem mutată în altă parte. Raymond nu sunase pe nimeni, nici nu ceruse să intervină o agenție externă. Alesese să aibă grijă de mine el însuși. Mă gândisem mult la acest lucru și ajunsesem la concluzia că, pentru unii oameni, un comportament dificil nu era un motiv de a pune capăt relației cu tine. În cazul în care te plăceau – și mi-am reamintit că Raymond și cu mine fuseserăm de acord că eram amici acum –, păreau să fie dispuși să păstreze legătura chiar dacă erai trist sau supărat sau aveai un comportament dificil. Asta a fost o adevărată revelație.

M-am întrebat dacă așa se întâmplau lucrurile într-o familie – dacă aveai părinți sau o soră, să zicem, care să rămână alături de tine orice ar fi fost. Nu însemna că luai totul ca și cum ți s-ar fi cuvenit – Dumnezeu știe că nimic nu poate fi tratat astfel în viață – numai că știai, pur și simplu, fără să-ți bați capul, că ei ar fi fost alături de tine în caz că aveai nevoie de ei, indiferent cât de gravă era situația. De regulă nu sunt predispusă la invidie, dar trebuie să mărturisesc că am simțit o înțepătură când m-am gândit la asta. Cu toate acestea, invidia era o emoție minoră în comparație cu amărăciunea pe care o simțeam știind că nu voi avea niciodată șansa de a experimenta acest lucru…

cum îi spunea? Iubire necondiționată, am presupus.

Dar nu avea niciun rost să regret sau să plâng pentru ceva ce nu putea fi schimbat. Raymond îmi arătase un pic din cum ar fi putut să fie și mă consideram norocoasă fiindcă avusesem șansa asta. În ziua aceea venise cu o cutie de bomboane After Eight și cu un balon umplut cu heliu.

„Știu că e o tâmpenie, mi-a spus el, zâmbind, dar treceam pe lângă piață și, în timp ce mergeam spre autobuzul meu, am văzut un tip care vindea din astea. M-am gândit că ar putea să te înveselească."

Am văzut ce ținea în mână și am râs, o explozie neașteptată de sentimente, deloc familiară. El mi-a dat panglica, iar balonul s-a ridicat spre tavanul meu jos, apoi s-a lovit de el, de parcă ar fi încercat să scape.

„Ce se presupune că e? am întrebat. Este… este brânză?"

Nu mai primisem un balon cu heliu până atunci și, cu siguranță, nu unul care să arate atât de ciudat.

„Este Spongebob, Eleanor, a spus el, vorbind foarte lent și clar, de parcă aș fi fost idioată. Spongebob Pantaloni Pătrați!"

Un burete de baie pe jumătate uman, cu dinții din față ieșind în afară! Scos la vânzare ca și cum ar fi fost ceva cu totul banal! De când mă știu, oamenii au spus despre mine că sunt o tipă ciudată, dar când văd lucruri de genul acesta, îmi dau seama că sunt, de fapt, relativ normală.

Am făcut ceai pentru amândoi. Raymond și-a ridicat picioarele pe masa de cafea. Am luat în calcul să îl rog să le dea jos, apoi m-am gândit că se simțea ca acasă în locuința mea, suficient de confortabil încât să se relaxeze și să se folosească de mobilă. Ideea era destul de plăcută. A sorbit din ceai – un gest mult mai puțin plăcut – și m-a întrebat despre medic. La începutul săptămânii, după ce Raymond îmi oferise un argument convingător despre importanța obținerii unei perspective obiective și avizate asupra stării mele emoționale, ca și despre eficiența tratamentelor moderne în caz că aș fi fost diagnosticată cu vreo problemă de sănătate mintală, fusesem de acord în cele din urmă să fac o programare la chirurgie.

„Mă duc mâine, am spus. Unsprezece și jumătate."

El a dat din cap.

„E bine, Eleanor, a spus el. Acum, promite-mi că vei fi complet sinceră cu doctorul și că îi vei spune exact ce ai simțit și ce ai trăit.”

M-am gândit la asta. I-aș fi spus aproape totul, m-am decis, dar nu aveam de gând să menționez micul stoc de pastile (care nu mai existau deloc; Raymond, cu o grijă minimă pentru mediul înconjurător, le aruncase la toaletă. Mă simțisem iritată, dar în secret eram bucuroasă fiindcă scăpasem de ele). Am decis, de asemenea, să nu spun nimic despre discuțiile cu Mami sau despre proiectul meu ridicol și nereușit. Mami obișnuia să spună că informațiile nu ar trebui divulgate în fața băgăcioșilor profesioniști decât dacă este cazul și că aceste subiecte nu sunt relevante. Tot ce trebuia să înțeleagă doctorul era că fusesem foarte nefericită, astfel încât să-mi poată recomanda cel mai bun mod de a schimba asta. Nu era nevoie să începem să săpăm în trecut și să vorbim despre lucruri care nu mai puteau fi schimbate.

„Promit”, am spus.

Totuși, aveam îndoieli.

CAPITOLUL 29

Când medicul m-a scutit o vreme de la muncă, m-am întrebat cum mi s-ar fi potrivit o viață în care să nu fac nimic. Întotdeauna avusesem un loc de muncă cu normă întreagă, după ce începusem la Bob, la o săptămână de la absolvire și, în toți acești ani, nu sunasem niciodată ca să mă învoiesc din motive de sănătate. Din fericire, eram binecuvântată cu o constituție extrem de robustă.

În acea primă săptămână de după incidentul cu votca și cu vizita lui Raymond, dormisem mult. Cred că făcusem și alte lucruri, lucruri normale, cum ar fi să cumpăr lapte sau să fac câte un duș, dar nu puteam să îmi mai aduc aminte ce. Doamna doctor reușise cumva să deducă faptul că sufeream de depresie, chiar și cu atât de puține detalii la îndemână. Reușisem să-mi păstrez totuși secretele cele mai importante pentru mine. Ea sugerase că o combinație de medicație și de discuții terapeutice ar fi fost cea mai eficientă formă de tratament, dar insistasem că nu doream să iau niciun fel de pastile, cel puțin la început. Eram îngrijorată de gândul că aș fi început să mă bazez pe ele în același mod în care mă bazam pe votcă. Cu toate acestea, fusesem de acord fără nicio tragere de inimă să am o întâlnire cu un consilier ca un prim pas, iar ședința de început era programată astăzi. Fusesem repartizată la o anume Maria Temple – fără nici un alt titlu. Nu îmi făceam griji pentru statutul ei conjugal, dar ar fi fost de ajutor să știu dinainte dacă era sau nu calificată din punct de vedere medical.

Biroul ei era situat la etajul al treilea al unui bloc modern, înalt, din centrul orașului. Ascensorul m-a transportat înapoi în cea mai puțin *belle* epocă – anii ’80. Diferite nuanțe de gri, pasteluri nămoloase, plastic murdar, covoare urâte. Locul mirosea de parcă nu fusese curățat din 1980. Fusesem reticentă cu privire la participarea mea la sesiunea de consiliere încă de la început, iar locația în sine făcea lucrurile și mai puțin ispititoare, dacă se putea spune astfel. Din nefericire, mediul era mult prea familiar, iar acest lucru a constituit, în felul lui,

un aspect liniștitor. Există o mulțime de coridoare ale unor clădiri instituționale, cu frize florale și plafoane Artex, pe care umblasem de-a lungul vieții.

Am bătut la ușă – era subțire, din placaj gri, fără nicio plăcuță de identificare – și, cât se poate de repede, de parcă ar fi stat chiar în spatele ei, Maria Temple mi-a deschis și m-a invitat să intru. Camera era mică, cu un scaun de dining și cu două fotolii instituționale (din cele foarte curate și foarte incomode) aranjate vizavi de o masă mică, joasă, pe care trona o cutie foarte mare de șervețele fără nicio marcă. Pe moment m-am simțit copleșită. Nasurile lor sunt, cu câteva excepții, cam de aceeași mărime cu ale noastre, nu-i așa? Oare chiar aveau nevoie de o suprafață mult mai mare de hârtie pur și simplu pentru că posedau un cromozom XY? De ce? Bănuiam că n-ar fi trebuit să-mi doresc răspunsul la această întrebare.

Nu era nicio fereastră, iar printul înrămat pe perete (o vază cu trandafiri, realizată cu ajutorul unui calculator de către cineva care era mort pe interior) era mai ofensator pentru ochi decât un perete gol.

„Tu trebuie să fii Eleanor!” a spus ea zâmbind.

„Domnișoara Oliphant, de fapt”, am spus, dându-mi jos vesta și întrebându-mă ce Dumnezeu puteam să fac cu ea.

Ea mi-a indicat un șir de cârlige de pe spatele ușii și am pus-o acolo, cât mai departe posibil de impermeabilul foarte practic care atârna deja acolo. M-am așezat vizavi de ea – scaunul a eliberat cu un zgomot obosit un aer viciat dintre pernele sale murdare. Ea mi-a zâmbit. Dinții ei! Oh, doamna Temple!

E clar că făcuse tot ce se putea, dar nimic nu putea schimba dimensiunea lor, am presupus. Păreau să aparțină unei guri mult mai mari, poate nici măcar a unui om. Mi-am amintit de o fotografie care apăruse în ziarul *Telegraph* cu ceva timp în urmă, cu o maimuță care luase un aparat de fotografiat și își făcuse o fotografie rânjind (un „selfie”). Biata femeie! Un adjectiv pe care era bine să nu-l folosești niciodată în legătură cu dinții ei era *simieni*.

„Sunt Maria Temple, Eleanor… domnișoară Oliphant, a spus ea, este o plăcere să vă cunosc.”

S-a uitat la mine cu atenție, ceea ce m-a făcut să mă ridic din locul meu, intenționând să nu-i arăt cât de inconfortabil mă simțeam.

„Ați mai făcut vreodată consiliere, domnișoară Oliphant?” m-a întrebat ea, scoțând un caiet din geantă.

Am observat că avea mai multe accesorii atașate la aceasta – inele de chei, o maimuță roz, pufoasă, o literă M metalică și imensă și, cel mai hidos dintre toate, un pantof stiletto roșu, cu paiete. Mă mai întâlnisem cu astfel de oameni. Doamna Temple era „amuzantă”.

„Da și nu”, am spus.

Ea a ridicat întrebător o sprânceană, dar am refuzat să ofer mai multe detalii. Am tăcut, timp în care am auzit liftul clămpănind din nou, cu toate că nu a urmat vreun alt zgomot care să dovedească o prezența umană. M-am simțit izolată.

„OK, atunci, a spus ea pe un ton vioi, poate prea vioi. Cred că vom începe. Mai întâi de toate, vreau să te asigur că tot ceea ce vom discuta aici este absolut confidențial. Sunt un membru al tuturor organismelor profesionale relevante și ader la un cod de conduită foarte strict. Ar trebui ca aici să te simți mereu confortabil și în siguranță, așa că te rog să mă întrebi orice, în orice moment, mai ales dacă nu îți este clar ceea ce facem sau de ce.”

Părea să aștepte un răspuns, dar nu aveam ce să îi spun. Am ridicat din umeri. Ea s-a așezat pe scaunul ei și a început să citească din carnet.

„Văd că ai fost repartizată aici de către medicul de familie și că suferi de depresie.”

Am dat din cap.

„Poți să-mi spui ceva despre cum te-ai simțit?” m-a întrebat ea.

Zâmbetul ei a devenit ușor imobil.

„M-am simțit un pic tristă, presupun”, am spus.

M-am uitat la pantofii ei. Semănau cu pantofii de golf, doar că erau fără tocuri. Erau aurii – de necrezut.

„De cât timp te simți tristă, Ele… domnișoară Oliphant?”

Și-a lovit dinții enormi cu stiloul.

„De fapt, te superi dacă ți-aș spune Eleanor? a spus apoi. Știi, dacă ne-am adresa cu prenumele, pur și simplu ar ajuta ca discuția să curgă un pic mai liber. E în regulă?” a zâmbit ea.

„Eu prefer domnișoara Oliphant, dar da, cred că da”, am spus cu grație.

Titulaturile aveau, totuși, rolul lor. Nu o știam de mii de ani, la urma urmei. Nu era prietenă cu mine, ci era o persoană care fusese plătită pentru a interacționa cu mine. Cred că o oarecare distanță profesională e foarte potrivită atunci când, de exemplu, un străin îți examinează partea din spate a globului ocular pentru a depista o eventuală tumoare sau când umblă în jurul dentinei cu un instrument încârligat. Sau, într-adevăr, când îți umblă prin creier, trăgându-ți la suprafață sentimentele și lăsându-le să se așeze, acolo în cameră, în toată urâțenia lor rușinoasă.

„Excelent”, a spus ea vioaie, iar eu am realizat că tocmai înțelesese că nu aveam să fiu deloc *amuzantă*.

Nu am fi mers niciodată împreună să facem bungee-jumping sau la vreo petrecere stilată. Ce altceva ar fi putut să fie distractiv? Să cântăm împreună. Să alergăm la crosuri sponsorizate. Magicieni.

N-am idee; personal, îmi plac animalele și integramele și (până recent), votca. Ce putea fi mai distractiv decât asta? Nicidecum orele de dans din buric la căminul cultural. Nici weekendurile de rezolvat mistere. Chestii de femei. Nu.

„A existat ceva, în mod special, care te-a determinat să cauți ajutor la medicul de familie? m-a întrebat ea. Vreun incident, vreo interacțiune? A spune cuiva cum te simți poate fi un lucru foarte dificil, dar este minunat că ai reușit să faci un astfel de prim pas important.”

„Un prieten mi-a sugerat să merg la doctorul meu, am spus, simțind un mic frison de plăcere la folosirea cuvântului cu «P». Raymond”, am clarificat.

Îmi plăcea mult să-i spun numele, mai cu seamă trilul rârâit de la început. Era un nume frumos, un nume bun – era un lucru cert. Avea nevoie de puțin noroc – până la urmă, având în vedere înzestrările sale fizice mai deloc prezente, se confrunta

cu suficiente lucruri pentru a mai suporta și un prenume ca, să zicem, Eustace sau Tyson.

„Vrei să-mi spui ceva despre evenimentele care au dus la decizia de a vizita medicul? Ce l-a determinat pe prietenul tău să sugereze asta? m-a întrebat ea. Cum te-ai simțit atunci?"

„Am fost un pic tristă, iar lucrurile m-au copleșit, atâta tot. Așa că prietenul meu a sugerat că ar trebui să-l văd pe medicul meu de familie. Iar acesta mi-a spus că trebuie să vin aici dacă nu doresc să iau pastile."

Ea s-a uitat cu atenție la mine.

„Ai putea să-mi spui de ce te-ai simțit tristă?" a spus.

Mi-a scăpat un oftat mai lung și mai afectat decât aș fi vrut. Mi-am simțit gâtul contractându-se după o expirație și ochii umplându-mi-se cu lacrimi. Nu plânge, Eleanor! NU PLÂNGE ÎN FAȚA STRĂINILOR!

„Este destul de plictisitor, am spus, încercând din răsputeri să par nonșalantă. A fost doar… un fel de dragoste care a mers prost. Asta e tot. O situație deloc neobișnuită."

A urmat o tăcere lungă. În cele din urmă, pur și simplu pentru a încerca să termin cu asta cât mai repede posibil, am vorbit din nou.

„A existat o neînțelegere. Am crezut… Am interpretat în mod greșit unele semnale. Și s-a dovedit că m-am înșelat foarte mult în legătură cu persoana în cauză."

„Ți s-a mai întâmplat acest lucru?" m-a întrebat ea liniștită.

„Nu", am spus.

A urmat o altă tăcere lungă.

„Cine a fost această persoană, Eleanor? Poți să povestești un pic mai mult despre ce te-a făcut… cum ai spus… să înțelegi greșit anumite semnale? Care *au fost* semnalele?"

„Ei bine, e vorba despre un bărbat față de care am simțit o oarecare simpatie, o fixație, s-ar putea spune, așa că m-am abandonat ușor, apoi mi-am dat seama că, de fapt, sunt cam naivă. Noi nu puteam să fim împreună. Și el… ei bine, s-a dovedit că el nici măcar nu era potrivit pentru mine. Nu era omul pe care îl crezusem eu. M-am simțit tristă în legătură cu asta și m-am simțit extrem de prost pentru că înțelesesem totul

atât de greșit. Asta e tot ce a fost…”

Am auzit cum mi se pierdea vocea.

„OK, bine… există câteva lucruri asupra cărora aș vrea să insist un pic. Cum l-ai cunoscut pe acest om? Care a fost natura relației tale cu el?”

„Oh, nu l-am întâlnit deloc de fapt”, am spus.

Ea a încetat să mai noteze în caietul ei și a făcut o pauză ciudată. Cred că, în termeni teatrali, se numește oscilație.

„În regulă, a spus apoi. Atunci cum… vi s-au încrucișat drumurile?”

„Este un muzician. L-am văzut cântând și… ei bine, cred că se poate spune că m-am îndrăgostit de el.”

Maria Temple mi s-a adresat cu prudență.

„Este… este faimos?”

Am dat din cap.

„Este de aici. Locuiește aici. Lângă mine, de fapt. Nu este încă faimos. Încă.”

Maria Temple nu a spus nimic și a așteptat să continui. Nici măcar nu a ridicat o sprânceană. Nimic. Mi-am dat seama că aș fi putut oferi o impresie înșelătoare cu privire la comportamentul meu.

„Ca să fie clar, am spus, nu sunt vreun fel de… hărțuitoare. Doar am aflat unde trăiește și am copiat dintr-o poezie pentru el, pe care nici măcar nu i-am trimis-o. Și am postat pe Twitter o dată, dar asta e tot. Nu e o crimă. În plus, toate informațiile de care aveam nevoie sunt publice. Nu am încălcat nicio lege sau ceva de genul asta.”

„Și nu te-ai mai aflat niciodată într-o situație de acest fel, Eleanor, cu nimeni altcineva?”

Așadar, ea credea că sunt un fel de obsedată care face fixații pentru necunoscuți. Încântător.

„Nu, niciodată, am spus ferm și sincer. A fost pur și simplu… mi-a atras atenția, mi-a trezit interesul. Asta-i tot. Este, știi, un tip frumos…”

A urmat o altă pauză lungă. În cele din urmă, Maria Temple s-a lăsat pe spate în scaun și a început să vorbească, ceea ce a fost o ușurare. A fost obositor să răspund la toate întrebările ei,

vorbind despre mine și făcându-mi griji să nu-i par jenant de naivă, așa cum cred că mă vedea.

„Iată un scenariu. O să ți-l prezint și tu o să-mi spui ce părere ai. Hai să spunem, de dragul discuției, că *ai dezvoltat* o pasiune pentru acest om. Aceste tipuri de sentimente sunt, în general, un fel de cursă de probă emoțională înainte de a fi o relație adevărată. Și sunt foarte intense. Ți se pare rezonabil și plauzibil până etici?"

M-am uitat la ea.

„Deci, a continuat ea, iată-te acolo, bucurându-te de pasiunea ta, *simțind sentimentele.* Spune-mi, ce s-a întâmplat de s-a terminat totul dintr-odată? Ce a distrus această fixație?"

M-am prăbușit înapoi pe locul meu. Mă luase prin surprindere cu rezumatul ei neașteptat de exact despre modul în care se desfășuraseră lucrurile, apoi îmi pusese o întrebare foarte interesantă și pertinentă. În ciuda pantofilor ei aurii și a inelelor de chei exotice, îmi dădeam seama că Maria Temple nu era proastă. Mi-a luat un timp să analizez totul concentrându-mă să-mi adun gândurile astfel încât să dau un răspuns coerent.

„Presupun că, la un anumit nivel, am simțit de fapt că totul *era* real și că, atunci când ne-am fi întâlnit, în cele din urmă, ne-am fi îndrăgostit și ne-am fi căsătorit și așa mai departe. M-am simțit, nu știu, cumva pregătită pentru o asemenea relație. Oamenii – bărbații – ca el nu ajung în drumul meu foarte des. Mi se părea corect să nu las ocazia să dispară. Și am fost sigură că… anumite persoane… ar fi fost mulțumite că l-am găsit. Când el și cu mine am fost în aceeași cameră, în cele din urmă, o întâmplare pentru care muncisem din greu spre a o face să se întâmple, într-un fel a… dispărut totul. Are vreun sens?"

Ea a dat din cap încurajator.

„Cred că mi-am dat seama, chiar acolo, în acea cameră, că eram o fraieră, acționând mai mult ca o adolescentă decât ca o femeie în vârstă de treizeci de ani. El nici măcar nu era deosebit, fusesem mult prea concentrată asupra lui, dar, într-adevăr, ar fi putut fi oricine. Am încercat să o mulțumesc pe Ma…"

Ea m-a întrerupt, din fericire, oprindu-mă să merg prea

departe.

„Sunt, de fapt, o serie de probleme pe care ți-aș sugera să le explorăm în următoarele câteva sesiuni, a spus ea. Am vorbit astăzi despre evenimentele recente, dar la un moment dat mi-ar plăcea să aud un pic despre copilăria ta.”

„În niciun caz”, am spus, încrucișându-mi brațele și uitându-mă la covor.

Doamna nu are nevoie să știe ce se întâmplă în casa asta.

„Am înțeles că acesta ar putea fi un lucru foarte dificil despre care să vorbim”, a spus ea.

„Nu vreau să vorbesc despre nimic din toate astea, Maria. Te rog, *nu-mi* cere să vorbesc despre Mami.”

La naiba, la naiba, la naiba! Bineînțeles că a prins firul. Mami este mereu punctul de cotitură, atracția principală.

„Ce fel de relație ai cu mama ta, Eleanor? Sunteți apropiate?”

„Mami mă contactează destul de des. Prea des”, am spus.

Acum, totul ieșea la iveală.

„Voi două nu prea vă înțelegeți, nu?” a spus ea.

„Este… complicat.”

Am încercat să mă analizez atât din punct de vedere fizic, cât și metaforic, foindu-mă în locul meu.

„Poți să îmi spui de ce?” m-a întrebat Maria, cu un tupeu de ofițer superior, băgăcios și intruziv. Nerușinat.

„Nu”, am spus.

A urmat o pauză foarte lungă.

„Știu că este dificil… foarte dificil… să vorbești despre lucruri dureroase, dar, așa cum am spus, cred că e cea mai bună cale de a merge mai departe. Să începem foarte încet. Poți să-mi spui *de ce* nu te simți confortabil să vorbești despre mama ta?”

„Eu… ea nu ar vrea să fac asta”, i-am spus.

Era adevărat. Mi-am amintit ultima – și singura – dată când o făcusem, cu un profesor. Nu fusese o greșeală pe care să o faci de două ori.

Piciorul stâng a început să-mi tremure; era doar un mic tremur, dar, odată ce a început, nu am mai putut să-l fac să se

oprească. Mi-am aruncat capul pe spate și am scos un zgomot, un fel de suspin amestecat cu tuse, pentru a încerca să-i distrag atenția.

„OK, a spus ea răbdătoare. Dacă e în regulă pentru tine, ca să terminăm, aș dori să sugerez să încercăm ceva un pic diferit. Se numește exercițiul scaunului gol”, a spus ea.

Mi-am încrucișat brațele și m-am uitat la ea.

„Practic, aș vrea să-ți imaginezi că acest scaun – mi-a indicat scaunul singuratic de luat masa – este mama ta.”

Însă a anticipat răspunsul meu.

„Știu că acest lucru s-ar putea să te facă să te simți prost sau să te simți jenată, dar, te rog, trebuie doar să încerci să îl faci. Nimeni nu te judecă aici. Aici ești în siguranță.”

Mi-am răsucit mâinile în poală cu nerăbdare, reflectând senzația pe care o simțeam în stomac.

„Ești dispusă să încerci?”

M-am uitat înspre ușă, dorindu-mi să ies, dorindu-mi ca acele ceasului să ajungă mai repede la ora stabilită.

„Eleanor, a spus ea cu blândețe, sunt aici ca să te ajut, iar tu ești aici pentru a te ajuta, nu? Cred că vrei să fii fericită. De fapt, știu că vrei. Cine nu vrea? Putem lucra împreună în această cameră, pentru a te ajuta să ajungi acolo. Nu va fi ușor sau rapid, dar eu chiar cred că ești în stare de asta. Ce ai de pierdut, la urma urmei? Vei fi aici timp de o oră, orice ar fi. De ce nu faci o încercare?”

Am presupus că avea dreptate. M-am uitat în sus și, încet, mi-am desfăcut brațele.

„Grozav! a spus. Îți mulțumesc, Eleanor. Așadar… Să ne imaginăm că acest scaun este mama ta. Ce ai vrea să-i spui acum, dacă ai putea să-i spui ceva, fără a fi întreruptă? Fără teama de judecată? Hai, nu-ți face griji! Orice dorești…”

M-am întors pentru a privi scaunul gol. Piciorul încă îmi tremura. Mi-am dres vocea. Eram în siguranță. Ea nu era cu adevărat aici, nu asculta cu adevărat. M-am dus cu gândul la casa aceea, cu frigul și mirosul umed, cu tapetul cu albăstrele și covorul maro. Am auzit mașinile care treceau pe afară, toate ducându-se în locuri frumoase, locuri sigure, în timp ce noi

eram acolo, lăsate singure sau – mai rău – cu ea.

„Mami… te rog”, am spus.

Mi-am auzit vocea în afara propriului cap, plutind fără trup prin cameră. Era înaltă și foarte, foarte liniștită. Am inspirat.

„Te rog, nu ne face rău!”

CAPITOLUL 30

Nu obișnuiesc să folosesc un limbaj vulgar, dar acea primă sesiune din urmă cu o zi cu consilierul fusese al naibii de ridicolă. La sfârșitul exercițiului stupid cu scaunul gol, începusem să plâng în fața doctoriței Temple, apoi ea spusese cu o falsă blândețe că sesiunea noastră se apropia de sfârșit și că avea să mă vadă săptămâna viitoare, la aceeași oră. Practic mă alungase în stradă și mă trezisem stând pe trotuar, în timp ce cumpărătorii plini de viață treceau pe lângă mine, iar lacrimile îmi șiroiau pe față. Cum putuse să facă asta? Cum de putea o ființă umană să vadă o alta experimentând o durere atât de mare – o durere pe care ea însăși o scosese la iveală și pe care apoi o alungase – și să o împingă în stradă, lăsând-o să-i facă față singură?

Era ora 11. Se presupunea că nu trebuia să beau, dar mi-am șters lacrimile, am intrat în cel mai apropiat pub și am comandat o votcă mare. Am toastat în tăcere pentru prietenii absenți și am băut-o repede. Am ieșit înainte ca oricare dintre consumatorii de alcool de la ora aceea să încerce să interacționeze cu mine. Apoi m-am dus acasă și m-am băgat în pat.

Raymond și cu mine am continuat să ne întâlnim pentru a lua prânzul în cafeneaua noastră obișnuită, cât timp nu am fost la serviciu. Îmi scria pentru a sugera o oră și o zi (de fapt, singurele mesaje pe care le-am primit pe noul meu telefon mobil până în prezent). S-a dovedit că, dacă vezi aceeași persoană cu o anumită regularitate, conversația este mereu plăcută și confortabilă – poți relua de unde te-ai oprit, așa cum rămăsese, în loc să începi de la capăt de fiecare dată. În timpul discuțiilor, Raymond m-a întrebat din nou despre Mami – de ce nu îi spusesem că nu sunt bine, de ce nu m-a vizitat sau eu pe ea, până când, în cele din urmă, am cedat și i-am furnizat o biografie completă. El știa deja despre incendiu, desigur, precum și despre faptul că îmi petrecusem copilăria în centre de

plasament după aceea. I-am explicat că nu fusese posibil pentru mine să trăiesc cu Mami după aceea, și nu acolo unde era ea. Speram să fie de ajuns pentru a-i potoli curiozitatea, dar nu a fost așa.

„Așadar, unde este ea? La spital, în îngrijire medicală la domiciliu?" a început el să ghicească.

Am dat din cap.

„Este într-un loc rău, pentru oameni răi", am spus.

S-a gândit o clipă.

„E la închisoare?"

S-a uitat șocat la mine. I-am susținut privirea, dar nu a spus nimic. După o altă pauză scurtă, m-a întrebat, oarecum inexplicabil, ce crimă comisese.

„Nu-mi amintesc", am spus.

S-a uitat la mine, apoi a pufnit.

„Prostii, a spus el. Hai, Eleanor, poți să îmi spui. Asta nu va schimba nimic între noi, îți promit. Nu e ca și când ai fi făcut-o tu, orice ar fi fost."

Am simțit un val fierbinte în partea din față a corpului, care a coborât apoi pe spate, o senzație asemănătoare cu cea a unui sedativ înainte de anestezia generală. Pulsul îmi bătea în urechi.

„Este adevărat, am spus. Sincer, nu știu. Cred că mi s-a spus la momentul respectiv, dar nu-mi amintesc. Aveam doar zece ani. Toată lumea a fost foarte atentă să nu menționeze asta în preajma mea."

„Oh, haide, a spus el. Trebuie să fi făcut ceva cu adevărat teribil… Vreau să spun… cum a fost la școală? Copiii pot fi niște mici nemernici când e vorba despre chestii de genul ăsta. Sau când oamenii auzeau numele tău… Cu toate că, dacă mă gândesc mai bine, nu cred că-mi amintesc să fi citit ceva despre vreo crimă care implica o Oliphant."

„Da, cred că ți-ai fi amintit un Oliphant în cameră", am spus.

Dar el nu a râs. Mi-am dat seama că nu fusese o glumă foarte bună. Mi-am dres vocea.

„Oliphant nu este numele meu real", am spus.

Îmi plăcuse, îmi plăcuse dintotdeauna și îi fusesem extrem de

recunoscătoare celui care îl alesese pentru mine. Nu întâlnești prea multe Oliphant, asta era sigur. Special.

S-a uitat la mine de parcă s-ar fi uitat la un film.

„Mi-au dat o nouă identitate după aceea, m-au crescut aici… trebuia să-i împiedice pe oameni să mă recunoască, pentru a mă proteja. Ceea ce este ironic."

„De ce?" a spus.

Am oftat.

„A fi în grija statului nu este foarte distractiv. Adică, a fost mereu foarte bine și am avut tot ce era necesar, dar nu a fost mereu roz."

A ridicat din sprâncene și a dat din cap. Am mestecat în cafea.

„Terminologia e diferită acum, cred, am spus. Ei zic că se ocupă de *tinerii dați în grijă*. Doar că trebuie să te ocupi de *fiecare* copil, ar trebui să se înțeleagă asta."

Mi-am auzit tonul supărat și trist. Nimănui nu îi place să se audă, mai ales astfel. Dacă cineva ar spune: „Vă rugăm să vă descrieți în două cuvinte", iar tu ai spune: „Hmm… stați să văd… Supărat și trist?", cu siguranță nu ar fi foarte bine.

Raymond s-a întins și, foarte ușor, mi-a strâns umărul. A fost un gest superficial și ineficient, dar senzația a fost surprinzător de plăcută.

„Vrei să aflu eu ce a făcut? m-a întrebat. Pun pariu că aș putea, destul de ușor. Magia interwebului, știi?"

„Nu, mulțumesc, am spus tăios. Sunt mai mult decât capabilă să descopăr asta singură, în caz că o să vreau vreodată. Nu ești singura persoană care știe cum să folosească un calculator, să știi", am spus.

Fața lui a devenit trandafirie.

„Și, în orice caz, am continuat, așa cum ai fost atent să subliniezi, probabil că a fost ceva destul de înfiorător. Nu uita, eu încă mai trebuie să vorbesc cu ea o dată pe săptămână – este destul de greu și așa. Acest lucru va fi complet imposibil dacă voi ști că ea a făcut… orice ar fi făcut…"

Raymond a dat din cap. Spre meritul lui, părea ușor rușinat și un pic dezamăgit.

Spre deosebire de multe alte persoane, nu este un tip insistent. După această discuție, el nu a mai pus decât întrebări normale, pe care oricine le-ar pune despre mama unui prieten (prieten! am un prieten!!) – cum mai era, dacă am vorbit de curând. I-am pus, la rândul meu, aceleași întrebări. Era normal. Nu i-am spus chiar tot ce zisese Mami în timpul discuțiilor noastre, desigur – era prea dureros să repet, era chiar jenant și umilitor. Eram sigură că Raymond era deja mai mult decât conștient de numeroasele mele defecte fizice și de caracter, așa că nu era nevoie să-i amintesc de ele prin relatarea *vorbelor bune* ale lui Mami.

Uneori, el mă făcea să mă opresc și să mă gândesc. Vorbeam despre vacanțe, despre modul în care plănuia să călătorească la pensie, având suficient de mulți bani pentru a face asta în stil mare.

„Mami a văzut foarte multe din lumea asta și a trăit în nenumărate locuri", am spus.

I-am povestit cu amănunte despre câteva. În mod surprinzător, Raymond era impresionat.

„Ce vârstă are mama ta?" m-a întrebat.

Am fost luată prin surprindere. Ce vârstă avea ea? Am început să calculez.

„Așadar… Am treizeci de ani, și cred că m-a avut când era foarte tânără – nouăsprezece, poate douăzeci? Deci, ea ar avea… cred că are cam cincizeci de ani acum, ceva de genul asta?"

Raymond a dat din cap.

„Corect, a spus el. Mă întreb… Vreau să spun… eu nu am copii – deci de unde aș putea eu să știu? –, dar îmi imaginez că nu poate fi prea ușor să stai într-un salon de opiu în Tanger, dacă ai un copil cu tine. Sau… care era celălalt lucru? Sau să lucrezi ca dealer de blackjack în Macao?"

Vorbea foarte calm, ca și cum i-ar fi fost frică să nu cumva să mă supere.

„Vreau să spun că, dacă aduni toate lucrurile pe care ea a spus că le-a făcut, nu ar acoperi o perioadă mai mare de treizeci de ani. Cu excepția cazului în care ea a făcut-o înainte de a te fi

născut, pe când era încă o adolescentă. Și, dacă a făcut-o… ei bine, mă întreb… de unde a avut bani să călătorească? Și nu era cam tânără pentru a merge în locurile acelea pe cont propriu, la acea vârstă? Dar tatăl tău? Unde l-a întâlnit?”

Am privit în depărtare. Erau întrebări importante, la care nu puteam răspunde. Întrebări la care nu eram sigură că aș vrea să răspund. Dar oare de ce nu mă gândisem la ele înainte?

Această conversație cu Raymond mi-a revenit în minte următoarea dată când am vorbit cu ea.

„Bună ziua, draga mea”, mi-a spus ea.

Mi s-a părut că aud un șuierat static sau poate zumzetul sinistru al benzilor de iluminat, dar și un alt zgomot, ceva care suna ca zăngănitul șuruburilor când sunt scoase.

„Bună ziua, Mami”, am șoptit.

Mi-am dat seama că mesteca.

„Mănânci?” am spus.

A expirat, apoi s-a auzit un sunet groaznic, ca al unei pisici încercând să dea afară un ghem, urmat de o plesnitură umedă.

„Tutun de mestecat, mi-a spus ea disprețuitor. Chestii groaznice – nu te-aș sfătui, dragă!”

„Mami, e foarte puțin probabil că voi încerca vreodată tutun de mestecat, nu crezi?”

„Presupun că da, a răspuns ea. N-ai fost niciodată foarte aventuroasă. Totuși, nu renunța până nu încerci. M-am răsfățat cu niște paan din când în când, pe când trăiam în Lahore.” După cum îi spusesem lui Raymond, Mami locuise în Mumbai, Tașkent, São Paolo și Taipei. Străbătuse pe jos jungla Sarawak și urcase pe muntele Toubkal. Avusese o audiență cu Dalai Lama în Kathmandu și luase ceaiul într-o după-amiază cu un maharajah din Jaipur. Și ăsta fusese doar începutul.

S-au auzit apoi mai multe încercări de curățare a gâtului – tutunul de mestecat își cerea plata. Am profitat de șansă.

„Mami, voiam să te întreb ceva. Cum… cât de în vârstă erai când m-ai avut?”

Ea a râs, dar deloc amuzată.

„Aveam treisprezece… Nu, stai… Aveam patruzeci și nouă.

Oricum, de ce îți pasă? Ce contează pentru tine, fiica mea?”

„Doar mă întrebam…”

A oftat.

„Ți-am spus deja toate astea, Eleanor, a zis ea repede. Mi-aș dori să mă asculți.”

A urmat o pauză.

„Aveam douăzeci, a spus ea calm. Din punct de vedere evolutiv, să știi că este momentul ideal pentru o femeie ca să nască. Totul se așază foarte repede la loc. Ei bine, chiar și acum, încă mai am sânii fermi și proeminenți ai unui supermodel aflat la începutul carierei…”

„Mami, te rog!” am spus.

Ea a chicotit.

„Ce s-a întâmplat, Eleanor? Ți-e jenă? Ce copil ciudat ești! întotdeauna ai fost. Greu de iubit, așa ești. Foarte greu de iubit.”

Râsul ei s-a pierdut într-o tuse lungă, care suna dureros de adânc.

„Hristoase, a spus apoi, am început să mă rup.”

Era pentru prima dată, din câte îmi puteam aminti, când auzeam o notă de tristețe în vocea ei.

„Nu ești bine, Mami?” am întrebat.

A oftat.

„Oh, sunt bine, Eleanor, a spus ea. Când vorbesc cu tine, revin mereu la viață.”

M-am uitat la perete, așteptând atacul. Aproape o simțeam pregătindu-se, gata să lovească.

„Tot singură, nu-i așa? Nimeni cu care să vorbești, nimeni cu care să te joci. Și totul doar din vina ta. Ciudata și trista Eleanor! Prea deșteaptă ca să-ți fie bine, nu-i așa? Întotdeauna ai fost astfel. Și totuși… în atât de multe feluri, ești incredibil, spectaculos de proastă. Nu poți vedea nici ce-i sub nasul tău. Sau ar trebui să spun *cine…”*

A tușit din nou.

Nu îndrăzneam să respir, așteptând să văd ce urmează.

„Oh, sunt așa de obosită de atâta vorbărie… E rândul tău, Eleanor. Dacă ai fi avut măcar un minimum de *savoir-faire*

social, ai fi știut că această conversație ar trebui să fie un schimb de replici, un joc de tenis verbal. Nu-ți amintești că te-am învățat asta? Așa că, haide, spune-mi – ce ai făcut săptămâna asta?”

Nu am spus nimic. Nu eram sigură că sunt în stare să vorbesc.

„Trebuie să-ți mărturisesc, a continuat ea, că am fost surprinsă când mi-ai spus că ai fost promovată la serviciu. Întotdeauna ai fost mai degrabă un om care se supune decât un lider, nu-i așa, dragă?”

Ar fi trebuit oare să-i spun că eram în concediu medical? Reușisem să evit orice discuție legată de muncă în ultimul timp, dar ea ridicase acum problema aceasta. Știa deja despre absența mea și îmi întindea, prin urmare, o capcană? Am încercat să gândesc repede, dar la așa ceva nu fusesem niciodată prea bună. Prea încet, Eleanor, prea târziu…

„Mami, eu… Nu sunt bine. Nu merg la serviciu momentan. Sunt în concediu medical pentru o vreme.”

Am auzit-o respirând adânc. Era șocată? Îngrijorată? Aceeași răsuflare a trecut prin telefon și a ajuns, greoaie și rapidă, la urechea mea.

„Asta e mai bună, a spus ea, oftând fericită. De ce Dumnezeu să mesteci tutun când ai putea fuma o minunată, delicioasă Sobranie?”

A tras din nou adânc din țigară și a vorbit din nou, părând chiar și mai plictisită decât înainte.

„Uite, nu am prea mult timp, a spus ea, așa că hai să scurtăm discuția. Ce e atât de grav cu tine încât să o ștergi de la muncă? Este ceva serios? Îți pune viața în pericol? Ceva incurabil?”

„Am o depresie, Mami”, am spus brusc.

Ea a fornăit.

„Chestii și prostii! a spus. Nu există așa ceva!”

M-am gândit la ce-mi spuseseră medicul și Raymond, precum și la cât de amabil și înțelegător fusese Bob. Îmi spusese că sora lui avusese depresie ani de zile. Nu avusesem habar.

„Mami, am spus, cât de sfidător am putut, am depresie clinică. Merg la un consilier și analizez ce s-a întâmplat în

timpul copilăriei mele și…”

„NU!” a strigat ea, într-atât de tare și de brusc, încât am făcut un pas înapoi.

Când a vorbit din nou, era liniștită – periculos de liniștită.

„Acum, ascultă-mă, Eleanor. Sub nicio formă nu vei discuta despre copilărie cu cineva și în niciun caz cu așa-numitul consilier. Mă auzi? Să nu îndrăznești! Te avertizez, Eleanor! În cazul în care mergi pe această cale, știi ce se va întâmpla? Știi ce voi face? Pauză. O să…”

Ca întotdeauna, Mami era înfricoșătoare. Dar chestia era că, de data aceasta – pentru prima dată, de fapt –, părea foarte speriată.

CAPITOLUL 31

După câteva săptămâni, sesiunile cu Maria Temple deveniseră deja o parte naturală a rutinei mele. Era bine să mă aflu afară, în ciuda faptului că bătea vântul, așa că m-am decis să merg pe jos în loc să iau autobuzul, ca să mă bucur cât de mult puteam de soare. Foarte multe alte persoane avuseseră aceeași idee. Mă simțeam bine să fac parte dintr-o mulțime și mi-a plăcut la nebunie să mă pierd în ea. Am aruncat douăzeci de pence în paharul de hârtie al unui om așezat pe trotuar, alături de un câine încântător. Am cumpărat o gogoașă cu cremă de la Greggs și am mâncat-o pe drum. I-am zâmbit unui copil urâțel care își agita pumnul la mine dintr-un cărucior bătător la ochi. Observam detalii – asta era bine. Mici fragmente de viață – toate acestea te ajutau să simți că și tu ai fi putut deveni un fragment, o mică bucată de umanitate ce umplea în mod util un spațiu, oricât de minusculă. Am cugetat la acest lucru cât timp am așteptat să se schimbe culoarea semaforului. Apoi cineva m-a bătut pe braț și am tresărit.

„Eleanor?”

Era Laura, arătând la fel ca de obicei, ca scoasă din cutie. Nu o mai văzusem de la slujba lui Sammy.

„Oh, bună… am spus. Ce mai faci? Îmi pare rău că nu am reușit să vorbesc cu tine la înmormântarea tatălui tău.”

Ea a râs.

„Nu-ți face griji, Eleanor – Ray mi-a explicat că erai un pic cherchelită atunci”, a spus ea.

Am simțit că roșesc și m-am uitat în jos, la trotuar. Cred că băusem cam multă votcă în acea după-amiază.

Ea mi-a lovit ușor brațul.

„Nu fi prostuță, pentru asta sunt înmormântările, nu-i așa? O băuturică și un pic de socializare?” a spus ea zâmbind.

Am ridicat din umeri, încă evitându-i privirea.

„Părul tău arată bine”, a continuat ea veselă.

Am dat din cap și mi-am ridicat privirea spre ochii ei conturați cu kohl.

„Mai mulți oameni au remarcat asta, am spus eu, simțindu-mă un pic mai încrezătoare, ceea ce mă face să cred că trebuie să fi făcut o treabă foarte bună.”

„Oh, mă bucur să aud asta, a zis ea. Poți să treci pe la salon în orice moment, știi! Voi încerca mereu să te primesc, Eleanor. Te-ai comportat minunat cu tatăl meu, absolut minunat.”

„El s-a comportat minunat *cu mine,* am spus. Ai fost foarte norocoasă să ai un tată atât de încântător.”

Ochii ei au început să se umple de lacrimi, dar le-a alungat clipind, ajutată fără îndoială de genele artificiale enorme lipite de-a lungul pleoapele superioare. Luminile de la trecerea de pietoni au început să licărească intermitent.

„Raymond mi-a spus cât de drag vă era amândurora, a spus ea încet, apoi s-a uitat la ceas. O, Doamne, îmi pare rău, trebuie să fug, Eleanor, am mașina parcată lângă un contor și știi ce se întâmplă dacă depășești un minut.”

Nu aveam absolut nicio idee despre ce vorbea, dar am lăsat-o așa.

„De fapt, mă văd cu Ray chiar în acest weekend, mi-a spus ea, atingându-mi brațul și zâmbind. Este destul de drăguț, nu-i așa? L-am cam ignorat la început, dar după ce ajungi să îl cunoști…”

A zâmbit din nou.

„Oricum, sâmbătă o să-i spun că ai întrebat de el, Eleanor”, a spus ea.

„Nu este nevoie, am răspuns, burzuluindu-mă un pic. Am luat recent prânzul cu Raymond. Ce sincronizare nefericită! Aș fi putut să-i spun eu că ai întrebat de el.”

Ea s-a uitat la mine.

„N-am fost… Nu am știut că voi doi sunteți apropiați”, a spus ea.

„Luăm prânzul împreună săptămânal”, am spus.

„Ah, da, masa de prânz, a zis ea, părând mai fericită dintr-un motiv anume. Ei bine, după cum am spus, trebuie să fug. A fost o plăcere să te revăd, Eleanor!”

Am ridicat mâna și mi-am luat rămas-bun de la ea. Era incredibil că reușea să alerge cu atâta ușurință pe tocurile

acelea. M-am temut pentru gleznele ei. Din fericire, erau solide.

Maria Temple purta astăzi colanți galbeni și ghete violet, până la gleznă. Colanții galbeni, am observat, nu-i făceau gamba să arate mai bine.

„Eleanor, mă întrebam dacă am putea reveni la discuția despre mama ta. Este probabil ceva ce am putea să…”

„Nu”, am spus.

Liniște.

„Bine, bine, nicio problemă. În acest caz, ai putea să-mi spui ceva despre tatăl tău? Nu l-ai pomenit deloc până acum.”

„Eu nu am tată”, am spus.

A urmat încă o tăcere îngrozitoare. Era foarte enervant, dar, în cele din urmă, refuzul ei de a vorbi a funcționat. Liniștea părea să continue la nesfârșit, așa că pur și simplu n-am mai putut suporta.

„Mami mi-a spus că a fost… Am presupus că a fost… ei bine, ea nu mi-a spus în mod direct, când eram copil, dar, ca adult, am ajuns să înțeleg că ea a fost victima unei… agresiuni sexuale”, am spus eu, oarecum lipsită de eleganță.

Nu a răspuns.

„Nu îi știu numele și nu l-am cunoscut niciodată”, am adăugat.

Ea a scris ceva în caietul ei și s-a uitat în sus.

„Ți-ai dorit vreodată să ai un tată sau o figură paternă în viața ta, Eleanor? A fost ceva de care să îți fie dor?”

M-am uitat la mâinile mele. Era dificil să vorbesc deschis despre aceste lucruri, scoțându-le afară pentru a fi analizate, când stăteau atât de bine așa cum erau, ascunse în adânc.

„Nu îți este dor de ceva ce nu ai avut niciodată”, am spus în cele din urmă.

Citisem asta undeva și părea să fie adevărat.

„De când mă știu, am fost doar eu și… ea. Nu m-am jucat cu altcineva, nu am vorbit cu altcineva și nici nu am amintiri din copilărie pe care să le împărtășesc. Dar nu cred că e ceva chiar neobișnuit. Și nu mi-a făcut niciun rău, până la urmă.”

Am simțit în stomac impactul acestor cuvinte, acide și

amare, agitându-se în interior. Ea a scris din nou ceva în caietul ei, apoi s-a uitat în sus.

„Mama ta a vorbit vreodată despre atac? Își cunoștea agresorul?”

„Am spus destul de clar, în prima zi când am venit aici, că nu vreau să vorbesc despre ea”, am răspuns.

Ea mi s-a adresat pe un ton blând.

„Desigur. Nu îți face griji, nu vom vorbi despre ea, Eleanor, dacă nu dorești să faci asta. Doar încerc să aflu mai multe despre tatăl tău și despre sentimentele tale la adresa lui, asta-i tot.”

M-am gândit la asta.

„Nu *am* niciun sentiment în legătură cu el, Maria.”

„Te-ai gândit vreodată să încerci să-l găsești?” a spus ea apoi.

„Un violator? N-aș crede”, am răspuns.

„Relația unei fiice cu tatăl ci poate influența uneori relațiile sale ulterioare cu bărbații. Te-ai gândit la asta, Eleanor?”

Mă gândisem.

„Ei bine, am spus, Mami nu a fost foarte interesată de bărbați. Pe de altă parte, ea nu a fost prea interesată de nimeni. Ea credea că majoritatea oamenilor sunt nepotriviți pentru noi, indiferent de sexul lor.”

„Ce vrei să spui?” m-a întrebat Maria.

Iată-ne vorbind despre Mami, după ce refuzasem asta în mod categoric. Cu toate acestea, am realizat, spre surprinderea mea, că de fapt începeam să mă bucur când eram interogată astfel, având toată atenția doctoriței Temple. Poate că era lipsa contactului vizual. Mă simțeam relaxată, aproape ca și cum vorbeam cu mine însămi.

„Chestia e, am spus eu, că ea a vrut mereu să socializăm cu oamenii care erau *amabili,* care erau *potriviți* – vorbea foarte mult despre asta. A insistat întotdeauna să vorbim politicos, să ne comportăm cuviincios… ne-a obligat să exersăm oratoria, cel puțin o oră pe zi. Ea avea… să spunem doar că avea metode destul de *directe* de a ne corecta atunci când spuneam sau făceam ceva greșit. Ceea ce se întâmpla mai tot timpul.”

Maria a dat din cap, invitându-mă să continui.

„Ea spunea că merităm tot ce este mai bun și că trebuie să ne comportăm mereu corespunzător, chiar și în împrejurări mai puțin fericite. Era aproape ca și cum ar fi crezut că suntem niște capete regale strămutate, știi… familia unui țar detronat sau a unui monarh răsturnat. Am încercat din răsputeri, dar n-am reușit niciodată să arăt și să mă port așa cum se aștepta ea să o fac, să mă comport în mod corespunzător. Asta o făcea foarte nefericită și foarte supărată. Nu uita, nu era vorba doar de mine. Nimeni nu era suficient de bun. Ea spunea mereu că trebuie să fim în căutarea cuiva îndeajuns de bun, am adăugat dând din cap. Presupun că așa am ajuns aici. Încercând să găsesc pe cineva de felul acesta și apoi simțindu-mă confuză și făcând o mare problemă din toate.”

Mi-am dat seama că tot corpul îmi tremura, de parcă eram un câine ud într-o dimineață rece. Maria privea în sus.

„Hai să mergem mai departe, pentru moment, a spus ea cu blândețe. Vrei să-mi spui ceva despre ce s-a întâmplat după ce tu și mama ta v-ați despărțit, despre experiența ta în sistemul de plasament? Cum a fost?”

Am ridicat din umeri.

„În gazdă… a fost bine. Nimeni nu a abuzat de mine, am avut mâncare și ce să beau, haine curate și un acoperiș deasupra capului. M-am dus la școală în fiecare zi, până când am împlinit șaptesprezece ani, apoi m-am dus la universitate. Nu mă pot plânge cu adevărat în legătură cu nimic.”

Maria a continuat foarte blând:

„Dar celelalte nevoi ale tale, Eleanor?”

Eram surprinsă total.

„Nu cred că te înțeleg, Maria”, am spus eu nedumerită.

„Oamenii au o serie de nevoi pe care trebuie să și le satisfacă, Eleanor, pentru a fi fericiți și sănătoși. Ai precizat că nevoile tale fizice de bază – căldură, hrană, adăpost – au fost satisfăcute. Dar cum rămâne cu nevoile tale emoționale?”

Mă simțeam luată prin surprindere complet.

„Dar eu nu *am* nicio nevoie emoțională”, am spus.

Niciuna dintre noi nu a vorbit o vreme. În cele din urmă, ea și-a dres vocea.

„Toată lumea are, Eleanor. Noi toți – și în special copiii mici – avem nevoie să știm că suntem iubiți, apreciați, acceptați și înțeleși…”

Nu am spus nimic. Era ceva nou pentru mine. Am lăsat această informație să se așeze. Suna rezonabil, dar era un concept la care trebuia să mă gândesc îndelung în intimitatea propriei mele case.

„A existat vreodată cineva care a jucat acest rol în viața ta, Eleanor? Cineva despre care ai simțit că te înțelege? Cineva care te-a iubit, așa cum erai, în mod necondiționat?”

Primul meu impuls a fost să spun nu, desigur. Mai mult ca sigur Mami nu se încadra în această categorie. Și totuși, ceva – cineva – mă sâcâia, trăgându-mă de mânecă. Am încercat să ignor senzația, dar ea nu dispărea… acea voce firavă, acele mâini mici.

„Eu… Da.”

„Nu e nicio grabă, Eleanor. Nu te grăbi. Ce îți amintești?”

Am inspirat. Din nou în casa aceea, într-o zi bună. Dungi de soare pe covor, un joc cu figuri întins pe podea, o pereche de zaruri, două birouri viu colorate. O zi frumoasă și bună.

„Ochi căprui-deschis. Ceva cu un câine. Dar eu n-am avut niciodată un animal de companie…”

M-am simțit deodată abătută și confuză; stomacul mi se agita și simțeam o durere surdă în gât. Era acolo undeva o amintire, undeva adânc – dar era prea dureros să o ating.

„OK, a spus ea cu blândețe, oferindu-mi cutia uriașă de șervețele, timpul aproape a expirat. Și-a scos agenda și a adăugat: Ești de acord să se întâlnim săptămâna viitoare la aceeași oră și să revenim asupra acestui lucru?”

Nu mi-a venit să cred. Toată munca aceea… eram atât de aproape, atât de aproape, iar ea mă arunca din nou în stradă? După tot ce îi împărtășisem, după toate lucrurile pe care le descoperisem și pe care eram gata să le descopăr? Am aruncat șervețelul pe jos.

„Du-te dracu’”, i-am spus calmă.

CAPITOLUL 32

Mânia era bună, așa mi-a spus ea în timp ce îmi puneam haina pe mine. Iar dacă, în cele din urmă, intram în contact cu furia mea, însemna că făceam progrese serioase, descoperind și abordând lucruri pe care le îngropasem prea adânc. Nu mă mai gândisem la asta până atunci, dar presupun că, până mai ieri, nu fusesem deloc furioasă. Iritată, plictisită, tristă, da, dar nu furioasă. Am presupus că știa ea ce știa; poate că lucrurile se întâmplaseră astfel încât să ajung să simt mânia. Nu era o emoție de care să mă bucur și, cu siguranță, nu a fost corect să o direcționez către Maria Temple, care, la urma urmei, își făcea doar treaba. Mi-am cerut scuze de nenumărate ori imediat după izbucnirea mea, iar ea a fost foarte înțelegătoare, ba chiar a părut destul de mulțumită. Cu toate acestea, nu aș fi vrut să îmi fac un obicei din a trimite la naiba oamenii. Obscenitatea este, din păcate, marca distinctivă a unui vocabular limitat.

Mai mult decât atât, încercam să descopăr o nouă rutină, dar nu era ușor. De peste nouă ani, mă trezisem, plecasem la muncă, venisem acasă. La sfârșit de săptămână obișnuiam să îmi beau votca. Niciunul dintre aceste obiceiuri nu mi-ar fi fost de folos acum. Am decis să-mi curăț apartamentul de la un capăt la altul. Văzusem cât de neglijent și de plictisitor era. Arăta la fel cum mă simțeam – neiubită, neîngrijită. Mi-am imaginat cum ar fi să invit pe cineva – pe Raymond, am presupus – pentru masa de prânz. Am încercat să-l văd prin ochii lui. Puteam să-l fac să arate mai plăcut, am realizat, adăugând lucruri care nu costau mult, dar care ar fi făcut o mare diferență. O altă plantă de casă, câteva perne viu colorate. M-am gândit la casa Laurei, la cât de elegantă era. Ea locuia singură, avea un loc de muncă, și chiar propria afacere. Părea să aibă cu adevărat o viață, nu doar o existență. Părea fericită. Așadar, se putea.

Soneria m-a făcut să tresar, în toiul curățeniei. Nu era un sunet pe care îl auzeam prea des. Ca de fiecare dată, m-am simțit ușor reticentă în timp ce trăgeam zăvorul și deschideam

ușa cu cheia și am devenit conștientă de ușoara accelerare a bătăilor inimii și de tremurul blând al mâinilor mele. M-am uitat peste lanț. Un tânăr în haine sport stătea pe prețul meu, bătând din picior. Era încălțat cu adidași înalți. Tot corpul său vibra de energie. Șapca îi era pusă invers. De ce? Instinctiv, am făcut un pas înapoi.

„Oliphant?" a întrebat el.

Am încuviințat din cap temătoare. El s-a înclinat în partea laterală a ușii, ieșind din câmpul meu vizual, apoi a reapărut cu un coș imens cu flori, învelit în celofan și legat cu panglici. Mi l-a întins, iar eu am scos lanțul și l-am luat de la el prudentă, temându-mă de un posibil truc. Apoi a scotocit în buzunarul hainei și a scos un gadget electronic negru.

„Semnați aici, vă rog", mi-a spus el și mi-a înmânat un creion de plastic, pe care, din nefericire, îl ținuse în spatele urechii.

Am semnat în felul meu specific, dar el nici măcar nu a privit.

„Salut", a spus apoi, zburând în jos pe scări.

Nu mai văzusem atâta energie neliniștită zăvorâtă dintr-un singur trup omenesc. Un plic minuscul, ca o felicitare pentru ziua de naștere a unui hamster, era prins de celofan. În interior, o carte de vizită – albă și simplă – cu următorul mesaj:

Fă-te bine în curând, Eleanor – ne gândim cu toții la tine. Iubire și toate cele bune de la Bob și toți cei de la By Design xxx.

Am luat coșul și l-am pus pe masa din bucătărie. Se gândeau la mine. Când am scos celofanul, s-a revărsat imediat un miros de grădină de vară, dulce și îmbătător. Se gândiseră la mine! M-am așezat și am mângâiat petalele unei gerbere roșii, apoi am zâmbit.

Am pus cu grijă florile pe masa de cafea și mi-am continuat progresul lent prin apartament. Pe măsură ce făceam curățenie, mă gândeam la ce însemna să ai o casă. Nu prea aveam cine știe ce experiență din care să mă inspir. Am deschis toate

ferestrele, am căutat la radio o muzică plăcută și am curățat fiecare cameră în parte. Unele dintre petele de pe covor nu au ieșit, dar am reușit să le scot pe majoritatea. Am umplut patru pungi negre cu gunoi – integrame vechi, stilouri uscate, bibelouri urâte adunate de-a lungul anilor. Am făcut ordine în bibliotecă și am pregătit o grămadă de luat (și, în unele cazuri, de returnat) la magazinul de caritate.

Terminasem de citit recent un volum despre management, ce părea să fie dedicat psihopaților fără niciun pic de educație (o combinație destul de periculoasă). Mă bucurasem mereu de lectură chiar, dar nu fusesem niciodată sigură cum ar fi trebuit să aleg o informație corespunzătoare. Sunt atât de multe cărți în lume – cum le-ai putea deosebi? De unde poți să știi care se va potrivi cu gusturile și interesele tale? De aceea obișnuiesc să aleg prima carte pe care o văd. Nu are niciun sens să încerc să aleg. Copertele nu sunt de mare ajutor, pentru că întotdeauna evidențiază numai lucruri bune și am învățat pe pielea mea că sunt rareori exacte. „Amuzantă.” „Epatantă.” „Veselă.” Nu.

Singurul criteriu pe care îl respect este acela că volumele trebuie să fie curate, iar asta înseamnă că trebuie să ignor o mulțime de materiale de la magazinul de caritate. Nu merg la bibliotecă din același motiv, deși este evident că, în principiu și în realitate, bibliotecile sunt adevărate palate ale minunilor, dătătoare de viață. Nu e vorba de voi, bibliotecilor, e vorba de mine, după cum sună zicala populară. Gândul la cărțile care trec prin atât de multe mâini nespălate – oameni care le citesc în baie, care le permit câinilor să se așeze pe ele, care se scobesc în nas și se șterg apoi pe pagini – mă sperie, pur și simplu. Oameni care mănâncă chipsuri cu brânză și apoi citesc câteva capitole fără să se spele pe mâini mai întâi. Eu pur și simplu nu pot. Nu – eu caut cărțile cu un singur proprietar cât se poate de atent. Cărțile de la Tesco sunt frumoase și curate. Uneori mă răsfăț cu câteva volume de acolo în ziua de salariu.

Când am terminat, apartamentul era curat și aproape gol. Mi-am făcut o ceașcă de ceai și m-am uitat de jur-împrejurul camerei de zi. Aveam nevoie să-mi pun pe pereți câteva

tablouri și un covor sau două. Câteva plante noi. Cu regret, Polly. Florile ar fi trebuit să fie suficiente. Am respirat adânc, am luat taburetul și l-am înghesuit într-o ladă de gunoi. M-am cam chinuit să îl bag înăuntru. În timp ce mă luptam cu el, mă gândeam la cum trebuie fi arătat cu brațele înfășurate în jurul unei broaște gigantice, străduindu-mă să o pun la pământ. Am fornăit un pic, apoi am râs până când a început să mă doară pieptul. Când m-am ridicat în picioare și am legat în cele din urmă mânerele, la radio a început un cântec pop vesel și mi-am dat seama că mă simțeam… fericită. Era un sentiment atât de neobișnuit, de ciudat – era luminos și calm, de parcă m-aș fi hrănit cu lumina soarelui. De dimineață fusesem furioasă, dar acum eram calmă și fericită. Mă obișnuiam treptat cu gama de emoții umane disponibile, cu intensitatea lor, cu rapiditatea cu care se schimbau. Până de curând, de câte ori emoțiile și sentimentele amenințau să mă zdruncine, le înăbușeam repede. Asta îmi îngăduise să exist, dar începusem să înțeleg că aveam nevoie și că voiam ceva mai mult decât până acum. Am dus gunoiul la parter și, când m-am întors în apartament, am observat că mirosea a lămâie. A fost o plăcere să intru.

Mi-am dat seama că, în general, nu prea observam lucrurile din jurul meu. Era precum plimbarea din această dimineață spre biroul Mariei Temple: când te oprești un moment pentru a vedea ce este în jurul tău, pentru a observa toate lucrurile mici, te simți… mai luminos.

Poate că, dacă ai avea prieteni sau o familie, ei te-ar putea ajuta să observi lucrurile mai des. Ar putea să ți le arate. Am oprit radioul și m-am așezat în tăcere pe canapea, sorbind din ceașca de ceai. Tot ce auzeam era briza fluierând încet prin fereastra deschisă și doi bărbați râzând în josul străzii. Era o după-amiază din timpul săptămânii. În mod normal, aș fi fost la serviciu, uitându-mă la limbile ceasului, ticăind fix până la ora cinci, și așteptând momentul de pizza și de votcă, apoi, vineri seara, cele trei lungi sesiuni de somn până luni. Cu excepția shotului băut în pub, nu mai băusem niciun pic de votcă de câteva săptămâni. Crezusem întotdeauna că mă ajuta să dorm, dar, de fapt, dormeam acum mai profund decât înainte,

netulburată de vise deranjante.

Un sunet electronic m-a speriat și aproape că am vărsat ceaiul. Cineva îmi trimisese un mesaj. Am fugit în hol ca să îmi iau telefonul. Micul plic a clipit:

T găsesc mai pe seară? Mă primești la tine? Am o surpriză pt tn! Rx

O surpriză! I-am răspuns imediat.

Da. Eleanor O.

Nimeni nu-mi ceruse vreodată permisiunea de a mă vizita. Asistentul social își făcea o programare, iar cititorul de contor apărea pe nepusă masă. Eram conștientă că vizitele anterioare ale lui Raymond nu fuseseră chiar plăcute pentru el – nici pentru mine –, așa că am decis să repar acest lucru. Mi-am pus vesta și am ieșit până la magazinul din colț. Domnul Dewan și-a ridicat privirea din ziarul pe care îl citea la auzul alertei electronice. Cred că îl distrăgea foarte mult, piuind așa toată ziua. Mi-a zâmbit prudent. Am luat un coș și am pus în el niște lapte, pliculețe de ceai Earl Grey și o lămâie feliată, în caz că Raymond ar fi băut ceaiul astfel. Am stat mult timp pe culoare, oarecum copleșită de alegerea mea. În cele din urmă, am optat brusc pentru biscuiții Garibaldi, aruncând în coș și un pachet de napolitane roz – aparent, este frumos să le oferi oaspeților posibilitatea de a alege. M-am întrebat dacă Raymond ar fi preferat ceva apetisant, așa că am luat și niște biscuiți cu cremă și un pachet de felii de brânză. Aveam tot ce îmi trebuia.

M-am așezat în rând cu coșul meu. Nu voiam să trag cu urechea, dar tot am fost forțată să ascult conversația cuplului în fața mea, în timp ce așteptam să ne vină rândul. În cele din urmă, m-am simțit obligată să intervin și să ofer asistență.

„Este *tagine”,* am spus.

Niciun răspuns. Am oftat și m-am aplecat în față din nou.

„Tagine”, am repetat, vorbind încet și clar și, speram eu, cu un accent francez acceptabil.

„Scuze?” a spus femeia, fără să pară că s-ar scuza.

Bărbatul pur și simplu se holba la mine, într-un mod cel mai bine descris ca fiind ușor ostil.

„Niciunul dintre voi nu vă puteți aminti cuvântul pentru – după cum l-ați descris – *vas ceramic cu capacul ascuțit,* pe care Judith – oricine ar fi ea – l-a pus pe lista de cadouri pentru nunta ei, indicându-vă pe voi – aici am arătat spre femeie cu o mișcare blândă a capului –, iar asta vă determină să o descrieți ca fiind o *vacă arogantă*.”

Acum, că mă obișnuisem, am savurat folosirea ocazională a gestului de a desena ghilimele cu degetele. Niciunul dintre ei nu a răspuns, așa că m-am simțit încurajată să continui.

„Un tagine este un vas de gătit tradițional, de origine nord-africană, am spus eu, ca să-i ajut, în general realizat din lut ars și decorat cu un smalț viu colorat. Este, de asemenea, numele tocanei care se gătește în el.”

Bărbatul rămăsese cu gura căscată, iar cea a femeii devenise treptat o linie foarte, foarte subțire. Ea s-a întors spre el și au început să șușotească împreună, privind repetat în spate și analizându-mă pe furiș. Nu s-a mai auzit nimic, dar s-au uitat urât la mine în timp ce ieșeau, după ce au plătit pentru cumpărăturile lor. Niciun cuvânt de mulțumire. Le-am făcut puțin cu mâna.

Domnul Dewan mi-a zâmbit cu căldură când am ajuns în cele din urmă la casă.

„Nivelurile de grosolănie și lipsa totală de conștientizare a ceea ce este *comme il faut* în rândul populației generale nu încetează să mă dezamăgească, domnule Dewan”, am spus, scuturând din cap.

„Domnișoară Oliphant, a spus el, zâmbind înțelegător. Ce bine îmi pare să te văd din nou! Arăți foarte bine.”

M-am simțit strălucind auzind asta.

„Vă mulțumesc foarte mult, domnule Dewan, am spus. Mă bucur să vă văd. Ce zi plăcută este astăzi, nu-i așa?”

El a dat din cap, zâmbind în continuare și scanând articolele mele. Apoi, zâmbetul lui a șovăit ușor.

„Mai doriți și altceva astăzi, domnișoară Oliphant?”

Sticlele din spatele lui străluceau în lumina orbitoare a luminilor de deasupra, roșii și aurii și limpezi.

„Da! am spus. Aproape uitasem.”

M-am aplecat spre standul de ziare și am luat un *Telegraph* – ardeam de nerăbdare să rezolv din nou cuvinte încrucișate.

M-am întors acasă, am aprins aragazul și am așezat cestile de ceai. Îmi doream să fie din același set, dar eram sigură că Raymond nu ar fi fost deranjat de acest lucru. Am feliat lămâia și am aranjat biscuiții în forma unei spițe de roată, pe cea mai frumoasă farfurie a mea, cea cu flori. Am decis să păstrez ce era mai gustos pentru mai târziu. Nu era nevoie să exagerez.

Întrucât îmi cam ieșisem din mână, eram abia la jumătatea cuvintelor încrucișate când a sunat soneria, un pic mai târziu decât mă așteptam. Întrucât foamea îmi cam dăduse târcoale, fusesem obligată să iau câțiva biscuiți, așa că acum lipseau câteva spițe din roată. Păcat. Raymond ținea o cutie de carton cu mânere într-o mână și un sac imens, bombat, din material plastic, în cealaltă. Aproape că nu mai respira când le-a pus pe ambele jos, pe covorul din hol, fără să îi fi spus eu. A început să-și scoată jacheta, încă gâfâind și pufnind ca un marsuin eșuat. Fumatul ucide.

Mi-a dat apoi jacheta și m-am uitat la ea un moment înainte să-mi dau seama că trebuia să o pun în cuier. Nu aveam nimic potrivit, așa că am împăturit-o în patru cât de bine am putut, apoi am pus-o jos, în colțul holului. El nu părea foarte mulțumit, dar nu îmi dădeam seama de ce. Nu părea să fie un sacou scump. L-am invitat în camera de zi și i-am oferit ceai. El era un pic agitat și neliniștit.

„Mai târziu, poate. În primul rând, trebuie să-ți spun despre surpriză, Eleanor”, a spus el.

M-am așezat.

„Continuă”, am zis apoi, pregătindu-mă.

Experiențele mele cu surprizele erau limitate și nu deosebit de pozitive. El a adus cutia de carton din hol și a pus-o pe podea.

„Acum, trebuie să știi că nu ești obligată să faci asta, mi-a spus el. Mama ar fi mai mult decât fericită pentru această favoare. Mă gândeam că… ei bine…”

A deschis capacul foarte ușor, iar eu am făcut instinctiv un pas înapoi.

„Haide, dragă, a spus el, cu o voce joasă, fredonând cum nu-l mai auzisem până atunci. Nu te speria…”

A băgat mâna în cutie și a scos de acolo cea mai grasă pisică pe care o văzusem vreodată. Era, în teorie, de un negru tăciune, până la nas și la mustăți, dar blana groasă îi era plină de pete golașe, foarte palide toate. Raymond a ținut-o aproape de piept și a continuat să-i șoptească la ureche cuvinte de alint. Creatura părea complet neimpresionată.

„Ce părere ai?” m-a întrebat el.

M-am uitat în ochii ei verzi, iar ea s-a uitat la mine. Apoi am făcut un pas în față și Raymond mi-a oferit-o. A existat un mic moment de stângăcie atunci când mi-a dat-o, încercând să transfere povara ei din brațele lui în ale mele, apoi, dintr-odată, totul s-a aranjat. Am ținut-o ca pe un copil la pieptul meu și mai mult am simțit decât am auzit torsul ei profund, răsunător. Oh. Greutatea ei caldă! Mi-am îngropat fața în blana ei și am simțit-o cum întoarce capul spre mine și-mi adulmecă blând părul.

În cele din urmă, m-am ridicat. Raymond despacheta celălalt sac, care conținea o litieră de unică folosință, o pernă pufoasă care avea să servească drept pat și o cutie mică de mâncare uscată. Pisica mi-a sărit din brațe și a aterizat pe covor cu o bufnitură. S-a dus spre litieră, s-a lăsat pe vine și a urinat puternic, privindu-mă cu mândrie în tot acest timp. După potop, și-a acoperit alene urmele cu picioarele din spate, împrăștiind nisip pe podeaua proaspăt curățată.

O femeie care știa ce vrea și care disprețuia convențiile sociale politicoase. Urma să ne înțelegem foarte bine.

Raymond a refuzat toți biscuiții oferiți, până și ceaiul. A vrut bere sau cafea, dar nu aveam nici una, nici alta. Să ai grijă de oaspeți era mai dificil decât crezusem. În cele din urmă, a optat

pentru un pahar cu apă, pe care nici măcar nu a băut-o. Desi, unul dintre colegii săi de apartament, salvase pisica din curtea din spate cu o noapte în urmă, mi-a spus el. Cineva o băgase într-un coș de gunoi metalic și îi dăduse foc. Deși auzise țipetele când se întorcea acasă de la muncă. M-am ridicat și am fugit spre baie, unde am vomitat vafele roz. Raymond a bătut ușor în ușă, dar am țipat la el să mă lase în pace. Când m-am întors, și el, și pisica stăteau separat pe canapea. M-am așezat pe scaunul din față și amândoi m-au urmărit cu atenție.

„Cine ar face așa ceva, Raymond?" l-am întrebat, când am putut vorbi în cele din urmă.

Atât el, cât și pisica m-au privit cu tristețe.

„Javre bolnave, a spus Raymond, clătinând din cap. Desi a adus-o acasă și ne-am asigurat că este în regulă. Totuși, el este alergic, așa că nu o putem păstra. Mă gândeam să o duc la Protecția Pisicilor sau să văd dacă mama ar mai vrea încă una, dar după aceea… Nu știu, m-am gândit că poate ar fi o companie plăcută pentru tine, Eleanor. Doar spune-mi, în cazul în care nu crezi asta. Nu e ușor să ai un animal de companie – ai o mulțime de responsabilități…"

Era complicat. Pe de o parte, nu puteam nega că mă simțeam atrasă de ea. Avea un incontestabil farmec șmecheresc, în ciuda bucăților lipsă din blana ei și o atitudine nepăsătoare care ar fi topit și cea mai dură dintre inimi. Am realizat că era o felină care nu tolera deloc prostiile. Era, în același timp, o creatură vulnerabilă, care avea nevoie să fie îngrijită. Eram în impas. Oare m-aș fi descurcat? Mi-am amintit sesiunile de consiliere, discuțiile despre analiza rațională a lucrurilor, despre identificarea modelelor de comportament nefolositoare și despre necesitatea de a fi suficient de curajos pentru a încerca să faci lucrurile în mod diferit. Haide, Eleanor, mi-am spus. Fii curajoasă! Nu se compară cu ce a fost, nici pe departe. Este doar o pisică, iar tu ești o femeie matură. Ești mai mult decât capabilă să faci asta.

„Îmi asum sarcina de a o întreține, Raymond, am spus ferm. Această creatură va fi bine îngrijită."

El a zâmbit.

„Sunt sigur că va fi. Pare că se simte deja aproape ca acasă”, a spus el.

Pisica era acum întinsă pe perne, aproape adormită, deși o ureche îi zvâcnea intermitent, în timp ce asculta conversația.

„Cum ai de gând să-i spui?” m-a întrebat el.

Mi-am înclinat capul într-o parte în timp ce mă gândeam la asta. După un timp, Raymond s-a ridicat în picioare.

„O să trag o fugă până jos, pentru o țigară. O să las ușa doar cu zăvorul”, a spus el.

„Nu sufla fumul spre ferestrele mele!” am strigat după el.

Când a venit înapoi, zece minute mai târziu, i-am spus că numele pisicii era Glen. El a râs.

„Glen? E un nume de băiat, nu-i așa?”

M-am gândit la toate acele etichete roșii, la toate sticlele alea goale.

„Am numit-o așa după un vechi prieten”, am spus.

A doua zi, m-am trezit ușor speriată când am găsit-o pe Glen culcată alături de mine, cu capul pe pernă și cu micul corp sub pătură, la fel ca un om. Ochii ei mari și verzi mă priveau intens, ca și cum ar fi vrut să mă trezesc. M-a urmat în bucătărie și i-am dat niște apă, pe care a ignorat-o, și câteva bucățele de mâncare, pe care le-a înfulecat și le-a vomitat imediat pe podeaua bucătăriei. M-am întors să caut printre materialele de curățenie de sub chiuvetă, dar, când m-am întors, ea mânca ce vomitase.

„Bună fată, Glen”, am spus.

Îngrijire minimă.

Raymond îmi adusese doar strictul necesar pentru o noapte, așa că, în timp ce ea sforăia tolănită pe plapumă, m-am strecurat afară și am luat autobuzul spre un parc comercial, unde știam că există un magazin mare cu diverse consumabile pentru animalele de companie. I-am cumpărat un pat mai mare și mai confortabil, o litieră corespunzătoare, cu un acoperiș pentru intimitate, patru tipuri diferite de hrană umedă și uscată, precum și un sac de nisip organic pentru pisici. Am mai luat o sticlă de ulei care ar fi trebuit să-i facă bine la blană –

urma să amestec o linguriță de ulei în mâncarea ei în fiecare zi. Nu-mi păsa dacă îi creștea blana din nou sau nu, dar m-am gândit că s-ar fi simții mult mai bine fără peticele goale. Nu mi s-a părut a fi genul care să se bucure de jucării, dar, chiar și așa, i-am cumpărat o minge strălucitoare și un imens șoarece pufos, de mărimea papucului unui bătrân, umplut cu iarba mâțelor. Când m-am dus cu căruciorul la casă, mi-am dat seama că trebuia să chem un taxi ca să ajung acasă. M-am simțit foarte mândră de mine.

Șoferul nu m-a ajutat să duc până sus cumpărăturile, așa că am făcut mai multe drumuri, până când am dus totul înăuntru, transpirând serios. Expediția durase două ore, de la început până la sfârșit. Glen era încă adormită pe plapumă.

Mi-am petrecut ziua făcându-mi de lucru prin casă. Glen a fost o companie bună: liniștită, independentă și în cea mai mare parte adormită. În seara aceea, în timp ce mă așezam cu o ceașcă de ceai să ascult o piesă de teatru la radio, ea a sărit în poala mea și a început să-mi frământe coapsele cu labele, cu ghearele parțial scoase. Era ușor incomod, dar mi-am dat seama că o făcea de drag. După un minut și ceva, s-a așezat cu grijă în poala mea și a adormit. Douăzeci de minute mai târziu, a trebuit să merg la baie, necesitate accentuată de faptul că pisica, departe de a fi zveltă, lenevea cu întreaga greutate pe vezica mea. Am încercat să mă mișc ușor într-o parte; ea s-a opus. Am încercat din nou. La a treia încercare, ea s-a ridicat în picioare încet, și-a arcuit spatele, apoi s-a cutremurat într-un oftat lung și critic, înainte de a se lăsa pe podea și de a merge legănat spre noul ei pat. După ce s-a instalat, m-a privit urât în timp ce ieșeam din cameră, menținându-și expresia și când m-am întors – a continuat să se încrunte la mine pe tot parcursul serii. Nu eram îngrijorată. Avusesem de-a face cu lucruri mult mai rele decât o felină iritată.

Raymond a venit din nou în vizită câteva zile mai târziu, ca să vadă cum se acomodase Glen. Îl invitasem împreună cu mama lui, mare amatoare de pisici, imaginându-mi că ei îi va face plăcere întâlnirea cu Glen. În orice caz, mai aveam o

mulțime de biscuiți rămași de la vizita anterioară, așa că nu era deloc o problemă. Au ajuns într-un taxi negru, lucru care se pare că a mulțumit-o foarte mult pe doamna Gibbons.

„Șoferul a fost minunat, Eleanor, nu-i așa, Raymond?" a spus ea.

Raymond a încuviințat din cap și mi s-a părut că detectez un indiciu, doar unul mic, de plictiseală, de parcă n-ar fi fost prima oară când discutaseră subiectul în timpul scurtei lor călătorii din sudul în vestul orașului.

„Oh, nici nu putea să fie mai drăguț de atât… m-a ajutat să intru – și să ies! – din taxi, a ținut ușa deschisă în timp ce îmi luam cadrul de mers…"

„Așa e, mamă", a spus el, punând cadrul de mers în colțul camerei de zi, în timp ce ea se așeza pe canapea.

În semn de protest, Glen s-a dus la culcare – în patul meu – imediat ce au sosit, așa că nu puteam să o vedem mai deloc, doar un ghemotoc care sforăia ușor sub plapumă. Doamna Gibbons a fost dezamăgită, dar am lăsat-o să se uite la fotografiile de pe telefonul meu, iar eu m-am dus să fac un ceai. Raymond m-a urmat în bucătărie, sprijinindu-se pe blatul de lucru în timp ce privea cum turnam ceaiul. Apoi a pus lângă mine o pungă.

„Nu e mare lucru", a spus el.

Am privit înăuntru. Era o cutie de carton alb de la o brutărie, legată cu o panglică. Mai era și o cutie mică de mâncare „gourmet" pentru pisici.

„Ce drăguț!" am spus încântată.

„Nu știam sigur ce îți place și nu voiam să vin cu mâna goală, a spus Raymond roșind. M-am gândit că, ei bine… că pari a fi genul de persoană căreia îi plac lucrurile frumoase, a spus el, uitându-se la mine. Tu *meriți* să ai lucruri frumoase", a spus el cu fermitate.

Asta a fost ciudat. Trebuie să recunosc că, pentru câteva momente, nu am avut nicio replică. Oare meritam lucruri frumoase?

„Știi, Raymond, e amuzant, am spus. Faptul că am crescut cu Mami a fost foarte bulversant. Uneori, ne dădea lucruri

frumoase, alteori… nu. Adică, într-o săptămână aveam ouă de prepeliță date prin sare aromată cu țelină și mâncam stridii, iar în următoarea muream de foame. Vreau să spun că eram, literalmente, lipsite de hrană și de apă", am spus.

El a făcut ochii mari.

„Totul a fost întotdeauna extrem alături de ea, am spus, dând din cap. Tânjeam după *normalitate*. Știi tu, trei mese pe zi, lucruri obișnuite – supă de roșii, piure de cartofi, fulgi de porumb…"

Am dezlegat panglica și m-am uitat în interiorul cutiei. Pandișpanul dinăuntru era creat foarte artistic, fiind acoperit cu o cremă de ciocolată garnisită cu bijuterii de zmeură strălucitoare. Era un lux obișnuit, pe care Raymond îl alesese special pentru mine.

„Îți mulțumesc", am spus, simțind că îmi dau lacrimile.

Nu prea mai puteam adăuga altceva.

„Îți mulțumim că ne-ai invitat, Eleanor, a spus el. Mamei îi place să iasă, dar nu prea are ocazii."

„Ești bine-venit oricând, amândoi sunteți", am spus și chiar vorbeam serios.

Am pus prăjitura pe o tavă alături de ceai, dar, înainte de a o ridica, Raymond a făcut onorurile. Am ieșit în spatele lui și am observat că se tunsese.

„Cum te simți, Eleanor? m-a întrebat doamna Gibbons, odată ce ne-am așezat cu toții. Raymond mi-a spus că nu prea ai fost în apele tale."

Avea o expresie de îngrijorare politicoasă – și nimic mai mult – și am realizat, plină de recunoștință, că el nu îi oferise niciun detaliu.

„Mă simt mult mai bine, vă mulțumesc, am spus. Raymond a fost cu ochii pe mine. Sunt foarte norocoasă."

M-a privit surprins. Nu și mama lui.

„Are o inimă de aur băiatul meu", a spus ea, dând din cap.

Fața lui Raymond semăna cu cea a lui Glen atunci când încerca, fără să reușească, să sară de pe canapea pe pervazul ferestrei și știa că o privesc. Am râs.

„Te facem să te simți prost!" am spus.

„Nu, *tu* te faci singură să te simți prost, a spus el, trăncănind încontinuu ca o băbuță. Mai vrea cineva ceai?”

A întins mâna după ceainic și am văzut că zâmbea.

Cei doi Gibbons erau o companie foarte plăcută. Am fost cu toții ușor surprinși de cât de repede trecuse timpul când taxiul rezervat în avans a claxonat iritat o oră mai târziu, cred, iar plecarea lor a fost cam precipitată.

„E rândul tău să vii la mine, Eleanor”, mi-a spus doamna Gibbons, în timp ce se chinuia să iasă cu cadrul pe ușă, iar Raymond își punea rapid jacheta pe umeri.

Am încuviințat din cap. Ea m-a sărutat repede pe obraz, cel plin de cicatrice, și nici măcar nu am clipit.

„Vino din nou cu Raymond într-o duminică, să îți bei ceaiul, să stai o vreme”, a șoptit ea.

Am dat din cap din nou.

După aceea, Raymond s-a mișcat greoi pe lângă mine și, înainte de a putea face ceva, s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz la fel cum făcuse mama lui.

„Ne vedem la serviciu”, a spus el, manevrând-o atât pe ea, cât și roțile cadrului ei într-o manieră foarte precară.

Mi-am pus mâna pe față. Cei doi Gibbons erau o familie destul de pupăcioasă – se pare că așa erau unele familii.

Pe când spălam ceștile și farfuriile, Glen a decis, în cele din urmă, să-și facă apariția.

„Nu ai fost foarte sociabilă, Glen”, am spus.

Ea s-a uitat la mine și a mieunat scurt, nu un miau adevărat, ci mai mult un ciripit ciudat. Înțelesul acestuia – și anume că nu-i păsa nici cât negru sub unghie – a fost foarte clar. Am pus cu lingura în castronul ei mâncarea specială pentru pisici pe care o adusese Raymond. Aceasta a fost întâmpinată cu mare entuziasm, deși, cu părere de rău trebuie să spun, manierele ei la masă aduceau cu cele ale binefăcătorului ei.

Raymond lăsase la mine ziarul de scandal pe care îl citea, pe scaunul din camera de zi – din păcate, purta de multe ori unul făcut sul în buzunarul de la spate. L-am răsfoit, gândindu-mă că poate aș fi putut găsi câteva cuvinte încrucișate bune, și m-am oprit la pagina nouă, atrasă de titlu.

Glasgow Evening Times
Știri din divertisment

Pilgrim Pioneers descoperă America: formația din Glasgow tinde să fie „mai grozavă decât Biffy”

Formația scoțiană Pilgrim Pioneers sărbătorește în această săptămână, după ce a ajuns pe locul cinci în Top 100 American Billboard. Formația celor patru bărbați din Glasgow dorește să cucerească piața din Statele Unite după ani de concerte locale în puburi și cluburi. Melodia „Don’t Miss You”, scrisă după plecarea furtunoasă a fostului lor vocalist, a fost aleasă luna trecută de un insider al industriei, prin intermediul YouTube. De atunci, a fost difuzată pe timpul nopții de-a lungul Statelor Unite, fiind coloana sonoră a unei reclame cu un buget exorbitant a unei companii de telecomunicații. Formația urmează să plece în Statele Unite luna viitoare, pentru un turneu de la est la vest.

Citind acestea, am simțit că mă întorc brusc în alt loc, ca o altă persoană: persoana care încercasem să fiu. Vedeam schimbările pe care încercasem să le fac pentru mine și viața mea și nu reușisem. Cântărețul nu fusese niciodată motivul; Maria Temple mă ajutase să văd asta. În nerăbdarea mea de a mă schimba, de a mă conecta cu cineva, mă concentrasem asupra unui lucru greșit, asupra unei persoane greșite. Cu privire la acuzația de a fi un dezastru catastrofal, o ființă umană ratată, începusem să pledez, cu ajutorul Mariei, ca fiind nevinovată.

Povestea nu menționa ce făcea Johnnie Lomond acum. Chiar nu conta. Am pliat ziarul – puteam să-l folosesc la litiera lui Glen mai târziu.

@johnniel_rocks 7ore Felicitări maxime tipilor –

vești foarte tari și binemeritate. Foarte fericit pentru ei #sua #foartetare [niciun like]

@johnniel_rocks 44m Futu-i. Futu-i. Futu-i. [șters mai târziu]

CAPITOLUL 33

Maria părea să fie într-o stare de spirit bună atunci când am ajuns la biroul ei, iar eu mă simțeam la fel.

A fost un efort să-mi fixez creierul în starea de alertă atunci când ea a început să vorbească din nou despre trecut.

„Noi nu am prea vorbit despre foc. Mă întrebam… ai fi în regulă să vorbești puțin despre asta?”

Am dat din cap precaută.

„Bun. Acum, poți să încerci să închizi ochii, Eleanor? Uneori este mai ușor să accesezi amintirile în acest fel. Inspiră adânc și dă totul afară. Grozav. Încă o dată… bun. Acum, vreau să te gândești la trecut. Ești acasă și este ziua dinainte de incendiu. Ce îți amintești? Nu te grăbi…”

Mă simțisem atât de ușoară și de liberă mai devreme, atât de concentrată asupra mea, încât nu avusesem ocazia să mă pregătesc în mod corespunzător pentru acest lucru. În timp ce închideam ochii și expiram, iar Maria număra, am realizat îngrijorată că, până să mă dezmeticesc, creierul meu începuse deja să acceseze amintiri din locuri în care nu voiam să ajung, invadând rapid camerele înainte de a avea vreo șansă de a le bloca. Îmi simțeam corpul greu, în contrast cu mintea, care plutea ca un balon, pe unde nu o puteam ajunge. Cu toate acestea, fiindcă se întâmpla acum, am acceptat cu seninătate. Era o anumită plăcere în a ceda controlul.

„Mami. E furioasă. Mami a dormit, dar noi am trezit-o din nou. Mami s-a săturat de noi.”

În timp ce povestesc aceste lucruri, simt lacrimi pe obraji, dar nu sunt foarte tristă. Este ca și cum aș descrie un film.

„E minunat, Eleanor, te descurci foarte bine, mi-a spus Maria. Poți să-mi povestești mai multe despre Mami?”

Vocea mea devine firavă.

„Nu aș vrea”, spun eu.

„Te descurci grozav, Eleanor. Hai să încercăm să continuăm. Așa… despre Mami…?”

N-am spus nimic mult timp, permițându-i minții mele să

ajungă în acea casă acolo unde era nevoie, eliberând amintirile ca pe niște păsări captive. În cele din urmă, am șoptit două cuvinte.

„Unde-i Marianne?”

CAPITOLUL 34

Duminică. A trebuit să ies din casă la ora douăsprezece ca să mă întâlnesc cu Raymond pentru masa de prânz. Glen dormita în noul ei pat și am profitat de moment ca să-i fac și alte poze cu telefonul mobil. În ultima poză își acoperea ochii cu o lăbuță, de parcă ar fi vrut să se apere de lumină. Am îngenuncheat pe podea lângă ea și mi-am îngropat fața în cel mai mare petic de blană. Ea s-a încovoiat un pic, apoi a început să toarcă mai tare. I-am sărutat blana moale din vârful capului. „Ne vedem mai târziu, Glen, am spus. Nu stau mult."

Ea nu părea deloc afectată de plecarea mea iminentă. Când eram pe punctul de a ieși, am deschis ușa cât de discret am putut și m-am furișat în camera de zi, ca să văd dacă încă mai doarme. Am găsit-o pe șoarecele imens umplut cu iarba-mâței: atât ea, cât și rozătorul m-au privit, cu ochi strălucitori. Cu labele din față, Glen frământa energic umerii șoarecelui. Am lăsat-o în pace. De la ultima ședință, nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la Marianne. Marianne, Marianne, Marianne; am întors numele pe toate părțile în mintea mea, ca o monedă între degete. Doctorița Temple îmi ceruse să mă pregătesc să vorbesc din nou despre ea la următoarea întâlnire. Mă întrebam cum m-aș fi simțit. Oare e mai bine să știi decât să nu știi? De discutat.

Raymond, greu de tulburat cu întrebări filosofice, era deja acolo când am ajuns la Black Dog, citind *Sunday Mail* și sorbind dintr-o halbă.

„Îmi pare rău că am întârziat", i-am spus.

Fața lui era mai palidă decât de obicei, iar când s-a ridicat să mă îmbrățișeze, am simțit atât miros de bere veche, cât și de bere nouă, în plus față de duhoarea obișnuită de țigări.

„Cum stă treaba?" m-a întrebat el, cu vocea sunând disonant.

„Ce mai faci?" am zis.

Nu arăta prea bine. A gemut.

„Ca să fiu sincer, aproape că îmi venea să-ți dau mesaj ca să anulăm, a spus el. Am stat până târziu azi-noapte."

„Tu și Laura ați ieșit la o întâlnire?” am întrebat.

S-a holbat la mine.

„Cum naiba de știi asta?” m-a întrebat el, cu un aer neîncrezător.

Mi-am amintit un gest pe care îl văzusem la Billy, la birou, și mi-am bătut nasul cu degetul arătător, cu un aer atotștiutor. El a râs.

„Cred că s-ar putea să ai un pic dintr-o vrăjitoare în tine, Eleanor”, a spus el.

Am ridicat din umeri. Chiar aveam o pisică neagră ca să dovedesc asta.

„M-am întâlnit întâmplător cu Laura acum ceva timp, i-am explicat. Mi-a spus că vă vedeți.”

A luat o înghițitură mare de bere.

„Corect. M-a tot contactat, întrebându-mă dacă vreau să ne vedem. Am fost la un film noaptea trecută și am băut câteva pahare după aceea.”

„Sună bine, am spus. Așadar, e prietena ta acum?”

El i-a făcut semn chelnerului să-i aducă o altă halbă.

„Laura este o fată frumoasă, a spus el, dar nu cred că o să ne mai vedem.”

Un chelner i-a adus lui Raymond o altă bere și un meniu, iar eu am cerut un Dandelion and Burdock. A fost destul de straniu să aflu că nu aveau, având în vedere că era un bar modern din centrul orașului, așa că a trebuit să mă descurc cu un Dr Pepper.

„De ce nu? am spus. Laura este foarte fermecătoare.”

Raymond a oftat.

„Este ceva mai complicat decât atât, Eleanor, a spus el. Cred că, probabil, e un pic… cam scumpă pentru mine acum, dacă înțelegi ce vreau să spun?”

„Nu, chiar nu înțeleg”, am spus.

„Nu e genul meu, ca să fiu sincer. A băut zgomotos o gură de bere, apoi a adăugat: Vreau să spun, aparențele sunt importante, desigur, dar mai trebuie să și râzi, să te și bucuri de compania celuilalt, înțelegi? Nu sunt sigur că eu și Laura avem atât de multe în comun.”

Am ridicat din umeri, fără să știu cum să-i răspund. Nu era deloc zona mea de experiență. Am tăcut amândoi câteva momente.

Arăta teribil de palid și de stânjenit. Simptomele clasice ale mahmurelii. Din fericire, n-am suferit niciodată de așa ceva, fiind binecuvântată cu o constituție de fier.

Am comandat o omletă pregătită de bucătarul-șef, Arnold Bennett, iar Raymond a ales micul dejun complet, cu ceva pâine prăjită în plus.

„Am băut o groază de Jack Daniel's cu Desi după ce am ajuns acasă noaptea trecută, a explicat el. Asta ar trebui să-l absoarbă."

„Nu-ți face un obicei din a bea, Raymond, am spus cu tristețe. Doar nu vrei să ajungi ca mine, nu-i așa?"

Raymond mi-a luat brațul și l-a reținut o vreme.

„Te descurci bine, Eleanor", a spus el.

Când a venit cu mâncarea, am încercat să nu mă uit la Raymond în timp ce mânca. Nu era o priveliște prea plăcută. Mă întrebam ce făcea Glen. Oare ar fi fost posibil să o scot undeva, într-un loc ca acesta, și să stea într-un fel de scaun înalt la masă, cu noi? Nu aveam nimic împotriva acestui lucru, dar putea exista un mic contingent închis la minte și contra pisicilor, care s-ar fi putut plânge.

„Uite, Raymond!" i-am spus, împingându-i telefonul în față.

S-a uitat la primele patru imagini.

„Ah, ce drăguț, Eleanor, a spus el. Pare că s-a instalat perfect în casa ta."

„Continuă să te uiți", i-am spus.

A trecut prin poze cu un aer plictisit; îmi dădeam seama că își pierduse interesul. Mărgăritare înaintea porcilor.

În timp ce așteptam cafeaua, am continuat să discutăm despre chestiuni neînsemnate. Când aceasta a sosit, conversația s-a oprit un moment, iar Raymond a vărsat un plic de zahăr pe masă. Apoi a început să adune granulele cu degetul arătător, fredonând la întâmplare, așa cum făcea când se simțea neliniștit. Cuticulele îi erau roase, iar unghiile nu erau foarte curate – Raymond putea fi atât de enervant uneori.

„Eleanor, a spus el, uite, am ceva să-ți spun și trebuie să-mi promiți că nu o să te superi pe mine.”

M-am lăsat pe spate și am așteptat să continue.

„Am făcut câteva cercetări online despre mama ta, despre ce s-a întâmplat atunci.”

M-am uitat la boabele de zahăr. Cum puteau fi atât de mici și totuși cu unghiuri atât de perfecte?

„Eleanor? a continuat el. Nu sunt sigur dacă ceea ce am găsit este corect, dar am căutat pe Google informații despre incendiere, adăugând anul în care s-a întâmplat și Londra, și există câteva articole de ziar pe care poate ai dori să arunci o privire. Dacă nu vrei, nu o să facem asta. Am vrut doar să știi că… în caz că… ei bine, în cazul în care te răzgândești și vrei să afli.”

Preț de un moment, m-am dus în locul fericit din mintea mea, locul pufos, în tonuri de roz și alb, cu sitari și cu izvoare care murmură blând și, acum, cu o pisică pe jumătate cheală torcând zgomotos.

„Unde ai spus că era mama ta?” m-a întrebat el foarte blând.

„Nu știu, am bolborosit. Ea este cea care mă contactează. Niciodată nu e invers.”

Am încercat să îi citesc expresia. Uneori mi se pare greu să descifrez expresiile oamenilor. Cuvintele încrucișate sunt mult, mult mai ușoare. Dacă ar fi trebuit să interpretez ce se citea pe fața lui, aș fi spus: tristețe, milă, frică. Nimic bun. Dar sentimentul de dincolo de toate acestea era unul de bunătate, de blândețe. Era trist și îi era frică pentru mine, dar nu m-ar fi rănit – era clar că nu avea nici cea mai mică dorință de a face acest lucru. M-am liniștit.

„Uite, nu vom mai vorbi despre asta niciodată, OK? Am vrut doar să-ți spun că… dacă ceva ajunge la tine… când ești la consiliere sau altundeva… S-ar putea să-ți dau niște răspunsuri, știi? Dar numai dacă le vrei”, a adăugat repede.

M-am gândit la asta. Începeam să simt vagi fiori de iritare.

„Raymond, am spus eu, chiar nu cred că e corect din partea ta să încerci să mă direcționezi spre acest lucru înainte de a fi gata. Fac progrese serioase de una singură, știi?” i-am spus.

Ai răbdare, Marianne. Vin. M-am uitat la fața lui, care acum era și mai palidă decât înainte. Rămăsese cu gura larg deschisă, iar ochii îi erau sticloși și obosiți. Nu era foarte atrăgător arătând astfel.

„Nu ești singura persoană care știe să folosească un motor de căutare. E viața mea, iar când o să fiu bine și suficient de pregătită, voi fi mai mult decât capabilă să… – i-am oferit una dintre privirile mele directe -… să aflu ce mi s-a întâmplat mai exact."

A dat din cap și a încercat să vorbească. Dar am ridicat mâna, cu palma îndreptată înainte, ca să-l opresc. A fost un gest foarte nepoliticos și trebuie să recunosc că am simțit un fior de plăcere interzisă atunci când am făcut-o. Am continuat să fac asta în timp ce luam o înghițitură mare din paharul cu Dr Pepper. Din păcate, fiind aproape gol, paiul a făcut un zgomot foarte neplăcut, dar cred că am reușit să-mi transmit punctul de vedere foarte clar.

După ce mi-am terminat băutura, am prins privirea chelnerului și i-am făcut semn să îmi aducă nota. Raymond își sprijinea capul în mâini, fără să spună ceva. Am simțit un val de durere în piept. Îi rănisem sentimentele… Raymond. Mi-am pus mâna la gură și am simțit cum mă năpădesc lacrimile. El s-a uitat la mine, apoi s-a aplecat și mi-a luat ambele mâini, destul de posesiv, în ale sale. Apoi a oftat.

„Îmi pare atât de rău!"

Am rostit amândoi aceste cuvinte, exact în același timp. Am încercat din nou și s-a întâmplat același lucru. Am început să râd, apoi a făcut-o și el. La început, în hohote scurte, apoi din ce în ce mai lungi. Era un râs corect, autentic, genul care îți scutură tot corpul. Gura îmi era larg deschisă, respirația ușor șuierătoare, iar ochii strâns închiși. Mă simțeam vulnerabilă, și totuși foarte relaxată și în siguranță. Mi-am imaginat că, dacă aș fi vomitat sau aș fi mers la toaletă în fața lui, ar fi fost același lucru.

„Uite, e numai vina mea, a spus el când ne-am calmat, în cele din urmă. Îmi pare rău dacă te-am supărat, Eleanor. Nici n-ar fi trebuit să vorbim despre asta, mai ales astăzi, când sunt

mahmur… creierul meu e praf, a spus el. Ai dreptate. Este treaba ta și doar decizia ta. Sută la sută.”

Încă îmi ținea mâinile și era extrem de plăcut.

„E în regulă, Raymond, am spus și chiar vorbeam serios. Îmi pare rău dacă am exagerat. Știu că ești un om bun, care îmi vrea binele, și că doar ai încercat să mă ajuți.”

Am riscat un mic zâmbet, văzând expresia de ușurare de pe fața lui. Mi-a eliberat ușor mâinile. Nu-i observasem ochii până atunci. Erau verzi, presărați cu pete maro. Foarte neobișnuit. El a zâmbit din nou, apoi și-a pus palmele pe față și și-a frecat-o, mârâind ușor.

„Hristoase! a exclamat el. Nu-mi vine să cred că trebuie să merg la mama acum, ca să am grijă de pisici. Nu vreau decât să mă târăsc înapoi în pat și să dorm până marți.”

Am încercat să nu zâmbesc și am plătit nota – el a protestat, dar am profitat din plin de starea lui de slăbiciune.

„Vrei să vii cu mine? m-a întrebat el apoi. I-ar plăcea să te vadă.”

Nici măcar nu m-am gândit.

„Nu, mulțumesc, nu astăzi, Raymond, am spus. Probabil că Glen a avut deja un scaun până acum și nu-mi place să-i țin materiile fecale în tavă mai mult de o oră sau două, în cazul în care ar avea nevoie să urineze din nou după aceea.”

Raymond s-a ridicat repede.

„Trag o fugă până la toaleta domnilor”, a spus el.

Am cumpărat niște mâncare de pisici pentru Glen în drum spre casă. Ce vreau să spun despre ea este că, în ciuda felului ei spontan de a fi, simt că mă iubește. Știu că e doar o pisică. Dar tot dragoste este – animale, oameni… Este o iubire necondiționată, ceea ce o face să fie atât cel mai simplu, cât și cel mai dificil lucru din lume.

Uneori, după sesiunile de consiliere, voiam cu disperare să cumpăr votcă, o cantitate mare, pe care s-o iau acasă și s-o beau pe toată – dar în cele din urmă nu o făcusem. Nu mai puteam dintr-o mulțime de motive, iar unul era că, dacă eu nu aș fi fost aptă, n-ar fi avut cine să o hrănească pe Glen. Ea nu era în

măsură să aibă grijă de ea. Avea nevoie de mine.

Această nevoie a ei nu era nicidecum o povară. Era un privilegiu. Eram responsabilă. Alesesem să mă aflu într-o situație care mă făcea responsabilă. Să am grijă de ea, o creatură mică, dependentă, vulnerabilă era un lucru normal și nici măcar nu trebuia îmi bat capul cu asta. Era precum respirația.

Pentru unii oameni.

CAPITOLUL 35

După un timp, am mărit numărul sesiunilor noastre de consiliere, stabilind să ne vedem de două ori pe săptămână, lucru care a sunat exagerat atunci când Maria l-a propus prima oară – dar am constatat apoi, spre surprinderea mea, că abia dacă era de ajuns.

Speram să nu mă transform într-unul dintre acei oameni dornici de atenție, care se plâng întotdeauna cu voce tare despre ce li se întâmplă și despre problemele lor. Plictisitor.

Mă obișnuisem treptat să vorbesc despre copilăria mea, după ce petrecusem cea mai mare parte a celor treizeci de ani ai mei evitând cu mare grijă subiectul. Cu toate acestea, de fiecare dată când apărea subiectul Marianne, îl ocoleam cu atenție. Înainte de fiecare sesiune, îmi spuneam că *venise* momentul potrivit pentru a vorbi despre ea, însă pur și simplu nu reușeam să fac acest lucru. În ziua aceea, doctorița Temple mă întrebase din nou despre Marianne și, când am scuturat din cap, îmi sugerase că ar putea fi util să mă gândesc la copilăria mea ca la două perioade distincte: *înainte* și *după* incendiu, ca o modalitate de a ajunge la subiectul Marianne. Da, am spus, ar putea fi de ajutor. Deși era foarte, foarte dureros.

„Așadar, care este cea mai fericită amintire de dinainte de incendiu?” m-a întrebat ea.

M-am gândit mult. Au trecut astfel câteva minute bune.

„Îmi amintesc diferite momente, mici fragmente, dar nu mă pot gândi la o întâmplare completă, am spus. Nu, stai. Un picnic, la școală. Trebuie să fi fost sfârșitul semestrului sau ceva de genul asta – eram cu toții afară, în orice caz, la soare.”

Nu am putut avansa și cu siguranță că nu era o amintire completă.

„Ce crezi că s-a întâmplat în ziua aceea, ce te-a făcut să te simți atât de fericită?” m-a întrebat ea cu blândețe.

„M-am simțit… în siguranță, am spus. Și am știut că Marianne era și ea în siguranță.”

Da, asta era. Marianne – nu te gândi prea profund –, asta era,

copiii din creșa ei erau și ei acolo în ziua aceea. Aveam cu toții un prânz la pachet, sandviciuri cu brânză și un măr. Lumina soarelui, picnicul… Marianne și cu mine am plecat împreună acasă după școală, așa cum o făceam întotdeauna, mergând cât de încet puteam și povestindu-ne una alteia despre ziua pe care o avusesem. Drumul spre casă nu era lung. Niciodată nu aveam suficient de mult timp. Ea era amuzantă, având talent la mimică. M-a durut să-mi amintesc cât de mult mă făcea să râd.

Școala fusese un loc de refugiu. Cadrele didactice te întrebau de ce aveai tăieturi și vânătăi și te trimiteau la asistentă să se ocupe de ele. Infirmiera îți pieptăna părul ușor, foarte ușor, spunându-ți că poți păstra elasticul pentru că fuseseși o fată bună. Mesele școlare. Mă puteam relaxa la școală, știind că Marianne era la grădiniță, în siguranță și la căldură. Cei mici aveau propriile cuiere speciale, unde stăteau hainele lor. Lui Marianne îi plăcea mult acolo.

La puțin timp după picnic, Mami a aflat că doamna Rose întrebase despre vânătăi. După aceea, am făcut școală acasă, întreaga zi, întreaga săptămână – nu mai aveam ore doar de la nouă la patru, de luni până vineri. Din ce în ce mai rău, din ce în ce mai rapid, din ce în ce mai cald. Mi-am făcut-o cu mâna mea, ca de obicei, e doar vina mea, proasta de Eleanor, și cel mai rău e că am târât-o și pe Marianne în asta. Ea nu a făcut nimic rău. Ea nu făcuse nimic rău, niciodată.

Doctorița Temple a împins șervețelele spre mine și mi-am șters lacrimile de pe obraji.

„Ai menționat-o mult pe Marianne, a spus ea cu blândețe, când ai vorbit despre viața ta de zi cu zi.”

Eram gata s-o spun cu voce tare.

„E sora mea”, am spus.

Am rămas tăcute preț de un moment și am lăsat cuvintele să capete formă. Iat-o: Marianne. Sora mea mai mică. Piesa mea lipsă. Prietenul meu absent. Lacrimile îmi curgeau acum pe obraji și Maria m-a lăsat să plâng în hohote, până când am fost gata să vorbesc.

„Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat cu ea, am spus. Nu sunt pregătită să fac asta!”

Maria Temple era foarte calmă.

„Nu-ți face griji, Eleanor. Vom lua totul pas cu pas. Să admiți faptul că Marianne este sora ta este un lucru foarte important. Vom ajunge și la restul, în timp."

„Aș vrea să pot vorbi despre asta acum, am spus furioasă pe mine. Dar nu pot."

„Desigur, Eleanor, a spus ea calm, apoi s-a oprit. Crezi că se întâmplă asta pentru că *nu-ți poți* aminti ce s-a întâmplat cu Marianne? Sau pentru că nu vrei?"

Vocea ei era foarte blândă.

„Nu vreau", am spus încet, în liniște.

Am pus coatele pe genunchi și mi-am lăsat capul în mâini.

„Fii blândă cu tine însăți, Eleanor, mi-a spus Maria. Te descurci incredibil de bine."

Aproape am râs. Cu siguranță nu simțeam deloc că făceam bine ceva. Înainte și după incendiu. Ceva fundamental dispăruse în flăcări: Marianne.

„Ce fac? i-am spus, dintr-odată disperată să merg mai departe, pentru a-mi fi mai bine, pentru a putea trăi. Cum pot remedia acest lucru? Cum pot să mă *repar?"*

Doctorița Temple a pus jos stiloul și mi-a vorbit ferm, dar cu blândețe.

„O faci deja, Eleanor. Ești mai curajoasă și mai puternică decât ai idee. Continuă!"

Când mi-a zâmbit, toată fața i s-a încrețit în linii calde. Am coborât capul din nou, disperată să-mi ascund emoția care ardea acolo. Nodul din gât. Înțepăturile mai multor lacrimi, ghemul de căldură. Eram în siguranță acolo. Aveam să vorbesc mai mult despre sora mea în curând, oricât de greu ar fi fost.

„Ne vedem săptămâna viitoare, atunci?" am spus.

Când m-am uitat în sus, ea încă zâmbea.

Mai târziu în ziua aceea, mă uitam împreună cu Glen la un joc de la televizor, în care mai multe persoane, cu o înțelegere în mod fatal eronată a statisticilor (în mod specific, a teoriei probabilității), alegeau diverse cutii numerotate, fiecare conținând câte un cec, în speranța descoperirii unei sume de

șase cifre. Cu toții își bazau selecțiile pe factori ridicol de nefolositori, cum ar fi data nașterii lor sau a unei persoane de care le păsa, numărul casei sau, cel mai deplasat dintre toate, „un sentiment bun” cu privire la un anumit număr întreg.

„Oamenii sunt idioți, Glen”, am spus, sărutându-i creștetul capului, apoi îngropându-mi fața în blana ei, care crescuse din nou cu o asemenea splendoare, încât acum își putea permite să o lase pe hainele mele și pe mobilier, într-un abandon vesel.

Ea a tors cumva în asentimentul meu. Apoi, soneria a sunat. Glen a căscat extravagant, apoi a sărit din poala mea. Nu așteptam pe nimeni. Am rămas în fața ușii, gândindu-mă că ar fi trebuit să instalez un vizor, ca să știu cine suna dinainte să deschid. Am găsit teatralitatea banală a momentului destul de plictisitoare. Cine era în spatele ușii? Plictisitor. Nu-mi place pantomima – prefer să am la dispoziție toate informațiile relevante, cât mai repede posibil, astfel încât să-mi formulez răspunsul. Am deschis ușa și l-am văzut pe Keith, fiul lui Sammy, stând în prag, cu o expresie nervoasă. Destul de surprinzător. L-am invitat înăuntru.

Când Keith s-a așezat pe canapea, cu o ceașcă de ceai, Glen dispăruse deja. Era clar că se bucura cu adevărat doar de propria companie. Pe a mea o tolera, dar, fundamental vorbind, era o pustnică adevărată, la fel ca J.D. Salinger sau Unabomber.

„Mulțumesc pentru ceai, Eleanor. Din păcate, nu pot sta mult, a spus Keith, după ce am finalizat schimbul de amabilități obișnuite. Soția mea trebuie să ajungă la Zumba în seara asta, așa că trebuie să mă întorc la copii.”

Am dat din cap, întrebându-mă cine era Zumba.

El a băgat mâna în rucsacul pe care îl avea cu el, a dat deoparte un laptop, apoi a scos un pachet, ceva înfășurat într-o pungă de transport – Tesco, am observat cu mulțumire.

„Am început să dăm din lucrurile tatei, a spus el, uitându-se direct la mine și păstrând un ton egal, de parcă și-ar fi spus lui însuși să fie curajos. Nu e mult, dar ne-am întrebat dacă l-ai dori, ca amintire… Raymond spunea cât de mult l-ai admirat, după ce l-ai ajutat pe tata…”

Cuvintele i s-au oprit în gât și vocea i s-a stins. Am

despachetat cu atenție pachetul. Era frumosul pulover roșu, cel cu care Sammy fusese îmbrăcat în ziua când eu și Raymond îl găsiserăm pe stradă. Încă puteam simți izul slab de mere, whisky și dragoste, iar când l-am strâns în palme, m-a învăluit o senzație de delicatețe și de căldură, blânda și exuberanta Sammyciune. Keith era la fereastră și se uita afară, spre stradă, gest pe care îl înțelegeam complet. Atunci când te lupți din răsputeri să-ți gestionezi emoțiile, devine de nesuportat să fii martorul emoțiilor altora, să încerci să te ocupi și de *ale lor*. El nu putea face față lacrimilor mele. Îmi amintesc, îmi amintesc.

„Vă mulțumesc”, am spus.

El a dat din cap, cu spatele încă spre mine. Era evident că totul era acolo, pentru noi amândoi, dar am ales să rămână nespus. Uneori, așa e cel mai bine.

După plecarea lui Keith, am pus puloverul pe mine. Era mult prea mare, desigur, dar mă puteam să înfășură în el ori de câte ori aveam nevoie. Cadoul de despărțire al lui Sammy.

CAPITOLUL 36

Ca să ajung la biroul Mariei Temple, trebuia să iau autobuzul spre oraș, apoi să fac o scurtă plimbare pe jos. Abonamentul meu expirase și aveam toate simptomele *Weltschmerz,* de anomie, pentru că nu mă deranjasem să-l reînnoiesc cu o săptămână în urmă. Marianne. Orice altceva era o banalitate. Am lăsat două lire în caseta conducătorului auto, fără să îmi pese nici cât negru sub unghie că avea un autocolant urât care anunța că *nu se dă rest* și că, prin urmare, sacrificasem inutil douăzeci de pence. Cui îi mai păsa de douăzeci de pence când erau atâtea lucruri mult mai importante?

Toate scaunele erau deja ocupate, ceea ce însemna că trebuia să mă așez lângă un străin. Aveam o stare de spirit diferită, așa că am savurat jocul: aveam la dispoziție zece secunde pentru a scana pasagerii și pentru a selecta cea mai zveltă, mai sănătoasă și mai curată persoană lângă care să mă așez. Dacă alegi greșit, călătoria de cincisprezece minute spre oraș poate fi o experiență nu tocmai plăcută – ajungi fie să fii strivită lângă un grăsan lăbărțat, fie să respiri pe gură ca să reduci pătrunderea duhorii unui trup nespălat. Asta era distracția călătoriei cu transportul public.

Totuși, în ziua aceea nu mi-a făcut nicio plăcere să joc acest joc, așa că pur și simplu m-am așezat cât mai aproape posibil de partea din față, neținând cont de meritele sau dezavantajele tovarășului meu. Am avut noroc – era o femeie în vârstă, ușor durdulie, dar nu într-un mod neplăcut, care mirosea a fixativ și era în lumea ei. Bun.

A coborât la următoarea stație, apoi am avut locul doar pentru mine. Imediat au urcat mai mulți oameni și am privit un tânăr chipeș – înalt, subțire, cu ochii căprui, disproporționat de mari – jucând jocul de scanare pentru a selecta un scaun. Aș fi vrut să stea lângă mine, fiind sigură că nu era nici nebun, nici urât mirositor. Cu toate acestea, el a trecut pe lângă scaunul meu și s-a așezat pe cealaltă parte a autobuzului, lângă un om scund, cu aspect dur, purtând o jachetă sport. Nu-mi venea să

cred! Doi oameni au urcat la următoarea stație – unul s-a dus la etaj, iar celălalt, încă o dată, a evitat scaunul liber de lângă mine și s-a dus în partea din spate a autobuzului, unde, am văzut când m-am întors, s-a așezat lângă un om fără șosete. Gleznele goale și albe erau o priveliște dezolantă deasupra pantofilor de piele de un roșu închis, în combinație cu pantalonii verzi de jogging. Un nebun.

M-am uitat la podea, cu mintea în toate părțile. Oare… oare păream genul de persoană care trebuia evitată într-un joc de selecție a scaunului de autobuz? Confruntată cu dovezile, puteam doar să concluzionez că da. Dar de ce?

Trebuia să gândesc bine răspunsul. Nu eram supraponderală. Nu miroseam – mă spălam zilnic și aveam hainele curate în fiecare zi. Rămânea nebunia. Eram oare nebună? Nu. Nu, nu eram. Sufeream de depresie clinică, dar asta era doar o boală. Nu era nebunie. Și totuși, arătam ca o nebună? Mă purtam ca o nebună? Nu prea cred. Și atunci, cum puteam să știu? Era cicatricea mea? Erau eczemele mele? Vesta mea? Era oare un semn de nebunie să cred că s-ar putea să fiu nebună? Mi-am așezat coatele pe genunchi și mi-am lăsat capul în mâini. Oh, Doamne, Doamne, Doamne.

„Ești bine, puiule?” s-a auzit o voce.

Am simțit o mână pe umărul meu, făcându-mă să tresar și să mă ridic din nou. Era omul fără șosete, care mergea spre partea din față a autobuzului.

„Da, vă mulțumesc, am spus”, evitând să-l privesc.

S-a așezat lângă mine, în timp ce autobuzul se apropia de următoarea stație.

„Sunteți sigură?” a spus el cu amabilitate.

„Da, vă mulțumesc”, am repetat.

Am riscat să-i privesc fața. Avea ochii foarte blânzi, în nuanța delicată de verde a mugurilor noi care apar în copaci.

„Ai stat și tu puținel, puiule? a continuat el mângâindu-mă pe braț. Toată lumea trebuie să-și acorde un mic moment din când în când, nu-i așa?”

A zâmbit plin de căldură, apoi s-a ridicat să plece. Autobuzul a încetinit.

„Mulțumiri!” am strigat în urma lui.

Nu s-a întors, dar a ridicat o mână în gest de salut. Pantalonii i se ridicau deasupra gleznelor în timp ce mergea. Nu era nebun. Pur și simplu nu purta șosete.

Eleanor, mi-am spus, uneori judeci prea repede oamenii. Există tot felul de motive pentru care ar putea să nu arate deloc precum tipul de persoană lângă care ai vrea să stai în autobuz, dar nu poți ști totul despre cineva doar uitându-te la el zece secunde. Pur și simplu nu ai suficient timp. Faptul că încerci să nu stai lângă oamenii grași, de exemplu. Nu e nimic în neregulă în a avea un exces de greutate, nu-i așa? Poate că mănâncă pentru că sunt triști, în același fel în care tu obișnuiai să bei votcă. Poate că au avut părinți care nu i-au învățat să gătească sau să mănânce sănătos. Pot fi infirmi și incapabili să facă exerciții sau poate suferă de o boală care le crește greutatea în ciuda eforturilor lor. Pur și simplu nu știi, Eleanor, mi-am spus.

Vocea din capul meu – propria-mi voce – era sensibilă și rațională, îmi dădeam seama. Vocea lui Mami era cea care emisese aceste judecăți și care mă încurajase să fac asta. Începeau să-mi placă propriile gânduri. Vocea mea. Voiam mai mult. Mă făceau să mă simt bine, chiar calmă. Mă făceau să mă simt ca *mine*.

CAPITOLUL 37

Obiceiuri vechi, obiceiuri noi. Uneori, poate niciun fel de obicei. Dar, de două ori pe săptămână, atâta vreme cât avea să fie nevoie, făceam călătoria spre oraș, evitam vechiul ascensor și urcam pe scări până la cabinetul de consultanță al doctoriței Temple. Nu îl mai găseam neplăcut – începusem să înțeleg eficiența mediului neutru, neatractiv, șervețelele, scaunele și prințul urât înrămat. Nu puteai să te uiți decât la tine, nu aveai unde să te retragi. Doctorița Temple era mai deșteaptă decât îmi păruse prima dată. Astăzi, când totul fusese clarificat, cerceii ei în formă de prinzător de vise, mi se păreau, sincer, îngrozitori.

Eram pe cale să intru în scenă și să îmi joc rolul. Totuși, nu era un rol. Sunt o actriță groaznică, nefiind, în mod natural, o ipocrită sau o prefăcută. E destul de normal să spui că numele lui Eleanor Oliphant nu va fi niciodată faimos – și nici nu aș vrea. Sunt mai fericită undeva în spate, lăsată în pace. Petrecusem mult prea mult timp ghidată de Mami.

Subiectul Marianne îmi cauzase foarte multă suferință, așa că încercam furioasă să îmi adun curajul și să îmi conduc mintea în locuri în care nu voia să meargă. Fusesem de acord să nu o forțăm, să o lăsăm să scoată la lumină totul în mod natural în timp ce discutam despre copilărie. Acceptasem acest lucru. Cu o noapte în urmă, în timp ce Glen și cu mine ascultam radioul, amintirea – adevărul despre ea – venise la mine, fără ca eu să o fi chemat. Fusese o seară perfect obișnuită fără nimic dramatic sau ieșit din comun. Doar cu adevărul. Astăzi, aveam de gând să-i povestesc totul Mariei cu voce tare, aici, în această cameră. Dar trebuia să existe un preambul. Nu puteam pur și simplu să scot adevărul afară într-un mod brutal. De aceea aveam să o las pe Maria să mă ajute cu asta. Astăzi, reușisem să scap de Mami în camera de consiliere. Era greu de crezut că făceam acest lucru, dar iată că o făceam. Cerul nu se prăbușise, iar Mami nu fusese chemată ca un demon prin simpla menționare a numelui ei. Destul de șocant, am avut cu doctorița Temple o conversație

motivată și calmă despre ea.

„Mami este o persoană rea, am spus. Cu adevărat rea. Știu asta, întotdeauna am știut. Și m-am întrebat… crezi că s-ar putea ca și eu să fiu rea? Oamenii moștenesc tot felul de lucruri de la părinții lor – nu-i așa? –, varice, boli de inimă… Poți moșteni răutatea?"

Maria s-a lăsat pe spate, jucându-se cu fularul.

„E o întrebare foarte interesantă, Eleanor. Exemplele pe care le-ai dat sunt condiții fizice. Cu toate acestea, tu vorbești despre un lucru diferit – o personalitate, un set de comportamente. Crezi că trăsăturile comportamentale pot fi moștenite?"

„Nu știu, am spus. M-am gândit la asta și am adăugat: Eu chiar sper că nu."

M-am oprit preț de un minut, apoi am adăugat:

„Oamenii vorbesc despre natură și despre educație. Știu că nu am moștenit natura ei. Vreau să spun că sunt o persoană dificilă uneori, presupun… Dar nu sunt… Nu sunt… Nu sunt ca *ea.* Nu o plac. Nu știu dacă aș putea trăi cu mine, dacă aș crede că sunt ca ea."

Maria Temple a ridicat din sprâncene.

„Aceste cuvinte sunt foarte puternice, Eleanor. De ce spui asta?"

„Nu aș putea suporta să știu că aș *dori* vreodată să provoc durere cuiva. Să profit de oamenii mai mici, mai slabi. Să-i las să se descurce singuri, să… să…"

M-am oprit. Fusese ceva foarte dificil de spus. Și mă duruse, o durere fizică reală, dar și o durere mai degrabă fundamentală, existențială. Pentru numele Domnului… durere existențială, Eleanor! mi-am spus. Stăpânește-te! Maria mi s-a adresat cu blândețe.

„Dar tu *nu* ești mama ta, nu-i așa, Eleanor? Ești o persoană complet diferită, o persoană independentă, cu propriile alegeri."

Mi-a oferit un zâmbet încurajator.

„Ești încă o tânără femeie, a continuat. Dacă ai vrea, ai putea avea o familie proprie într-o zi și sunt sigură că vei fi o mamă cu totul altfel. Ce crezi despre asta?"

Asta era ușor.

„Oh, nu cred că voi avea copii”, am spus calm.

Ea m-a încurajat să vorbesc în continuare.

„Este evident, nu-i așa? Vreau să spun… ce se întâmplă dacă aș transmite mai departe problema lui Mami? Chiar dacă eu nu o am, ar putea sări peste o generație, nu-i așa? Sau ce se întâmplă dacă tocmai actul nașterii îl declanșează într-o persoană? Poate că există în stare latentă în tot acest timp, așteptând…”

Maria avea un aer grav.

„Eleanor, am lucrat de-a lungul anilor cu mai multe persoane care au avut griji similare cu ale tale. Este normal să te simți în acest fel. Amintește-ți, deși… Tocmai am discutat despre cât de diferită ești de mama ta, despre diferitele alegeri pe care le-ați făcut…”

„Dar Mami este încă prezentă în viața mea, chiar și după tot acest timp. Asta mă îngrijorează. E o influență proastă, o influență foarte proastă.”

Maria și-a ridicat privirea din caietul în care își lua notițe.

„Așadar, încă mai vorbești cu ea?” m-a întrebat ea, pregătind pixul.

„Da, am spus. Mi-am împreunat mâinile și am respirat adânc. Dar m-am gândit că asta trebuie să se termine. O să opresc asta. Trebuie să se oprească.”

Maria era acum mai serioasă ca oricând.

„Nu e treaba mea să-ți spun ce să faci, Eleanor. Voi spune însă acest lucru – cred că e o idee foarte bună. Dar, în cele din urmă, este decizia ta. A fost întotdeauna decizia ta”, a spus ea, excesiv de calmă și poate ușor distantă.

Era ca și cum ar fi încercat un pic cam mult să rămână neutră, m-am gândit. M-am întrebat de ce.

„Problema e că, după tot ce a făcut, chiar și după toate acestea, ea e încă Mami a mea. Ea e tot ce am, iar fetele bune își iubesc mamele. După incendiu, am fost mereu atât de singură… Orice mamă e mult mai bună decât nicio mamă…”

M-am oprit, cu lacrimile în ochi, și am văzut că doctorița Temple înțelegea perfect tot ce spuneam și asculta fără să mă

judece.

„În ultimul timp, am continuat, simțindu-mă un pic mai puternică și mai curajoasă, îmbărbătată de ochii ei blânzi și de tăcerea plină de susținere, în ultimul timp însă mi-am dat seama că e… că e doar *rea. Ea* e cea rea. Eu nu sunt rea și nu e vina mea. Nu eu am făcut-o rea. Iar eu nu sunt rea dacă îmi doresc să nu mai am de-a face cu ea, pentru că m-am simțit tristă și mânioasă – nu, furioasă – cu privire la tot ce a făcut."

Următoarea parte a fost dificilă și m-am uitat la mâinile mele împreunate în timp ce vorbeam, speriată de gândul că aveam să observ o schimbare în comportamentul doctoriței Temple, ca un răspuns la cuvintele mele.

„ Am știut că ceva era foarte, foarte greșit la ea. Întotdeauna am știut, de când mă știu. Dar n-am spus nimănui. Iar oamenii au murit…"

Am îndrăznit să privesc în sus și am simțit cum mi se relaxează corpul de ușurare când am văzut expresia neschimbată de pe chipul Mariei.

„Cine a murit, Eleanor?" m-a întrebat ea calmă.

Am respirat adânc.

„Marianne, am spus. Marianne a murit."

M-am uitat la mâinile mele, apoi din nou la Maria.

„Mami a pus focul. A vrut să ne omoare pe amândouă, numai că, nu știu cum, Marianne a murit, și eu nu."

Maria a dat din cap. Nu părea surprinsă. Oare își dăduse seama deja? Părea că se aștepta să continui, dar nu am mai spus nimic. Am tăcut preț de câteva momente.

„Până la urmă, este vorba de vină", am spus în șoaptă.

Îmi era foarte greu să vorbesc, greu din punct de vedere fizic greu, forțând sunetele să iasă.

„Am fost sora ei mai mare, ar fi trebuit să am grijă de ea. Era atât de mică… Am încercat, chiar am făcut-o, dar pur și simplu… nu a fost suficient. Am eșuat, Maria, eu sunt încă aici și n-ar fi trebuit. Ea este cea care trebuia să supraviețuiască. Nu merit să fiu fericită, nu merit să am o viață frumoasă dacă Marianne…"

„Eleanor, a spus ea cu blândețe, după ce m-am calmat, faptul

că te simți vinovată fiindcă ai supraviețuit – iar Marianne nu – este o reacție perfect normală. Nu uita, erai doar un copil când mama ta a comis crima. Este foarte important să înțelegi că nu e vina ta, că nimic din tot ce a fost nu s-a întâmplat din vina ta."

Am suspinat din nou.

„Tu erai copilul, iar ea era adultul. Era responsabilitatea ei să aibă grijă de tine și de sora ta. În schimb, au existat neglijență și violentă și abuz emoțional, iar consecințele au fost teribile, teribile pentru toți cei implicați. Și nimic din toate acestea nu s-au întâmplat din vina ta, Eleanor, absolut nimic. Nu știu dacă trebuie să o ierți pe mama ta, Eleanor. Dar un lucru e sigur: trebuie să te ierți pe tine!"

Am încuviințat din cap printre lacrimi. Avea sens ce spunea. Nu eram sigură că ajunsesem să cred asta îndeajuns – încă –, dar cu siguranță avea o logică. Și nu poți cere mai mult decât atât. Mi-am suflat nasul zgomotos, fără să mă deranjeze sunetul ca de trompetă: era nimic în comparație cu ororile pe care i le dezvăluisem doctoriței Temple în această cameră. Apoi am luat o decizie. Era timpul să-mi iau adio definitiv de la Mami.

CAPITOLUL 38

În ziua aceea Raymond a insistat să ne întâlnim în fața biroului de consiliere ca să mergem la cafea. L-am urmărit înaintând greoi spre mine. Mersul lui săltăreț și ciudat era aproape înduioșător acum – nu l-aș fi recunoscut dacă ar fi început să umble ca oamenii normali. Își ținea mâinile în buzunarele pantalonilor denim cu talie joasă și purta o pălărie de lână supradimensionată, cu care nu-l mai văzusem până atunci. Părea genul de pălărie pe care ar fi purtat-o un spiriduș german dintr-o ilustrație a unui basm din secolul al XIX-lea, eventual unul despre un brutar care nu fusese bun cu copiii săi și își primise pedeapsa de la o hoardă de spiriduși. Mi-a cam plăcut.

„E totul în regulă? m-a întrebat el. Aproape că mi-au înghețat ouăle pe drum.”

A suflat în mâinile făcute căuș.

„Vremea este destul de aspră astăzi, am fost eu de acord, deși este minunat că se poate vedea soarele.”

El mi-a zâmbit.

„Așa este, Eleanor.”

I-am mulțumit pentru că își luase din timpul său liber ca să vină să ne întâlnim. Era amabil din partea lui și i-am spus-o.

„Exagerezi, Eleanor, a spus el, aprinzându-și o țigară. Orice scuză e bună pentru o jumătate de zi liberă. Oricum, e frumos să vorbești cu cineva și despre altceva decât licențele software pentru Windows 10.”

„Dar *adori* să vorbești despre software, Raymond”, am spus eu, inspirând adânc.

Apoi l-am înghiontit în coaste foarte ușor și foarte curajos. El a râs și m-a împins înapoi.

„Vinovat, domnișoară O”, a răspuns el.

Am intrat într-o cafenea dintr-un lanț – erau o mulțime în tot orașul. Am stat la coadă și am cerut un mochaccino grande cu frișcă extra și sirop de alune. Tânărul a vrut să-mi știe numele.

„De ce trebuie să-mi știi numele?” l-am întrebat nedumerită.

„Ca să-l scriu pe cana ta, a spus el, astfel încât băuturile să nu se încurce.”

Ridicol.

„Nu am auzit pe nimeni altcineva comandând o băutură identică cu a mea până acum, am spus cu fermitate. Sunt sigură că sunt mai mult decât capabilă să identific băutura pe care am ales-o atunci când va veni momentul.”

S-a uitat la mine, cu pixul încă în mână.

„Trebuie să-ți scriu numele pe cană”, a repetat el pe un ton ferm, dar plictisit, așa cum sunt de obicei oamenii în uniformă.

„Iar eu trebuie să păstrez un minimum de intimitate neîmpărtășindu-mi numele cu toată lumea în mijlocul unei cafenele”, am spus la fel de ferm.

Cineva aflat mai în spate la coadă a protestat și am auzit pe cineva murmurând ceva ce suna ca *mama mă-sii.* Părea că ajunsesem într-un impas.

„Bine, bine, atunci, am spus. Numele meu este domnișoara Eleanor Oliphant.”

El s-a holbat la mine.

„Voi pune doar… hm… Ellie”, a spus el, mâzgălindu-mi numele.

Raymond a rămas tăcut, dar mi-am dat seama că umerii săi lați și corpul său uriaș tremurau de râs. Acum era rândul lui.

„Raoul”, a spus el, apoi l-a repetat pe litere.

După ce ne-am luat băuturile – fără niciun fel de problemă –, ne-am așezat la o masă de la fereastră și ne-am uitat la oamenii care treceau. Raymond a amestecat trei plicuri de zahăr în cafeaua sa Americano și am rezistat impulsului de a-i sugera să facă alegeri mai sănătoase.

„Așadar, a spus el, după o tăcere confortabilă, cum a mers azi?”

Am dat din cap.

„A fost OK”, am spus.

S-a uitat atent la mine.

„Arăți de parcă ai fi plâns”, a spus el.

„Da, am plâns, i-am răspuns. Dar este în regulă. Este normal să plângi când vorbești despre sora ta moartă.”

Raymond era șocat.

„A murit în incendiul acela. Mami a pus focul intenționat. Nu trebuia să supraviețuim, dar cumva eu am reușit. Însă sora mea mai mică, nu”, am spus.

Eram ciudat de calmă în timp ce rosteam aceste cuvinte. M-am uitat în depărtare când am terminat, știind că fața lui Raymond ar fi exprimat emoții pe care nu eram pregătită să le retrăiesc, în timp ce procesa aceste informații. El a încercat să vorbească, luptându-se cu sine.

„Știu”, am spus calmă, dându-i un minut să își revină.

Pentru oricine era dificil să accepte. La urma urmei, eu avusesem nevoie de zeci de ani. I-am spus un pic mai mult despre ce se întâmplase cu Marianne, despre ce făcuse Mami.

„Acum, când am reușit în cele din urmă să vorbesc despre ce ne-a făcut Mami mie și lui Marianne, chiar nu mai pot să o păstrez în viața mea. Trebuie să mă eliberez de ea.”

El a încuviințat din cap.

„Asta înseamnă că vei…”

„Da, am spus. Miercurea viitoare, când voi vorbi cu ea, am de gând să-i spun că am terminat-o. Este timpul să rupem legătura pentru totdeauna.”

Raymond a dat din cap aprobator. Mă simțeam calmă, sigură de calea pe care aveam s-o urmez. A fost o senzație nouă.

„Mai e ceva ce trebuie să fac. Trebuie să aflu tot ce s-a întâmplat cu mine, cu noi… atunci. Îmi amintesc unele detalii, dar acum am nevoie să știu totul. Mi-am dres glasul și am continuat: Ai să mă ajuți, Raymond, ai să mă ajuți să aflu ce s-a întâmplat atunci? l-am întrebat, evitând să-l privesc, cuvintele mele abia auzindu-se. Te rog!”

Să cer ajutor era un blestem pentru mine. Îi spusesem Mariei acest lucru.

„Și cum te-a ajutat asta până acum?” mă întrebase ea.

Nu îi înțelesesem tonul oarecum ascuțit, dar avea dreptate. Asta nu însemna, totuși, că era ușor.

„Desigur, Eleanor, a spus el. Orice. Oricând ești gata. Orice ai nevoie.”

Mi-a luat mâinile în ale sale și le-a strâns ușor.

„Îți mulțumesc”, i-am spus, liniștită și ușurată.

Și recunoscătoare.

„Cred că e uimitor ce faci, Eleanor”, a adăugat Raymond, privindu-mă.

Iar eu simțeam asta: greutatea caldă a mâinilor lui, autenticitatea zâmbetului lui, delicatețea blândă a ceva care se deschidea, așa cum florile se răsfiră dimineața la vederea soarelui. Am știut ce se întâmplă. Aceasta era partea curată a inimii mele. Era suficient de mare pentru a permite un pic de afecțiune. Încă mai era puțin loc.

„Raymond, am spus, nici nu știi cât de mult înseamnă pentru mine să am un prieten – un prieten adevărat, grijuliu. Mi-ai salvat viața, am șoptit”, speriată că o să încep să plâng acolo, în cafenea, făcându-ne de râs amândoi.

Acum, când începusem să plâng în public tot mai des, simțeam că aș putea s-o fac din nou într-o clipită. Raymond mi-a strâns mâinile și mai tare și m-am luptat teribil cu nevoia de a mi le smulge și de a le ascunde la spate.

„Eleanor, nu-mi mulțumi! Ai face la fel pentru mine, știi asta.”

Am încuviințat din cap. Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că el avea dreptate.

„Îmi amintesc când te-am întâlnit prima dată, a spus el, dând din cap și zâmbind. Am crezut că ești dusă cu sorcova.”

„Chiar sunt dusă cu sorcova, am spus, surprinsă că el nu gândea altfel. Oamenii mi-au spus asta toată viața mea.”

„Nu, nu ești, a spus el zâmbind. Sigur, îți lipsește o doagă – dar într-un mod bun. Mă faci să râd, Eleanor. Nu-ți pasă de chestii prostești – nu știu, să fii cool, politica biroului sau oricare altă tâmpenie de care ar trebui să le pese oamenilor. Tu doar îți faci treaba, nu-i așa?”

Acum plângeam cu adevărat – nu mai puteam să evit asta.

„Raymond, porcule, îmi curge machiajul smoky din cauza ta.”

I-am spus-o cu supărare, însă imediat am început să chicotesc și a râs și el. Mi-a dat apoi un șervețel și mi-am șters resturile întunecate.

„Arăți mai bine fără machiaj”, mi-a spus.

După aceea, am mers împreună spre stațiile noastre de autobuz.

„Ne vedem în curând, da?” mi-a zis înainte să ne despărțim.

„Oh, ai să mă vezi mai curând decât crezi!” i-am răspuns, zâmbind.

„Ce vrei să spui?”

Mă privea nedumerit și ușor amuzat.

„E o surpriză!” i-am spus, făcând semn cu mâinile și ridicând din umeri.

Nu mai văzusem niciodată un magician făcând trucuri pe scenă, dar exact asta încercam să imit. Raymond a izbucnit în râs.

„Aștept cu nerăbdare”, mi-a zis el zâmbind în continuare, în timp ce scotocea în buzunare după țigări.

Mi-am luat rămas-bun de la el oarecum distrasă, gândurile zburându-mi la Marianne și la Mami. Aveam treabă acum. Trecutul se ascunsese de mine – sau eu de el – și totuși era acolo încă ascuns în întuneric. Era timpul să las să intre puțină lumină.

CAPITOLUL 39

Din nou la muncă! Cucurigul unui cocoș tânăr m-a trezit din somn în zori. Acest glorios sunet matinal era alimentat de o baterie AA și transmis – printr-un difuzor metalic – de ceasul pe care îl potrivisem să sune seara trecută, nicidecum generat de nivelurile ridicate de testosteron și de lumina solară, ca în cazul prietenilor noștri înaripați. Se poate spune că dormitorul meu este, în prezent, o zonă fără testosteron și lumină solară. Însă va trece și iarna, mi-am spus, amintește-ți asta, Eleanor! Glen zăcea la picioarele mele deasupra plapumei, ținându-mi-le calde și făcând tot posibilul să ignore alarma.

Entuziasmată de perspectiva zilei care mă aștepta, m-am îmbrăcat cu o bluză albă, nouă, cu o nouă fustă neagră, cu ciorapi negri și cu cizmele cumpărate în urmă cu ceva timp pentru un concert la care n-ar fi trebuit să mă duc. Păream inteligentă, practică, *normală.* Da, mă întorceam la muncă.

Cu ani în urmă, una dintre familiile adoptive la care locuisem mă luase împreună cu propriii copii într-o „excursie de cumpărături înainte de începerea noului an școlar”. Ne permiseseră tuturor să ne alegem pantofi noi și câte un ghiozdan nou și primisem și o uniformă nouă-nouță (chiar dacă fusta și blazerul din anul precedent încă îmi veneau perfect). Cea mai bună parte a călătoriei culminase cu o vizită la WHSmith, unde bogățiile de pe culoarele de papetărie erau cu totul la dispoziția noastră. Chiar și elementele cele mai ilogice (pătrate la set, pinuri în formă de fluture, etichete pentru comori… la ce erau bune astea?) ne erau permise; apoi, această pradă a fost introdusă într-un frumos penar în formă de creion, care era al meu, al meu, al meu. În general, eu nu port parfum – prefer să miros simplu a săpun și a mosc natural –, dar, dacă ar fi posibil, aș cumpăra o sticlă în care să fi fost combinate mirosul de așchii de creion și duhoarea de petrol a unei gume de șters proaspăt folosite și m-aș da fericită zilnic.

Am luat micul dejun (terci și prune, ca de obicei) și am plecat la timp ca să prind autobuzul. Glen încă dormea și am

constatat că se băgase sub plapumă, ocupând spațiul cald de îndată ce îl eliberasem. I-am lăsat apă proaspătă și un castron mare cu mâncare, îndoindu-mă că ea avea să observe plecarea mea înainte să audă din nou cheia în broască în seara aceea. Avea un fel de a fi foarte comod din acest punct de vedere, (deși trebuie să spun, nu și din altele).

Mersul pe jos până la stația de autobuz a fost mai interesant decât îmi aminteam, probabil pentru că acum priveam totul cu alți ochi, după o absență îndelungată. Era foarte multă murdărie și niciun coș de gunoi; cele două aspecte erau cu siguranță corelate. Această parte a orașului era de un gri agresiv, deși verdeața încă lupta să trăiască: mușchiul de pe pereți, buruienile din burlane, câte un copac singuratic. Am trăit întotdeauna în zonele urbane, dar simt o nevoie viscerală de verde.

Când eram pe punctual de a traversa intersecția ca să iau autobuzul, m-am oprit brusc, privirea fiindu-mi atrasă de o mișcare furișată și de o linie clară de maroniu-roșcat. Am expirat, iar aerul rece al dimineții mi-a pătruns în plămâni. Sub strălucirea portocalie a unui felinar, o vulpe bea o ceașcă de cafea. Nu o ținea între labele sale – după cum s-a stabilit, nu sunt *nebună* ci, mai degrabă, își lăsase capul în pământ și lipăia dintr-un pahar de la Starbucks. Simțind că o priveam, vulpea s-a uitat în sus și m-a țintuit cu o privire mândră.

„Și ce? părea să spună. O ceașcă de cafea dimineața… mare lucru!”

S-a întors la băutura ei. Poate că petrecuse noaptea pe lângă pubele sau poate că îi era greu să o ia din loc în această dimineață rece și întunecată. Am râs cu poftă și am mers mai departe.

În timp ce lipsisem, Bob îmi spusese că puteam să apar oricând la birou și că puteam să-l sun ori de câte ori voiam. Cu o săptămână în urmă, cu câteva zile înainte să se termine concediul meu medical, încă mă gândeam dacă să-i fac o vizită medicului și să-i cer să prelungească sau să revin la job în următoarea zi de luni – așa că l-am sunat. Nu voiam să mă

întorc la birou cu teama de a da peste întrebări intruzive din partea colegilor, fără să am pregătite deja câteva răspunsuri adecvate.

„Eleanor! mi-a răspuns Bob. Mă bucur să te aud! Cum stau lucrurile?”

„Îți mulțumesc pentru flori, am spus. Sunt bine… trebuie să spun, sunt mult mai bine, îți mulțumesc, Bob. A fost dificil, dar am făcut progrese.”

„Splendid, a spus el, asta este o veste minunată! Deci ai idee când… când ai să te întorci?”

Am auzit o inspirație, de parcă ar fi fost îngrijorat cu privire la ceea ce tocmai spusese.

„Nu e nicio grabă… niciun fel de grabă. Nu te presez, ia-ți cât timp ai nevoie. Nu până când nu ești pregătită.”

„Nu vrei să vin înapoi, Bob?” i-am spus, îndrăznind să glumesc.

El a fornăit.

„Eleanor, locul ăsta se dărâmă fără tine! Isuse Hristose, Billy habar nu are cum să mărească o factură, cât despre Janey…”

„Bob, Bob, am glumit”, am spus.

Am zâmbit și trebuie să recunosc că mă simțeam încântată de cât de prost se descurcaseră colegii mei în lipsa mea.

„O glumă, Eleanor! Ei bine, ăsta e un mare semn… așadar, îți revii”, a declarat Bob, părând ușurat fie datorită glumei, fie pentru că eram mai bine – sau ambele, am presupus.

„Mă întorc luni, Bob, am spus. Sunt gata.”

Vocea mea era fermă, încrezătoare.

„Grozav! Și ești sigură că e momentul potrivit? Oh, e impresionant, Eleanor, mi-a spus el. Așadar, aștept cu nerăbdare să te văd luni.”

Mi-am dat seama că era sincer, datorită căldurii pe care o simțeam prin telefon. Vocea ți se schimbă atunci când zâmbești, la fel și tonul.

„Îți mulțumesc foarte mult pentru că ești atât de înțelegător cu privire la… la toate, Bob, am spus, simțind deja un nod în gât. Îți mulțumesc pentru sprijin. Am vrut să spun… Îmi pare rău că nu am fost întotdeauna o… o angajată foarte entuziastă

de-a lungul anilor…”

„Ah, las-o baltă, Eleanor, a spus el și aproape că am putut să mi-l imaginez dând din cap. Locul ăsta nu ar fi la fel fără tine, Eleanor, chiar nu ar fi. Tu ești o instituție.”

Am auzit apoi cum îi suna telefonul mobil.

„Îmi pare foarte rău, dar trebuie să răspund, Eleanor, este un client nou. Ai grijă de tine! Ne vedem luni, da?”

„Corect”, am spus.

În timp ce puneam telefonul jos, m-am gândit la Janey, sperând că n-avea să aducă una dintre prăjiturile ei de casă pentru a marca întoarcerea mea, așa cum făcuse de multe ori, atunci când oamenii lipseau. Nici măcar cuvântul „uscat” nu poate descrie în totalitate textura de deșert arid a pandișpanului ei cu cafea și nucă.

Când am ajuns la birou și am văzut același exterior lipsit de farmec pe care mi-l aminteam, am ezitat să intru. Lipsisem aproape două luni și doar Dumnezeu știa ce fel de zvonuri fără sens circulaseră cu privire la motivele din spatele absenței mele. Nu mă gândisem deloc în acea perioadă – și nici nu fusesem capabilă să o fac – la foile mele de calcul, la conturile de primit, la ordinele de cumpărare și la TVA. Oare încă puteam să îmi fac treaba? Nu eram sigură că încă îmi aminteam totul. Parola mea? Desigur. Trei cuvinte, *Ignis aurum probat.* „Focul testează aurul. Restul frazei era: „…și adversitatea îi testează pe cei curajoși”. Cât de adevărat! O parolă cu adevărat puternică, exact așa cum o cere sistemul informatic. Îți mulțumesc, Seneca.

Ah, panica îmi umplea deja pieptul. Nu puteam să o fac. Aș fi putut oare? Nu eram pregătită să-i fac față. Aș fi mers acasă și i-aș fi telefonat lui Bob, spunându-i că am de gând să îmi mai iau o săptămână de concediu. Ar fi înțeles. De pe aleea din spatele meu s-a auzit un zgomot și mi-am șters repede departe lacrimile care se adunaseră în timp ce mă uitam la clădirea înghesuită din fața mea. Fără niciun avertisment, am fost întoarsă la o sută optzeci de grade și strivită într-o îmbrățișare. Simțeam multă lână (pălărie, fular, mănuși) și niște peri aspri, dar și un miros

de mere, de săpun și Marlboro Reds.

„Eleanor! a strigat Raymond. Deci la asta te refereai când ai spus că o să mă vezi în curând."

Mi-am îngăduit să fiu strânsă în brațe și m-am apropiat mai mult, pentru că, trebuie să recunosc, la momentul respectiv și în acele condiții speciale, plus faptul că mă simțeam cum mă simțeam, senzația de a fi strânsă în brațe de el era ceva aproape miraculos. N-am spus nimic și, foarte încet, mi-am ridicat brațele, care erau nesigure precum lumina soarelui de iarnă, până când au ajuns în jurul taliei lui, ca să mă bucur cât mai mult de îmbrățișare. Fața mi s-a odihnit pe pieptul lui. Nici el nu a spus nimic, intuind, probabil, că în acel moment deja îmi oferea tot ce aveam nevoie și nimic mai mult. Am stat așa câteva momente, apoi am făcut un pas înapoi, mi-am aranjat părul și mi-am șters ochii. M-am uitat la ceas.

„Ai întârziat zece minute la muncă, Raymond", am spus.

El a râs.

„Și tu!"

A făcut din nou un pas înainte și s-a uitat atent la mine. M-am uitat și eu la el, la fel cum o făcuse mai devreme vulpea. El a dat din cap.

„Hai, mi-a spus el, întinzându-mi brațul, am întârziat amândoi. Hai să intrăm! Nu știu ce părere ai tu, dar mie nu mi-ar strica o ceașcă de ceai, ce zici?"

L-am luat de braț, iar el m-a condus înăuntru, până la ușa biroului de conturi. M-am depărtat de el cât de repede am putut, speriată că ne-ar fi putut vedea cineva astfel. El s-a aplecat și și-a apropiat fața de a mea, vorbindu-mi într-o manieră mai degrabă paternă (cel puțin – până la urmă, nu am nicio experiență cu tații).

„Acum, a spus el, iată ce se va întâmpla. Vei merge acolo, îți vei pune haina în cuier, vei pregăti ceainicul și vei începe. Nimeni nu va face tam-tam și nu va exista niciun spectacol – va fi ca și cum nici nu ai plecat vreodată."

A dat din cap o dată, ca să își sublinieze punctul de vedere.

„Dar dacă…"

El m-a întrerupt.

„Sincer, Eleanor, ai încredere în mine. Va fi totul bine. Nu ți-a fost bine. Ți-ai luat un pic de timp liber ca să-ți revii, iar acum iată-te înapoi, la luptă. Te pricepi foarte bine la ceea ce faci, iar ei vor fi mai mult decât încântați că te-ai întors. Și cu asta basta”, a spus el serios, sincer.

Amabil. M-am simțit mai bine după ce am auzit asta – chiar mult mai bine.

„Îți mulțumesc, Raymond”, am zis liniștită.

M-a lovit cu pumnul în braț foarte ușor – nu o lovitură de pumn adevărată – și mi-a zâmbit.

„Am întârziat enorm! a spus el, cu ochii lărgiți de o groază falsă. Ne întâlnim la unu pentru masa de prânz?”

Am dat din cap.

„Haide, intră acolo, fă-le viața un iad!” a spus el zâmbind; apoi s-a îndepărtat, mișcându-se greoi spre etaj, ca un elefant de circ care învață un truc nou.

Mi-am dres vocea, mi-am netezit fusta și am deschis ușa.

Foarte important: înainte de mă duce la biroul meu și de a mă confrunta cu toată lumea, am susținut temutul interviu de reangajare. Nu mai trecusem prin asta până atunci, dar îi mai auzisem pe ceilalți mormăind despre el. Aparent, cei de la resurse umane te obligau să ai o întâlnire cu șeful tău, dacă lipseai mai multe zile, pentru a se asigura că ești complet refăcut și apt de muncă și pentru a verifica dacă sunt necesare anumite ajustări în ideea menținerii stării tale de bine.

Totuși, opinia cea mai răspândită era aceea că procesul fusese proiectat pentru a intimida, pentru a descuraja absența și pentru a verifica dacă – oare care era cuvântul? – …ah, da, dacă te eschivai. Cu toate acestea, oamenii aceia nu aveau un șef ca Bob. Numai managerii îi dădeau raportul lui Bob. Acum eram și eu unul dintre ei, garda pretoriană, cei aleși. Și totuși, Bob era un împărat foarte ciudat.

S-a ridicat în picioare și m-a sărutat pe obraz și, în timp ce mă îmbrățișa, burta lui ca o oală mă împingea cu putere, făcându-mă să vreau să râd. Apoi m-a mângâiat pe spate de câteva ori. Totul a fost extraordinar de jenant, dar cât se poate de plăcut.

Mi-a făcut o ceașcă de ceai și s-a agitat să îmi aducă biscuiți, asigurându-se că mă simt confortabil.

„Acum… acest interviu. Nu trebuie să-ți faci griji, Eleanor, e doar o formalitate – cei de la resurse umane îmi fac probleme dacă nu procedez așa, știi cum e, a adăugat el cu o figură lungă. Trebuie doar să bifezi cutiuța (ce???) și să semnezi formularul, apoi te las să te întorci la ale tale."

A sorbit dintr-o cană de cafea și și-a vărsat un pic pe cămașă. Bob purta cămăși subțiri și o vestă deasupra, ceea ce crea impresia unui elev prea mare. Am trecut printr-o listă de întrebări jenant de banale dintr-un formular. Spre ușurarea vizibilă a amândurora, era un proces oarecum informal, chiar plictisitor.

„Așadar, a spus el, am terminat cu asta, mulțumesc lui Hristos! Mai vrei să discutăm despre ceva? Știu că este încă devreme ca să intrăm în detalii. Vrei să ne întâlnim din nou mâine, după te vei pune la curent cu toate?"

„Masa de prânz din ziua de Crăciun, am spus, este în regulă acum?"

El și-a strâmbat mutra mică și rotundă și a înjurat în cel mai puțin inocent mod posibil.

„Am uitat cu totul de asta! a spus el. Au fost atât de multe alte lucruri de rezolvat, încât nu știu… a dispărut de pe radarul meu. La naiba…"

„Nu te teme, Bob, am spus. Mă voi ocupa de asta cât de repede. M-am oprit. Vreau să spun, după ce mă pun la curent cu toate conturile, desigur."

Bob părea îngrijorat.

„Ești sigură? Chiar nu vreau să te forțez în plus, Eleanor – tocmai te-ai întors și sunt sigur că vei avea multe de făcut…"

„No problemo, Bob", am spus încrezătoare, ridicând ambele degete mari în semn de aprobare și încercând, pentru prima dată, o frază preferată de Raymond și gestul lui.

Sprâncenele lui Bob s-au ridicat brusc. Speram că le folosisem corect și în contextul adecvat. De regulă, mă pricep bine la cuvinte, dar trebuie să mărturisesc că aceste lucruri mă prind câteodată pe picior greșit.

„Ei bine, dacă ești sută la sută convinsă că…” a spus el, oarecum nesigur.

„Absolut, Bob, am spus dând din cap. Totul va fi confirmat, iar aranjamentele vor fi puse în aplicare până la sfârșitul săptămânii. Poți conta pe asta.”

„Ah… ei bine, asta ar fi genial, a spus el, mâzgălind ceva pe un formular, pe care apoi mi l-a dat. Am nevoie să completezi secțiunea din partea de jos – și cu asta am terminat”, a spus el.

Am semnat cu câteva înfloriturі. Nu prea am posibilitatea să-mi utilizez semnătura în activitatea de zi cu zi, ceea ce este oarecum păcat, întrucât am una foarte interesantă gen „John Hancock”, așa cum ar avea verii noștri de peste baltă. Nu vreau să mă laud, dar aproape toți cei care au văzut-o au remarcat cât de neobișnuită și cât de specială este. Personal, nu prea văd de ce se face atât tam-tam. Până la urmă, oricine poate scrie un „O” precum spirala unei cochilii de melc, dacă ar dori, iar folosirea unui amestec de litere mari și mici este pur și simplu de bun-simț – te asiguri astfel că semnătura e prea dificilă pentru a fi falsificată. Securitatea personală, securitatea datelor: cât se poate de importante.

Când m-am așezat, în cele din urmă, la biroul meu, primul lucru pe care l-am observat au fost florile. Nu le-am văzut de la început, fiind ascunse de monitor, însă apoi am zărit vaza (care era de fapt o halbă; în birou nu se găseau niciodată suficiente vase, cuțite pentru tort sau pahare de șampanie, în ciuda faptului că angajații sărbătoreau diverse evenimente de viață cu o regularitate săptămânală). Era plină cu vitrigon, crini africani și irișі, care arătau superb. Un plic se sprijinea de aranjament și am rupt încet sigiliul. În interior era o felicitare, având pe față o fotografie uimitoare cu o veveriță roșie mâncând o alună. În interior, cineva (Bernadette, am bănuit, după mâzgăleala copilărească) scrisese „Bine ai revenit, ELEANOR!” și o mulțime de semnături, însoțite de cele mai calde și drăgăstoase urări, erau împrăștiate pe ambele părți. Am fost oarecum luată prin surprindere. Dragoste! Cele mai bune gânduri! Nu prea știam ce să cred.

Încă reflectam la asta când mi-am pornit calculatorul. Erau extrem de multe e-mailuri fără răspuns, așa că le-am ales doar pe cele din ziua aceea, gândindu-mă să le șterg pe celelalte. Cu siguranță, expeditorii aveau să ia legătura cu mine din nou, dacă acestea erau importante. Cel mai recent, trimis în urmă cu doar zece minute, era de la Raymond. Subiectul era: CITEȘTE-MA!!!

M-am gândit să scriu asta la subiect, gândindu-mă că ai probabil circa zece miliarde de mesaje necitite în inboxul tău. LOL. Am vrut să-ți spun din după-amiaza aceea că am două bilete la un concert – este muzică clasică, nu știu dacă îți plac chestiile astea, dar mă gândesc că poate da. Este peste două săptămâni, sâmbătă, dacă ești liberă – poate mergem să mâncăm ceva după aceea? Ne vedem @ prânz Rx

Înainte să apuc să răspund, mi-am dat seama că toți colegii mei se adunaseră într-un cerc în jurul biroului meu, fără ca eu să îi observ. M-am uitat în sus spre ei. Expresiile lor variau de la plictiseală la bunăvoință. Janey părea ușor îngrijorată.

„Știm că nu-ți place să faci tam-tam, Eleanor, a zis ea, fiind clar aleasă ca purtătoare de cuvânt. Am vrut doar să-ți spunem că ne bucurăm că te simți mai bine și… știi tu, bine ai venit înapoi!”

Câțiva au aprobat dând din cap sau murmurând. Discursurile au continuat nu prea churchillian, dar gestul era foarte amabil și plăcut. Nu mă prea pricepeam la oratorie, dar am simțit că vor fi mulțumiți dacă le voi spune câteva cuvinte.

„Vă mulțumesc foarte mult pentru flori, pentru felicitare și pentru urările de bine”, am spus, în cele din urmă, cu ochii ațintiți deasupra biroului meu.

A urmat un moment de tăcere, pe care nimeni – nici măcar eu – nu a știut cum să îl umple. M-am uitat apoi la ei.

„Ei bine, am spus, nu cred că aceste facturi restante se vor procesa singure, nu-i așa?”

„S-a întors!” a spus Billy și toți au râs, inclusiv eu.

Da. Eleanor Oliphant revenise.

CAPITOLUL 40

Miercuri seara. Momentul de vârf.

„Bună, Mami”, am spus.

Mi-am auzit propria voce – suna plat, lipsită de emoție.

„Cum Ai știut?”

Tăioasă. Iritată.

„Întotdeauna ești tu, Mami”, am spus.

„Obraznico! Nu fi insolentă, Eleanor! Nu ți se potrivește. Lui Mami nu-i plac fetele obraznice care răspund, știi asta.”

Vechea poveste – o mustrare pe care o auzisem de nenumărate ori.

„Nu-mi mai pasă de ceea ce îți place, Mami”, am spus.

Am auzit-o fornăind scurt, batjocoritor.

„Aoleu! Cineva face pe zbirul! Ce este, perioada aceea a lunii? *Hormonii,* dragă? Sau altceva… stai să văd! Cineva ți-a umplut capul cu prostii? A spus minciuni despre mine? De câte ori te-am avertizat în legătură cu asta? Mami nu e…”

Am întrerupt-o.

„Mami, am de gând să-ți spun la revedere în seara asta.”

Ea a râs.

„La revedere? Dar asta e așa de… final, dragă. Nu e nevoie de asta, haide! Ce te vei face fără micile noastre discuții? Cum rămâne cu proiectul tău special – nu crezi că ar trebui să o ții pe Mami la curent?”

„Proiectul nu era răspunsul, Mami. A fost greșit din partea ta, foarte greșit din partea ta… să-mi spui că era”, am spus, nici tristă, nici fericită, doar relatând faptele.

Ea a râs.

„A fost ideea *ta,* din câte îmi amintesc, dragă. Eu pur și simplu… te-am încurajat de pe margine. Asta e ceea ce ar face o mamă care își încurajează copilul, nu-i așa?”

M-am gândit la asta. Încurajare. Încurajare însemna… oare ce însemna? însemna grijă pentru bunăstarea mea, însemna să dorească tot ce e mai bun pentru mine. Însemna să-mi spele cearșafurile murdare, să se asigure că am ajuns acasă în

siguranță și să-mi cumpere câte un balon ridicol de câte ori aș fi fost tristă. Nu simțeam nicio dorință să-i prezint o listă a eșecurilor ei, a fărădelegilor ei sau să descriu ororile vieții pe care o dusesem; nici să rememorez lucrurile pe care ni le făcuse lui Marianne și mie. Nu mai avea niciun rost acum.

„Tu ai dat foc casei în timp ce Marianne și cu mine dormeam înăuntru. Ea a murit acolo. Nu prea aș numi asta încurajare", am spus, făcând tot posibilul să păstrez un ton calm.

„Cineva *ți*-a spus minciuni, știam eu!" a afirmat, cu o notă de triumf în voce.

Avea un ton viu, plin de entuziasm.

„Uite, am să-ți spun ce am făcut eu, draga mea – oricine ar fi făcut același lucru în situația mea. După cum ți-am mai zis, dacă ceva trebuie să se schimbe, schimbă-l! Desigur, vor exista inconveniente de-a lungul drumului… pur și simplu trebuie să te ocupi de ele și să nu îți faci prea multe griji pentru consecințe."

Era fericită, bucuroasă să împărtășească un astfel de sfat. Am realizat că vorbea despre cum să ne ucidă pe mine și pe Marianne, *inconvenientele* ei. Într-un mod ciudat, asta m-a ajutat.

Am respirat adânc, deși nu aveam nevoie cu adevărat.

„La revedere, Mami", am spus.

Ultimul cuvânt. Vocea mi-a fost fermă, măsurată, sigură. Nu eram tristă. Eram sigură. Și, sub toate acestea, ca un embrion în formare – mic, foarte mic, doar un grup de celule, cu bătaia inimii la fel de minusculă precum gămălia unui ac eram eu, Eleanor Oliphant. Și, exact așa, Mami a dispărut.

ZILE MAI BUNE

CAPITOLUL 41

Deși mă simțeam foarte bine și gata să mă întorc la toată agitația, cei de la resurse umane insistaseră să fie o „întoarcere pe etape”, așa că, în următoarele câteva săptămâni, am lucrat doar în timpul dimineții. Ei au fost cei fraieri – dacă doreau să-mi plătească un salariu întreg pentru un program redus era problema lor. Vineri la prânz, la finalul scurtei mele zile de lucru și în prima săptămână de când mă întorsesem, m-am întâlnit cu Raymond pentru a doua oară.

De atunci, comunicasem doar electronic. Îmi petrecusem seara precedentă căutând online. Fusese foarte ușor să găsesc diverse lucruri. Poate prea ușor. Îmi printasem două articole de ziar, fără a citi mai mult decât titlurile, apoi le pusesem într-un plic. Știam că Raymond le găsise deja, dar era important pentru mine să caut *eu.* Era *povestea* mea, a nimănui altcuiva. A nimănui în viață, în orice caz.

Așa cum îl rugasem, mi se alăturase la cafenea, astfel că nu am fost singură când le-am citit pentru prima oară. Încercasem să fac față singură mult prea mult timp și nu îmi făcuse bine deloc. Uneori, ai nevoie pur și simplu de cineva cumsecade, care să stea cu tine în timp ce tu te ocupi de ale tale.

„Mă simt ca un spion sau ceva de genul ăsta”, a spus Raymond, uitându-se la plicul sigilat care stătea între noi.

„Ești complet nepotrivit pentru o carieră în spionaj, i-am zis. El a ridicat din sprâncene și am adăugat: Ai o figură prea onestă.”

A zâmbit.

„Ești gata?” a spus apoi, afișând o expresie serioasă.

Am încuviințat din cap. Era un plic format A4, galben-închis, care se închidea singur și pe care îl șutisem din dulapul cu papetărie de la birou. Hârtia era tot de acolo. Mă simțeam puțin vinovată în legătură cu asta, mai ales că Bob, știam asta acum, trebuia să treacă astfel de lucruri la costurile de funcționare. Am deschis gura ca să-i spun lui Raymond despre bugetul pentru papetărie, dar el a dat din cap încurajator spre plic și am

realizat că nu mai puteam amâna momentul. L-am deschis ușor, apoi l-am îndreptat spre el ca să vadă că înăuntru erau două pagini A4. Raymond s-a apropiat până când am ajuns să ne atingem și am rămas unul lângă celălalt, ca două părți congruente. Simțeam căldură și puterea lui și, recunoscătoare, m-am hrănit cu ele. Am început să citesc.

***The Sun,* 5 august 1997, p. 2**

„Frumușica ucigașă de copii ne-a păcălit pe toți", spun vecinii

„Mama ucigașă" Sharon Smyth (foto), 29 de ani, a trăit în ultimii doi ani pe o stradă liniștită din Maida Vale, au declarat vecinii, înainte de a declanșa voit incendiul care s-a terminat atât de tragic.

„Era o femeie atât de tânără și de frumoasă, ne-a păcălit pe toți! a spus un vecin, care nu a dorit să fie numit. Micuțele ei au fost mereu bine-crescute și vorbeau foarte frumos – toată lumea a remarcat ce maniere frumoase aveau, i-a spus el reporterului nostru. Pe măsură ce timpul trecea, îți dădeai seama totuși că ceva nu era în regulă. Copilașii păreau îngroziți de ea. Uneori aveau vânătăi, iar oamenii i-au auzit plângând în casă de nenumărate ori. Ea ieșea mult. Noi am presupus că aveau o bonă, dar dacă e să ne gândim mai bine… Odată, am vorbit cu fata mai mare – ea avea nouă sau zece ani, aș spune –, dar mama ei i-a aruncat o asemenea privire, încât a început să se agite, tremurând ca un câine. Mi-e groază să mă gândesc la ce se întâmpla în spatele ușilor închise."

Poliția a confirmat ieri că incendiul fatal a fost declanșat în mod deliberat.

Un copil (10), care nu poate fi numit din motive legale, rămâne în spital în stare critică.

M-am uitat la Raymond. El s-a uitat la mine. Niciunul dintre noi nu a spus nimic pentru o vreme.

„Știi cum se termină, nu?” m-a întrebat Raymond blând, uitându-se în ochii mei.

Am scos al doilea articol.

***London Evening Standard,* 28 septembrie 1997, P.9**

Ultimele știri despre crima din Maida Vale: doi morți, orfanul curajos se recuperează

Poliția a confirmat astăzi că trupurile recuperate din locul incendiului din Maida Vale de săptămâna trecută le aparțineau lui Sharon Smyth (29) și celei mai tinere fiice a acesteia, Marianne (4). Copilul mai mare, Eleanor (10), a fost externat astăzi din spital, bucurându-se de ceea ce medicii au descris drept o recuperare „miraculoasă”, după arsuri de gradul al treilea și inhalare de fum.

Purtătorul de cuvânt a confirmat faptul că Smyth, în vârstă de 29 de ani, a provocat incendiul deliberat, murind la fața locului ca urmare a inhalării de fum, în timp ce încerca să fugă din casă. Testele efectuate pe ambii copii au evidențiat faptul că le fusese administrat un sedativ, existând totodată dovezi că fuseseră legate.

Reporterul nostru a înțeles că Eleanor Smyth reușise inițial să se elibereze și să scape de flăcări. Apoi vecinii au raportat că o văzuseră pe copila de zece ani grav rănită reintrând în casă, înainte de sosirea serviciilor de urgență. Se presupune că pompierii au găsit-o încercând să deschidă un dulap încuiat, dintr-un dormitor de la etaj. Trupul surorii ei în vârstă de patru ani a fost recuperat din interior. Poliția nu a găsit nicio rudă a copilului, care este îngrijit de serviciile sociale.

„Asta e tot ce am găsit și eu”, mi-a spus Raymond în timp ce împingeam printurile către el.

M-am uitat pe fereastră. Oamenii erau la cumpărături, vorbeau la telefoanele mobile sau împingeau cărucioare de copii. Lumea mergea mai departe, indiferentă la tot ce se întâmplase. Așa funcționau lucrurile.

Niciunul dintre noi nu a vorbit o vreme.

„Ești în regulă?” m-a întrebat apoi.

Am încuviințat din cap.

„O să mai merg la consilier. Ajută.”

S-a uitat la mine cu atenție.

„Cum te simți?” m-a întrebat el.

„Nu așa de bine ca tine, am oftat, apoi am zâmbit, ca să își dea seama că glumeam. Sunt bine. Adică… am o mulțime de lucruri de rezolvat, lucruri foarte grave. Doctorița Temple și cu mine o să continuăm să vorbim despre toate acestea – despre moartea lui Marianne, despre cum a murit Mami și de ce m-am prefăcut în toți acești ani că ea e încă acolo, încă vorbind cu mine… o să am nevoie de timp și nu va fi ușor, am spus, simțindu-mă foarte calmă. Cu toate acestea, în toate modurile în care contează… sunt bine acum. Bine”, am repetat, subliniind cuvântul, pentru că, în sfârșit, era adevărat.

O femeie a trecut alergând după un chihuahua, strigându-i numele pe un ton din ce în ce mai isteric.

„Marianne iubea câinii, am adăugat. De fiecare dată când vedea unul, îl arăta cu degetul și râdea, apoi încerca să-l îmbrățișeze.”

Raymond și-a dres glasul. Ni s-a adus încă o cafea și am băut-o încet.

„Vei fi OK? m-a întrebat Raymond. Îmi pare rău. E o întrebare stupidă. Îmi doresc să fi știut mai devreme, a adăugat el. Aș fi vrut să fi ajutat mai mult.”

S-a uitat încruntat la un perete, încercând să nu plângă.

„Nimeni nu ar trebui să treacă prin ce ai trecut tu, a spus el furios, în cele din urmă. Ți-ai pierdut sora mai mică, deși ai făcut tot posibilul să o salvezi. Și erai doar un copil. Faptul că ai putut să treci prin toate astea, că ai pierdut toți acei ani

încercând să faci față singură… e…”

L-am întrerupt.

„Când citești despre monștri, am spus, uiți că ei aveau familii. Ei nu apar de nicăieri. Nu te gândești niciodată la oamenii care rămân în urmă ca să facă fată consecințelor.”

El a dat din cap încet.

„Am solicitat recent accesul la dosarele mele de la serviciile sociale. Simt nevoia să-mi revizuiesc părerea despre legea privind liberul acces la informații de interes public, Raymond, și lasă-mă să-ți spun că este o bucată splendidă de legislație. Atunci când o să-mi parvină dosarele, am de gând să stau și să le citesc din scoarță în scoarță – Imensa Carte a lui Eleanor. Trebuie să știu totul – toate micile detalii. Asta o să mă ajute. Sau o să mă deprime. Sau ambele.”

Am zâmbit, ca să-i arăt că nu-mi fac griji și ca să mă asigur că nici el nu este îngrijorat.

„Este mai mult decât atât, nu-i așa? a spus el. Toți acei ani pierduți, irosiți… Ți s-au întâmplat lucruri îngrozitoare. Ai avut nevoie de ajutor atunci, dar nu l-ai primit. Acum ai dreptul să-l primești, Eleanor…”

A clătinat din cap, incapabil să-și găsească cuvintele.

„În cele din urmă, ceea ce contează este că am supraviețuit, am spus zâmbind. Am supraviețuit, Raymond!” am repetat, știind că fusesem și norocoasă, dar și ghinionistă – și eram recunoscătoare pentru asta.

Când a venit vremea să plecăm, am observat și am apreciat efortul lui Raymond de a muta conversația spre altceva, spre ceva normal.

„Așadar, ce planuri ai pentru restul săptămânii?” m-a întrebat el.

Am enumerat pe degete.

„Trebuie să o duc pe Glen la veterinar pentru vaccinurile ei și am de organizat o seară de Crăciun într-un parc safari. Site-ul lor spune că sunt închiși iarna, dar sunt sigură că am să reușesc să-i conving.”

Am ieșit din cafenea și am rămas în prag pentru un moment,

bucurându-ne de soare. El și-a frecat fața, apoi s-a uitat peste umărul meu spre copaci. Apoi și-a dres din nou glasul. Unul dintre nenumăratele neajunsuri de a fi fumător.

„Eleanor, ai primit e-mailul meu despre acel concert? Mă întrebam dacă…”

„Da”, am spus zâmbind.

El a dat din cap, s-a uitat atent la mine, apoi mi-a zâmbit încet și el. Momentul a rămas agățat în timp precum o picătură de miere într-o lingură, grea, aurie. Ne-am dat deoparte pentru a lăsa să intre o femeie într-un scaun cu rotile, însoțită de prietenul ei. Pauza de prânz a lui Raymond aproape se terminase. Puteam să-mi petrec restul zilei așa cum voiam.

„La revedere, Raymond”, am spus.

El m-a tras într-o îmbrățișare și m-a ținut o clipă, dându-mi după ureche o șuviță de păr. Am simțit căldura și masivitatea lui moale, dar puternică. Când ne-am desprins, i-am sărutat obrazul, cu țepii moi și gâdilicioși.

„Ne vedem în curând, Eleanor Oliphant”, a spus el.

Mi-am luat geanta, m-am încheiat la vestă și m-am îndreptat spre casă.

APRECIERI

Le mulțumesc tuturor prietenilor și familiei mele, dar și următorilor oameni și următoarelor organizații: Janice Galloway, pentru înțelepciune și inspirație. Uimitorului meu agent literar, Madeleine Milburn, precum și colegelor ei de la agenție, pentru entuziasmul, experiența, sfaturile și sprijinul lor. Editorilor mei, Martha Ashby, din Anglia, și Pamela Dorman, din SUA, care au avut grijă de carte și au dat dovadă de discernământ, înțelepciune și umor de calitate în timpul procesului editorial. Mulțumirile mele se îndreaptă și către colegii lor talentați de la HarperCollins, respectiv Penguin Random House, care s-au implicat în proiectarea, realizarea și dezvoltarea prezentei cărți.

Sunt foarte norocoasă să fiu pe mâini atât de bune. Scottish Book Trust m-a ales să primesc Next Chapter Award, ceea ce, printre altele, mi-a oferit timp să scriu și să editez la Moniack Mhor Creative Writing Centre. Le sunt recunoscătoare ambelor organizații. Grupului meu de scriitori, pentru feedbackul constructiv, discuțiile ajutătoare și compania excelentă. Lui George și lui Annie, pentru ospitalitatea lor generoasă și încurajările lor călduroase. În final, le mulțumesc lui George Craig, Vicki Jarrett, Kirsty Mitchell și Philip Murnin. Le sunt foarte recunoscătoare pentru sprijinul lor prietenesc, perspectiva editorială și încurajările amuzante din timpul scrierii (și nu numai) acestei cărți.

Uimitorul roman de debut al lui Gail Honeyman – povestea unei fete care a învățat să supraviețuiască, fără să știe însă cum să trăiască sau să iubească – este o capodoperă din punct de vedere al dezvoltării unui personaj.

„Personajul lui Gail Honeyman, Eleanor Oliphant, este precum o Jane Eyre contemporană: ea este o femeie marcată de o singurătate profundă, trăind cu umbra unei copilării chinuitoare, de care nici măcar nu suportă să-și amintească. Încetul cu încetul și cu un curaj extraordinar, Eleanor înlătură straturile de amorțeală protectoare, lăsându-i pentru prima dată pe alții în apropierea sa și aspirând să ajungă la viața pe care credea că nu o merită. Romanul de debut al lui Gail Honeyman este plin de compasiune și extrem de emoționant. Eleanor te va cuceri iremediabil."

Paula McClain, autoare

„O carte emoționantă, amuzantă și fascinantă, întocmai antieroinei sale unice... Vă veți îndrăgosti de Eleanor Oliphant."

J. Ryan Stradal

frumoasa

{1} În original, joc de cuvinte intraductibil: „Holly would, and so would Eleanor“. (n.red.)

{2} *Tipsy equals tips* (în original) (n.red.)

{3} *Case sub asaltul ciocanului* (în lb, engleză în text, n. tr.)

{4} WTF – What the fuck? - Ce naiba? (în lb. engleză, chat speak) (n.tr.)

{5} TBH – To be honest - Să fiu sincer (în lb. engleză, chat speak) (n.tr.)

{6} Dans popular englezesc (n.tr.)

{7} SPQR - Senatus Populusque Romanus (Senatul şi poporul roman) (abreviere din latină) (n.red.)